

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

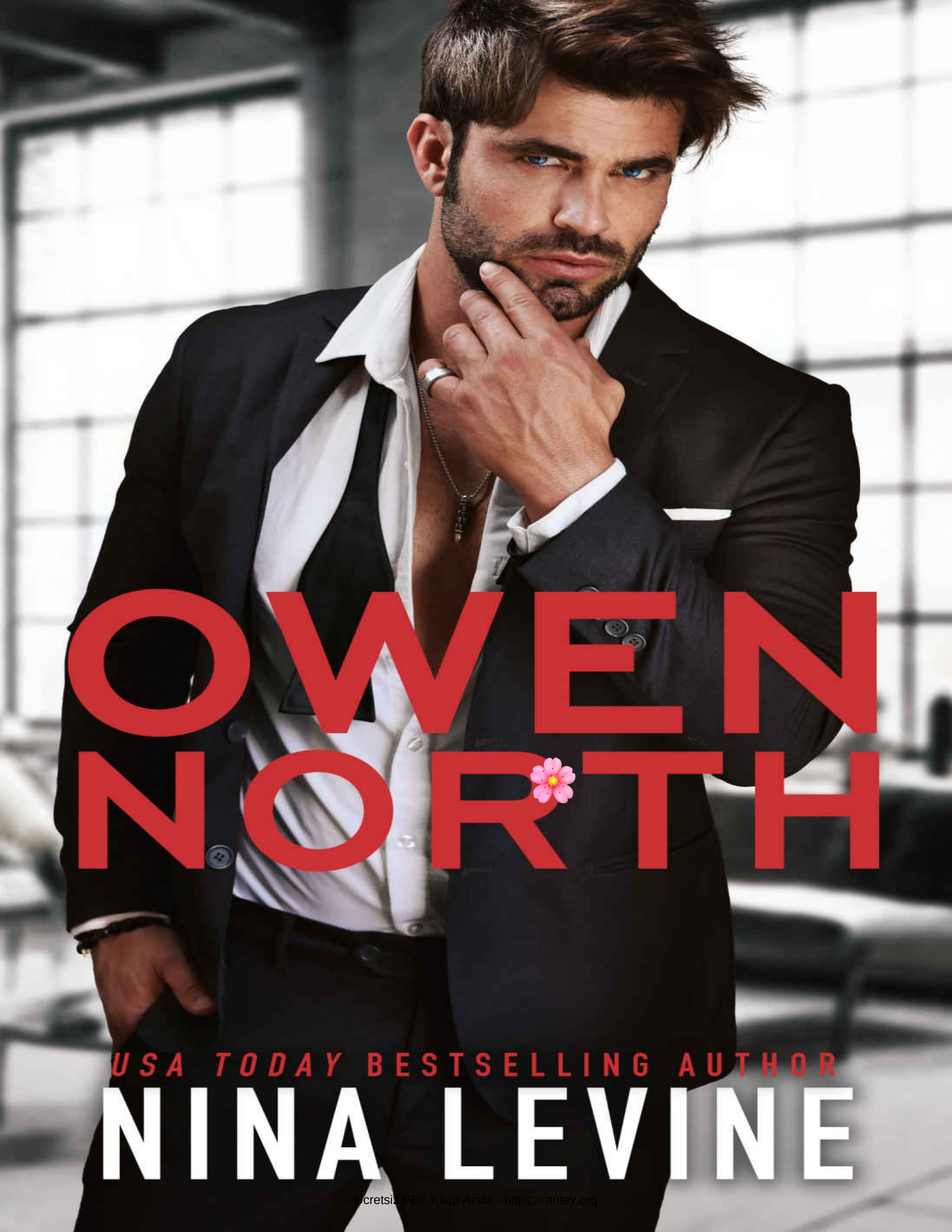
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page photograph of a man with dark hair and a beard, wearing a dark suit jacket over a white shirt. He is looking directly at the camera with a serious expression, his hand resting on his chin. A small pink flower is pinned to the center of his chest, partially obscured by the text.

OWEN NORTH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OWEN NORTH

NINA LEVINE

İÇİNDEKİLER

Giriş Owen
North

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Sonsöz

Nina Levine tarafından da
Yazar Hakkında
Teşekkür

Çalma Listesi

Nina Levine alfa ile kaçış.
Her zaman koruyucu. Her
zaman sahiplenici.
Ve kadınları aldıkları kadar iyi verirler.

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM KİTAPLARIM

Ashton Scott
Jack Kingsley
Beckett Pearce
Jameson Fox
Owen North

Steal My Breath Be
The One

ROMANTİK GERİLİM KİTAPLARIM

Storm MC Orijinal Serisi
Sydney Storm MC Serisi
Storm MC Reloaded Serisi
Stone Ops Serisi (2023'te çıkacak askeri romantizm)

Topluluğuma katılmak ister misiniz?

Bunu yapabilmeniz için birçok yolum var!

[Haftalık e-postalarım](#) kaydolun.
(Düzenli olarak bonus içerik
gönderiyorum!)

[Patreon](#)'uma katılın.
(Her ay daha fazla bonus içerik!)

[Facebook okuyucu grubuma](#) katılın.

Beni [Instagram](#)'da takip edin.

OWEN NORTH

USA Today ve Wall Street Journal çoksatan yazarı *Nina Levine'den* buharlı bir yasak ofis romantizmi.

Tek gecelik ilişkim yeni patronum.

Onunla yılın sosyete düğününde tanıştım. New York'taki her kadının istediği adam.

Zengin.
Yıkıcı derecede yakışıklı.
Büyüleyici.
Bay Aklınızı Başınızdan

Alabilirim. Ve evet, aklımı

başımdan aldı.

Sadece bir gece olması gerekiyordu.
Ona kimseyle çıkmadığımı söyledim.
Ama şimdi beni kendine ait yapmak istiyor.

Tüm o takım elbiselere ve sakladıkları kaslara nasıl karşı koyacağım?
Beklenmedik akşam yemeği partilerinden ve iş gezilerinden nasıl kurtulacağım? Aramızdaki yıkıcı kimyayı nasıl görmezden geleceğim?

Kalbimi tekrar veremem.

Spoiler uyarısı: Epik bir şekilde başarısız oluyorum.

Owen North, bağımsız bir milyarder patron romanıdır ve bayıltıcı, koruyucu bir alfa kahramana sahiptir. söylediği bir şeyi kontrol etmek; zoraki yakınlık; yasak ofiste yaşanan ateşli anlar; kadını elde etmek için her şeyi göze alan bir kahraman; çok eğlenceli şakalaşmalar; kahramanının iyi kızı olmayı seven bir kadın kahraman; ve bayılacağınız bir HEA.

*Bu Jodie & Tamara için.
Bizi bir araya getirirseniz, Charlize'i yaratırsınız <3*

Charlize

I Poppy'i öldüreceğim.

Şu anda bir otelin tuvalet kabininde yarı çıplak, göğüslerimin altında ve vücudumda bilmem ne büyüklüğünde yaralarla oturuyor olmam onun suçu. Sırtım, kadınlığın bildiği en küçük askısız dantelli sütyen yüzünden çizildi. İyi bir çizik atabilmek için elbisemi aşağı çekip sutyeni sökmek zorunda kaldım ve şimdi her yerimde bir boz ayı tarafından ele geçirilmişim gibi görünen çizik izleri var.

Sonunda cesaretimi toplayıp sütyenimi tekrar taktığımda ve giydiğim en dar kırmızı elbiseyi yerine oturttuğumda bu umumi tuvaletten tek ayakkabıyla çıkmak zorunda kalacak olmam da onun suçu. Banyodaki parlak fayansların üzerinde kayarken diğerinin topuğu kırıldı. Ayakkabı kırıldı ve ben de uçarak kırımın üstüne düştüm.

Bana düğününde asla giymeyi tercih etmeyeceğim bir sütyen, elbise ve ayakkabı giydirdiği için kuzenime lanet olsun. Annem son birkaç aydır her fırsatta bana "Yılın sosyete düğünü, Charlize" diyor.

Göz devirmeyi

ekle.

Öldür beni

şimdi.

Hayır, cidden, yap şunu.

Kızlarla ilgili şeyleri ben de diğer kadınlar kadar seviyorum ama dürüst olmak gerekirse, sosyal etkinliklere katılmak için kendimize bu kadar acı çektirmek ne zaman zorunlu hale geldi? Topuklu ayakkabı giyebilirim ama kireçlenmeye, sırt ağrısına, topuk deformitesine, çirkin ayak parmaklarına, aşırı gerilmiş aşıllara ve bunyonlara neden olan türden topuklu ayakkabılar giyemem. Evet, topuklu ayakkabılarla ilgili verileri okudum.

Peki ya elbiseler? Göğüslerimi ve ciğerlerimi sıkacak kadar dar bir elbisenin içine sıkışıp kalmamayı tercih ederim.

Ya üzerinde alerji yapan şeyler olan askısız sütyen? Eve gider gitmez onu yakacağım.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve ben de kabinin zeminine attığım çantamdan almak için uzanıyorum. Evet, iğrenç, biliyorum. Bütün o mikroplar orada, ama o sütyeni çıkarmak için çaresizdim.

Telefona uzandığım sırada arkamdan bir kadının asla ama *asla* duymak istemeyeceği bir ses geldi.

Benim. Elbisem. Yırılıyor.

Donup kaldım, doğru olmamasını diledim.

Nefesimi tutarak kolumu elbisemin arkasına doğru çevirip yırtık olup olmadığını kontrol ediyorum ve kesinlikle yırtık olduğunu görüyorum.

"Aman Tanrım, neden bu bok hep benim başıma gelmek zorunda?" Ayağa kalkarken mırıldandım. "Poppy'ye giyebileceğim bir elbisem olduğunu söyledim ama hayır, bu lanet elbiseyi giymemi istiyor."

"Bir erkekle tanışmana yardımcı olur," demişti, sanki bir erkekle tanışmak gündemimdeki en önemli şeymiş gibi. Açık olmak gerekirse, değil. Hayır, hayattaki şu anki önceliğim kimsenin sahte olduğundan şüphelenmeyeceği banknotlar basabilecek biriyle tanışmak.

Şaka yapıyoru

m.

Bir nevi.

Aslında, sadece bir işe ihtiyacım var. Bana banknotlarla *ödeme* yapacak bir işe.

Annemin sesi kafamın içinde çınlıyor: "*Bir erkek bulmalısın, Charlize!*"

Ugh.

Annem.

Sütyenimi kapıyorum ve kaşınan yaralarımı görmezden gelerek tekrar giyiyorum. Sonra elbisemi yukarı kaldırıp yerine oturtuyorum. Arkasında dikkatlice yukarı çekmeye çalıştığım bir fermuar var. Güzel oynuyor; ancak, ne olduğunu hissedebiliyorum

Sorun şu ki. Telefonuma uzanmak için gerindiğimde, fermuarın bir tarafındaki kumaş altıma kadar yırtılmıştı.

Kabinin kapısını açarak dışarı bakıyorum ve banyoda başka kimsenin olmadığını görüyorum. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde aynaya doğru ilerliyorum ve elbisenin arkadan ne kadar kötü göründüğünü görmek için dönüyorum.

Oh. Tanrım. Tanrım.

Ağzı açık kalmış.

Arkamdan yürüyen herkes sırtıma, kıçımın yarısına ve kırmızı tangamın parıltısına maruz kalacak.

Tüm bunlar yılın sosyete düğününde olacak.

şu anda yapmaya değer tek şeyi yapıyorum.

Hayal kırıklığımı dışa vurmak için çığlık atıyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, bir tür feryada dönüşene kadar çığlık atmaya devam ediyorum. Gözyaşı ya da başka bir şey yok, sadece içimi dolduran hayal kırıklığı, kızgınlık ve öfkenin eski usul bir boşalım. Bu benim daha sık yapmam gereken bir şey. Hatta herkes bunu daha sık yapmalı. Çığlık atmak, feryat etmek ve seks yapmak arasında, insanların şiddete başvurmadan pek çok sorunu çözebileceğini düşünüyorum.

Derin bir ses havayı yarıyor. "Tanrım, iyi misin?"

Banyoya giren adamı gördüğümde ağzım bir anda kapanıyor.

Dizlerimin bağı çözölme tehlikesi geçirirken vücudum beklentiyle doluyor.

Bu adam çok
ateşli. Gerçekten
seksi.

Sana bakmak zorunda kalmamak için kendimi uçurumdan atarımdan, benimle konuşacak olsan şu anda tüm kıyafetlerimi çıkarırma kadar uzanan bir skalada, bir daha asla kıyafet giymeyeceğim seviyesinde olmalı.

Muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en yakışıklı adam.

Onunla ilgili her şeyin para çığlığı atmasını bile görmezden geliyorum. Artık takım elbise giyen zengin erkeklerden pek hoşlanmıyorum ama bu adam nasıl takım elbise giyileceğini biliyor. Ayrıca doğru miktarda sakalı var. Koyu kahverengi saçlarının zahmetsizce yerine düşmesinden bahsetmiyorum bile. Banka hesabımdaki tüm paraya bahse girerim ki bu büyük bir risk çünkü hesabımda fazla para yok; saçlarını şekillendirmiş olsa da, sadece havluyla kurulayıp kendi haline bırakmış gibi görünüyor.

Lavaboyu tutuyorum ve aklıma gelen ilk şeyi fırlatıyorum. "Hep kadınlar tuvaletine mi girersin?" Yani, bunu yapmasına varım ama ben böyle bir kişisel krizin ortasındaiken değer.

Beni uçurumun kenarına göndermekle tehdit ediyor. Elbisemin ağzı açık ve kığım dışarıda. Bu büyük bir "c" ile bir kriz.

Bakışları sırtıma inerken kaşları çatılıyor, açıkça sergilenen her şeyi inceliyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, "Sadece banyoda muhtemelen ölmek üzere olan bir kadın olduğunu düşündüğümde. Ölüm döşeğindeki bir kadın gibi çılgılık attığının farkındasın, değil mi?"

Lavaboyu daha sıkı tutuyorum. "Çünkü öyleyim!"

Dudakları sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğiriyor. Gülse ya da kahkaha atsa yemin ederim arkamı dönüp onu döveceğim. Ama yapmıyor. Seksi olduğu kadar zeki de. "Artık ölüme yakın olduğunu anladığımıza göre, yardım ister misin?"

Beynim bir karara varmak için hızla çalışıyor. Her şeyin daha kötü olabileceğini düşündüm. Poppy'nin annesi ve benim annem beni basabilirdi. Winters kardeşler bu duruma Bay Aklını Başından Alabilirim'in davrandığı kadar soğukkanlı yaklaşmazlardı.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ben çantamı alayım." Bu tür krizler için acil durum çantam orada. İçimdeki, bu sorunu çözebilecek herhangi bir kit olmadığına dair rahatsız edici hissi görmezden gelmeyi seçiyorum.

Çantamı yerde bıraktığım kabine geri dönüyorum ve bu noktada bu plandaki kusuru görüyorum. Eğer çantamı almak için eğilirsem, elbisem muhtemelen biraz daha yırtılacak.

"Bugünden nefret ediyorum. Neden hiçbir şey kolay olmuyor?" "Sorun mu var?"

Döndüğümde Bay Aklını Başından Alabilirim'in tam arkamda durduğunu görüyorum. Yani, şimdi önümde. "Adın ne senin?" Bir talep gibi geldi. Gerçekten de öyle. Kafamda ona her atıfta bulunduğumda ondan Bay I-Could-Blow-Your-Damn-Mind olarak bahsetmeye devam edecek vaktim yok.

"Senin ölümünle uğraşıyoruz ve sen benim adımları mı istiyorsun?"

Yüzümü ekşittim. "Komik." Öyle, ama şimdi komik olmanın sırası değil. Hissettiğim aciliyeti anlatmak için parmaklarımı şıklatıyorum. "Bana adını söyle."

Dudakları yine seğiriyor. "Owen. Ya sen?"

Adına ağzımın suyu akarak vakit geçirmek istiyorum. Güzel ve güçlü bir isim ve Owen gibi bir adamın bana yaşatabileceği türden bir orgazm yaşatırken dudaklarımdan döküldüğünü hayal ediyorum kısaca. Ama bunun yerine devam ediyorum. Orgazm hayalleri kurmanın zamanı değil.

"Charlize." Geri çekiliyorum, çantamın üzerinden geçerek aramızda kalmasını sağlıyorum ve başımı sallıyorum. "Acil durum çantamı alabilmemiz için lütfen onu almanı istiyorum."

dışarı."

"Acil durum kitin mi? Gerçekten bu elbisenin tamir edilebileceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Sakin böyle söyleme! Şimdi pes etme zamanı değil, Owen. Eğer bu gece yine annemin önünde yürümek zorunda kalırsam, kırımın rüzgarda sallandığını görmeyecek."

Başını eğdi. "Sen Seth'in misin yoksa Poppy'nin mi? Sanırım annen buradaysa sen de aileden olmalısın."

"Poppy's. Senin mi?"

"Seth'in. Üniversitede tanıştık."

Bana çantamı uzattı. *Nihayet*. Ancak boktan şansım devam ediyor ve eli benimkine değince elim ayağım birbirine dolaşüyor ve çantayı düşürüyorum. Tamponlar, prezervatifler ve para yere saçılıyor. Bunların hiçbiri Owen'ın dikkatini çekmedi. Hayır, benim Motley Crue havam ve küçük not defterim onun bakışlarını çekiyor. Kapağına penis çizilmiş olan defter. Yani, gözünüzü kırparsanız penis olduğunu fark etmeyebilirsiniz çünkü soyut bir şekilde çizilmiş ama penis.

Tekrar yüzüme döndüğünde dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Motley Crue, ha?" Defteri almak için eğildi. "Bu ilginç görünüyor."

O doğrulurken ben de elinden kapıyorum. Gerçekten, şu anda olabilecek en kötü şey annemin içeri girip beni penis ve seks eylemleri çizimleriyle dolu bu defterle bulması olurdu. Dünyanın en seksi erkeğinin yanında, bir tuvalet kabininde, elimde söz konusu defterle duruyor olmam utanç verici. Bu bir ergenin sahip olacağı türden bir kitap, yirmi yedi yaşındaki bir kadının değil. Ve neden hala bu kabinde birbirimize yapışmış durumdayız?

"Bunu bana en iyi arkadaşım verdi. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Motley Crue havası Poppy ile benim aramda bir şakaydı." Kurşunu havaya kaldırıyorum. "Ve ayrıca bilgin olsun, bununla bir adama neler yapabileceğimi bilsen şaşarsın."

Poppy bu fiyaskodan sonra ölüden de ölü. Kankam Dylan da öyle. Artık hayatlarının geri kalanını, bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatabilecek adamla tanıştığım gece hakkında şikayet etmemi dinleyerek geçirmek zorunda kalacaklar, sadece onun gülerek uzaklaşmasını izleyecekler çünkü vajinamın Motley Crue'ya karşı bir şeyi olduğunu düşünüyor.

Gözleri parlıyor. "Eminim yapardım."

Az önce karnımda uçuşan kelekleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Owen rahat edemeyeceğim kadar yakınımda. Yani, eğer ilişkiye girmek üzere olsaydık, elbette bu harika olurdu. Ama değiliz, bu yüzden bir adım atması gerekiyor.

Çünkü yapmazsa kendimi ona atmaktan korkuyorum. Ve bu çok utanç verici olurdu.

Gözleri yüzünden.

Gözlere karşı bir zaafım var.

Mavinin en mavisini. İçlerinde yüzmek istiyorum, o kadar maviler ki. Ve benimle yüzmeye gelmesini istiyorum. Çıplak olarak. Birlikte yüzerken üzerimizde kıyafet olmamalı.

"Yaptığımı söyleyemem," diyor.

Derin sesi beni kendime getiriyor ve elimin gömleğini kavradığını fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve elimi hızla çekiyorum. "Ne?"

Tam olarak ne!

Ona dokunduğumda ne düşünüyordum? Ve bunu yaptığının nasıl farkında olmadım? Bu adamın üzerimde bir çeşit vudu büyüğü gücü var. Ve ben onunla daha yeni tanıştım. Aklımı kaçırıyorum.

"Bana gözlerimin Shipwreck Plajı'ndaki okyanusa benzediğini fark edip etmediğimi sordun. Sonra da benimle orada yüzmekle ilgili bir şeyler söyledin. Nerede orası?"

"Vay anasını... kahretsin.... Hayır, beni görmezden gel." Kelimeler ağzımdan korkunç bir hızla dökölüyor. Onları kontrol etmekte aresizim.

Kıkırdıyor ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derisinin daha da derinlerine işliyor. O çizgilere saatlerce bakabilirim. İnsanların yaşadıkları hayatlar beni her zaman büyülemiştir ve bana göre birinin yüzündeki çizgiler bir hikâye anlatır.

"Her zaman bu kadar ilgi çekici misin?" Ben hala.

Daha önce kimse bana ilgi çekici dememişti. Birçok kez ilginç dedim. Ama hiç merak uyandırıcı olmamıştı. Vücudum, bu gece olan biten her şeyden duyduğum utancı neredeyse yok eden bir sıcaklıkla doluyor.

Ona gülümseyerek gerçeği söylüyorum - genellikle bu kadar kolay söylemediğim bir şeyi. Owen beni hazırlıksız yakalamayı başardı ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimiz için bunu yaparken kendimi güvende hissediyorum. "Bu benden bahsederken kullanılan bir kelime değil. İnsanlar bana daha çok tuhaf ya da garip derler. İlgi çekiciliği bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Yine kocaman gülümsüyor ve Tanrı şahidim olsun ki bu bir film yıldızı gülümsemesiydi. Başını sallayarak, "Evet, ilgi çekici bir iltifat." diye mırıldandı. Konuşurken bakışları yüzümde geziniyor. Sanki benim onu anlamaya çalıştığım gibi o da beni anlamaya alışıyor.

"Shipwreck Plajı'na Navagio Plajı da denir. Yunanistan'da. Bir ara oraya gitmelisin. Su çok mavidir. Dünyada en sevdiğim yerlerden biridir."

"Bir bakarım."

Sessizliğe gömüldük, her birimiz diğerini izliyordu. Onu bilmem ama ben uzun süre böyle kalabilirim. Kıçım elbisemin arkasından sarksa bile. Pek çok insanın yapamadığı bir şekilde beni sakinleştirmeyi başardı.

Ancak, Poppy'nin başka fikirleri var. Ya da şöyle diyelim, birbirimize bakmamızdan çok daha önemli olduğunu kanıtlayan başka *ihtiyaçları*.

"Charlize! Neredesin kızım? Sana ihtiyacım var!"

Topuklarının fayanslara vuruş sesi banyoyu dolduruyor ve Owen ile benim bulunduğumuz sondaki kabine yaklaşıyor. Her zaman en sondaki kabini seçerim, ondan başkasını asla seçmem. Boş olması için sırada daha uzun süre beklemem gerekse bile. Son kabinde güvenli bir şeyler var.

Poppy gelinliğinin tül balo eteğini yukarı kaldırarak önümüzde durdu. "Oh, güzel, işte buradasın." Duraklıyor. "Ummm, neden Owen'la tuvalet kabininde duruyorsun?"

Üzülerek gözlerimi Owen'dan çekip kuzenime bakıyorum. "O, ah, bana bir konuda yardım ediyordu."

Yüzü kaşlarını çatarak buruştu. "Bu seks için bir kod mu?"

Ona ne olduğunu anlatmaktansa göstermenin daha kolay olduğunu düşündüm. Sırtımı görebileceği şekilde dönüyorum. "Elbisem yırtıldı. Owen beni kurtarmaya geldi. Çantamdan acil durum çantamı çıkarıyorduk." Öyle sayılır.

Poppy çantamı ve içindekileri yerden alıp bana uzattı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Charles ama *senin* acil durum kitinin bile bu elbiseyi düzeltebileceğini sanmıyorum."

Benim çantam dünyaca ünlüdür. Benim dünyamda yani. Ne zaman arkadaşlarımla dışarı çıksam, en ufak bir acil durum için bana gelirler. Bir durumu düzeltmekte asla başarısız olmadım. Annemin gözlerinden kıçımı kurtarmak için bir şeyler ararken yüksek sesle "Ben pes eden biri değilim," diyorum.

"Joan Teyze elbiseni gördüğünde sinir krizi geçirecek."

Bir an için yaptığım işi bırakıp Poppy'ye ters ters bakıyorum. "Biliyorum! Neden burada kendimi kaybettiğimi sanıyorsun?"

Omuz hizasındaki kızıl saçlarını yüzünden iterken bakışlarıma karşılık veriyor. "Bana kızma. Ben sadece elçiyim. Ve ayrıca, biz

bunun için zamanım var. Gelip sihrini konuşturmanı istiyorum."

Gözlerim şişti. "Seninle bir yere gidecek durumda gibi mi görünüyorum?" Poppy ve benim kardeş kadar yakın olmamız iyi bir şey, yoksa bazen birbirimizi tersleyip hırladığımız için ilişkimiz çabucak dağılırdı.

"Hangi durumda olduğun umurunda değil. Hisselerim çökecek! Bana ne yapmam gerektiğini söylemen gerek."

Poppy'nin hisselerle bağlı milyonları var. Yatırımlarında ona hep yardımcı oldum ama yaklaşık üç ay önce Seth, portföyünü devralması için arkadaşını işe almasında ısrar etti. Onun için yeterince nitelikli olmadığım ile ilgili bir şey. Her neyse. Ben kenardan izlerken, ona sükunetini korumasını ve adamın işi devralmasına izin vermesini söyledim. Yaklaşık bir ay önce, benim yatırım yapmaması gerektiğini düşündüğüm bir şirkete yatırım yapması için ısrar etti. Seth devreye girdi ve ona profesyonelleri dinlemesini söyledi. Anlıyorum, iki arada bir derede kalmıştı ama şimdi görünen o ki belki de tavsiye kötüydü.

"Duttons?" Zaten tahmin ettiğim şeyi netleştirmek için soruyorum.

Başını salladı. "Evet." Omuzları çöküyor. "Seni dinlemeyi asla bırakmamalıydım."

Zihnim harekete geçiyor. "Tamam, kimse kıcımlı görmeden odama çıkmanın bir yolu olmalı. Arkamdan yürüyüp beni koruyabilirsin."

Owen ceketini omuz silkerek çıkardı ve bana uzattı. "Al, bunu giy. İhtiyacın olan her şeyi örtecektir."

Onu öpmek istiyorum.

Gerçekçi olalım, bunu zaten istiyordum.

Şimdi, onu öpmek ve bacağını becermek istiyorum. Tamam, tamam, bunu daha önce de istemiştim.

Fikrini değiştirmeden ceketini alıyorum. "Teşekkür ederim."

Sıkıştığımız bölmeden çıkıp Poppy'ye, "Paylaşımlarında iyi şanslar. Yardıma ihtiyacın olursa seslen."

"Bekle," diye seslendim. "Ceketini geri alabilmek için bizimle gelmiyor musun?" Ne kadar çaresiz görüldüğümü fark ettim. Henüz onu bırakmaya hazır değilim. Onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Gözlerinin içine bakmak ve biraz daha yüzmeyi hayal etmek istiyorum.

Bebek mavisi gözleri beni tekrar içine çekerken parıldıyor. "Ceket sende kalsın. Bu gece ona benden daha çok ihtiyacın olduğunu hissediyorum."

Bununla birlikte dönüyor ve Poppy ile beni banyoda yalnız bırakıyor. Duvara yaslanıp az önce Owen'la yaşadığım tüm etkileşimi kafamda canlandırmaya hazırım ama Poppy kolumu tutuyor ve "Gitmemiz gerek!" diyor.

Ben kendimi toparlayamadan beni odacıktan dışarı sürükledi. Tökezliyorum çünkü beni öldürmeye çalıştığı topuklu ayakkabılardan sadece birini giyiyorum. "Tanrım, baba, bana bir dakika ver."

Beni bırakarak bakışlarını ayaklarıma çevirdi. "Diğer ayakkabın nerede? Tanrım, Charles, bu gece sana ne oldu böyle? Berbat haldesin."

Kırıldığında banyonun köşesine düşen diğer ayakkabımın olduğu yere doğru ilerliyorum. Onu yerden alıp mırıldanıyorum, "Bu gece bana *sen* bulaştın! Normalde asla giymeyeceğim şeyleri giydirdin bana. Ve bütün hafta sonu boyunca bu otelde annemle birlikte olmak beni aylarca oyundan düşürmeye yeter. Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın."

Derin bir nefes alıyor ve vücudundaki gerginliğin bir kısmının dışarı sızmasına izin veriyor. "Beni gerçekten seviyor olmalısın. Başka kim tüm bu saçmalıklarına katlanabilir ki? Özellikle de senden nedimelerimden biri olmanı bile istememişken. Bu kadar kötü bir kuzen olduğum için özür dilerim."

Banyodan çıkarken kolumu beline doladım. "Kötü bir kuzen değilsin. Ve bilgin olsun, nedime olayını yapmıyorum. Bunu biliyorsun. Ve bu ceketin hayatımda giydiğim en iyi ceket olduğunu söyleyebilir miyim?" Gerçekten öyle. Çoğunlukla erkeksi ve seksi koktuğu için.

"Çünkü Owen'a ait. Onu seninle birlikte o kabine sokmayı nasıl başardın bilmiyorum ama kızım, bu düğündeki her kadının tavlama istediği adam o."

Ondan şüphe etmiyorum. Dedikodu, skandal ve sosyeteyle ilgili her şey söz konusu olduğunda Poppy her şeyi bilir.

New York'tan bir yıl önce nişanımı bozup dünyayı dolaşmak için kaçtım ve eve ancak on bir gün önce dönebildim. New York dedikoduları hakkında en ufak bir fikrim olmamasının yanı sıra, Poppy'nin Seth'le olan tüm ilişkisini de kaçırdım. Ayrıca annesinin iki hafta önce düzenlemesi için ısrar ettiği düğün öncesi yemeği ve brunch'ı da kaçırdım.

Owen'ın ceketini tekrar kokluyorum. "Gözleri yüzünden."

Bana baktı. "Gözleri harika olabilir ama başka nesi var biliyor musun? Hiçbir kadının hayatında istemeyeceği bir eski karısı. Uzak durmanı tavsiye ederim."

"Ah, baba, bahsettiğimiz kişi benim. Bazı insanların yıllık maaşından daha pahalı takım elbiseler giyen erkeklerden artık uzak durduğumu biliyorsun."

Seksi olabilir.

Ve onunla yüzmeye gitmek isteyebilirim.

Ama Owen ve ben asla uyuşamayız. Artık bu dünyanın erkeklerini sevmiyorum.

"Doğru," diyor.

"Düğününüzde hisselerinize bakmanıza neden olan şey neydi?" Asansörlere doğru ilerlerken soruyorum.

"Paylaşımlarıma olan bağılılığım konusunda bana kızma Charles. Bir kız her zaman kendine bakabileceğinden emin olmalıdır. Artık evli olsa bile."

Kesinlikle haklı.

Annelerimiz bize toplum içinde nasıl davranılacağı, bir akşam yemeğinde nasıl ev sahipliğı yapılacağı ve topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğı gibi bir sürü gereksiz şey öğretmiş olabilir ama *biz* hayatta kendi başımızın çaresine nasıl bakacağımızı bildiğimizden emin olduk. Poppy ve ben, bize bakması için bir erkeğe bel bağlayacak türden kadınlar değiliz.

Kolumu onunkine doladım. "Pekâlâ. Hadi hisselerinizi halledelim. Sonra bu elbiseyi çıkarıp pijamalarımı giyeceğim ve kahvaltıda ne yiyeceğimi planlamak için oda servisi menüsünü inceleyeceğim."

Poppy gözlerini deviriyor. "Sen ve senin kahvaltın." Başını iki yana sallar. "Charles, henüz resepsiyondan ayrılmana izin vermem mümkün değil. şu pijama fikirlerini bir kenara bırak."

Sessizce iç geçiriyorum.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da şudur: Poppy tanıdığım en otoriter insan ve bana patronluk taslamasına izin veriyorum çünkü bu dünyada ondan daha çok sevdiğim kimse yok. Önümüzdeki birkaç saat içinde kahvaltımı planlamamın imkanı yok.

Charlize

"W Kırmızı elbiseye ne oldu?" Nate benim banyo fiyaskomdan bir saat sonra resepsiyonda koltuğuna yaslanırken soruyor. "Ona aşık olduğuna yemin edebilirim."

Nate'in iğnelemeleri dikkate alındı. Kardeşim o elbiseden ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Bugün onunla ilgili tüm şikâyetlerime maruz kalan kişi o. "Öldü."

Bana bakıyor, eğleniyor. "Ölmüş mü? Bir elbise nasıl ölü olur?"

Şarabıma uzanıp bir yudum alıyorum. "Birinin kışına kadar yırtıldığında ölü olur." Üzerimdeki küçük siyah elbiseye bakıyorum. "Bu daha iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Tekrar bakışlarımla buluşmadan önce ona bakıyor. "Bunun kalabalığı memnun edeceği kesin."

Ona bir tokat attım. "Beni sevdiğini sanıyordum, Nate Cohen."

Sırıttıyor. "Seninle oturuyorum, değil mi? Annem bu elbise hakkında ne düşündüğünü söylemek için geldiğinde seni koruyacağım."

Sırf ben seçtiğim için annem bu elbiseden nefret edecek. Ayrıca, onun zevkine göre fazla ışıltılı olduğu için. Ve çok kısa. Joan Cohen muhafazakar kıyafetleri tercih eder, özellikle de kızı için. Çocukken bana hediye ettiği için bazı günler onun adına gerçekten üzülüyorum. İstesek de bundan daha zıt olamazdık.

"Sence burada daha ne kadar oturmamız gerekiyor?" diye soruyorum.

Nate dikkatini yan masadaki bir kadına yöneltiyor. "Ben beş dakika daha veriyorum."

"Dürüst olmak gerekirse hâlâ benimle oturuyor olmana şaşırdım." Kardeşim bir düğünden en iyi şekilde yararlanmamasıyla tanınmaz. Düğünlerden en az benim kadar nefret ediyor olabilir ama iş sekse geldiğinde düğünleri kendi lehine kullanmayı asla ihmal etmez.

Viski bardağını boşaltıp ayağa kalkıyor, gözleri hâlâ yan masadaki sarışında. İlgisi karşılık buluyor. "Fikrimi değiştirdim. Gelecek hafta sonu görüşürüz."

Kaşlarımı çattım. "Gelecek hafta sonu mu?"

"Evet, Pazar günü aile yemeğinde."

İnledim. "Oh, Tanrım. Gerçekten mi? Bu yine bir şey mi?"

"Annemin seni her Pazar akşamı beklediğini açıkça belirtmemiş olmasına şaşırdım."

Bunu yapması için ona gerçekten bir şans vermedim. New York'a döndüğümünden beri en iyi arkadaşımın Brooklyn Heights'taki dairesinde kalıyorum ve annemden uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onu seviyorum ama evlenme konusunda beni taciz etmeye niyetli ve bu hiç ilgimi çekmeyen bir şey.

"Açıkça belirttiği tek şey, Benjamin ve benim hâlâ mükemmel çift olduğumuzu düşündüğü." Gözlerimi deviriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bozuk plak gibi, bana sürekli onunla ilgili mesajlar atıyor." Onu kışkıklıyorum. "Git. O sarışın gözlerini senden alamıyor."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Gelecek Pazar görüşürüz."

"Ugh," diye homurdanıyorum kendi kendime onun gidişini izlerken.

Balo salonuna göz gezdirirken biraz daha şarap yudumluyorum.

Manhattan'da pek bir şeyin değişmediğini söylemek gerek. Dedikoduları takip edemiyor olabilirim ama insanlar hiç değişmiyor. Annem ve Poppy burayı seviyorlar ama ben sığ insanlarla iyi geçinemiyorum. Sahte olanla. Boşluğa.

Ve erkeklerle.

New York'un erkeklerini anlatmaya başlamayayım.

Birçoğuyla çıktım. Ve iki yıllık bir ilişkiden sonra biriyle altı ay nişanlı kaldım.

Takım elbise, para ve güçten başka bir şey değiller.

Ve kibir.

Tanrım, kibirleri aklımı başımdan alıyor.

"Charlize."

Soluma döndüğümde Owen'ın bana gülümseyerek baktığını görüyorum. "Owen." Koltuğumda sarsılıyorum, bacaklarımı açıyorum ve dizimle masaya vuruyorum. İçkim havada uçuşuyor, elbiseme ve bacaklarıma şarap dökülüyor. "Kahretsin. Tanrım."

Dürüst olmak gerekirse, toplum içindeyken dudaklarımı birbirine bantlamalıyım.

Ayağa kalkıyorum. Aynı anda Owen bir adım öne çıkıyor ve masaya doğru uzanıyor. Tek başarabildiğimiz, onun elinin neredeyse göğsümü, benim elimin neredeyse onun aletini yokladığı ve ardından dudaklarımızın neredeyse birbirine yapıştığı bir çarpışma.

Elleri kalçalarımın yerleşiyor ve beni sabitliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerini bir gülümseme dolduruyor. "Senin arkadaşın olmanın asla sıkıcı olmayacağını hayal ediyorum."

Ellerimi onun karın kaslarına koyuyorum. İstemedi oldu; kendi istekleriyle hareket ettiler. Onları suçlamıyorum. Harika karın kasları var. Yani onları görmedim ama şimdi onları hissediyorum.... Bunlar, kendilerine iyi zaman ayıran bir adamın karın kasları.

Peki ya bana verdiği o gülümseme? Gözlerinin kırışmasıyla birlikte? Az önce söylediği şeyi en iyi şekilde ifade ediyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Gerçekten, hiçbir fikrin yok. Sen de denemelisin." Birinin kesinlikle ağzımı bantlaması gerekiyor. Hemen. Onunla çıplak yüzmekten bahsetmeye başlamadan önce. Çünkü aklım çoktan oraya gitti. Owen'la çıplak yüzmek.

Biraz önceki gülümsemesinin harika bir güzellik olduğunu düşünseydim, neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi bu karışıma seksiliği de ekliyor ve tüm düşüncelerimi daha uzun süre kendime saklayabileceğimden emin değilim.

"Sen istersen ben de isterim."

Neden birden kalbim 100 metre koşusuna katılmaya karar vermiş gibi hissediyorum? Kazanmak için yeterince hızlı atıyor.

Söylediklerine cevap vermediğimde -çünkü düşüncelerim ve kalbim anlamlı kelimeler üretemeyeceğim kadar karışık- Owen elbiseme bakıyor. "Sanırım bu elbise de kırmızı elbisenin yolundan gitmek üzere. Üçüncü bir tane var mı?" Tekrar gözlerime bakıyor. "Eğer yoksa, gömleğim senindir."

Gömleğine bakıyorum.

Yani teklif ettiği şeyi incelemezsem ihmalkâr davranmış olurum.

Gömleğini yani.

Teklifini kabul edersem gözlerimin alacağı karın kaslarını kesinlikle hayal etmiyorum.

"Gömleği istiyorsun, değil mi?" dediğinde hâlâ gömleğine bakıyordum.

Tekrar gözlerini buluyorum. "Bu rengi seviyorum."

"Güzel, güçlü bir renk, beyaz."

"Aynen öyle düşünüyorum."

"Beyazın size çok yakıştığını hayal ediyorum."

"Gerçekten yakışıyor. Şu an giydiğim siyahtan çok daha fazla."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Siyah sana çok yakışıyor. Buna inanmak için görmem gerek."

"Bu planda sadece küçük bir sorun var." "Ne?"

"İç çamaşırım."

Gözleri, saklamak için çok uğraştığını bildiğim bir eğlenceyle parlıyor. "Tecrübelerime göre iç çamaşırı genellikle bir sorundur. Bana daha fazlasını anlat."

"Hadi ama, Owen. İç çamaşırımın rengini gördün. Bu resepsiyonda beyaz gömlek ve kırmızı iç çamaşırıyla dolaşmam iyi bir görüntü olmaz."

"Etrafta çok salınır mısın?" "Tahmin bile edemezsin."

"Bunu ben de görmek isterim."

"Fırlama mı? Yoksa beyazın altına giyilen günahkâr kırmızı iç çamaşırını mı?" "İkisini de."

Poppy bu anda sözümüzü kesti. "Charles, altına mı yaptın?"

Owen ve ben hâlâ birlikte duruyoruz, onun elleri benim kalçalarımda, benim ellerim de onun karın kaslarında. Poppy bize katıldığında ne yazık ki beni bırakıyor ve bir adım geri çekiliyor. Teması anında özlüyorum ve bunu yüzümden uzak tutmak için savaşıyorum. Owen'ın beni izleyişine bakılırsa, başarısız oluyorum. Sanırım ellerinin hâlâ üzerimde olmasını dilediğimin o da farkında.

Kuzenime bakıyorum. "İçkimi döktüm."

"Benim hatamdı," diye gönüllü oldu Owen. "Ona gizlice yaklaştım."

Poppy elbiseme kaşlarını çatıyor. "Başka bir elbisen var mı? Bunun kurtarılabilceğini sanmıyorum."

"Hayır. Elbisem kalmadı ama Owen gömleğini önerdi. Sanırım bu iyi bir seçenek."

"Eminim öyledir. Joan Teyze'nin buna ne kadar sinirleneceğini görmek eğlenceli olurdu." Odanın içinde ne aradığından emin olamadığım bir bakış fırlatıyor. "Jessa senin bedeninde. Onda ödünç alabileceğin bir şey olabilir."

"Seth'e 'evet' dediğin anda beynini mi kaybettin?" Poppy, Jessa'dan bırakın elbiseyi, hiçbir şey istemeyeceğimi biliyor. Onunla yıllar önce arkadaş olmuş olabiliriz ama ben nişanlandıktan hemen sonra eski sevgilime asıldığında o bağları kopardım. Bu düğünde olmasının tek sebebi, artı-bir olması. Poppy onu hiçbir şeye davet etmezdi.

Zekice sözlerimi duymazdan geliyor. "Pek fazla seçeneğimiz yok." Odayı araştırmaya devam ediyor. "Faith'e ne dersin? Ya da Marta? Hemen hemen aynı boydalar."

"Cidden baba, bence bu gece için işimin bittiğinin bir işareti. Pijamalarım şu anda harika görünüyor."

Gözleri büyüdü. "Bu, elbiseyi pijamayla değiştirmek için bir işaret değil. Bu elbiseyi temizlemene yardım edeceğim."

"Hayır. Senin dans etmen gereken bir kocan ve konuşman gereken misafirlerin var. Benim de oda servisi menümle randevum var."

"Gidemezsin," diye gevelerken gözlerinde vahşi bir bakış belirir. "Bunu sensiz yapamam."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi bensiz yapamazsın?"

Etrafımızdaki odayı işaret ederken kollarını çırpıyor. "*Bunu.*"

"Neyi? Evlenmek mi? Bunu zaten yaptın. Ve bugün attığın her adımda seninle birlikte olmadım baba. Bunu atlatmak için bana ihtiyacın yoktu." Poppy'nin bugün için gergin olduğunu biliyordum. Ancak hiçbir şey için endişelenmek ona göre değil, bu yüzden şu anda kafamı karıştırıyor.

"*Yanımda* olmana ihtiyacım yok Charles. Ama burada olduğunu bilmem gerek. Benimle olduğunu. Bunu biliyorsun. Sensiz hayatımı sürdüremem. Bir yıl boyunca bensiz kaçmana izin vermiş olabilirim ama düğün günümde kaçmana izin vermeyi reddediyorum. Buna izin vermeyeceğim."

Benim güçlü, güzel Poppy'm.

Bir metre boyunda ama bunun altında zaman zaman savunmasız ve kararsız kalıyor. Hayatımız boyunca birbirimizin yanında olduk, gerektiğinde gücümüzü verdik. Ben uzaklardayken zorlandığını biliyorum ve bundan nefret ediyordum ama New York'la arama mesafe koymaya her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Bu gece ona ihtiyacı olanı verebilirim.

Elini sıkıyorum. "Oda servisi menüm bekleyebilir."

Bir nefes verdi. "Güzel." Sonra tekrar sertleşiyor. "Sana bir elbise bulmamı ister misin? Ya da bunu temizlemene yardım etmemi?"

"Hayır. Ben hallederim. Benim için endişelenme. En kötüsü olursa, Owen bana gömleğini verecek. Sen git ve evlen."

Owen'a sert bir bakış attı. "Lütfen benim davetimde senin gömleğinle dolaşmadığından emin ol. Önümüzdeki on yıl boyunca Joan Teyze'den bunu duymak istemiyorum."

Kıkırdar. "Anladım. Fırlamak yok. Beyaz gömlek yok."

Daha sert bir bakış. "Çok ciddiym, Owen. Eğer adım atmazsan canını yakarım."

İfadesini değiştirerek onun ciddi ifadesini yansıtıyor. "Görevi anlıyorum. Bana güvenebilirsin."

"Güzel." Bununla birlikte, bir görevdeymiş gibi kocasına doğru adım atarak yanımızdan ayrılıyor. Ama kuzenimin her zaman bir görevi vardır.

Owen yaklaştı. "Artık çok fazla kaçamak yaptığına inanıyorum. Ve kayıtlara geçsin, bir noktada bunu görmek istiyorum."

"Bu, burada yapmama izin verilmediği için beni bu geceden sonra görmeye niyetli olduğun anlamına gelir."

"Beni doğru anladın Charlize," diye onaylıyor başka bir erkekten duymadığım için kendi markası olduğunu düşünmeye başladığım o seksi ses tonuyla.

Kalbim yine 100 metre koşmaya başlıyor.

Bu beni telaşlandırıyor ve sözcüklerin ağzımdan çıkma telaşıyla kendi kendilerine takılıp düşmelerine neden oluyor. "Pekâlâ, ben gidip şu elbiseyi temizlerken sen de bir işe yara. Bir şarap daha istiyorum. Belki bütün bir şişe. Hayır, boş ver, başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz." Çantama uzanırken nefesimi bırakıyorum. Ondan bir yanıt beklemeden dönüp banyoya doğru ilerliyorum.

Orada gerekenden daha uzun zaman geçiriyorum.

Hatta o kadar uzun sürüyor ki masama döndüğümde Owen'ı hâlâ beni beklerken bulmayı ummuyorum. Ama işte orada, istediğim bir kadeh şarapla bekliyor.

Bana eğlenen bir bakış atmadan önce elbisemi inceliyor. "Tuvalet yerine kuru temizlemeye mi gittin?"

Yanına oturdum. "Hâlâ burada olmana şaşırdım." Yani, neredeyse otuz dakikadır yoktum. Bu süreyi Owen'a geri dönmek için zihinsel akrobasi yaparak geçirdim. Onun yanında kendime güvenmiyorum. Kendime daha fazla

Eve geldiğimde New York erkekleri. Daha fazla seyahat etmeden önce biraz para kazanmak için bir yıllığına buradayım. Buraya biriyle birlikte olmak için gelmedim ve içimden bir ses Owen'ın bir kızın sadece bir gece geçireceği bir adam olmadığını söylüyor.

"Seninle planlamamız gereken bir randevumuz var, unuttun mu?" İçkimden bir yudum alıyorum. "Ben kimseyle çıkmam."

"Evli misin?"

"Hayır."

"Her gece saçını yıkamakla çok mu meşgulsün?"

Dudaklarım titriyor.

Bu adamla şakalaşmaktan çok hoşlanıyorum.

"Saçım la hiç uğraşmam." Saçımı gösteriyorum. "Bu temizlik çok sıra dışı."

"Flörtün gerektirdiği bakım seni ondan soğutuyor mu?"

"Ne bakımı? Ben bakımla uğraşan bir kadın değilim." "Çok fazla mı yandın?"

"Yüz kere daha dene."

Gözlerini bana dikti. "Erkekleri kedilerle mi değiştirdin?"

"Seninle tanıştığım anda zeki olduğunu anlamıştım, Owen. Beni anlaman sadece beş tahminini aldı."

Viskisinden biraz içiyor. "Evrenle konuşmalı ve seninle olan şansımı mahvetmek için ne yaptığımı bulmalıyım."

Ona gülümsüyorum. "Sen değildin; bendim."

"Siktir. Bir erkeğin asla duymak istemeyeceği kelimeler."

Gülümsemem onun şakacı ses tonuyla sırtımaya dönüşüyor. Vücudumu ona bakacak şekilde eğiyorum. "Cidden bu sözleri daha önce duyduğuna inandığımı mı *sanıyorsun*?"

"Duymadığımı mı sanıyorsun?"

Biraz daha şarap yudumluyorum. "Tamam, bana kimden ve ne zaman duyduğunu söyle, çünkü hayır, hiçbir kadının sana bunu söylediğini hayal edemiyorum."

"Az önce söyledin."

"Bu tam olarak doğru değil."

"Ben öyle anladım."

"Sen değil ben' iddialarını kanıtlayacak mısın yoksa uydurduğunu düşünmekte haklı mıyım?"

O mavi gözleri parıltıyor. "Doğru. Amanda Cleary ben on yedi yaşındayken benden ayrıldı. Bana o olduğunu söyledi, ben değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Gençlerin kalp kırıklığı sayılmaz."

"Kesinlikle sayılır. Amanda benim ilk aşkımdı. Benden ayrılmadan önce iki yıl beraberdik. Bana lisede kırık bir kalp hikayen olmadığını söyleyemezsin."

"Lisedeyken erkek arkadaşım yoktu." Bu onu sersemletmiş gibi görünüyor. "Ne? Saçmalık."

Başımı sallıyorum. "Saçmalık değil. İlk erkek arkadaşım olduğunda on sekiz yaşındaydım."

"Ondan önce de çıktın mı?"

"Hayır." Ona karşı tamamen dürüst olmayı düşünürken bir an duruyorum. Normalde bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmazdım ama Owen'ı bir daha görmeyi planlamadığım ve onunla bir bağ hissettiğim için, bir erkekle ilk tanıştığımdayken olduğumdan daha savunmasız olmaya karar veriyorum. "Lisedeyken erkeklerle konuşamayacak kadar kaygı doluydum. Yani, beni iş üstünde gördün. Hoşlandığım erkeklerle konuşmak bir yana, dışarıda bile başımı türlü belalara sokuyordum. Ne zaman hoşlandığım erkekle konuşmaya kalksam ortalığı birbirine katıyordum."

"Yani içkini üzerine dökmeni benden hoşlandığına dair bir işaret olarak mı yorumlamalıyım?"

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum, her şeyi yavaşlatmak için elimden geleni yapıyorum. Bizi götürmeye çalıştığı yönden uzaklaştırmak için. "Sen değil ben' cümlesini sana karşı kullanan tek kız Amanda mıydı?"

"Hayır. Danika Jackson bunu bana yirmi yaşımıdayken söylemişti, Heather Martin de yirmi iki yaşımıdayken. Ve şimdi, daha sana neler kaçırdığını gösterme fırsatı bulamadan sen bana bunu söyledin. Sanırım bu benim en kötü flört anım olabilir."

Gülüyorum.

Kendime engel olamıyorum.

Owen eğlenceli biri ve her ne kadar onunla flört etmemeye çalışsam da, içimdeki eğlenceyi ortaya çıkarıyor.

"Bu bir randevu anı sayılmaz."

Bana seksi bir gülümseme atmadan önce biraz viski içiyor ve hafızamı silmek için elinden geleni yapıyor, böylece onu bir daha asla görmeme planımı hatırlayamıyorum. "Eğer izin verirsen bu bir flört anı olabilir."

"Ben kimseyle çıkmam, unuttun mu?"

Yine o seksi gülümseme. "Fikrini değiştirmem için bana bir şans ver."

Bir an için onu değerlendirdim. Owen'la çıkmak gibi bir niyetim yok ama onunla konuşmaktan keyif alıyorum. Bu gecenin geri kalanını onunla sohbet ederek geçirmemin hiçbir zararı yok. "Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Bu soruyu sevdiğini anlamamı sağlayan türden bir şaşkınlık. "Her ne kadar bu konuda iyi olsam ve insanlar muhtemelen hoşlandığımı düşünse de havadan sudan konuşmaktan nefret ederim."

"Tanrım, evet. En kötüsü de bu. Kibar bir sohbe katılmaktansa sessizce oturmayı tercih ederim. Annem beni bu konuda mükemmel olmam için yetiştirdi. Geçen yıl ben yokken bunu yapmayı bıraktığımı bilse ölürdü."

"Artık insanları görmezden mi geliyorsun?"

"Kaba olmamaya çalışıyorum ama biri benimle konuşmaya niyetliyse, büyük laflar ediyorum. Bu onları ya korkutur ya da harika bir sohbe yol açar."

"Büyük laflar. Bunu sevdim." Biraz daha viski içerken bardağının kenarından bana bakıyor. "Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey var mı?"

"Şey, bu zor çünkü Poppy benim hakkımda her şeyi biliyor." "Kesinlikle her şeyi mi?" Bunu bana pek inanmıyormuş gibi söylüyor. Ama kadınlar erkeklerden farklıdır, bu yüzden sanırım buna inanmak zor gelebilir.

"Evet. Konuşmadığımız hiçbir şey yok. Ama onu denklemden çıkarırsak, saydığım şeyleri kimse bilmez." Kafası karışmış gibi bakınca detaylandırıyorum. "Merdivenleri çıkarken sayıyorum. Kaldırımdaki çatlakları sayıyorum. Önümdeki şeyleri sayıyorum. Bulutları sayarım. Her şeyi ve her şeyi. Yani bütün gün, her gün saymıyorum ama kaygımı yatıştırmaya yardımcı olabiliyor."

"Bunu hep yapar mıydın?"

Başımı sallıyorum. "Kendimi bildim bileli. Çoğu zaman da böyle uyuyorum." İçkime uzanıyorum. "Tamam, sıra sende. Başkalarının senin hakkında bilmediği başka ne var?"

"Harika bir aşçıyım."

İnançsızlığı deneyimleme sırası bende. "Kimse senin hakkında bunu bilmiyor mu? Gerçekten mi?" Yani, Poppy bana Owen'ın evli olduğunu söylemişti. Elbette bir eş kocası hakkında bunu bilir.

"Hiç kimse."

"Tamam, o zaman tam açıklama; Poppy bana eski bir karın olduğunu söyledi. Yemek yapabildiğini nasıl bilmez?"

Ağzının ve gözlerinin kenarlarına bir gülümseme yerleşti. "Poppy'ye beni mi sordun?"

"Bu bilgiyi ben istemeden gönüllü olarak verdi."

Bu onun yüzündeki gülümsemeyi silmedi. Onun hakkında konuştuğumuzu bilmekten hâlâ memnun görünüyor. "Jill ve ben pek sık birlikte yemek yemezdik. Yediğimizde de o yemek yapardı. Bu onun hoşuna giden bir şeydi. Ben devralmadım."

Tanrım, büyük konuşmayı bırakmalıyım. Owen hakkında hoşuma gidecek daha çok şey keşfediyorum.

Ben daha havadan sudan konuşmaya geçmeden vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve "Neden bir yıllığına New York'tan ayrıldın?" diye soruyor.

"Bir kadın neden hayatından kaçır ki?" Bilerek başını sallıyor. "İşe yaradı mı?"

"Hayatımda yaptığım en iyi şeydi ve evet, işe yaradı ama düşündüğüm şekilde değil."

Bu onun tüm dikkatini çekti. Zaten her şeyim vardı ama onun her şeyi daha dikkatli hale geliyor ve sanki daha da dikkatle dinliyormuş gibi hissediyorum. "Ne şekilde işe yaradı?"

"Onu unutmak yerine kendimi bulmaya başladım, bu da onu geride bırakmama yardımcı oldu. Onu unutmak benim hedefimdi ama yanlış hedefti. Sevdiklerimizi unutmayız. Bu mümkün değil. Ama sevginin kalbime kazıdığı çizgilerle barışık olduğum sürece iyileşmenin mümkün olduğunu öğrendim."

Owen söylediğim her kelimeyi dinlerken sanki oda ve içindeki tüm insanlar bizden uzaklaşıyor. Sadece o ve ben varız ve bu büyük konuşma bana istemediğim büyük şeyler yapıyor.

Düğün resepsiyonlarından hoşlanmadığım için bunun sadece atlatmam gereken bir düğün resepsiyonu olması gerekiyordu. Onun yerine, iki kişilik bir partiye dönüştü. Gerçekten keyif aldığım bir parti.

Owen yavaşça başını sallıyor. Düşünceli bir şekilde. "İyi sevmek çizgileri oyar, değil mi? öyle mi?"

"Evet. Bazıları iyi bazıları kötü. Kendimi kötü olanlardan kurtarmam gerektiğini düşündüm.

Ama fark ettim ki bu çizgiler aşk ticaretinin para birimi. Kalıcıdırlar. Ve onları kalbimden söküp atmaktan başka bir şey istemesem de, onlarla yakınlaşmak kendim hakkında çok şey öğrenmeme yardımcı oldu. Onu severek hata yaptığımı düşünmüştüm. Hata yapmamışım. Başkalarını sevmek, kendimizi sevmeyi öğrenmemizin yoludur."

"Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Sanırım sana katılıyorum."

İçkimi bitirdim. "Nihayet. Çok fazla teşvik etmeden benimle aynı fikirde olan bir adam." Bardağımı ona uzattım. "Ve şimdi, bana bir içki daha getirmelisin."

Bardağımı alıyor ve ayağa kalkıyor.

"Aynısından mı?" Başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim."

Benden uzaklaşırken gözlerim kışından ayrılmıyor. Güzel bir kış. Tanrım, harika bir kış. Birlikte zaman geçirmemem gereken bir kış.

Tam da Owen'ın haftada kaç saatini o götü korumak için harcadığını düşünürken kankam bana mesaj atıyor.

Dylan: Düşün nasıl gidiyor?

Charlize: İki elbise giydim, neredeyse üç oldu ve olmamam gereken bir adamla büyük bir konuşma yapıyorum. Kurtarılmaya ihtiyacım olabilir. Bekle, bu gece meşgulsün ve hayattaki en kötü en iyi arkadaş olduğun için kurtarma yapamazsın. Bunu bir anlığına unuttum.

Dylan: Elbise konusuna girmeyeceğim ama büyük laflar edebilen bir adam mı? Kurtarılmaya ihtiyacın olan biri değil.

Charlize: Oh, güven bana,

öyle. Bebeğim. Vakit geldi.

Charlize: Bana "bebeğim" deme. Zamanı gelmiş olabilir ama doğru şehirden çok uzakta.

Hemen cevapladığım bir çağrıya geçti. "Şu anda beni aramamalısın. Göstermen gereken bir sanat eserin var." Dylan bir sanatçı ve gezici bir serginin ortasında. Sanatını bu gece Chicago'da sergileyecek.

"Öldürmek için on dakikam var. Konuş benimle. New York'taki erkeklerle neden çıkamadığını tekrar anlat."

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, New York'lu kibirli pisliklerle ilgili saçma bir hikâye biliyorum ama sana hatırlatayım, ben kibirli bir pislik değilim. Bütün New York erkekleri öyle değil."

"Kibirli olabilirsin. Ve bir pislik. Bilgin olsun."

"Yine de on iki yıl sonra buradayız. O kadar da kötü olamam."

Dylan ben on beş, o on yedi yaşından beri benim en iyi arkadaşım. Okulda bana sataşıldığında beni kanatları altına aldı. Garip ve endişeli olduğumda ve başkalarının hakkımda ne düşündüğünü çok fazla önemseydiğimde. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamadı ve bana da aynısını yapmayı öğretti.

"Burada kötü adamlarla çıkma geçmişimi biliyorsun. New York'ta bir daha aşık olmayacağım."

Sesi sadece benimleyken kullandığı alçak tona düşüyor. On iki yıllık bir arkadaşlığın geliştirdiği türden bir ilgi ve sevgiyle dolu bir ton. "Char, kötü adamlar ve boktan ilişkiler her şehirde bulunabilir. Mantıksız davranıyorsun."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama yine de gardımı düşürme düşüncesi bile beni tedirgin ediyor. Arkamda acı, öfke ve hayal kırıklığı bırakarak on iki ay geçirdim. Ondan önce de uzun yıllar boyunca çıktığım ve ilişki yaşadığım tüm erkeklerden aynı şeyleri gördüm. Hepsi burada, New York'ta. Elimde değil ama burada başka bir adamla takılma konusunda ürkek hissediyorum.

"Biliyorum ama hislerimi değiştiremem."

"Çıkmaktan bahsediyoruz. Başka bir şey değil. Sadece biraz eğlenelim ve belki biraz seks yapalım. Duyguların işe karışmasına gerek yok."

Owen'ın bana doğru geldiğini görüyorum ve bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. Uzun boylu.

Belki 1.80. Bronz tenli.

Atletik vücutlu.

Aslında vücudunu görmedim ama beyaz gömleğinin üzerine oturduğuna, kışının ve bacaklarının pantolonunu doldurduğuna bakılırsa kasları var.

Ve elleri.

Owen'ın güçlü elleri var.

Bakmamak için kendimi zor tuttuğum damarları var. Bir erkeğin ellerindeki damarlar da neyin nesi? Belki Dylan bir şeylerin peşindedir.

Owen'la eğlenebilirim.

Onunla kesinlikle seks yapabilirim. Bu zor olmazdı.

Kollarına bakabilirim. Elleri gibi onlar da dikkatimi çeker.

Ve o mavi gözleri.

Onlara bakarken onunla çıplak yüzmek hakkında çok şey düşünebilirim.

Owen'ın kendinden emin adımlarını izlerken Dylan'a "Duygu yok," diyorum.

"Evet. Aşk yok. Sadece eğlence."

Owen yaklaşırken ona gülümsüyorum. "Tamam. Bunu yapabilirim. şimdi gitmem gerekiyor. Yarın eve döndüğünde görüşürüz."

"Prezervatifleri unutma. Yumurtalarının sihirli güçleri olduğuna ve hamile kalamayacağına karar verdiğin zamanın tekrarlanmasına ihtiyacımız yok."

"Sus. Bunun yapımında hiçbir yumurta zarar görmedi. Ve bebek de yapılmadı." Ayrıca artık doğum kontrol hapı kullanıyorum.

"Durum böyle olabilir ama bu sonuçlar için uzun ve stresli bir bekleyiş oldu."

"Dürüst olmak gerekirse, erkek olarak doğmuş olman iyi bir şey. Bir kadın olarak hayatta kalamazdın."

Dylan'la konuşmamı bitiriyorum ve Owen'ın bana doğru son birkaç adımı atmasını izliyorum. Atletik vücudunu tanımlamak için gerçekten de mükemmel bir yol olduğuna karar veriyorum. Tabii eğer biri "çok ateşli" kelimesini tercih etmiyorsa, ki kayıtlara geçsin, bu kelimenin arkasına sığınabilirim.

"Çok uyumuyor olmalısın," diyorum bana aldığı şarap kadehini uzatıp otururken. Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıveriyor. Tanrım. Söz konusu ağız için ihtiyacım olan bant nerede?

"Bunu nereye götüreceğini bilmek beni büyölüyor." Kendisine aldığı viskiden biraz yudumladıktan sonra bardağı masaya koyuyor ve cevabımı bekliyor.

Ona el salladım. "Hayır, bunu hiçbir yere götürmüyorum. Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyorum."

Gülüyor. Tanrım, Owen'ın gülüşü bile seksi. Acaba onu benimle çıplak yüzmeye, benimle gülmeye ve benimle uzun uzun konuşmaya ikna edebilir miyim? Yani, bir buluşma anını paylaşabileceğimizi söylemişti.

"Böyle bir açıklama yapıp beni ortada bırakamazsın," diyor. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hiç şansım yok."

Şarabımdan bir yudum alıyorum, sanki bu odadaki tek kadın benmişim gibi beni izlemesinin tadını çıkarıyorum. "Bir tanrının vücuduna sahipsin, bu yüzden yemek yemek, yemek pişirmek, çalışmak, flört etmek, arkadaşlarıyla ve ailenle vakit geçirmek, yaptığın her şeye gidip gelmek ve spor yapmak arasında uyumak için çok fazla zamanın olmamalı diye düşünüyordum."

Bana attığı bakış, bu konuşma için burada olduğunu anlamamı sağlıyor.
"Açacak çok şey var."

"Gerçekten yok."

"Listende ilk sırada yemek var. Bu bir gurme olduğun anlamına mı geliyor?" "Hayır, yemek yemeyi seviyorum demek. Hangi yemek olduğu konusunda titiz değilim."

Ağzı uçlarından tekmeleniyor. "Bu gelecekteki buluşma anlarımız için iyi. Seni götürebileceğim harika yerler biliyorum."

"Çıkmadığımı unuttun mu?"

"Benim için bir istisna yapacağından eminim. Ne de olsa bir tanrının vücuduna sahibim."

"O da var ama dürüst olmak gerekirse ben beklentileri yüksek bir kızım Owen. Güçlü bir duygusal bağlılık göstermeye istekli erkekleri ararım. Spor salonunda geçirdiğin onca vakitle benimle buna zaman bulamazsın."

"Bence spor salonunda geçirdiğin saatler konusunda küstahlık ediyorsun. O kadar çok olmadığını bilmek seni şaşırtabilir."

Gözlerim göğsüne düşüyor. "Sanırım senin o kadar çok olmama fikrin benimkinden farklı olmalı."

"Hayatına girmesine izin verdiği erkeklerden yüksek beklentileri olan bir kadınla flört etmek için bolca zamanın yanı sıra uyku için de bolca zamanım var diyelim."

Poppy dans pistinden adımını haykırınca konuşmamız yarıda kesildi. "Charles! Dans zamanı!"

Owen'la yaptığım konuşma müziğin sesini bastırmıştı. Şimdi tekrar odaklanıyorum ve Poppy haklı. "Shut Up and Dance" çalarken gerçekten dans etme zamanıdır.

Sandalyemi geriye iterken Owen'a bakıyorum. "Bu Poppy'nin ve benim şarkılarımdan biri. Geri döneceğim. Tabii sen de gelip bizimle dans etmek istersen başka."

Seksi gözleri ve ilgisiyle koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Sanırım izlemeyi tercih ederim."

Bu adamda her şey var.

Ve henüz zerre kadar kibir tespit edilmedi.

Gözlerimi ondan ayırıp Poppy'nin kendini saldığı dans pistine doğru ilerliyorum. Her yerde kolları ve kalçaları var, hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Ona ulaştığımda kollarını boynuma doluyor. "Düğünlere bayılıyorum."

Gülüyorum ve onunla dans ediyorum. "Bir ile on arasında bir ölçekte, düşününüzü ne kadar seviyorsunuz?"

Her yerinden okunan mutluluk ifadesi daha da yoğunlaşıyor ve bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Düşünüme olan sevgim ölçsüz. Sanırım Seth ve ben yeminlerimizi her yıl yenileyeceğiz. Belki onu ikna edebilirsem altı ayda bir."

"Eğer istediğin buysa, o adam sana her ay düşün yapar."

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Verirdi, değil mi?"

Seth'le neredeyse hiç vakit geçirmediğim ama Zoom'da onunla çok konuştum ve bir ülke öteden bile Poppy'yi ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum.

"Yapardı ama ben yokum. Ben düşünler için yaratılmadım."

Yüzünü bana çevirdi. "İkimiz de beni bütün düşünlerime gelecek kadar sevdiğini biliyoruz. Dylan da diğerlerinden kurtulamayacak. Takviminde yinelenen bir etkinlik ayarlayacağım, böylece bir daha çifte rezervasyon yapmayacak."

"Takvimine yaklaşmada iyi şanslar."

"Yeteneklerimi hafife alıyorsun, Charles."

Ama Dylan'ın asistanını da küçümsemiyorum. İş Dylan'ın hayatını yönetmeye gelince çok sert davranıyor. Tamam, biraz abartıyor olabilirim ama Dylan'ın programıyla ilgili hiçbir şey yapmama izin vermeyerek beni kızdırıyor. Bunun nedeninin *Dylan*'ın beni işine yaklaştırmamasıyla ilgili olduğunu bilsem de bunu ona karşı kullanıyorum. New York'taki en iyi referanslara sahip bir yönetici asistanı olabilirim ama yıllar önce ona yardım etmeye çalıştığımda, "Birlikte çalışarak arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğiz, Char" demişti. Ugh. Adam bazen beni deli ediyor. Asistanı da öyle.

Konuşmayı bıraktık ve tüm dikkatimizi dansa verdik. Birlikte yapmayı en sevdiğimiz ikinci şey. Poppy bunun üçüncü favorimiz olduğunu söylerdi, konuşmak ve insanları izlemek danstan önce gelirdi. Gerçi ben çok fazla insan izleyen biri değilim, bu yüzden dans etmek benim için kolay bir ikinci favori.

"Shut Up and Dance", "I Wanna Dance With Somebody"ye dönüştüğünde, gerçekten işe koyuluyoruz. Whitney kalçalarımızı hareketlendirmekte asla başarısız olmaz. Ardından Bruno Mars'ın "24K Magic" şarkısı geliyor ve bu noktada Seth kız arkadaşımı benden alıyor. Koltuğuma geri dönmek için yolumu bulmadan önce onunla sadece küçük bir tartışma yaşadım.

Dönerken Owen'ın sert göğsüne çarpıyorum.

Beni kollarıyla yakalıyor ve kolayca etrafımda kayıyorlar. "Benimle dans et" dediğinde göz kamaştırıcı gülümsemesi tamamen bana ait.

Olan biten her şeyi düşünürken ellerim göğsüne gidiyor. Beynim bu kadar aşırı duyuşal yüklenme ile iyi başa çıkamıyor. Böyle durumlarda arızalanmaya meyillidir, bu da keşke yapmasaydım dediğim şeyleri söylememe ya da yapmama neden olur.

Gözleri.

Elleri üzerimde.

Her yerimdeki o kaslar. Ve kokusu.

Sahip olduğum her zevk düğmesine basıyor.

Tuzlu okyanus havası, sıcak kum, güneşli tembel öğleden sonraları.

Odunsu, misk kokulu ve sevdiğim her şekilde erkeksi ve göğsüne yaslanıp gecenin geri kalanında orada yaşamamak için her şeyimi alıyorum.

"En sevdiğim mum gibi kokuyorsun." Yüce Tanrım, ağzım bu gece yetkili olduğunu düşünüyor. Gömleğini kavriyorum. "Bunu söylememişim gibi davran."

Yine o seksi gülümsemesi. "Söylememeyi tercih ederim." Bu onun sesi.

Yoluma çıkardığı her şey arasında, çöküşüm olacak olan onun sesi.

"Konuşmayı kes ve sadece kalçalarını oynat," diye emrediyorum. Sırıltması üzerine ekliyorum, "Ve ağzınla bir şey yapmayı bırak."

Owen ağzını kulağıma götürüp "Ağzımla daha yeni başlıyorum, Charlize" dediğinde direktiflere uyma konusunda kötü olduğunu gösteriyor.

Sonra beni bırakıyor ve vücudunu ne kadar iyi hareket ettirebildiğini gösteriyor.

Onunla dans ediyorum ve şarkının sonunda Owen'la seksin harika bir seks olacağına ikna oluyorum. Adam hareket edebiliyor. Vay canına, hareket edebiliyor.

Beyonce ve JAY-Z'den "Crazy In Love" geliyor ve dans etmeye devam ediyoruz.

Dans pisti doluyor ve birbirimize yaklaşıyoruz. Şarkının sonunda vücutlarımız neredeyse kaynaşmıştı. Jason Derulo'dan "Want to Want Me" çalmaya başladığında, Owen'ın elleri etrafımda kayıyor ve kaderimi tamamen kabul ediyorum.

Şu anda çok tahrik olmuş durumdayım.

Bunu bir saniye daha inkar edemem.

Artık kendimden sorumlu değilim.

Bu şarkı The Weeknd'in "Earned It" şarkısına geçtiğinde Owen kontrolü ele alıyor. Beni döndürüyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. Birlikte hareket ederken elleri kalçalarımın başlıyor. Sağ ön kolunu kavradığımda, boynumu öpmek için ağzını eğiıyor.

Dudaklarının baskısıyla içim kendini kaybediyor.

Eli vücudumun etrafında süzölüp karnıma yaslandığında kendimi kaybediyorum.

Bir t a h r i k olmak var, bir de Owen tarafından tahrik olmak var. İkisi tamamen farklı şeyler.

Kendimi durduramıyorum; ona doğru eğiliyorum. Kıçım onun sikiyle birleşirken kulağıma doğru onay hırıltısı çıkarması daha önce bir erkekten duyduğum hiçbir sese benzemiyor ve Tanrım, bu hoşuma gidiyor.

Owen'ın parmakları karnımda geziniyor ve göğsümün kenarını okşadıklarında inliyorum.

"Burada bir centilmen olmaya çalışıyorum," diye kulağıma tırmalıyor. "Ama böyle sesler çıkarmaya devam edersen, başarısız olabilirim."

Kollarında dönüyorum ve kolları beni çevrelerken bakışlarıyla buluşuyorum. "Eğer centilmenlikten anladığın buysa, sanırım seninle pisliğin neye benzediğini görmem gerek."

"Siktir." Gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyor. "Deniyordum ama işleri temiz tutmayı kolaylaştırmıyorsun."

Elimi göğsünün üzerinden boynuna doğru kıvırıyorum, parmaklarımın teninde bıraktığı hissin tadını çıkarıyorum. Bakışlarım boynuna düşüyor. "Bence bir şişe şarap alıp buradan gitmeliyiz."

"Bence gözlerini şu anda olduğu gibi benden ayırmamalısın. Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim."

Dediğini yapıyorum, gözlerimi tam olarak oldukları yerde tutuyorum.

Ta ki Poppy onun bedeniyle geçirdiğim zamanı kesene kadar. "Onaylıyorum," diyor ve bize katıldığında dikkatimizi çekiyor. "Ama siz ikiniz bu dans pistinde kıyafetlerinizi kaybetmeye başlarsanız Joan Teyze bunu yapmaz."

"Owen da tam bunun olmayacağından emin olmak üzereydi," diyorum.

Ona bakıyor. "İyi adam." Sonra yüzüne sert bir ifade yerleştirerek ekliyor: "Bu işi berbat etme Owen. Artık ailemin bir parçasısın ve Charles ailemin ortak reisi olduğu için ikiniz arasında sorun yaşayamam. Biraz eğlenin ve ona iyi davranın, tamam mı?"

Dudakları seğıirdi. "Sen Seth için kesinlikle doğru kadınsın, Poppy. Ve bunu berbat etmemek için elimden geleni yapacağım."

On saniye boyunca kaşlarını çatarak meramını anlatmaya çalışıyor. "Burada son derece ciddiym. O benim insanım. Onunla uğraşılmasına izin vermeyeceğim."

Owen'ın eğlenen ifadesi kayboluyor. "Bu gece hızla öğrendiğim bir şey varsa, o da Charlize söz konusu olduğunda senin son derece ciddi olduğundur. Ve eğer onu ilgilendiriyorsa hiçbir şeyi berbat etmemeliyim."

Poppy kaşlarını gevşetir. "Çabuk öğreniyor olman hoşuma gidiyor. Şimdi git bakalım. Joan Teyze köşede Bobby Young'la meşgul. Acele edersen gittiğini görmez."

"O iyi bir kuzen," diyor o yanımızdan ayrıldıktan sonra.

"En iyisi." Boğazının papyonla kaplı olmamasını dileyerek boynuyla tanışmaya devam ediyorum.

"Pekâlâ, hadi şu şarap şişesini alalım." Elimi tutuyor ve beni dans pistinden masama götürüyor, çantamı alıyoruz. Daha sonra bara yöneliyor ve bizi balo salonundan asansöre yönlendirmeden önce aradığımız şeyi alıyor.

Onu takip etmekte tereddüt bile etmiyorum.

Owen dört şarkı içinde beni başka bir New York erkeğiyle hiçbir şey yapmak istemezken onunla bir gece geçirmeye ikna etmeyi başardı. Ve bu birlikte geçireceğimiz tek gece olacağından, en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim.

Charlize

"Y Bizim odamız mı, benimki mi?" Asansöre adım attığımızda Owen soruyor.

dur. "Senin odan." Benimki kasırga vurmuş gibi görünüyor. O kasırgayı görmesine izin veremem. Sadece tek gecelik bir ilişki yaşayacak olsa bile.

Katını seçiyor ve sonra bana bakıyor. Gözlerindeki sıcaklık benimkiyle eşleşiyor. "Sıra sende."

"Ne için benim sıram?"

"Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey daha söyleme sırası."

"Senin sıranmış gibi hissediyorum. Sana uzakta geçirdiğim bir yılda neler öğrendiğimi anlattım."

Bana doğru ilerliyor, beni asansörün duvarına yaslıyor ve tüm o sıcaklığıyla bana bakıyor. "Anlattın, sonra ben de sana spor salonu alışkanlıklarından bahsettim. Şimdi sıra sende."

"Tamam ama spor alışkanlıklarının gizli bir sır olmadığını tahmin ediyorum. Bu bilginin sayılacağını sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu vücuda kaç saat ayırdığın konusunda hâlâ kararsızım. Egzersiz yapmak, uyumak ve biriyle çıkmak için yeterli zamanın olduğunu söylüyorsun ama-"

Owen'in ağzı ağzımdan dökülen tüm kelimeleri susturuyor. Aynı zamanda aklımdaki tüm karmakarışık düşünceleri de susturuyor.

Bir eli saçlarımda gezinirken diğer elinin yine belimle yakınlaşmasından bahsetmiyorum bile. Adam bir sihirbaz, şarap şişesiyle ve bedenimle hokkabazlık yapıyor.

Kendimi onun dudaklarında kaybederken gömleğini kavırıyorum, hayatımda bu andan önce gelen her şeyi ve her şeyi kolayca unutuyorum.

Owen öpüşmeyi iyi biliyor.

Ne yaptığından emin. Hoşuma giden bir şekilde kendinden emin.

Öpüşmeyi derinleştirdiğinde, dili benimkinin üzerinde gezinirken, ona doğru inlemekten başka çarem kalmıyor.

Aslında inlemekten *başka bir* şeyden vazgeçmeme sadece bir an kaldığını düşünüyorum.

Çıkardığım ses üzerine Owen bana daha sıkı sarılıyor ve beni daha da derinlemesine öperken hırlıyor.

Eğer onunla dans ederken tahrik olduğumu düşünseydim, onu daha fazla istememi sağlayacak güce sahip olduğumu bilemezdim. Şu anda, hayatımın her saniyesini onun elleri ve ağzı üzerimdeyken geçirmekten başka bir şey istemiyorum. Ve Tanrım, bunun saçma olduğunu biliyorum, çünkü yeni tanıştık ve bu sadece bir gece, ama bir kız vücuduna nasıl hissedeceğini ya da ne isteyeceğini söyleyemez.

Ben de onu aynı şekilde öpüyorum. Asansör varış noktamıza geldiğimizi haber vermek için çaldığında, birbirimize o kadar kaptırmışız ki uyarıyı duymazdan geliyoruz.

Asansörde bir çift bize katılana kadar Owen beni sert bir küfürle bırakmıyor.

Düşüncelerimin, bedenimin ve hayatımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken kadının gözleriyle karşılaşıyorum. Aşırı muhafazakâr giyimi ve gözlerindeki yargılayıcı bakışla bana annemi hatırlatıyor. Dışarıdan bakıldığında aralarındaki tek fark yaşları. Bu kadın en fazla otuz beş yaşında görünüyor. Bu kadar katı olması onun için ne kadar üzücü.

"Sevgilim," diyorum Owen'a, bulunduğumuz katı kaçırdığımızı ve şimdi bir alt kata inmekte olduğumuzu fark ettiğimde. "Beni asansörde becermeye çalışmayı gerçekten bırakmalısın. Katımızı kaçırdık."

Adamın gözlerindeki eğlence, kadının gözlerindeki şoku yeniyor. Bunu kadınla oynamak için söyledim ama onu eğlendirdiği için buradayım.

Asansör durdu ve çift dışarı çıktı.

Owen kendi katının düğmesine tekrar basıyor. "Bana tekrar sevgilim demekten çekinme. Özellikle de sorun çıkarmaya çalışıyorsan."

Onu kendime doğru çektim. "Her zaman sorun çıkarmaya çalıştığımı bilmen gerektiğini düşünüyorum."

O daha cevap veremeden ellerim ve ağzım tekrar onun üzerinde. Ayrıca bir bacağımı da onunkine doladım.

Asansör onun katına ulaştığında, ikimiz de bedenlerimizi çözmek için hızlı hareket etmiyoruz. Owen beni bırakmak için hamle yaptığında boynunu kavıyorum ve ağzını ağzımda tutuyorum. Bana yaptıklarını durdurmasını gerçekten istemiyorum.

Asansörün kapıları kapanıp yeni bir iniş başladığında, öpücüğüme gülümsüyor ve sonunda beni bırakmanın bir yolunu buluyor. "Sence gecenin geri kalanını burada mı geçirmeliyiz?" Kendi katının düşmesine basıyor. Tekrar.

Kahretsin, gözlerini seviyorum.

Evet, bunu bu gece birden fazla kez kanıtladık, ama onlara doyacağımı hiç sanmıyorum. Özellikle de şu anda olduğu gibi beni büyülediğini anlatırken.

Bir elimi beline koyuyorum. "Sağ ayağında başparmağımla ikinci parmağım arasında bir çilim var."

Bir an bunu düşünüyor, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyor. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurabilmek için yüzünü tekrar benimkine doğru eğdikten sonra, "Bunu nasıl kimse bilmiyor?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Kimse onu keşfetmek için zaman ayırmadı."

"Amatörlerle birlikte oldun." Bir elini saçlarıma arasına sokuyor ve beni yavaşça, kasten öpüyor, sanki keşfediyormuş, öğreniyormuş, takip ediyormuş gibi. Bitirdiğinde beni bırakıyor ve "Zamanını asla amatörlerle vermemelisin" diyor.

Asansör duruyor ve bizi içeri girmeden önce kaşlarını çatan Poppy karşılıyor. Kendi katını seçiyor. "İkinizin neden burada olduğunuzu sormayacağım bile."

"Ne gibi?" Owen'a iyice bakıp neyi kastettiğini anlamadan önce soruyorum.

Owen'ın saçları berbat durumda.

Eğer sadece sıcak olmasaydı öyle olurdu. Bence bu adam saçlarını dümdüz tarayıp ortadan ayırsa yine de iyi görünebilir.

Aynada kendi saçımı görüyorum. Tam bir karmaşa.

Poppy soruma cevap vermiyor. Cevap olarak sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Owen'la burada seks yapmaya çalışıyordum ama o bunun için fazla centilmen."

Kaşlarını daha da kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse Charles, iyi bir kız olarak gidiyorsun ve bir aşüfte olarak dönüyorsun. Normalde bu konuda seni takdir ederdim ama lütfen düğünümde bu davranıştan kaçın. Annelerimizin bundan haberdar olmasını istemiyorum."

Onun katına ulaşıyoruz ve başını son bir kez sallayarak elbisesini topluyor ve asansörden çıkıyor.

Owen'ın katına çıkıyoruz ve ben yine kendimi ona atmamak için elimden geleni yapıyorum. Onun yerine, "Sıra sende." diyorum.

Ellerini benim yaptığım gibi üzerime koymamak için mücadele ettiğini söyleyebilirim. Ben başarırken, o başarısız oluyor.

Beni kendine çekiyor ve ağzını boynuma götürüyor. Oramı öperek mırıldanıyor: "Sen belanın en iyisisin, değil mi?"

Bunu bana söylemesinde beni duygulandıran bir şey var. Ne olduğunu biliyorum: Eski nişanlımın ve ondan önce çıktığım neredeyse her erkeğin benim fazla olduğumu düşündüğü gerçeği. Benjamin bana ele avuca sığmayan biri olduğumu söylemişti. Bu, beni sevdiğini ama evliliğimizin başarılı olması için nasıl biraz daha farklı davranmam gerektiğini konuşmak üzere bir görüşme yapacağımızı söylemesinden hemen önceydi.

"Seninle aynı fikirde olmayan pek çok erkek tanıyorum."

"Amatörler." Dudakları boğazımı sıyrıyor ve tenimi keşfetmeye devam ediyor.

Bu kez onun katına ulaştığımızda, elimi tutuyor ve beni asansörden çıkarıp koridordan odasına götürüyor.

Beni Central Park manzaralı, lüks ve geniş bir alan olan süitine götürüyor. Pelüş halının üzerinden geçerek oturma odasına giriyorum ve çantamı bir kanepenin üzerine bırakıyorum.

Oturma odasının dışındaki bir alanda bulunan sekiz kişilik oval yemek masasına bakarken, şarap şişesini masaya bırakmış ve papyonunu çıkarmakta olan Owen'a bakıyorum. "Buradayken bir akşam yemeği partisi mi planlıyorsun?" Owen'ın süitinde yalnız olduğumuz için kendimi birden gergin hissediyorum ve gergin olduğumda ağzımdan her zaman rastgele şeyler dökülür. Tanrı bilir şimdi ne diyeceğim.

Bana doğru yaklaşıp kolunu belime doladığında gözlerinde sıcaklık ve gülümseme karışımı bir ifade var. Ağzını boynuma götürerek beni öpüyor ve "Her zaman her şeye hazırlıklı olmaya özen gösteririm" diyor.

Öpücüklerini ağzıma kadar götürüyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Görünüşe göre iki kişilik bir akşam yemeği partisine ev sahipliği yapıyorum."

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kollarına alıp masaya götürüyor. Beni masanın üzerine yerleştirdikten sonra bacaklarımın arasına giriyor ve elbisemin ince askılarından birini omzumdan kaydırıyor. Eğilip tenimi öpüyor ve "En son ne zaman bu kadar aç olduğumu hatırlamıyorum" diyor.

Kalçalarını kavıyorum.

Gerginliğimin yanı sıra artık boyumu aştığını hissediyorum. Owen onunla tanıştığım andan beri flörtöz ve seksiydi.

Şimdi ise tamamen başka bir şey.

Şimdi tamamen erkeksi bir enerji, güç ve hakimiyete sahip.

O mavi gözleri kararlılıkla dolu.

Güçlü elleri güven ve uzmanlık hissi veriyor.

Peki ya sesi? Karşı koymakta zorlandığım türden bir çakıl taşına dönüştü.

"Charlize." Beni dikkatle izlerken bir parmağını çenemde gezdiriyor. "Az önce nereye gittin?"

Sinirlerimi bastırmaya çalışıyorum. Bu gece Owen'a açıldığımda ve yaptığım kişisel şeyleri paylaştığımda ona bu kadar yaklaşmayı düşünmemiştim ama işte buradayız, çok yakınız. Ve şimdiye kadar konuştuklarımızdan sonra kendimi onun yanında güvende hissettiğim için, bu savunmasız damardan devam ediyorum. "Eğlenceli, flörtöz Owen'dan yepyeni bir Owen'a nasıl dönüştüğünü düşünüyordum."

"Bu yeni Owen sevdiğin bir versiyon mu?"

Tanrım, söylediklerimi küçümsememesi hoşuma gidiyor. Ve cevabımla gerçekten ilgileniyormuş gibi bana bakması.

"Evet."

Bir süre bunu düşünüyor. "Burada bir ama seziyorum."

Farkında olmadan tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. "Beni çok gerdin. En son ne zaman bir erkeğe karşı böyle hissettiğimi hatırlamıyorum."

Gülümsemesi yavaş ve bu şimdiye kadar bana verdiği en seksi gülümseme olabilir. "Güzel," diye mırıldanıyor, elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Çünkü beni de aynı şekilde hissettiriyorsun."

"Gerçekten de senin gibi bir adamın bir kadın karşısında gergin hissettiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Erkeklerin yaptıkları aptalca şeylerin yarısını neden yaptıklarını sanıyorsunuz? Çünkü bir kadın her şeyi kafasına takar, hiç düşünmedikleri şeyleri düşünürler." Elim tutmaya devam ederken diğer kolunu bana doluyor ve sırtımın küçük kısmına hafifçe bastırıyor, böylece

bedenimi onunkine doğru zorluyor. "Dikkatimin her zerresine sahip olduğunu ve senin tarafından tamamen büyülendiğimi bilmelisin." Duraksıyor. "Ve benim hakkımda bir şey söyleme sırası bana geldiğine göre, on beş yaşındayken Doğruluk mu Cesaret mi yarışmasında yalan söylediğimi ve bir partide herkese bekaretimi yaz tatilinde tanıştığım bir kıza kaybettiğimi söylediğimi bilen tek kişi artık sensin."

Gülüyorum, bedenimdeki titreşimler beni sakinleştiriyor. Ya da belki de beni sakinleştiren Owen'dı. "Yani bekaretini kaybetmemiştin o zaman?"

Benimkilere geçirdiği parmakları geriliyor. "Hayır. Sana ne zaman kaybettiğimi söyleyebilirdim ama bir şey paylaşma sırası bende değil."

Sinirlerim artık kendilerinin bir gölgesi. "Çok kötü bir oyun oynuyorsun, Owen."

"Senin de aynı şekilde karşılık vereceğini umuyorum." Beklentiyle beni izliyor, bekliyor.

Ona bir şey vermek yerine parmaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve gömleğinin en üst düğmesine uzanıyorum. Üzerinden çıkarmak için sabırsızlandığım beyaz gömleğine. Düğmeyi açarak, "Bu oyunun bütün gece sürmesini mi planlıyorsun, yoksa bir noktada kıyafetlerimi çıkarma konusunda ciddileşmeyi mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Gözlerindeki az önceki kararlılık geri geliyor. "Eğer bu konuda ciddi olmadığımı düşünüyorsan, burada çok yanlış bir şey yapıyorum demektir."

Gözlerindeki bakıştan mı, sesindeki törpüden mi, yoksa söylediklerinden mi emin değilim ama sinirlerimi bir kenara bırakıp *giysilerimi çıkarma* aşamasına geçiyorum.

Düğmelerine doğru ilerliyorum.

Owen bakışlarımla tekrar buluşmadan önce parmaklarımın yaptığı her hareketi izliyor. Aramızdaki sessizlik, beklentinin damarlarımda hızla dolaşmasına neden olan türden bir elektrik yüklü.

"Bak, şu anda baktığım bu karın kasları spor salonunda geçirilen uzun saatlerin bir göstergesi," diyorum çünkü daha önce onunki gibi karın kaslarına hiç rastlamamıştım. En azından kanlı canlı. "Sanırım uyumak için fazla vaktin olmadığı konusunda haklıydım."

Elbisemin diğer askısını omzumdan kaydırıyor. "Bugün spor salonundan izin almam iyi oldu. Yani senin için ihtiyacım olan tüm enerjiye sahibim."

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum ve gömleğini çıkarıyorum. Sonra pantolonunun düğmesine uzanıyorum ve hızlıca çözüyorum. Tam fermuarını indirmek üzereydim ki beni durdurdu.

Ellerini çıplak kalçalarımın üzerine koyuyor ve yavaşça elbisemin eteklerine doğru uzatıyor. "Acele etmeyeceğiz, Charlize. Ya da şöyle demeliyim, *ben acele etmeyeceğim*." Bir elini elbisemin altından geçirip bacağıma doluyor. Diğer eli belime ve sonra göğsüme doğru ilerliyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bana başka bir şey söyle."

Eğer Owen beynimin şu anda kendimle ilgili bir şeyler düşünebilecek kapasitede olduğunu düşünüyorsa, hayal görüyor demektir. Aklıma gelen tek şey, ben durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Hayatımda hiç bu kadar ıslak olmamıştım. Bu noktada, sahip olduğun diğer her şeyin yanı sıra sihirli güçlerin olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Parmakları kalçama saplanıyor ve dudaklarından hırıltılı bir "Siktir" dökülüyor. Elini boynuma götürüp kavırıyor, bu sırada ağzı benimkine çarpıyor.

Eğer Owen seks konusunda da öpüşme, dans etme ve flört etme konusunda olduğu kadar yetenekliyse, hayatımın en iyi seksini yaşıyorum demektir.

Bana verdiği bu öpücükler bir üst seviye.

Owen bu geceki konuşmamıza kendini nasıl kaptırdıysa, bu öpücüklere de öyle kaptırıyor.

Onun her parçası burada benimle ve ona verdiğim her yanıtı dikkat ediyor. Bunu biliyorum çünkü en çok hoşuma giden şeyler, bana tekrar verdiğinden emin olduğu şeyler.

Parmaklarını saçlarımda gezdirmesi.

Tercih ettiğim dil miktarı.

Dudağımı ısırması.

Öpüşürken vücuduyla yaptığı diğer her şeyden bahsetmiyorum bile

Ben

. Hepsi için buradayım.

Ağzını benimkinden çekip boğazıma doğru öpücükler bırakıyor. O Orada zaman geçiriyor, bu işi ne kadar yavaş götürdüğü konusunda beni çılgına çeviriyor. Hem bu kadar telaşsız olmasını seviyorum -çünkü bir kadını nasıl baştan çıkaracağını bilen bir adam için bir Amin alabilir miyim- hem de gideceği yere bir an önce varmasını diliyorum.

Saçlarını kavırıyorum ve vücudumu ona doğru eğiyorum.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, bu da bana sadece beni daha fazla tahrik eden derin bir erkek sesi kazandırıyor.

Owen'ın elleri elbisemin arkasına gidiyor ve fermuarını açıyor. Başını kaldırıyor, böylece elbiseyi üzerimden sıyrırken vücudumu içine alabiliyor.

Elbiseyi çıkarmasına yardımcı olmak için kıcımlı bir o yana bir bu yana oynatıyorum ve önünde neredeyse çıplak otururken gözlerindeki bakışın tadını çıkarıyorum.

Tekrar bacaklarımdan arasına geçmeden önce elbiseyi sandalyelerden birine yerleştiriyor. Kırmızı sütyenime bakarak parmağını sütyenimin hemen üstündeki deride gezdiriyor. "Kırmızı bir kadında en sevdiğim renktir."

"Ben de benimle paylaşacağın bir sonraki şeyin bekaretini kaybettiğin yaş olacağını düşünüyordum," diye mırıldanıyorum, bana bakışında kayboluyorum.

Sütyenimi çözüyor ve vücudumdan düşerken ikimizin de bir nefes atladığından neredeyse eminim.

Owen zamanını göğüslerime bakmaya ayırırken odayı sessizlik kaplıyor. Keşke bütün erkekler yapsa dediğim o hırçın hareketini yapıp ağzını göğüslerime götürmeden önce bu sadece birkaç saniye sürüyor.

Bacaklarımı ona doluyor ve saçlarını tekrar avuçluyorum. Owen'ı öpmenin bir üst seviye olduğunu sanıyordum.

Fikrimi değiştiriyorum.

Owen'ın göğüslerimi öpmesi bir üst seviye.

Yani, hayatta kendim için belirlediğim seviyelerin yanlış olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Gerçekte kaç seviye olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünmeye başlıyorum.

var

dır. Owen göğüslerimle çok fazla zaman geçiriyor.

Ayrıca o iğrenç sütyenin neden olduğu yaraları öperek de zaman geçiriyor. Sanırım o bir göğüs adamı.

Bu konuda fazla bir şeyimin olmaması onun için biraz üzücü.

"Ellerindeki o damarlar bana çok iyi şeyler yapıyor.

Şimdi." Sözcüklerim ağzımdan çıkmak için acele ederken kendi kendilerine takılıp düşüyorlar ve Owen'ın beni umursamadığım bir noktaya getirdiğini söylemeliyim. Artık ağzımı bantlamama gerek yok. Tüm rastgele düşüncelerimi onunla seve seve paylaşacağım ve beni yargılayacağından endişelenmeyeceğim.

Başını yavaşça kaldırıyor, sanki dikkatini göğüslerimden çektiği için pişman olmuş gibi. Az önce söylediğimle ilgili bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Onun yerine dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor ve

hiç bitmesini istemediğim yakıcı bir öpücükle beni yaralıyor. Aslında biraz istiyorum çünkü o ağzın başka bir yerde olmasını gerçekten istiyorum.

Sonunda öpüşmeyi bitirdiğinde, "Aklından geçen her şeyi söylemen çok hoşuma gidiyor," diyor.

Bu bana durumumuzu kontrol altına almak için ilham veriyor.

Pantolonuna uzandım.

Fermuarı indirip pantolonunu çıkarmak istiyorum.

Owen'ın gözleri zaten olduğundan daha fazla ısınıyor.

Eli benimkine dolanıyor ve ilerlememi durduruyor. "Bütün gece bizim ve bir saniyesini bile aceleye getirmem mümkün değil." Elimi tutarken beni tekrar öpüyor. Sonra ağzını kulağıma götürüyor. "Sana biraz sabırlı olmayı öğreteceğim Charlize. İyi bir kız olacaksın ve bu masaya uzanacaksın ve beni istediğim şeyden uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçeceksin."

Vay canına. Hay sikeyim.

Seks sırasında bana hiç iyi kız denmemiştir. Bir kere bile.

Asla ve asla. Meğer hoşuma gidiyormuş.

Hem *de çok*.

Bu bana dediğini yapmam için ilham veriyor.

Arkama yaslanıp dirseklerimin üzerinde dinleniyorum. "Böyle mi?"

Owen'ın bakışları vücudumda geziniyor ve kararlılığının güçlendiği anı görüyorum. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bu onun şu anda sahip olduğundan daha fazla hâkimiyet kurmasına neden olmuyor.

İki eliyle belimi kavıyor ve beni daha da geriye kaydırarak bacaklarım bükülmüş ve ayaklarım masanın kenarına dayanmış şekilde uzanmamı sağlıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor sağ ayak bileğimi kavrayarak. Elini bileğimin etrafında dolaştırarak arkasını tutuyor. Sonra yavaşça ve nazikçe diğer elini ayakkabımın arkasına götürüyor. Eğilerek topuğumu çıkarmadan önce ayağımın üst kısmını öpüyor. Bunu diğer ayağım için de tekrarlıyor ve o ayakkabıyı da çıkarıyor.

Bir erkeğin beni soyma sorumluluğunu üstlenmesinden hiç bu kadar hoşlanmamıştım.

Owen her gece ayakkabılarımı çıkarmak istiyorsa, hiç durmasın.

Sol ayak bileğimin dış kısmında bir daire çizerek, "Şurada da minicik çillerin var," diyor.

Midemin içi bir anda kelebekler, kelebekler ve daha fazla kelebekten oluşan bir hayvanat bahçesine dönüyor.

Kendimi durduramayıp doğruluyorum ve Owen'ın boynuna uzanıyorum. Onu kavrayarak kendimi masanın ucuna geri çekiyorum, vücutlarımızı tekrar bir araya getiriyorum ve onu öpüyorum.

Ona sevdiğini anladığım şeyi veriyorum: benden biraz daha fazla dil, ona doğru eğilmem ve parmaklarım saçlarına dolanırken kollarımın onu sarması.

Onu o kadar derinden öpüyorum ki birbirimizin

içinde boğulabiliriz. O da beni aynı derinlikte öpüyor.

Hava almak için kalktığımızda ikimiz de nefessiz kalmıştık.

Owen bana bakarken elleri saçlarımda. "Bir erkeğin işini zorlaştırıyorsun, Charlize."

"Ne için zor?" Tüm bu öpüşmeler ve dokunuşlar yüzünden düşüncelerim karmakarışık. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Saçlarımdan bir tutam çekip boğazımı yalayabilmek için başımı geriye doğru çekiyor. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Burada gerçekten boğuluyorum.

Owen'da ve onun sarhoş edici yöntemlerinde boğuluyorum.

"Sanki benimle bilmece gibi konuşuyorsun. Tek bildiğim, eğer beni yakında sikmezsen ölebileceğim."

Saçımı bıraktı. "Arkana yaslan."

Sadece iki kelime söylüyor ama ses tonu söylemediği her şeyi anlatıyor.

Cilveli, seksi Owen'dan gerçekten hoşlanıyorum, ama sanırım kontrolü ele alan, hükmeden Owen'ı daha çok seviyorum. Bu Owen'ın tek fikirli, azimli, durdurulamaz olduğunu hayal ediyorum. Bir erkekte sevdiğim tüm özellikler.

Direktifine uyuyorum ve arkama yaslanıyorum.

Ben masaya yerleşirken beni izliyor, sonra dikkatini külotuma veriyor. Parmaklarını külotuma geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Bunu yaparken ne hızlı ne de yavaş. Bilinçli ve odaklanmış. Bu adam hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da aklında bir hedef olduğunda, dikkatini dağıtmak için çok şey gerektiği.

İç çamaşırlarımı cebe indiriyor ve bunu ne kadar seksi bulduğum beni rahatsız ediyor. Yani, gerçekten de kadınların iç çamaşırlarını saklamayı seven bir sapık mı? Bir göz atacak olsam şifonyerinde kaç çift bulabilirim? Belki daha sonra beni onlarla boğmaya çalışır mı? Tanrım, Owen gerçekten kim? Umarım Poppy cinayetimin intikamını almak ister, eğer bu işin sonu oraya varacaksa.

"Charlize." Owen'ın boğuk sesi tüm tuhaf düşüncelerimi yarıp geçerken bacaklarımı tutup omuzlarının üzerine yerleştiriyor. "Şimdi ortadan kaybolma."

"Ben sadece senin gizliden gizliye kadınları kendi külotlarıyla boğan bir seri katil olup olmadığını merak ediyordum."

Dudakları eğlenerek kıpırdıyor. "Bunu merak etmen çok mantıklı, ama bunu düşünmeyi bırakıp sana dilimi vereceğim gerçeğini düşünmeye başlamanı istiyorum."

Oh. Tanrım. Evet.

Seri katil olması umurumda bile değil.

İsterse beni külotlarımla boğabilir.

Ya da onları eve götürüp zulasına ekleyebilir. Ama önce dilini bana vermeli.

"Tek şartım bu." İçimde kalmasını istediğim halde bunu yüksek sesle söylüyorum. Yine umurumda değil. Owen'ın buna devam edeceğinden hiç şüphem yok.

Dudaklarını daha fazla büzüyor ve evet, bunu devam ettiriyor. "Tek şartın ne?"

"Beni külotumla boğabilirsin, ama sadece dilini bana verdikten sonra."

"Ben de senin yüksek beklentileri olan bir kız olduğumu düşünüyordum. Boğulmayı kabul etmek için şartlarını yükseltmelisin."

"Şartlarıma siki de eklemem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle." Nasıl oldu bilmiyorum ama suratını asmamayı başardı.

"Tamam, sıkı pazarlık yapıyorsun, Owen. Bunu da ekliyorum. Dilini ve aletini bana verdikten sonra beni boğabilirsin. Ama bunu yaparsan Poppy'nin senin için geleceğini bilmelisin."

Bu onun gülümsemesini sağladı. "Hiç şüphem yok. Ne de olsa sen onun ailesinin ortak reisisin." Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, gözleri amıma yerleşiyor. Burun deliklerinin genişlemesinden ve nefesinin hızlanmasından konuşmamızın bittiğini anlıyorum. Şu anda tek düşünebildiği beni tatmak.

Beni içine almasını izliyorum ve tenimin her santimi beklenti ve arzuyla zaten olduğundan daha fazla alevleniyor.

Vajinamın bir erkek için hiç bu kadar hazır olduğunu hissetmiş miydim bilmiyorum. Owen ön sevişme konusunda çok iyi.

Herhangi bir erkek hakkında böyle düşüneceğim günü hayal bile edemezdim ama işte buradayım.

Sonunda bana dilini vermek için eğildiğinde, sanki ağır çekimde izliyor gibiyim.

Nefesim kesiliyor.

Kukum kasılıyor.

İhtiyacım yeni bir seviyeye yükseliyor.

Owen hayal kırıklığına uğratmıyor.

Önce dudaklarıyla klitorisimi öpüyor.

Ağız kapalı bir öpücük, yavaş yavaş dilini de eklediği ağız açık bir öpücüğe dönüşüyor. Klitorisimi o kadar mükemmel emiyor ki sihirli güçleri olduğundan emin oluyorum. Ve bunu o kadar uzun süre yapıyor ki, onun bir göğüs erkeği olduğu kadar bir klitoris erkeği olduğunu düşünmemeye neden oluyorum.

Sevgisini amımın geri kalanıyla paylaştığında, beni yalayıp emdiğinde, orgazmın yarısındayım. Yani, kimi kandırıyorum ki? Benimle flört etmeye başladığından beri orgazmın yarısındayım. Şu an yolun dörtte üçünü geçmiş gibiyim.

Girişime geldiğinde derin bir ses çıkarıyor ve yüzünü içime gömüyor, dili içimde, her şeyi içimde ve beni o kadar büyük bir ustalıkla yiyor ki, bunu bu gece tekrar tekrar yapmasını istememek için kendimi zor tutabilirim.

Kukumu ağızına doğru sallıyorum, bacaklarımı boynuna doluyorum ve masadan yukarı doğru kalkıyorum.

Saçlarına uzanıyorum ve tutuyorum. "Oh Tanrım, Owen.... *Evet.*"

Yaptığı şeyden ne kadar hoşlandığımı anlaması için ona tutarsız sözler söylemeye devam ettiğimde parmakları kıcıma giriyor.

Ve sonra, dünyamı tamamen sarsıyor.

İki parmağını içime sokarken klitorisimi tekrar ağızına alıyor ve dilini gerçekten sevdiğim tüm şekillerde bana veriyor.

Orgazmım şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdı.

Parmak uçlarıma, ayak parmaklarıma, başıma, her yerime ulaşıyor. Gözlerimin arkasında parlak renklere bürünüyor.

Orgazmın hiç dokunmadığı yerlere dokunuyor.

Emin değilim, çünkü yaşadığımı bile unutuyorum, ama sanırım sürüyor ve sürüyor ve sürüyor.

Gözlerimi açıp orgazmdan çıktığımda, Owen kalçalarımın içini öpüyor ve beni tamamen mahvetmeye hazırmış gibi bana bakıyor.

Ve Tanrım, *ben* de buna hazırım.

Başka bir orgazm için hiç bu kadar açgözlü olmamıştım.

Ayağa kalkıp masadan aşağı kayarak Owen'ın yanına gidiyorum ve onu gafil avlıyorum.

Bu sefer fermuarına uzandığımda beni durdurmuyor.

Bunun yerine, "Siktir," diye geveliyor ve fermuarını açmama, pantolonunu aşağı itmeme ve sikini tutmama izin veriyor.

"Prezervatifin var mı?" Onu okşarken soruyorum.

"Hayır." Nefesleri düzensiz. "Ama o acil durum çantanda olduğunu biliyorum."

"Ben de tek gördüğünün Motley Crue havam olduğunu sanıyordum."

Owen bütün gece sohbetime ayak uydurmakta iyiydi ama artık sınırına ulaşmış gibi görünüyor. Aletiyle yaptığım şeyi bırakıyor ve masadan bir adım uzaklaşıyor. "Gidip şu prezervatiflerden almalısın."

Bunu uzatmayacağım. Adam bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı; en azından onun için bir prezervatif alabilirim.

Çantamdan bir tane çıkarıp ona geri dönüyorum. Benden almak için bir hamle yapıyor ama başımı sallıyorum ve sikini tutup yuvarlamadan önce ona seksi bir gülümseme veriyorum.

Yerine yerleştirdikten sonra yüzünü kendime doğru çekiyorum, böylece kulağına fısıldayabiliyorum, "Beni sertçe becermeni istiyorum, ama dikkatli ol. Hiç bu kadar büyük bir sik tarafından sikildiğimi hatırlamıyorum."

"Siktir," diye homurdanıyor, eli belime geliyor, böylece beni masaya doğru döndürebiliyor. Beni masanın üzerine eğerek, "Çok pis bir ağzın var Charlize. Gerçekten hoşuma giden bir tane." Bununla birlikte, içime giriyor, beni o kadar iyi dolduruyor ki, yarın onun sadece bir gecelik bir ilişki olmamasını dileyeceğimi biliyorum.

Owen bana istediğimi veriyor.

İçime girerken bir eliyle kalçamı kavırıyor ve diğer elini amıma götürerek klitorisime ihtiyacı olanı veriyor.

Beni o kadar sert ve o kadar iyi beceriyor ki, ikimiz de boşaldığımızda kemiksiz kalıyorum ve neredeyse kendimi tutamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, omzuma bir öpücük konduruyor ve benden ayrılıyor.

Dirseklerime yaslanıyorum, nefes nefese ve bitkin ama tamamen ve kesinlikle iyi olmaktan daha fazlasını hissediyorum. "Evet. Sadece bacaklarımı yeniden bulmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Orada bekle. Seni almak için döneceğim." Beni yatak odasına taşımak için geri gelmeden önce bir dakikadan daha kısa bir süre yanımdan ayrılıyor.

Beni yere bıraktıktan sonra banyoya göz atıyorum. "Ben temizleneceğim."

Başını sallıyor. "Şu şarap şişesini kıracağım. İçmek ister misin?"

Gülümsüyorum. "Evet, lütfen."

Banyoya gitmek için dönüyorum ama Owen elime uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Bir kolunu etrafımda dolaştırıyor, beni öperken elini kıçıma koyuyor. Dudaklarımı bırakıp parmağını sol kulağımın arkasındaki deriye bastırıldığında nefesimi ve tüm dikkatimi alıyor ve mırıldanıyor: "Burada da küçük bir doğum leken var."

"Bunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Ağzını kulağıma götürüyor. "Ve bu çok seksi."

Gitmeme izin verip şarabı almak için yatak odasından çıktığında hâlâ tüm bunları sindirmeye çalışıyorum.

New York'a bir erkek aramak için gelmedim.

Gelmedim, gelmedim, gelmedim.

Ama aramızdaki bu enerji ateş gibi ve inkar edilemez.

Derin bir nefes alıyorum.

Bu sadece bir gece.

Biraz seks ve biraz eğlence.

Bundan daha fazlası olmasını reddediyorum.

Charlize

Pancakes.

Ben de bunu düşünerek uyandım.

Özellikle yaban mersinli ve limonlu krep çünkü

Kahvaltı için sipariş veriyorum. Şeylerden biri. Owen beni üçüncü kez becerdikten sonra gecenin ikisinde oda içi yemek menüsünü incelemekte ısrar edince krep, benedict usulü yumurta ve avokado ekşi mayalı tost arasında seçim yapmakta zorlandım. Owen menüyü benden alıp üçünü de sipariş edeceğimizi ve kendisi için somon füme simit alacağımızı söylemeden önce seçenekleri gözden geçirmek için on dakika harcadım. Bu, beni kollarına çekip omzumu öpmesinden ve biraz uyumamı söylemesinden hemen önceydi.

Bütün geceyi onunla geçirmeyi planladığımdan emin değilim. Ama işte buradayım, bir bacağı onunkinin üzerinde, bir kolum onun göğsünde ve düşüncelerim krepler ve dün gece yaptığımız seks hakkında çıldırıyor.

Hayatımın en iyi seksiydi ve bundan hem mutluyum hem de kızgınım.

Demek istediğim, bir kız böyle harika bir seks yaptıktan sonra, bir daha onsuz nasıl devam edebilir ki?

Dün gece çok büyük bir hata yapmış olabilirim.

"Günaydın," diye mırıldanıyor Owen, elini koluma koyuyor ve tüm düşüncelerimi kesiyor.

"Nasıl hâlâ bu kadar güzel kokuyorsun?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sabahki yüzünün haritasını çıkarıp ileride kullanmak üzere saklıyorum. Onunla tekrar yatmayı planlamıyor olabilirim ama bir kız daha sonra kullanmak üzere anılarını saklayabilir. "Gece kalkıp daha fazla kolonya mı sürdün?"

Dudakları uçlarından yukarı doğru çekildi. "Bu yataktan bir kez bile ayrılmadım. Oyun oynamıyordum için

."

"Neden olmasın?"

"Dün gece senden edindiğim izlenime göre seni ikna etmek beni tekrar görmem zor olabilir. Seni kollarıma aldıktan sonra, bunu başarırısın diye gitmene izin vermek istemedim."

"Ne yani, gitmeme izin vermemeyi mi planlıyorsun?"

"Henüz sağlam bir strateji geliştirmedim ama bu çok cazip."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama kahvaltı geldiğinde beni bırakmak zorunda kalacaksın. Kahvaltı demişken, sipariş vermelisin. Açlıktan ölüyorum."

"Kendinizi kahvaltıya adadığınız kadar öğle ve akşam yemeklerine de adıyor musunuz?" "Kendimi yemeğe adadım, nokta, ama kahvaltı en sevdiğim öğündür. gün. Nasıl olur da herkesin en sevdiği yemek olmaz anlamıyorum."

Owen'ın cep telefonuna bir mesaj gelir ve Owen bunu görmezden gelir. "Dün gece karar verdiğin şeyi hâlâ istiyor musun yoksa fikrini mi değiştirdin?"

"Fikrimi değiştirmedim."

Ona iki mesaj daha gelir, o da "Üzgünüm, bunları kontrol etmem gerek. Sonra da kahvaltı sipariş edeceğim."

Mesajlarını kontrol etmek için yatak odasından çıkmadan önce yataktan ayrılıyor ve banyoya kullanıyor.

O telefonla uğraşırken ben de banyoya gitme fırsatını değerlendiriyorum. Bu fırsatı aynı zamanda kendini belli eden sinirlerimi yatıştırmak için de kullanıyorum.

Tek gecelik ilişkilerin en nefret ettiğim kısmı bu. Ertesi sabah.

Çok fazla tek gecelik ilişki yaşadığımdan değil, ama yaşadığımda, onları filmlerde ve kitaplarda gördükleri gibi bulmuyorum. Uyandığımda bir gece önce kaldığımız yerden devam edemiyorum. Seks Owen'la olduğu kadar muhteşem olsa bile. Uyandığımda kendimi biraz garip hissediyorum.

Yani, elbette, Owen'ın yüzü vajinama yakındı. Beni masada, yatakta ve yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde becerdi. Bana iğrenç, iğrenç şeyler söyledi. Poppy'den başka kimsenin bilmediği sırlarımı biliyor. Ama dün gece tüm bunlar olmadan önce birbirimize yabancıydık. Adamı gerçekten tanımıyorum, bu yüzden şu anda çok fazla düşünüyorum.

Duş almalı
mıyım?

Yapmasam mı?

Çıplağım ve kahvaltı yapacağız. Bu kıyafet gerektirir. Yoksa gerektirir mi?

Elbisemi nerede bıraktım? Ve
sütyenimi?

Owen'ın tangamı cebine attığını da unutmayalım. Onu geri almam
gerekecek.

Ve Tanrım, saçım.

Aynada ona bakıyorum, kuş yuvası olduğunu değerlendiriyorum. Aletler
olmadan bunu nasıl düzelteceğim?

Yüzümden

bahsetmiyorum bile. Daha
yakından bakıyorum.

Sivilce mi çıkıyor? Tanrım,
hayır.

İşte *bu* yüzden tek gecelik ilişkiler bence en kötüsü. Kahrolası
ertesi sabah.

Derin bir nefes alıyorum ve yüzüme su sıçratmadan önce parmaklarımı
saçlarımda tarıyorum. Sonra Owen'ın diş macununu gözüme kestiriyorum ve
dişlerime biraz sürüyorum.

Owen'la kahvaltı yapamam.

Kahvaltıyı seviyor olabilirim, Owen'dan gerçekten hoşlanıyor olabilirim,
bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksi yaşatmış olabilir, düşünceli ve özenli
bir adam olabilir (seksi ve karizmatik de), ama kalamam.

Odamın güvenliğine ihtiyacım var.

Bu kadar düşünmeden odamda istediğim kahvaltıyı yapabilirim.

Ayrıca, ona olan ilgimin kontrol altında tutulması gerekiyor.

Bunun bir geceden fazla olmasını istediğini açıkça belirtiyor ve onun
kaçınmam gereken New Yorklu bir pislik olduğunu düşünmesem de, eve
gelmedim

Banka hesabımı doldurmaktan başka bir şey için değil, böylece dünyayı daha fazla görebileceğim.

Owen iyi bir adam. Onu yanlış yönlendirmek istemem. Sadece on iki ay için buradayım. Hiçbir yere varamayacak bir şeye başlamak ona haksızlık olur.

Bu düşüncelerle epey zaman geçiriyorum. Bornozumla sarınıp banyodan çıktığımda tüm düşüncelerim düğümlenmiş, sinirlerim de bedenimi aynı hale getirmiş oluyor. Bu benim için alışılmadık bir şey değil ama bu sabah yepyeni bir seviyeye ulaştım. Bu *yepyeni seviye* olayı Owen'a özgü bir şey gibi görünüyor.

Banyodan yatak odasına doğru attığım her adımı sessizce sayıyorum. Owen görünürde yok ama süitte konuştuğunu duyabiliyorum.

Yatak odasından oturma odasına, oradan da Owen'ın tavandan tabana pencerelerden birinin önünde durmuş telefonuyla şehri seyrettiği oturma odasına doğru yürürken adımlarımı sayıyorum.

Üzerinde pantolonu var ama gömleği yok ve ben sırtına bakıyorum. Parmaklarını saçlarında gezdirmek için kolunu kaldırdığında derisinin altında hareket eden kaslara.

Dün geceye dair anıların parçaları zihnimde yanıp sönüyor. Sırtını öpmek.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

O beni becerirken sırtına tutunmak.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Bunları düşünmek için uygun bir zaman değil.

Bakışlarımı sola, yemek odasına çeviriyorum. Sandalyelerden birinin üzerinde elbisemi gördüğümde hızla ona doğru atılıyorum.

Giyinmeliyim.

Telefonumu ve çantamı almalıyım.

Buradan gitmeliyim.

"Charlize." Owen'ın derin sesi havayı yarıp geçtiğinde elbisemi henüz ele geçirmiştim.

Durdum ve yüzümü ona döndüm.

Bana doğru adım atıyor, gözleri beni arzuluyor, bakışlarıyla buluşmadan önce kıvrımlarımı izliyor. "Biliyor musun," diye mırıldanıyor kolunu belime dolayıp beni kendine çekerken, "yatak başını sevdim." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek nabzımı hızlandırıyor. "Çok seksiydi ve bana dün gece yaptığımız her şeyi hatırlattı."

Sesi daha seksi olabilir miydi?

Bana bir şeyler yapıyor.

Düşünmeyi zorlaştıran lezzetli şeyler. Yani, *gerçekten* zor.

Özellikle de yaşadığım gerginlik zaten bunu zorlaştırırken.

Elbisemi kaldırıyorum. "Giyinip gideceğim."

Alnı hafifçe çatıldı. "Henüz yemek yemedin." "Artık aç değilim," diye geveliyorum.

Tanrım, bulabildiğim en iyi şey bu mu?

Yani, ona açlıktan öldüğümü söyledim.

Bana kahvaltı sipariş etmesi için onu neredeyse zorladım.

Bir sonraki hayatımda, beyni günün her saatinde çalışan, tek gecelik ilişkilere lanet olsun, derli toplu, kış tekmeleyen bir kadın olarak geri döneceğim.

Owen'ın kaşları çatıldı, yerini anlayışlı bir bakış aldı. "Gitme. Sana kahvaltı söyleyeyim."

Beynimin devreye girmesini ve ona neden hemen şimdi gitmem gerektiğine dair mantıklı bir neden sunabilmeyi dileyerek elinden kurtuluyorum.

Beynim beni kurtarmıyor ama telefonum kurtarıyor.

Arka arkaya mesajlar yağıyor. Owen'a özür dileyen bir bakış atarak ve "Pardon, bir bakayım" diyerek aceleyle kontrol ettiğim mesajlar.

Az önce gözüme kestirdiğim ayakkabılarımı almak için eğiliyor ve onları da yanıma alarak oturma odasına geçiyorum. Çantamı kanepenin üzerinde, dün gece bıraktığım yerde buluyorum ve cep telefonumu alıyorum. Mesajlar annemden geliyor. Ondan gelen bir mesajı görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti.

Anne: Hâlâ uyuyor musun yoksa çoktan çıktın mı? Anne:

Sadece odana uğradım.

Anne: Eğer hala buradaysan, baban ve ben seninle kahvaltı etmek istiyoruz.

Anne: Nate ne kapısına ne de telefonuna cevap veriyor. Anne:

Charlize?

Charlize: Neredesin şimdi?

Odamdayım. Hala otelde misin?

Charlize: Evet, ama kahvaltı yapamam. Bu sabah yapmam gereken şeyler var.

Anne: Ne işleri?

"Her şey yolunda mı?" Owen yanıma gelip sordu.

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Gerçekten giyinmeyi bitirmesi gerekiyor çünkü onun o kaslarıyla bombardıman edilmeyi gerçekten bırakmam gerekiyor.

"Evet, ama gitmek zorundayım. Annemin bir şey için bana ihtiyacı var."

Tanrıya şükür Katolik değilim. Bu sabahtan sonra itiraf etmem gereken bir sürü yalanım olurdu.

Annem: Yapman gereken şeyi erteleyebilir misin? Benjamin'i kahvaltıya davet ettim. Yarım saat içinde burada olacak.

Vay canına. Hay sikeyim. Hayır.

Son mesajına cevap verme zahmetine bile girmedim. Vakit yok.

Önümüzdeki yarım saat içinde bu otelden çıkmam gerekiyor.

Eski sevgilimle kahvaltı yapmamın imkanı yok. Bu sabah onunla karşılaşmamak için her şeyi yaparım. Onu bir daha görmek istemediğimden değil. O ilk karşılaşmanın *bugün* olmasına hazır değilim. Annemin hâlâ orada olmadığını teyit etmek için odamın anahtarını ayarlamayacağına güvenmediğimden, o gelmeden önce çıkışımı yapacağım.

Cep telefonumu çantama tıktırıp Owen'a bakıyorum. "Böyle aceleyle çıktığım için özür dilerim ama gerçekten giyinip gitmem gerekiyor. Bazı aile işleri çıktı."

Sonra aceleyle banyoya giriyorum, giyiniyorum, derin bir nefes alıyorum ve Owen'a veda etmek için dışarı çıkıyorum. Çıkarken saçıma bir an gözüm takılıyor. Owen kör olmalı. Yatak başım hiç de seksi değildi. O kuş yuvası olmadan çok daha iyi görünüyor.

Oturma odasına geri dönerken beni izliyor. Kendini bana zorlamaması, yapmam gerekeni yapmam için bana alan tanınması hoşuma gidiyor.

Onun beni izlemesini izlerken yavaşlıyorum.

Beynim acele etmem ve gitmem için yalvarıyor olabilir ama bedenim ve ruhum Owen'a doğru çekiliyor. Ona doğru ilerliyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Ona gülümseyerek, "Dün gece için teşekkür ederim. Düğünleri sevmem ama Poppy'nin düğününü asla unutmayacağım. Sadece Poppy'nin düğünü olduğu için de değil." Dudaklarımı son bir kez onunkilerin üzerinde gezdirebilmek için ağzını kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarımız birleştiği anda hata yaptığımı anladım. Dün gece aramızda inkar edilemez bir bağ vardı.

Bugün de aynı. Sadece kısa bir öpücük niyetindeydim. Bir veda öpücüğü. Ancak, aramızdaki bu kimya hızlı olmaktan daha fazlasını istiyor. Hızla yetinmeyecekti.

Owen bir elini saçlarıma, diğerini belime doluyor, öpüşürken derinden hırlıyor ve arzularımı yeniden uyandırıyor.

Kendimi onun içinde kaybediyorum.

Otelden olabildiğince hızlı kaçma görevimi unutuyorum.

Beni öptüğü gibi ben de onu aynı tutkuyla öpüyorum.

Dün geceki asansörü tekrar yaşıyorum.

Bu anlarda sadece ikimizin içinde olduğu bir dünyada var oluyoruz.

Ayrılmak istemediğim bir dünya.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, nefes nefese ona bakıyorum. Ona söyleyecek çok sözüm var ama hiçbirini ağzımdan çıkmıyor.

"Bu akşam benimle yemeğe çık," diyor, gitmeme izin vermeyerek.

"Gelemem. Zaten akşam yemeği planım var." Gerçek bu. Dylan ve benim planlarımız var.

Owen'ın gözleri benimkileri arıyor. "O zaman yarın akşam." Ona veda öpücüğü vermek *büyük* bir hataydı.

"Dün gece sana kimseyle çıkmadığımı söyledim ve bunda ciddiydim, Owen."

Beni kollarının arasında tutuyor. "Ben istediğim şeyden vazgeçecek bir adam değilim, Charlize."

Owen'ın kararlılığı ve kendine güveni buna karşı çalışıyor olsa da kararlı duruyorum. "Öyle olmadığını tahmin ediyorum ama bu bir ilişki aramadığım gerçeğini değiştiriyor."

Birkaç dakika düşünceli bir şekilde beni izliyor ve sonunda ağzını kulağıma götürüp mırıldanıyor: "Aramızdaki şey henüz bitmedi. Hâlâ senin hakkında keşfedeceğim milyonlarca şey var."

Bununla birlikte beni bıraktı.

Sözlerinin beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yok. Sadece geri çekiliyor ve aklımı toplamamı izliyor. Hâlâ yarı çıplak bir halde önümde duruyor ve bana damarlarımda kaos yaratan bir niyet ve arzuyla bakıyor. Başka bir şey söylemeden otel odasından çıkmadan önce ayakkabılarımı ve çantamı sıkıca kavramama neden olan kaos.

Çıkarken, Owen'ın dün gece girişteki masanın üzerine koyduğu otel anahtar kartını okutuyorum. Onu çalmam hiç de garip değil. Yani, aceleyle çıkarken iç çamaşırlarımı arkamda bırakıyorum. Bunun adil bir takas olduğunu düşünüyorum.

Owen'ın benim hakkımda keşfetmesi gereken milyonlarca şey yok, ama bir şey daha öğrenmek istiyorsa, o da bu olabilir: Hatırlamak istediğim erkeklerin otel kartlarını kaydırmak gibi tuhaf şeyler yaparım.

Bu *kesinlikle* aramızdaki her şeyi bitirdi.

Ancak, Owen asla unutamayacağım tek gecelik bir ilişki olacak.

Owen

I parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyor ve eş yatırım müdürüm Julian'a bakıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Dudakları düzleşti ve yüzünü buruşturdu. Öyle bir yüz ki bana Şaka yapmıyor. "Üzgünüm, Owen. Keşke olsaydım. Ama kâr hanemizden yirmi milyon dolar sildi."

Seçeneklerimi düşünerek zaman kaybetmiyorum. Bana kalırsa, burada yapılacak tek bir şey var. "Ondan kurtulun ve bize yeni bir analist bulun. Bu arada Maxwell de onun işini devralsın."

Julian başını sallıyor ve ben de vücudumdaki öfkeli enerjiyi dışarı atmaya çalışarak nefes veriyorum. Beni kızdıran şey para değil; bunu sorunsuz bir şekilde telafi edeceğiz. Sorun Graham, analistlerimden biri. Aylardır dikkatsiz davranıyor. Her ne halde uğraşıyorsa onu düzeltmesi için ona alan ve zaman tanıdım, ancak hata üstüne hata yapmaya devam etti ve ona verdiğim paslardan yararlanmadı. İnsanlara tahammül edemiyorum fırsatları boşa harcayanlar.

Ofisimin cam duvarına vurulan bir kapı dikkatimi çekiyor. Asistanım Tahlia, camın diğer tarafında beklenti içinde bekliyor ve ben içeri girmesini işaret edince içeri giriyor.

"Böldüğüm için üzgünüm ama az önce Jill aradı." Yüzünü acı dolu bir ifade kaplıyor. "İkinizi de uyarmak istedim, yaklaşık beş dakikadır dışarıda ve

bir şey hakkında endişelendim."

"Siktir," diye mırıldanıyor Julian, tam da benim düşüncemi yankılayarak. Tahlia ofisten çıktıktan sonra bana bakıyor. "Onun hakkında bir şeyler yapmalısın."

Uzun bir nefes daha veriyorum. "Biliyorum."

"Bildiğini biliyorum Owen, ama bunu aylardır söylüyorsun ve sana söylüyorum, eğer bir an önce harekete geçmezsen, bize darbe üstüne darbe yiyeceğimiz türden sorunlar yaratacak." Duraksıyor ve aklından geçenleri paylaşp paylaşmamayı tarttığını gösteren bakışını bana yöneltiyor.

"Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum. "Sadece söyle. İhtiyacımız olduğunda içimizi dökmeme noktasını çoktan geçtik." Birlikte çalıştığımız yedi yıl bunu sağladı ve bu ikimizin de değer verdiği bir şey. İkimiz de tam gerçekler olmadan çalışmayı sevmiyoruz.

"Görünüşe göre Jill personelle daha samimi olmaya başladı."

Kaşlarımı çatıyorum, onu doğru anlayıp anlamadığımdan emin değilim. "Onlarla yatıyor gibi mi?"

Başını sallıyor. "Duyduğuma göre, evet."

Ofisimin kapısı eski karım tarafından itilerek açıldığında, bu *evet* beynimde hala yol almaya çalışıyordu.

"Görüyorum ki ikiniz yine bensiz başlamışsınız," diyor, sesi son birkaç aydır onun normali haline gelen hızlı tonuyla doluydu.

Jill'le yirmi beş yaşındayken tanıştım. O zamanlar kendimi çok az tanıyordum. Hayatımın geri kalanını nasıl bir kadınla geçirmek istediğimi kesinlikle bilmiyordum. Hayatımın geri kalanını nasıl bir kadınla geçirmek istediğimi bana göstermek için bir evlilik, bir boşanma ve boşanma sonrası hayatımı birlikte çalışarak geçirdiğim bir yıl gerekti. Jill gibi bir kadın değil.

Boşandığımızda onu şirketten satın almama izin vermedi ve ben de onu zorlamadım çünkü bu şirketin onun için ne anlama geldiğini biliyordum. Evliliğimiz boyunca North Management'ı 40 milyar dolardan fazla yönetilen varlık ile ABD'nin en başarılı hedge fonlarından biri haline getirdik. Yarısını elinde tutmak için verdiği mücadelenin, şirketin başarısı uğruna farklılıklarımızı bir kenara bırakacağı anlamına geleceğini umuyordum. Bu bir yıl önceydi ve o zamandan beri boşanmamızdan duyduğu öfke ve acının işinin önüne geçmesine izin veriyor. Kuzey Yönetimi finansal olarak iyi durumda olabilir, ancak kapalı kapılar ardında kötü kararlar ve kontrol savaşlarıyla dolu bir karmaşa içindeyiz. Sabrımı kaybetmek üzereyim.

Onu. Beni kontrol altında tutan tek şey, bir zamanlar onu sevdiğim ve ona saygı duyduğum gerçeği.

"Geç kaldın," diye karşılık veriyorum, bugün onun saçmalıklarına katlanmak istemiyorum. Saat daha sabahın sekizi olabilir ama bu sabah zaten dört saatimi verdim ve bu dört saat onun neden olduğu bir avuç sorunu çözmekle geçti. Eğer bugün de benimle kafa bulmaya devam ederse pişman olabilir.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Pek sayılmaz. Ayrıca, kendi şirketin söz konusu olduğunda işe geç kalman imkânsız, Owen."

Julian'a bakıyorum. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Yüzünden geçen ifade ancak rahatlama olarak tanımlanabilir. Başını sallayarak ofisimden çıkıyor ve Jill ile beni yalnız bırakıyor. Her geçen gün daha fazla nefret ettiğim bir şey.

Gömleğimin üst düğmesini açıyorum. Birden kendimi boğulmuş hissettim.

Konuşmamız gereken konuyu nasıl açacağıma karar veremediğim Jill, "Sen oyundan çıktın," diyor. Kaşlarımı çatıldığında, gömleğimi işaret ederek detaylandırıyor. "Ofiste en son ne zaman kravat taktığını hatırlamıyorum. Ve sahip olduğun tek takım elbise bu mu? Bugünlerde giydiğin tek şeyin bu olduğuna yemin edebilirim. Evde yardıma ihtiyacın olursa gelip senin için bu işlerle ilgilenebilirim."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Saat gerçekten sadece sekiz mi? Sanki bu gün bir hafta sürmüş gibi geliyor.

Kravat ve takım elbise yorumlarını duymazdan geliyorum. Kravat takmayı sevmediğimi biliyor. Altı yıl boyunca onun ısrarı üzerine kravat takarak nasıl hayatta kaldığım beni aşıyor. Artık kravatsız da yaşayabiliyorsam, yaşarım. "Graham dışarıda," diye başlıyorum. "Bunun senin için iyi olmayacağını biliyorum, ama onun beceriksizliklerine tahammül etmekten bıktım. Julian onun yerine birini bulana kadar Maxwell onun işini devralacak."

Jill'in Graham'a karşı bir zaafı var, bu yüzden bu karar üzerine bir tartışma bekliyorum. Ayrıca, Jill bizim COO'muz, dolayısıyla bu konuyu ele almam muhtemelen onu etkilemeyecektir. Ancak beni şaşırttı. "Bu konuda sana katılıyorum."

"Güzel." Onunla konuşacağım konular listemdeki bir sonraki şeyi nasıl söyleyeceğimi düşünmek için bir an duruyorum. Jill neredeyse mümkün olan her şekilde zorlaştı. Boşanmamızdan önce hiç önemsemediği şeyler hakkında tartışıyor. Artık onları gerçekten önemsiyor mu yoksa hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı mı emin değilim. Aklından geçenleri boşandığımız zamankinden daha iyi okuyamıyorum.

Hangisi olduğundan emin olamıyorum. "Dün Ron'dan bir telefon aldım. Hiç mutlu değil."

Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor ve argümanını ortaya koymak için bir saniye bile beklemiyor. "O bir pislik, Owen. Bunu biliyorsun, bu yüzden benim için planladığından emin olduğum dersi atlayıp doğrudan bir sonraki iş maddesine geçersen minnettar olurum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bitirdin mi?"

Dudaklarını tekrar birbirine bastırıyor; son zamanlarda Jill'in bana karşı yaptığı özel bir hareket. "Bitirecektim ama görüyorum ki bitirmemişsin."

"Hayır, bitirmedim. Sahip olduğun üç evin, pahalı cerrahının inşa ettiği vücudun, dünyanın dört bir yanında yaptığın tatillerin, neredeyse seninle yaşayan antrenörünün, seninle yaşayan şefinin ve aldığın tüm kıyafet ve ayakkabıların parasını onun işi öderken değil." Nefesimi sertçe veriyorum, ona ve bana yaşattığı baş ağrılarına sinirleniyorum. Satın aldığı her şey umurumda değil ama yıllarca kurmaya çalıştığım işim çok umurumda. Birinin bunu yok etmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Gözlerinde zehir birikiyor. "İstediğin zaman gerçek bir piç olabiliyorsun. Bazı günler seninle altı yıllık evliliğimi nasıl sürdürebildiğimi merak ediyorum."

Bunu görmezden geliyorum. Evliliğimiz hakkında konuşmak bu sabah için verimli olmayacaktı. "Onunla yattın mı?"

Bana bakıyor, mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş yüzü, çatlaklardan asit dökülürken güzelliğinin bir kısmını kaybediyor. "Bana bunu sorduğuna inanamıyorum."

Çenemi sıkıyorum, öfkemi kontrol altında tutmak için çok çalışıyorum. "İnan çünkü sana tekrar soracağım. Ron'u becerdin mi?" Bu sorunun cevabını zaten biliyorum ama ondan duymaya ihtiyacım var. Yaptığı şeyi kabul etmesini istiyorum ki bir daha asla yapamayacağını anlayarak yolumuza devam edebilelim.

"Sana böyle mi söyledi?"

"Jill, soruya cevap ver."

"Onun işine ihtiyacımız yok. Gerekirse bugün bize on yeni Ron bulurum. için."

Göğsüm sıkışıyor, alnım sıkışıyor, ağzım sıkışıyor ve sabrım tükeniyor. "Bulmamız gereken on tane daha Ron yok. Ve eğer onun işine ihtiyacımız olmadığını düşünüyorsanız, artık kiminle konuştuğumu bilmiyorum." Durakladım. "Neden?"

"Neden ne?"

Öfkem sonunda patlıyor ve bağıríyorum: "Neden onunla böyle bir şey yaptın ki? Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayı da bırak. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Bu konuşmayı medeni yetişkinler gibi yapabileceğimizi umuyordum. Daha iyi bilmeliydim.

Ron Johansen en iyi müşterimiz. Dört yıldır öyle. Görünüşe göre, Jill'le yakın zamana kadar birkaç aylık bir ilişki yaşamışlar ve bu noktada Jill onunla ilişkisini bitirmiş. Kendi deyimiyle, "psikopatlaştı, Owen." Jill'i benim kadar iyi tanıdığım için *psikopat* olduğuna inanmakta biraz zorlanıyorum ama kalbi kırıldığında sahip olduğu zekâdan ziyade incinmiş duygularıyla hareket etme eğiliminde olduğunu biliyorum.

Benden uzaklaşıp ofisimde volta atmaya başlamadan önce uzun bir nefes alıyor. Manhattan'a bakan tavandan tabana pencerenin önünde durup sırtını bana dönerek şöyle diyor: "Bir şey istediğinde çok ikna edici oluyor ve onunla yattığım için özür dilemeyeceğim." Dönüp bana bakıyor, yüzü meydan okuma ve incinmişliğin bir karışımıyla çarpılmış. "Bana istendiğimi hissettirdi ve bu çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi."

Evliliğimizin dağılmasının nedenlerinden biri de çok fazla çalışmamdı. Aldığımız evlilik danışmanlığı sırasında bunu tamamen kabul ettim ve evliliğimizi kurtarmaya çalışırken çalışma saatlerimi geri çektim. Evliliğimizin başarısız olmasının tek nedeni bu değildi, ama Jill benim katkımı unutmama asla izin vermiyor.

"Benim sorunum seks değil-" diye başlıyorum ama hemen sözümü kesiyor.

"Güzel, çünkü benim seçtiğim herhangi bir seksle ilgili bir sorunun olamaz."

Tanrım, bu sabah Jill'le geçirdiğim her sabahtan daha hızlı bir şekilde cehenneme dönüyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bunun asla tutmayacak saçma bir hareket olduğunu bildiğin halde onu ekstra ücretlerle vurmaya çalıştın. Ve Tanrı aşkına, Jill, o evli. Aklımın almadığı şey, senin kadar zeki birinin nasıl böyle aptalca bir şey yaptığı." Parmağımı ona doğru salladım. "*İşte bu* yüzden müşterilerinle sevişmiyorsun. Seks sağduyunun önüne geçer."

Bana ters ters bakıyor. "Benimle küfürlü konuşmayı keser misin lütfen?"

"Masada bir koltuk mu istiyorsun, Jill? Benim ve Julian'ın sana birbirimize davrandığımız gibi davranmamızı mı istiyorsun? Seni temin ederim ki o ya da ben bu kadar büyük bir hata yaptığımızda birbirimize karşı kullandığımız dile dikkat etmiyoruz." Şimdi piçlik yapıyorum, ki bu kendimle ilgili sevdiğim bir şey değil. Ama yine de rotamı değiştiremiyorum. Bu kadar kızginken olmaz.

"Hayır, ama bu benimle bu şekilde konuşmanı kabul edeceğim anlamına gelmiyor." "Konuya geri dönebilir miyiz? Ron dün yürümeye hazırdı. Bu yüzden

her şeyimizi elimizden aldı. Ve bu sadece senin yaptığın şey yüzünden oldu." Göğsüm ağır bir gümbürtüyle inip kalkıyor. "Artık onunla sen ilgilenmeyeceksin. Ben devralacağım. Ve eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, Tanrı yardımcım olsun, ikinci kez onunla nasıl başa çıktığımı beğenmeyeceksin."

Jill'in öfkesi benimkiyle eşleşti. "Burada eşitiz Owen, her ne kadar sen ve Julian gösteriyi ikiniz yönetiyormuşsunuz gibi davranmayı seviyor olsanız da. Bu yüzden bana patronluk taslayamazsın. Ron'u sana teslim etmemin imkanı yok. Masanızdaki yerim için sizinle dişe diş mücadele ettikten sonra olmaz. En iyi müşterilerle benim ilgileneceğim konusunda anlaşmıştık ve bu anlaşmanın yürürlükte kalmasını istiyorum."

"Evet, biz eşitiz, ama sağduyun seni mahvettiğinde, benim devreye girme zamanım geldi."

Bana tokat atıyor, elleri birleştğinde yanağıma sertçe batıyor. "Siktir git." Bununla birlikte, beni hiç kimseye ya da hiçbir şeye iyi gelmeyen bir ruh hali içinde bırakarak ofisimden çıkıp kendi ofisine doğru yürüyor.

Böyle sinirlendiğim pek görülmemiştir. Genelde çoğu insanla iyi geçinen biriyimdir. Birinin aptal olduğunu düşündüğümde bile, ona çoğundan daha uzun süre tahammül edebilirim. Bu nedenle Jill geçen yıl bana olan kızgınlığını gidermek için uğraşırken ona müsamaha gösterdim. Kızgınlığı bana yöneldiğinde işimize bir zarar gelmedi. Artık şirketi etkilediğine göre, buna göz yummayacağım. Ve eğer bir şey biliyorsam, buna bir saniye daha tahammül etmeyi reddetmemin benim için, Julian için ve şirket için çok büyük bir soruna neden olacağını biliyorum.

Masamın arkasına otururken gömleğimin bir düğmesini daha çözüyorum.

Hay sikeyim.

Sağıma, Julian'ın ofisine bakıyorum. Aramızda cam var ve Jill'le tartışırken panjurları indirmedığım için her anına tanık olabiliyor. Bakışlarımı karşılıyor, birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra beni olabildiğince ustalıkla okuyor ve ofisime gelmek için ayağa kalkıyor.

"Sanırım pek iyi gitmedi," diyor ve karşımdaki sandalyeye çöküyor.

"İyinin tam tersi her neyse, işte öyle oldu." "Ona Ron'u devralacağını mı söyledin?"

Başımı sallıyorum. "Bunu hiç kolaylaştırmayacak."

"İkimiz de bunu beklemiyorduk, o yüzden hiç şaşırmadım."

İkimizin de telefonu bir mesaj bildirimiyle çalıyor.

Jill: Bu sabah tek kelime edemediğim için Owen, ikinizi de sabah 10'daki toplantımızı sabah 9'a ertelediğim konusunda uyarmak istiyorum. Sakın geç kalmayın. Konuşmamız gereken birçok konu var.

Julian mesajı okuduktan sonra bana baktı. "Lanet olsun, pazartesilerden nefret ediyorum. Ve istifa ediyorum."

Pazartesi sabahı Jill ile yaptığımız toplantı ikimizin de haftasının en önemli olayı değil. "İstifan burada işe yaramaz." Baş analistimizin ofisime doğru yürüdüğünü gördüm. "Maxwell ile konuştun mu?"

"Evet. Söylentilerini duyduğu bir birleşmeyi görüşmek istiyor."

Max'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve içeri gelmesini işaret ediyorum. Üçümüz sonraki on beş dakikayı bazı pozisyonlarımızı değerlendirerek geçirdikten sonra onun duyduğu birleşme konusuna geçtik. Max ve Julian'ın bu konuda daha sağlam bilgi edinmeleri için bir plan yaptıktan sonra ikisi yanımdan ayrılıyor. Toplantıdan önceki zamanı Jill'in bazı müşterileri arayarak onları kontrol etmesiyle dolduruyorum.

Toplantıdan on dakika önce Jill'in ofisine gidiyorum. Firmamızın üçüncü katında benimkinden en uzak ofis. Boşanana kadar benimkinin yanında ofisi vardı. Sonra bana o kadar yakın olmak istemediğini açıkça belirtti. Her halükarda umurumda değildi ama son zamanlarda aramızdaki mesafe için minnettarım.

Bu on dakikayı ona personelimizle yakınlaşıp yakınlaşmadığını sormak için istiyorum. Zor bir konuşma olacak, o yüzden pek hevesli değilim.

Jill boşanmamızı istemedi. Başlangıçta ben de istemiyordum. Ancak, altı aylık danışmanlık ve evlilik üzerinde çalışmadan sonra, muhtemelen en başta hiç evlenmememiz gerektiği gibi zor bir gerçeğe yüzleştik.

Jill ve ben uyumlu değiliz. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Seks bizim tutkalımızdı ve zor yoldan öğrendiğim şey, seksin benim için asla tutkal olamayacağıdır. Belki başkaları için olabilir ama benim seksin yanı sıra güçlü bir duygusal bağa da ihtiyacım var.

Hayatlarımız hala çok iç içe olduğu ve birbirimizi neredeyse her gün işte gördüğümüz için, boşandığımızdan beri flört etmeye yaklaşımında ihtiyatlı olmaya çalıştım. Jill'in evliliğimizin bitmesine izin vermekte zorlandığı gerçeğine karşı hassas davrandım.

Altı ay boyunca kendini tekrar ortaya koymadı. Ortaya çıktığında da, bunu bildiğimden emin olmak için kendini adanmış görünüyordu. O ilk randevudan sonra, sanki üstlendiği bir projeymiş gibi kendini daha fazla randevuya attı. Onun adına sevindim ve bunu tüm durumla ilgili bu kadar hassas olmam gerekmediğine dair bir işaret olarak algıladım.

Bu bir hataydı.

Jill çıkmaya başladıktan bir ay sonra bir sektörel etkinliğe randevuya giderken olduğu gibi. Daha düşünceli olmam gerektiğini söylemekte tereddüt etmedi.

Aramızdaki her türlü flört ya da seks hayatı konuşması bana zarar vereceği garanti olan bir kara mayınıdır. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınıyorum. Bugün batacağım gün olarak şekilleniyor çünkü artık hiçbirinden kaçınmam. Şirketimizin güçlü kalmasını istiyorsam olmaz.

Annem aradığında Jill'in ofisine giden yolu yarılardım.

"Merhaba," diye hemen cevap verdim. Cevap vermezsem annem genellikle ben cevap verene kadar aramaya devam eder. "Sadece bir dakikam var. Ne oldu?"

"Marcia Montgomery ile konuştuğumu haber vermek için aramıştım. Bana John'un Bluestone Ödülü için iyi göründüğünü söyledi. Bilmek istersin diye düşündüm." Ses tonu biraz soğuk. Mary North acele ettirilmekten hoşlanmaz, ancak bunu ilk kez yapmıyorum ve son da olmayacak.

"Teşekkürler anne." Haklı; bu iyi bir bilgi. Bluestone Best in Business programı Amerika'daki her sektörden işletmeleri ve profesyonelleri onurlandırıyor. En üst düzey ödül Bluestone Ödülü ve ben de aday gösterildikten sonra bu yıl bu ödülü kazanmayı hedefledim. John Montgomery eski bir aile dostumuz ve jüri üyelerinden biri, bu nedenle sahip olduğu her bilgi sağlam.

"Owen, bir şey daha var. Jill. Onu kendi tarafında tutmalısın. Eğer tekneyi sallarsa, o ödül başkasına gidebilir."

Bu benim için yeni bir şey değil. Bluestone Ödülü sadece iş dünyasındaki mükemmelliği değil, aynı zamanda kişisel mükemmelliği de ödüllendiriyor. Hayatımın her yönüne bakılacak. Bu ödülü kazananlar son derece saygın kişilerdir. Şirketimdeki kişisel sorunlar iyi görünmeyecek.

"Gitmem gerek." Annemle eski sevgilim hakkında bir kez daha tartışmaya girmek bu sabah yapmak istediğim bir şey değil.

"Sana onu dışarı çıkmaya zorlaman gerektiğini söylemişim, Owen. O-"

"Onunla ben ilgileniyorum." Neredeyse Jill'in ofisine varmışım. "Bu bilgiyi vermek için aradığınız için teşekkür ederim. Seninle sonra konuşuruz."

Jill bizi ayıran cam kapıdan içeri girmeden hemen önce görüşmeyi sonlandırıyoruz. Beni fark etmeden önce yüz hatları yumuşamış bir şekilde yukarı bakıyor. Yüzü hızla taşa dönüyor ve ayağa kalkarak içeri girebileceğimi bildiriyor.

"Konferans salonunda buluşuyoruz," diyor kış gününden daha soğuk bir sesle.

"Biliyorum ama seninle özel olarak konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Kollarını kavuşturuyor, savaşa hazır. "Ne gibi şeyler?"

Direkt konuya giriyorum. "Çalışanlardan herhangi biriyle yatıyor musun? Ya da bunu düşünüyor musun?"

Yüzü ve omuzları zaten olduğundan daha fazla sertleşirken nefes alışları biraz daha hızlanıyor. "Eğer olsaydım, bu seni hiç ilgilendirmezdi."

"Senin ve benim herhangi bir çalışanla yaptığımız her şey birbirimizi ilgilendirir, Jill. Tıpkı ikimizin de müşterilerle yaptığı her şeyin birbirimizi ilgilendirdiği gibi. Birlikte bir şirkete sahip olmanın anlamı budur."

"Ben aptal değilim, Owen. Bana iş anlatmana ihtiyacım yok."

Buraya gelip bana bu soruyu sorduğun için de siktir git."

Jill küfür etmez ve başkasının etmesini de hoş karşılamaz. Bugün bana iki kez küfretmiş olması ilişkimizin hangi noktada olduğunu gösteriyor zaten. İkimiz için de iyi bir yerde değil.

Ona kiminle yattığının umurumda olmadığını söyleyebilmek için bu konuşmayı, *tüm sabahı* yeniden yapmasını istemek üzereyim. Benim için önemli olanın şirketimiz olduğunu ve belki de çalışanlarla yatmanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını. Ancak tüm bunları söylemek için ağzımı açtığımda, arkamdaki ofis kapısına doğru bakıyor ve içeri girmesi için birini işaret ediyor.

"Bir dakikaya geliyorum," diyor.

Dönüyorum ve iki gece önce Seth'in düğününde tanıştığım kadınla göz göze geliyorum. Hayatımın en güzel gecelerinden birini birlikte geçirdiğim kadın. Aklımdan çıkaramadığım kadın.

Charlize.

Gözlerimiz kilitlendi. "Tamam," diyor Jill'e yavaşça, kelimeyi ağzından çıkarmakta zorlanıyormuş gibi. "Umm, istiyor musun...." Kapıya doğru işaret ediyor, güzel mavi gözleri beni içine alırken genişliyor. "Ben.... Dışarıda beklememi ister misin?"

"Hayır," diyor Jill. "Burada işimiz bitmek üzere."

Bakışlarımı Charlize'den çekmekte zorlanıyorum ama bir şekilde başarıyorum ve Jill'e "Aslında çekmiyoruz" diyebiliyorum.

Jill bana baktı. "Aslında, Owen, öyleyiz. Bu konuşmayı seninle yapmayacağım."

"Ben dışarıda bekleyeceğim," diyor Charlize.

Jill oldukça sert bir şekilde, "Hayır, Charlize. Sen kal. Owen gidiyor."

Charlize'in gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. Bu durum karşısında kafası karışmış gibi parlıyorlar.

Onu suçlamıyorum.

Onun neden burada olduğu konusunda benim de kafam karışık ama en azından iki gece önce yattığım kişiyi eski sevgilisiyle bir tartışmanın ortasında yakaladığım gerçeğiyle uğraşmıyorum.

Aralarında bir bakış atıyorum. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Jill ona çok tuhaf bir soru sormuşum gibi kaşlarını çatıyor. "Marla hasta. Ajans Charlize'i gönderdi."

Charlize ve ben geçen gece ne iş yaptığımızı konuşmadık. Benimle bir CEO olarak değil de bir insan olarak ilgilenen bir kadınla tanışmak ferahlatıcıydı.

Onunla göz göze geldim. "Bugün yerime sen mi bakıyorsun?" Marla, Jill'in asistanı ve son zamanlarda çok hastaydı.

O daha cevap vermeden Jill tersliyor: "Evet, öyle ve sen ve Julian haftalık toplantımızda beni bir kez daha kazıklamaya çalışmadan önce üzerinden geçmemiz gereken çok şey var. Bunu yapmak için zamanım olsun diye gidersen memnun olurum."

Beynim hâlâ Charlize'in burada olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyor. Onun Burada *çalışıyorum*.

Jill'in gitmemi istemesine yavaş cevap verdim. O kadar yavaşım ki bana tekrar çıkıştı.

"Owen!"

Jill'e bakıyorum. Bana yine tokat atmak ister gibi bakıyor.

Düşüncelerimi toparlıyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Bu konuşma daha bitmedi." Ayrılmak için dönüyorum, gidişimi olabildiğince yavaşlatıyorum ki bakışlarımı Charlize'in üzerinde gezdirebileyim.

O şimdiye kadar tanıdığım en güzel kadın. Ve en samimisi. Dün sabah o kadar aceleyle gitti ki onunla geçireceğim zamanı kaçırdım. İstedğim zamanı, çünkü onunla geçirdiğim bir gece bana yetmedi.

Bugün, uzun sarı saçlarını topuz yapmış ve bu şimdiye kadar bakma zevkine eriştiğim en seksi topuz. Makyaj yapıyor ama doğal güzelliğinin hoşuma gidecek şekilde ortaya çıkmasını sağlayacak kadar ince bir makyaj. Kıvrımları

Dizlerinin hemen altında biten koyu gri bir etek ve düz ayakkabılarla kombinlediği beyaz bir bluzla örtülü.

Bakışlarımı ondan alamıyorum.

Benim gözlerim onunkilere olduğu kadar onun gözleri de benimkilere yapışmış durumda.

Bunu onun da hissettiğini biliyorum. Dün sabah otel odamdan çıktığında kafası yerinde değildi. Bir konuda endişeliydi. Savaşmadan gitmesine izin verdim çünkü benden istediği şeyin bu olduğunu anlayabiliyordum, ama ona bir şey istediğimde vazgeçmeyeceğimi söylediğimde her kelimemde ciddi dim.

Yanından geçerken kokusu içime doluyor, bana anında birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlatıyor.

Söylediği her kelimeye asıldığımı. Ona dokunmamı.

Onu öpmeyi.

Onun içinde olmayı.

Jill'in ofisine kafamda milyonlarca düşünceyle girmiş olabilirim, ama sadece bir tanesiyle çıkıyorum: Charlize ile daha fazla zaman geçirmek istiyorum ve bunu gerçekleştirmeye niyetliyim.

Emin olduğum bir şey varsa, o da bana biriyle çıkmadığını söylemeden duramamasına rağmen onun da aynı şeyi istediğidir. Sonuçta otelimın anahtar kartını saklamış. Bir kadın, kendisi için bir anlamı olmayan bir şeyi saklamaz.

Charlize

N Owen'la yüzmeye gitti.
Ben de şu anda bunu düşünüyorum. Jill'in masasındaki eşyaları sayarken.

Ayrıca onun için kahverengi kontakt lens bulmam gerektiğini düşünüyorum. Eski karısıyla aynı binada çalışarak iki gün geçireceksem, tekrar karşılaşma ihtimalimiz yüksek. O mavi gözlerinin kahverengi olmasını istiyorum ki yüzmeye uygun olmayan çamurlu suları düşünebileyim.

Ayrıca, o yanımdan geçerken elimi uzatıp gömleğinin üst iki düğmesini hızla iliklemeyi düşünüyorum. Gömleğinin altında ne olduğunu biliyorum ve sadece o küçük deri parçası bile kalçalarımı birbirine yapıştırmaya yetiyor.

Tanrım, kendimi bu durumlara nasıl sokuyorum?

Eve döndüğümünden beri iş arıyorum ve New York'ta asistan sıkıntısı olduğu için annemin önerisiyle bir iş bulma kurumuna kaydoldum. Bir daha asla onun önerisini kabul etmeyeceğim.

Ben burada Owen'a olan çekimime kapılmamaya çalışıyorum, Evren ise onu bana zorla kabul ettirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Dün sabah otel odasından çıktığımdan beri onu düşünmeden edemiyorum. Onun hakkında hoşuma giden pek çok şey öğrendim. Yaptığımız onca seksin arasında çok konuştuk, hakkımızda kimsenin bilmediği şeyleri paylaştık, hayattaki bazı hayallerimizi paylaştık ve gençlik yıllarımızla ilgili komik hikayelerimizi paylaştık.

Diğer şeylerin yanı sıra, Owen'ın bekaretini on altı yaşında kaybettiğini; gençlik yıllarındaki en utanç verici anın on dört yaşındayken sınıfın önünde (doğrudan aşkının önünde) bir konuşma yaparken ereksiyon olduğunu; kendilerini hayal edebileceklerinden daha fazla zorlayan sporculardan ilham aldığını; ve Nutella'yı sevmediğini biliyorum. Nutella konusunda ona biraz kızdım. Yani, kim Nutella sevmez ki?

Bekaretimi on dokuz yaşında kaybettiğimi; ilk seferimin felaket üstüne felaket yaşadığım korkunç bir gece olduğunu ve birlikte olduğum adamın neden beni takip etmeye devam ettiğinden bugün bile emin olmadığımı (Owen nedenini anladığından oldukça emin görünüyordu, ancak bu deneyimden hala utandığım için onunla bu konuya girmedim); kendi yolunda giden insanlardan ilham aldığımı; ve havuç veya yeşil fasulye sevmediğimi öğrendi. Bu konuda bana çok kızdı. Yemek yemeyi seven biri olarak çok yönlü olmadığımı söyledi. Havuç yemek yerine sakso çekmeyi tercih ettiğimi söylediğimde onu susturdum. O noktada bazı sebzeleri reddetmem konusunda oldukça rahat görünüyordu.

Ve şimdi, işte buradayız.

Beni yemek istiyormuş gibi bakıyor.

Ve ben de bunu ne kadar iyi yaptığını ve kendime yapmadığımı söylemekle meşgul olsam da bunu tekrar yapmasını ne kadar istediğimi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Spoiler uyarısı: Epik bir şekilde başarısız oluyorum.

Owen ofisinden uzaklaşırken Jill, "Charlize," diyor. "Sana bir e-posta ayarladım ve bugün üzerinde çalışmanı istediğim görevleri gönderdim. Yarın için de bir liste ekledim ama Owen'la yapacağım toplantıya bağlı olarak bu liste değişebilir."

Adını söyleme şekli bana onunla olan mevcut ilişkisi hakkında çok şey anlatıyor. Ben ofiste onlarla birlikteyken yaptıkları konuşmalar da öyle. Ve diyelim ki, burada hiç iyi hisler hissetmiyorum.

Bu sabah Jill'in ofisine ilk gittiğimde çok sevimli görünüyordu. Onun hakkında bildiğim tek şey North Management'ın COO'su olduğuydu.

Owen'ı görür görmez ve tartışıklarını duyar duymaz, geçen gece eski karısının adından kısaca bahsetmesinden yola çıkarak onun kim olduğunu tahmin ettim. Konuşmalarının geri kalanı beni onun kim olduğundan oldukça emin bıraktı. Hâlâ birlikte çalışıyor olmaları beni şaşırttı, özellikle de onunla mutlu görünmediği için. Bana karşı sevimli olabilirdi ama Owen'a karşı hiç de sevimli değildi. Bununla birlikte, bir kişinin eski sevgilisiyle nasıl etkileşim kurduğuna bakarak fikir yürütecek biri değilim. Tanrı biliyor ya, muhtemelen ben de eski sevgililerimden herhangi biriyle konuşurken sevimli görünmüyordum.

Jill bana e-posta giriş bilgilerini verdikten sonra on dakika boyunca listesindeki görevleri tartışıyoruz. Bunları tamamlamak için ihtiyacım olan bilgilerin çoğunu bana sağlıyor ve ihtiyacım olan diğer bilgileri e-posta ile göndereceğine söz veriyor.

Çok verimli, yetenekli ve zeki görünüyor.

Onunla ilgili bir diğer şey? Zeki olduğu kadar güzel de.

Jill'e bakınca, Owen'ın genelde bir tipi olup olmadığını merak ediyorum. Eğer varsa bile, benimle tanıştığında değişti. Fiziksel olarak yani. Birbirimize hiç benzemiyoruz. Jill benden daha uzun boylu, uzun kumral saçlı, benimkinden daha soluk tenli ve günlerce süren göğüslere sahip. Ayrıca çok çalışıyor gibi görünüyor. Her yerinde belirginlik görebiliyorum. Ya ben? Vücudum spor salonunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

Ben bunları düşünürken Jill, "Charlize? Bütün bunlarla aran iyi mi?"

Düşüncelerimi elimdeki işe geri çeviriyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, iyiyim." "Tamam, harika. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ben burada olacağım.

Yaklaşık bir saat toplantı yaptıktan sonra günün geri kalanında burada olacağım. Eğer takılırsanız Marla'ya e-posta yoluyla da ulaşabilirsiniz."

Bu noktada plan, asistanı hastayken benim Jill ile iki gün çalışmam. Ancak ajans, Marla Jill'in umduğu kadar hızlı iyileşmezse bunun fazladan günlere dönüşebileceğini açıkça belirtti.

Owen resmin bir parçası olmadan önce, içten içe Marla'nın bir tür tropikal hastalığa yakalanmasını ve tam zamanlı olarak işe alınabilmem için işini bırakmasını umuyordum. Artık Jill'in eski kocasının kim olduğunu bildiğimden, insanların tropik hastalıklara yakalanmasını dilemenin sadece kaçınılması gereken yapışkan durumlara yol açığının farkındayım.

Hafta sonu vajinanıza yüzünü sokan adamın eski karısı için çalışmak yapışkan bir durum olarak sınıflandırılmıyorsa, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Marla'nın masasına yerleştim ve Jill'in beni yönlendirdiği e-posta hesabına giriş yaptım. Tam gönderdiği e-postayı açmak üzereyken cep telefonum bir mesajla çalıyor. Görmezden geliyorum çünkü işteyim ve Jill bana izlemiyormuş gibi görünse bile her şeyi gören bir patron gibi geliyor. Her neyse, muhtemelen annemdir ve onun, babam ve Benjamin'le birlikte akşam yemeği için bitmek bilmeyen istekleriyle uğraşacak havada değilim. Görünüşe göre Ben d n birlikte kahvaltı ettiklerinde beni görmeyi çok istediğini söylemiş.

Bir başka spoiler uyarısı: Onu görmekten hoşlanmayacağım.

Ben işe geldikten birkaç dakika sonra Jill bahsettiği toplantıya gitmek üzere ofisinden çıkıyor. Yarım saat boyunca çalışmaya devam ediyorum, bana verdiği işlerde kendimi kaybediyorum, ta ki başka bir mesaj gelene kadar. Bu sefer telefonumu kontrol ediyorum.

Annemden: Gelecek hafta yardım galamız olduğunu ve bu sefer Nate'le senin de katılmanızı istediğimi unutma.

Anne: Ve lütfen uygun bir şeyler giy.

şimdi vur beni.

Bir yıl uzak kaldıktan sonra, bana ve kardeşime zaman zaman yüklediği aile görevlerini neredeyse unutmuştum. Neredeyse.

Ona bir cevap gönderdim.

Charlize: Unutmadım. Dylan benimle geliyor.

Ofis hattından bir arama geliyor. O aramayı bitirdikten sonra telefonumdan North Management'ı aratıyorum. Bu sabah bu işi aldıktan sonra şirketi araştıracak vaktim olmadı, ki genelde bunu yaparım. Kimin için çalıştığımı bilmek isterim. Doğal olarak, araştırma yapmadığım tek zaman, tamamen beklenmedik bir durumla karşı karşıya kaldığım zamandır.

Tabii ki North'ları biliyorum. Owen ve Jill'i değil ama New York'ta büyüdüğüm için Owen'ın ailesini duymuştum. Herkes duymuştur. Ancak topluma ayak uydurmaya  zen g stermediğim için onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Owen ve Jill'in bu şirketi yedi yıl önce kurduklarını ve devasa bir şirket haline getirdiklerini  ğreniyorum. Owen'ın gelmiş geçmiş en başarılı hedge fon yöneticilerinden biri olduğunu  ğreniyorum. Ve bir yıl önce boşandıklarından beri Owen'ın New York'un en gözde bek rlarından biri haline geldiğini  ğreniyorum. İşte bu noktada telefonumu kaldırıyorum. Dedikodu okumayı sevmiyorum.

ve Owen hakkında muhtemelen onu tanımayan insanlardan gelen hiçbir şeyi bilmek istemiyorum.

Sonraki bir saatimi Jill'in görevleri üzerinde çalışarak geçirdim. Toplantıdan döndüğünde öfkeli görünüyordu. Bundan ve beni neredeyse hiç tanımamasından, ondan uzak durmak için elimden geleni yapmam gerektiğini anlıyorum.

"Charlize," diyor Jill öğleden hemen sonra, "bir randevu için dışarı çıkıyorum. Yaklaşık iki saat içinde dönerim. İhtiyacın olursa beni ara ama bana ihtiyaç duymamaya çalış."

Anlayışla başımı sallıyorum.

O gittikten ve üzerinde çalıştığım işi bitirdikten sonra, buzdolabında sakladığım öğle yemeğini almak için mola odasına gidiyorum. Mola odasında son teknoloji bir kahve makinesi olduğunu görmek beni çok şaşırtıyor, kendime bir kahve yapıp öğle yemeğimle birlikte masama götürüyorum. Yemeğimi yerken az önce gelen bir e-posta gözüme çarpıyor.

KIMDEN: Owen

North'a: Jill'in

Asistanı

Tarih 17 Mayıs 2021, 1:13 PM

Konu: Ofisim

CHARLIZE,

Lütfen ofisime gelebilir misiniz? Konuşmamız gereken bazı şeyler var.

OWEN NORTH

CEO, North Management

Bu e-postayı okurken kalçalarımı birbirine bastırarak oturduğum gerçeği gözümünden kaçmıyor.

Ayrıca, o kahverengi kontakt lenslere gerçekten ihtiyacım olacak. Durum.

Birden aklıma bir düşünce geldi ve neden daha önce aklıma gelmediğinden emin değilim.

Eğer Owen CEO ise, bu benim patronum *olduğu* anlamına mı geliyor? Ayrıca, hayır, onun ofisine gidemem.

Yapacak işlerim var.

"Konuşmamız gereken şeyler var" dediğinde, işle ilgili şeyleri kastetmediğine eminim. "Kırmızı tangaı cebime koyuyorum" gibi şeyleri kastettiğinden eminim ve bu benim dahil olmam gereken bir konuşma değil. Ona olan ilgimi kontrol altında tutma umudum varsa tabii.

Ona bir cevap gönderiyorum.

KİMDEN: Jill'in

Asistanı'na: Owen

North

Tarih 17 Mayıs 2021, 1:16 PM

Konu: Re: Ofisim

BAY NORTH,

Şu anda oldukça meşgulüm. Tartışmak istediğiniz konular hakkında bana e-posta gönderebilir misiniz?

CHARLIZE COHEN

Jill North'un Asistanı

CEVABI birkaç dakika içinde GELECEK.

KİMDEN: Owen North

Kime? Jill'in Asistanı
Tarih 17 Mayıs 2021, 1:18 PM
Konu: Re: Ofisim

CHARLIZE,

BU YAPAMAM. BE KAPALI içinde bir E-posta.
Bu gerektirir a yüz yüze görüşme.

OWEN NORTH
CEO, North Management

HEMEN GERİ E-POSTA GÖNDERİYORUM.

KIMDEN: Jill'in
Asistanı'na: Owen
North
Tarih 17 Mayıs 2021, 1:19 PM
Konu: Re: Ofisim

BAY NORTH,

Benim deneyimime göre e-postalar yüz yüze toplantılardan çok daha verimli.

CHARLIZE COHEN
Jill North'un Asistanı

OWEN'IN CEVABI neredeyse anlıktır.

KİMDEN: Owen North'a:

Jill'in Asistanı

Tarih 17 Mayıs 2021, 1:19 PM

Konu: Re: Ofisim

CHARLIZE,

OFISIME.

Şimdi.

OWEN NORTH

CEO, North Management

Ve bununla birlikte, sanırım daha önceki düşünceme bir cevap buldum.

Sanırım Owen benim patronum.

Şu anda kesinlikle çok patronluk taslıyor.

Sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Ofisinin nerede olduğunu bilmiyorum ama bu binada bir yerde olduğunu tahmin ediyorum ve aramaya başlıyorum.

Yerini bulmam uzun sürmedi. Etrafındaki camlar yardımcı oluyor. Buradaki ofislerin çoğunda mahremiyet sağlayan duvarlar ve kapılar var ama Jill'in ofisi ve ona en uzak olan üç ofis tamamen camdan yapılmış. Owen'ın ofisi görünür görünmez bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Kendi yolunda yürümemi izliyor.

İzliyor dediysem, gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor demek istiyorum.

Ona ulaşmak için attığım yirmi adım hayatımın en sıcak adımları olabilir. Kocaman masasının arkasında oturuyor, çözülmüş düğmeleri, seksi sakalı, bakmaya doyamadığım mavi gözleri ve hakkında çok fazla düşündüğüm güçlü elleriyle. Owen tanıdığım en seksi adam ve beni azdırmak için beni izlemekten başka bir şey yapmasına gerek yok.

Ben yaklaşırken ayağa kalkıyor ve kapısını açıyor. Asistanına bir şeyler söylüyor, o da bilgisayarının başına dönmeden önce başını sallıyor. Sonra tüm dikkatini yine bana veriyor, geri çekiliyor ve yanına vardığımda beni içeri buyur ediyor.

Owen ve ben ofisinde yalnız kalmadan önce duyduğum son ses ofis kapısının kayarak kapanması oluyor.

Eli sırtımın alt kısmına geliyor. "Otursana." Derin bir mırıltı ve sadece üç kelime söylese de bana bakarken gözleri sanki bir milyon kelime söylüyor.

Oturuyorum ve masanın etrafından dolaşıp karşıma oturmasını izliyorum. Elini hâlâ sırtımda hissedebiliyorum. "Tüm yeni çalışanlarınızı ofisinize mi çağırıyorsunuz?"

"Sadece itaatsizlik edenleri."

"Ben olsam verimli olmaya çalıştığımı iddia ederdim."

"Ben de sürekli benimle tartışmanın meydan okumak anlamına geldiğini söyledim. Ve meydan okumayla başa çıkmak için tercih ettiğim yollar olsa da, bunların hiçbirisi işyeri için uygun değildir."

Daha önce ateşli olduğumu düşünüyorsam, hiçbir şey bilmiyormuşum.

Bacaklarımı çapraz yaptım. Yanlış bir hareket olduğu ortaya çıkıyor çünkü Owen'ın dikkatini çekiyor ve şu anda ihtiyacım olan son şeyin bacaklarıma bakması olduğunu söyleyelim.

Her şey çok fazla ve "İşyerinde her zaman o düğmeler açık mı dolaşırsın?" diye sormama neden oluyor.

Soruma cevap vermiyor, ama hararetli bakışları bu soruyu sormamdan hoşlandığını gösteriyor. Bunun yerine, "Böylece, senin hakkında hâlâ öğrenmem gerekenler listemden bir şeyi işaretleyebilirim. Sen bir yönetici asistanısın."

"Öyleyim. Ve sen de bir serbest fon adamısın." "Öyleyim."

Gözlerimi ona diktim. "Bu işte o kadar iyi değil misin? Yani, Seth neden Poppy'nin hisseleri konusunda senden tavsiye istemedi?"

"Senin düşünce tarzını takip ediyorum. Çok analitiksin ama yanlış bir varsayımda bulundun."

"Neymiş o?"

"Seth'in kararında bu bir etken olmadığı halde, seçimini bu iş için en iyi adamı düşünerek yaptığını varsaydınız."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? Bu hiç mantıklı değil."

"Katılıyorum. Seth aile bağlantılarına göre seçim yaptı."

"İşte bu yüzden aile bağlantılarından nefret ediyorum. En iyi zamanlarda bile sizi mahvederler."

"Her zaman değil, ama bu sefer, evet. Ancak iyi haber şu ki Seth benden yardım istedi."

"Poppy'ye hangi hisseleri satıp hangilerini alması gerektiğini söyledim bile. Umarım bununla uğraşmazsın."

Owen'ın müşterileri için milyarları yöneten bir şirketin CEO'su olduğu gözümünden kaçmıyor. *Milyarlarca*. Belli ki işinde fena değil. Ama yine de Poppy benim kızım ve ben de insanlarımı korumaktan başka bir şey yapmam.

"Tavsiyen bu muydu?"

"Bliss ve Fira Endüstri hisseleri mi? Evet."

Bundan etkilendi. Bunu gözlerinde görebiliyorum. "Onunla bir saat önce konuştum ve Fira hisselerini ikiye katlamasını söyledim. Akıllıca bir hamleydi."

Övgüsü içime işliyor. Onun yaptığı işi yapmak için eğitilmedim ama büyükbabam bana çocukken hisseler ve para hakkında her şeyi öğretti. Onun sayesinde yatırım yapmayı seviyorum ve piyasayı tahmin etme konusunda iyiyim. Ancak, parayı kazandıktan sonra onunla aram pek iyi değildir. İhtiyaç duyduklarında arkadaşlarıma para verme ve sonunda beni kazıklayan ve geri ödemeyen erkek arkadaşlara borç verme eğilimindeyim. Ailem sadece mali durumumun ne kadar kötü olduğunu görüyor ve yatırım yapmayı bildiğim gerçeğini görmezden geliyor. Ailemle para hakkında konuşurken beni görmezden geldiklerini hissediyorum. Owen'ın takdiri çok şey ifade ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Telefonu çalıyor. Cevap vermek ya da kim olduğuna bakmak için harekete geçmeyince, "Araman gerekiyorsa geri gelebilirim," diyorum.

"Hayır, henüz gitmiyorsun."

Bunu söylerken sesinin daha da derine inmesi, ondan yayılan erkeksi enerjiyle birleşince içimde bir arzu patlaması yaratıyor ve beynimin ağzıma kelimeler göndermeyi durdurmasına neden oluyor.

Owen "Dün lezzetli bir kahvaltıyı kaçırdın" diyene kadar ikimiz de sessizleşip birbirimizi izliyoruz.

Lezzetli kelimesi Owen'ın ağzından yasaklanmalı. Aslında bütün kelimeler ağzından yasaklanmalı.

Bana yeni bir elektrikli süpürge'nin özelliklerinden bahsediyor olabilirdi ve ben o kelimelerin bile yasaklanmasını isterdim.

"Hiç şüphem yok," diyorum.

"Aramızdaki ilişkinin bitmediğini söylediğimde ciddiydim Charlize."

"Ben de biriyle çıkmak istemediğimi söylediğimde ciddiydim."

Gözleri benimkileri arıyor. "Bana bunu hissetmediğini söyleyemezsin." Aman Tanrım.

Neden?

Neden bu adamın içinde kaybolmak istediğim o mavi gözleri olmak zorunda? Neden o vücuda, o sese, o manyetizmaya sahip olmak zorunda?

Neden bir pislik olmasın?

"Senden hoşlanıyorum, Owen. Hem de çok. Ama bir şeye başlayamayız. Zamanlama doğru değil."

"Neden doğru değil?"

"Çünkü tekrar seyahat etmek için para biriktirirken New York'a en fazla bir yıllığına döneceğim."

Bu konuda kafası karışmış görünüyor. "Bu neden birbirimizi göremeyeceğimiz anlamına geliyor?"

"Buluşma anlarımızın *Hayatın En Kötü Buluşma Anları* listene girmeyeceğini varsayarsak, seni bir yıl boyunca seks için kullanıp sonra da çekip gitmem hoş olmaz."

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor ama ciddiyetini koruyor ve şöyle diyor: "Beni bir yıl boyunca seks için kullanmada bir sakınca görmüyorum. Ancak, seni daha iyi tanıma fırsatını da istiyorum."

Ve şimdi Cumartesi gecesi bana yaptığı her şey gözümün önüne geliyor.

Owen'ı on iki ay boyunca seks için kullanmak mı? Bu hiç de zor olmazdı. Ama bu on iki ayın sonunda ondan ayrılmak zor olurdu. "Ya bir şekilde seni benden gerçekten hoşlanmaya ikna edersem? "Seni gerçekten sevmeye ikna edersem?"

Birinin yanında kalmaya hiç niyeti olmadığı halde ondan gerçekten hoşlanmasını sağlayan türden bir insan."

Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor. "Bu konuda endişelenmeme izin vermeye ne dersin? Nerede durduğumu biliyorum ve hâlâ orada durmak istiyorum. Peki ya Charlize?" Duraklıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Senden gerçekten hoşlandığıma beni ikna ettin bile."

Charlize

"I Poppy Pazartesi gecesi Zoom üzerinden "asla eve dönmeyeceğim" dedi. Balayı için Roma'da ve orada saat gece yarısını geçmesine rağmen onu yakalamayı başardım.

"Eve gelmek zorundasın. Sana ihtiyacım var."

"Charles, sen tanıdığım en bağımsız kadınsın. Bir yıl boyunca tek başına uzaklara gittin. Ne yazık ki bana ihtiyacın yok."

"Neden eve gelmek istemiyorsun?"

"Seth biz New York'tayken çok fazla çalışıyor. İtalya ona çok daha az çalışması ve benimle daha çok vakit geçirmesi için ilham veriyor. Ayrılmak için acelem yok." "Bence bu çok bencilce bir davranış. Düşündüğünüzün aksine, ben sana ihtiyacım var. Şu anda sana çok ihtiyacım var."

Kaşlarını çatıyor ve kameraya doğru eğilerek beni daha yakından inceliyor. "Neden? Neler oluyor? Benjamin'le mi karşılaştın? Yemin ederim, eğer seni tekrar bir araya gelmeye ikna etmeye çalışıyorsa o pisliğin canını çıkarırım."

"Hayır, o değil." Eve gelir gelmez kendime doldurduğum şaraptan bir yudum alıyorum. "Owen."

Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Onu bir daha görmemeye karar verdiğini sanıyordum."

"Buna ben karar *verdim*. Evren çok farklı bir şeye karar verdi."

"Bunu uzatmayı bırak Charles ve bana söyle. Burada bir zaman çizelgem var. Seth biz uyumadan önce bana pis şeyler yapma sözünü yerine getirmek üzere."

"Jill North için iki günlüğüne geçici olarak çalışıyorum. Bugün ilk günümdü."

Bana bakıyor, dramatik bir etki yaratmak için gözlerini yavaşça kırıştıyor. "Nasıl gidiyor?"

"Jill bana iyi davrandı ama bu sabah ilk iş Owen'la yaptığı bir tartışmaya denk geldim, o yüzden biraz garip oldu."

"Jill sana iyi mi davrandı?" Şaşırdı. "Jill kimseye iyi davranmaz."

"Owen'la anlaşılmadıkları izlenimine kapıldım ama bana karşı iyiydi. Gerçi onu günün sadece yarısında gördüm. Bütün öğleden sonra ofis dışındaydı." Migreni tutmuş ve günün geri kalanında eve gitmiş.

"Tek söyleyebileceğim dikkatli olman. Özellikle de kocasıyla yattığın gerçeğini öğrenirse."

Kaş çatma sırası bende. "Eski kocası, değil mi? Boşandılar, değil mi?"

"Boşanmış olabilirler, ama herkes biliyor ki o asla boşandı ve hala onu kendi kızı olarak görüyor. Yaklaşık üç ay önce bir gece Seth ve Owen ile dışarı çıktığımda buna bizzat şahit oldum. Biz içerken Owen bir kadınla tanıştı ve Jill geldiğinde barda onunla sohbet ediyordu. Jill ondan memnun değildi ve kıskançlık patlamasıyla kadını neredeyse uzaklaştırdı. Ve şunu söylememe izin verin, çok *kaba olabiliyor*. Kan dökecek türden. Konu Owen olduğunda onun radarından uzak durmak için elinden geleni yap."

"Tamam, anladım. Yarın ona bakmayacağım bile, çünkü sana şunu söyleyeyim, eğer beni ona bakarken yakalarsa, ona iğrenç şeyler yaptığımı anlar." Biraz şarap yudumluyorum.

Poppy içişimi izliyor. "İş yerinde ona pis şeyler mi yaptın? Yoksa düğünümde asansörde yaptığın iğrenç şeylerden mi bahsediyoruz?"

"Asansörde ona öyle şeyler yapmadım. Yapmak istedim ama o benden daha klas biri ve beni süitinde yalnız kalana kadar bekletti."

Kaşlarını çatmış, sorusuna cevap vermemi bekliyor.

"Ofiste ona elimi bile sürmedim. Ona bir daha asla elimi sürmemeye çalışıyorum."

"Neden? Seksin şimdiye kadar yaşadığın en iyi şey olduğunu söylemiştin. Kendine bundan biraz daha al."

İnledim. "Gerçekten biraz daha istiyorum, ama bu aramızda bir yere varamaz baba. New York'ta bir yıldan fazla kalmayacağım. İhtiyacım olanı daha erken kurtarabilirsem daha erken bile gidebilirim."

Gözleri büyüdü. "Ah, hayır, bundan daha erken ayrılmayacaksın. Bana bir yıl dedin ve bana bir yıl veriyorsun. Hikayenin sonu. Owen'a gelince, biraz eğlenmene bak. Her ilişki bir yere varmak zorunda değil."

"Dylan gibi konuşuyorsun." Duraksıyorum. "Owen verebileceğimden fazlasını istiyorsa onu incitmek istemem."

Poppy'nin yüzü yumuşuyor. "Bunun Owen'la bir ilgisi yok, değil mi? Eğer kendine karşı dürüstsün yok. Benjamin seni incitti. Ondan önce de Sampson seni incitti. Ondan önce de Tim seni incitti. Owen'dan kaçırıyorsun çünkü tekrar incinmek istemiyorsun."

Göğsümün ve midemin söylediklerine verdiği tepki, bunu kabul etmek istemesem de bana haklı olduğunu söylüyor. Neden beni anlama konusunda bu kadar iyi olmak zorunda?

"Bazı günler, daha bilgisiz ve bencil olsaydın hayatım çok daha kolay olurdu," diye mırıldanıyorum.

"Ben bencil *biriyim*, belli ki kendini saklamakta sandığın kadar iyi değilsin."

Ona gülümsüyorum. Poppy biraz bencil olabilir ama beni o kadar çok seviyor ki hiçbir şey gözünden kaçmıyor. Beni kimsenin görmediği gibi görüyor. "Tekrar incinemem baba," diyorum usulca. "Hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. Sanırım tamamen incinmiş olabilirim, biliyor musun?"

"Sevgilim, hayat aşk, mutluluk ve harika seks peşinde koşarken birkaç kez incinmek değilse nedir ki? Peki benim tanıdığım ve sevdiğim Charles nerede? Birazcık incinmenin onu engellemesine asla izin vermezdi."

"Bu harika seks arayışı da neyin nesi?" Seth koltukta Poppy'nin arkasına geçip kollarını ona doluyor ve bir yandan da bilgisayardan bana bakıyor.

Poppy ellerini onunkilerin üzerine koyuyor ve bana tekrar bakmadan önce dönüp yanağından öpüyor. "Charles ve Owen. İki günlüğüne onun ofisinde geçici olarak çalışacak. Jill için çalışıyor."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Dün bana mesaj attı ve numaranı istedi."

Kalbim kendini belli ediyor. "Öyle mi yaptı?"

Seth gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet. Henüz ona vermedim. Ona önce seni kontrol edeceğimi söyledim."

"Şey," der Poppy, "artık o yetkiye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Artık iş sayesinde bu yetkiye erişebilir."

Seth bana, "O bunu kötüye kullanacak biri değil," diyor. "Araştırabilir ama sen sorun olmadığını söylemedikçe bunu kullanmayacaktır."

Bu konuda pek emin değilim. Bugün bana ofisinde patronluk taslamasından sonra. "Benimle zaten görüşmemiz hakkında bir konuşma yaptı," diyorum.

"Ve?" Poppy soruyor.

"Ve kendime hayır demek için çok uğraştım, ama sen bunun üstesinden geldin, çok teşekkür ederim."

Muzaffer bir şekilde gülümsüyor. "Güzel." Sonra daha yumuşak bir sesle, "Owen'ı senin için seviyorum. İkinizi de tanıyorum ve iyi bir eş olacağınızı düşünüyorum. Ve bence bu sadece bir kaçamak olsa bile, her erkeğin sana zarar vermeyeceğini görmek için ihtiyacın olan şey olabilir."

Kalbim kendini göstermeye devam ediyor.

Poppy ile aynı fikirde gibi görünüyor.

O devam ettikçe ve ben düşündükçe, Poppy'nin haklı olup olmadığını daha çok merak ediyorum.

Belki de bu işin peşini bırakmamalıyım.

Belki de Owen'ı bir yıl boyunca seks için kullanmalıyım.

Belki de hayatta birkaç kez incinmenin nasıl sorun olmayacağını anlamanın zamanı gelmiştir.

Owen

I Salı günü işe her zamankinden daha geç geldim, sabah 6:30'dan hemen sonra kahve yapmak için dinlenme odasına girdim. 4'ten beri ayaktaydım, koşu bandımda koşuyor, mevcut pozisyonlarımızı gözden geçiriyor, gece okumaları yapıyordum.

haberleri ve yeni fırsatları gözden geçirdim. Julian'ı saat beş buçukta aradım ve pozisyonlarımız hakkında uzun bir tartışmaya girdim, bu da ofise tercih ettiğimden daha geç gelmemen neden oldu.

Ofis zaten canlı ve yoğun ama dinlenme odası sessiz. Burada sadece bir çalışan var ve zaten tamamen uyanık olduğumu düşünüyorsam, onun Charlize olduğunu fark ettiğimde yanıldığım kanıtlandı. Vücudum onu görünce hemen uyanıyor.

Ben içeri girdiğimde başını buzdolabına dayamıştı ve misafir sesiyle doğruldu. Bakışları bana yöneliyor, bir gülümseme anında dudaklarını öpüyor ve hızla gözlerine ulaşıyor. "Owen."

Kahretsin, onun dudaklarında benim adımın duyulması güne başlamak için en iyi yol. "Günaydın." Kısa bir süre neden bu kadar erken geldiğini merak ediyorum ama bir sonraki hareketiyle bu düşüncüyü çabucak bir kenara bırakıyorum.

Gözlerini tekrar yüzüme getirmeden önce vücudumda gezdiriyor. "Takım elbise giydiğin kadar kot pantolon da giyiyorsun."

Hay sikeyim.

Benimle çıkma konusundaki endişelerini geride bırakmış gibi görünüyor.

"Onlar benim tercihim."

Bana seksi bir bakış attı. "Benim de."

Böyle devam edersek, onu burada, ofiste öpmek için hiçbir umudum kalmayacak. Dün Jill'le yaşadığım rezaletten sonra Charlize'i bizim için çalışırken öpmek yapmam gereken en son şey.

Burada bir gün daha çalışacak. Ona dokunmadan bir gün dayanabilirim.

Ondan sonra, bir randevuya çıkacağız.

Konuşmayı daha güvenli konulara kaydırmak için, "Kahve ister misin?" diye sordum.

Bana yaklaştı, yaklaşık iki adım ötemde durdu. Yeterince yakın değil, ama aslında onun patronu olduğum ve yapmak istediğim şeylerin hiçbirini yapamadığım sürece çok yakın. Gözlerinde sadece sorun olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bana bakarak, "Gidip bana kahve getirmeyi mi teklif ediyorsun? Yoksa asistanın olup sana kahve getirmemi mi öneriyorsun?"

Tanrım, bugün aynı odada olmamalıyız. "Asistanım olman fikri olması gerekenden daha çekici olsa da, aklımdaki bu değildi."

"Aklında ne vardı?"

"Sana kahve yapmayı teklif edecektim."

Kalçasını tezgâha dayıyor. "Harika bir aşçı olduğunu söylediğini biliyorum ama bunu doğrulayan biri oldu mu? Ve eğer öyleyse, bu beceriler kahve yapımına kadar uzanıyor mu, çünkü size söylemeliyim ki, konu kahvem olduğunda çok titizimdir."

"Annem ve kardeşim kahve yapma becerilerimi sizin için doğrulayabilir ama ben size kendim göstermeyi tercih ederim. En iyi kahveyi ben yaparım."

"Ahh hayır, Owen, en iyi kahveyi *ben yaparım*."

"Görüyorum ki bu konuda mücadele etmemiz gerekecek. Bil diye söylüyorum, benimkinden daha iyi kahve içmedim."

"Bana kahve yapmayı teklif eden bir adama asla hayır demem. Yetenekleri konusunda biraz ukala olsa bile."

"Kendinden emin olduğu şey kanıtlandığında ukalalık sayılmaz."

"Güven bana, ukalalık ne olursa olsun ukalalıktır. Umarım bu sözünü yerine getirebilirsin çünkü getiremezsen bunu unutmana izin vermeyeceğim."

"Bugün kahveyi ben yapacağım. Bir dahaki sefere sen yaparsın. O zaman karşılaştırırız." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum.

"Bu savaşı kaybetmeye hazır ol, güzelim."

Yaptığım hatanın anında farkına varıyorum.

Şu anda ona çok yakınlım, kokusundan çok etkilenmişim.

onu.

"Çok ukala," diyor, nefes nefese verdiği cevap bana onun da etkilendim.

Bir adım geri çekiliyorum ama henüz kahve üzerinde çalışmaya başlamıyorum. Onunla ilgili her şeyi anlamakla meşgulüm. O da aynı şeyi yapmakla meşgul. Sanki bugün birbirimize ilk kez bakıyormuşuz gibi.

Charlize kırmızı bir etek, siyah bir üst ve leopar desenli spor ayakkabılar giyiyor. Beynim ona bir kadında en sevdiğim rengin kırmızı olduğunu söylediğim gerçeğine takılmış durumda ve acaba kırmızıyı benim için mi seçti diye düşünüyorum. Bu küstahça bir düşünce ama değiştiremiyorum. Sebebinin bu olmasını çok istiyorum.

Tahlia dinlenme odasına girdiğinde bu düşüncenin döngüsünde sıkışıp kalmıştım. "Owen, Julian seni arıyor. Bu sabah seninle yaptığı konuşmayı bitirmekle ilgili bir şeyler söyledi."

Ona baktım. "Beş dakika içinde ofisimde olacağımı söyle." "Tamam."

O yanımdan ayrıldıktan sonra kahve üzerinde çalışmaya başlıyorum. Charlize beni sessizce izliyor ama gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Ellerimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yapmıyor olsaydım, gözlerim aynı şekilde onun üzerinde olurdu. Bu gün yeterince hızlı geçmiyor.

"Al," diyor, buzdolabındaki sütü bana uzatırken.

Ondan alırken ellerimiz birbirine değiyor ve içimde bir arzu kıvılcımı çıkıyor.

Dikkatimi tekrar kahveye veriyorum ve ona tekrar bakmadan önce içeceklerimizi hazırlamayı bitiriyorum. "Havalara uçmaya hazır mısınız?"

Ona uzattığım bardağı alırken gözlerini deviriyor. "Sakin ol. Bir dahaki sefere benim kahvemi içtiğinde ikimizden sadece sen şaşıracaksın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi kim ukala?"

Bir yudum alıyor ve gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum, ama bana devam etmem için başka bir şey vermiyor. Dördüncü yudumdan sonra pes ediyor. "Tamam, iyi kahve yaptığını söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Ve?"

"Şimdi arayabilirim. Benim kahvem bile buna dayanabileceğinden emin değilim."

"Ben de senin pes eden biri olmadığını düşünüyordum. Geçen gece bu konuda çok kararlıydın. Nerede o mücadele ruhu?"

"Doğru, yani, ukala ve rekabetçi.

Anlıyorum." "Ne görüyorsun?"

"Her şeye rağmen savaşağımızı." Kahretsin, bunu onunla yapmaktan çok hoşlanıyorum.

Jill'in bize katılması ve "Değerli vaktinden bir dakikaya ihtiyacım var, Owen. Ofisimde." Cevabımı beklemiyor; sadece dönüyor ve dinlenme odasından ofisine doğru yürüyor.

Tanrım, Jill'in ruh hali dünden beri düzelmemiş gibi görünüyor.

Charlize'in bakışlarıyla tekrar karşılaştım. "Konuşmamız gerek. Sonra konuşuruz."

"Bana patronluk taslamaya hazır olduğunda e-posta göndereceğine eminim."

Ona patronluk taslamayı ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikri yok.

Tüm sağduyumu bir kenara bırakıp ağzımı tekrar kulağına eğiyorum. "Ben sadece bir şeyi seni istediğim kadar çok istediğimde insanlara patronluk taslarım."

Kendini dengelerken elini göğsüme götürmesiyle ödüllendirildim. Ve gözlerinde, onu tekrar görmenin bir yolunu bulana kadar beni saatlerce ayakta tutacak bir sıcaklık parlaması.

Kahvemi alıp Jill'in ofisine doğru yola çıkıyorum, yol boyunca aklım Charlize'de.

Dün ve dün gece onu düşünmemek için kendimi zor tuttum. Onunla tanıştığımndan beri onu düşünmeyi neredeyse hiç bırakmadım. Bugün odaklanmanın bir yolunu bulmalıyım. Jill ve benim bugün *New York Times*'dan bir gazeteciyle röportajımız var. İyi giderse Bluestone Ödülü için bana yardımcı olacak bir röportaj. Jill'in de katılacak olması tüm konsantrasyonumu buna vermem gerektiği anlamına geliyor. Charlize'i düşünmek dikkatimi dağıtabilir.

"Ne var ne yok?" Jill'in ofisine girdikten sonra soruyorum.

Telefonunu karıştırmayı bırakıp bana bakıyor. "Bugün bazı toplantıları değiştirmem gerekti, bu yüzden görüşmemizi bu sabah 10'a aldım. Umarım senin için uygundur."

Bu benim için uygun değil ve o da bunun fazlasıyla farkında. On birden önce hiçbir şey planlamam. O saatten önceki tüm zamanımı piyasaları izlemeye ve liderlik ekibimle çalışmaya ayırıyorum.

"Olmaz," diyorum. "Yeniden planlaman gerekecek."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Yeniden planlamayacağım, Owen. Benim zamanım da seninki kadar önemli ve bu hafta boş bir dakikam bile yok."

"Senin zamanının önemli olmadığını hiç söylemedim." Lanet olsun, ağzıma hiç yaklaşmamış kelimeleri sokmaya çalışmayı seviyor.

"Söylemene gerek yoktu. Hareketleriniz bunu gösteriyor."

Uzun bir nefes veriyorum. "Artık her gün böyle mi oynayacağız?"

"Bunu başlatan ben değildim. Beni her suçlamak istediğinde bunu hatırla."

"Tanrım, Jill. Sanki bir savaşın ortasındaymışsınız gibi

konusuyorsun." Bana uzun, sivri bir bakış attı. "Muhtemelen öyleyiz çünkü."

Jill dün Julian'la buluşmamız sırasında onu yapmaya zorladığım konuşmadan memnun değildi. Personelle yatıp yatmadığı hakkındaki konuşma. Julian'ın duyduğu söylentileri ne doğruladı ne de yalanladı. Bunun yerine, ona bunu sormaya cüret ettiğim için öfkeleni. Herhangi bir şeyi çözüme kavuşturmadık ama yaptıklarının geri dönüp bizi vurması halinde, şirketi birlikte yönetme şeklimizde değişiklik yapmaktan çekinmeyeceğimi açıkça belirttim.

İlk kez, annem ve ağabeyimin Jill'e ödeme yapmanın ve onu şirketten uzaklaştırmanın bir yolunu bulmam konusunda beni cesaretlendirirken haklı olup olmadıklarını merak ediyorum.

Telefonuma bir mesaj geliyor ve hemen kontrol ediyorum.

Julian: Neredesin? İşler sarpa sardı.

Jill'e baktım. "O saatte gelemem. Eğer bugün öğle yemeğinden sonraya erteleyemiyorsan, gelecek haftaya kaydır."

Öfkem alevlenirken ofisime doğru yürüyorum.

Jill'le yakında açık bir savaşa girmezsek bu bir mucize olacak. Ona karşı sabrım hiç bu kadar azalmamıştı.

Altı aydır üzerinde çalıştığımız Manhattan'daki bir emlak yatırımında yapmamız gereken bir değişikliğin stratejisini belirlemek için Julian ve liderlik ekibimizin diğer bazı üyeleriyle acil bir toplantıda saatler geçirdim. Yatırımın tamamı, bu sabah

New York valisi Manhattan'da planlanan bir projeye artık devam etmeyeceğini açıkladı ki bu bizim ilk stratejimizi takip etmemizin sebebiydi.

Tahlia dokuzdan hemen sonra Jill'in görüşmemizi öğleden sonra dörde aldığını haber verdi. Ayrıca Jill'in ruh halinin kötüleştiğini de haber veriyor.

Toplantım bittikten sonra Ron Johansen'den bir telefon alıyorum.

"Ron," diye cevap veriyorum, sandalyemde arkama yaslanıp Manhattan'a bakarken bir yandan da Jill'in onunla temas kurmamış olmasını umuyorum. "Senin için ne yapabilirim?"

"Jill'le görüşüp görüşmediğini öğrenmek için aradım."

Dik oturuyorum. "Onunla konuştum. Bir daha ondan haber almayacaksınız. Artık hesabınızla ben ilgileneceğim." Bu konuyu onunla zaten konuşmuştum, o yüzden neden tekrar gündeme getirdiğinden emin değilim.

"Owen, ondan bir daha haber almamaktan daha fazlasını istiyorum."

"Takip etmiyorum." Gerçi ben takip ediyorum ve eğer doğru takip ediyorsam, bu yakında zor bir konuşmaya dönüşecek.

"Onun gitmesini istiyorum."

Bir sonraki hamlemi düşünerek şehre bakıyorum. Bu şirketi bu manzaraya sahip olacak seviyeye getirmek için geçen yedi yılı düşünüyorum. Yanlış bir adımla onu kaybetmeyi düşünüyorum.

"Jill hiçbir yere gitmiyor, Ron."

Bir an sessiz kaldı. "Ya o ya ben, Owen."

"Her şeyi berbat ettiğini biliyorum ama sorunu çözdüm ve seni temin ederim bir daha olmayacak."

"Bu yeterli değil. O hâlâ COO olduğu sürece şirketinize güvenmiyorum. Ondan kurtulmanız gerekiyor. Eminim onun neler yapabileceğini bilmekten hoşlanmayacak başka müşterileriniz de vardır."

Hay sikeyim.

"Tehdit mi ediyorsun Ron?" O bizim en büyük müşterimiz. Onu kaybetmeyi göze alamayız. Bu hikâyeyi etrafa yaymasını da göze alamayız.

"Ben sadece bir gerçeği söylüyorum. Bak, seninle çalışmayı seviyorum Owen ve North Management ile çalışmaya devam etmek istiyorum ama Jill ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Onun gitmesini istiyorum."

"Beni zor bir duruma sokuyorsun."

"Evet, tıpkı Jill'in beni zor duruma soktuğu gibi." Duraksıyor. "Ondan kurtulduğunda bana haber ver."

Hat sessizleşiyor ve telefonumu masanın üzerine bırakıyorum.

Sandalyemden kalkıp pencereye doğru yürüdüm.

Altmış üç kat aşağıdaki sokağa bakıyorum.

Jill ve ben tırnaklarımızla kazıyarak en tepeye çıktık ve burada kalmazsak lanetleneceğim.

Şu anda benimle savaş halinde olabilir, yanlış müşteriyle yatmış olabilir ve bazı günler kafatasımı parçalayacak kadar baş ağrısına neden olabilir, ama onu yıllarca sevdim ve pislik bir müşteriye mutlu etmek için onu otobüsün altına atmayı reddediyorum.

Bir zamanlar hayatımı birlikte geçireceğimi düşündüğüm kadını mahvetmeden önce başka bir yol bulacağım.

Saat 14:00'te öğle yemeğimi yemeden ve Charlize'e bir e-posta göndermeden önce önümüzdeki birkaç saati kesintisiz çalışarak geçiriyorum.

KİMDEN: Owen North'a:

Jill'in Asistanı

Tarih 18 Mayıs 2021, 2:09 PM

Konu: Konferans Odası

CHARLIZE,

On dakika içinde konferans salonunda olacağım ve bir konuda yardımınıza ihtiyacım var.

OWEN NORTH

CEO, North Management

Beş dakika içinde bir yanıt alıyorum.

KİMDEN: Jill'in
Asistanı'na: Owen
North
Tarih 18 Mayıs 2021, 2:13 PM
Konu: Yeniden: Konferans Odası

BAY NORTH,

Önümüzdeki yarım saat boyunca patronumun listesindeki işleri kontrol etmekle meşgul olacağım. Eğer talepkar ve otoriter özelliğinizi aktive etmeyip yarım saat bekleyebilirsiniz, o zaman size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.

CHARLIZE COHEN
Jill North'un Asistanı

Daha önce hiçbir e-postaya bu kadar hızlı yanıt vermemiştim.

KİMDEN: Owen North'a:
Jill'in Asistanı
Tarih 18 Mayıs 2021, 2:14 PM
Konu: Yeniden: Konferans Odası

CHARLIZE,

SEN ÇOK meşgulsün ve ben beklemekte iyi değilim.

OWEN NORTH
CEO, North Management

GERİ GELİYOR:

KİMDEN: Jill'in
Asistanı'na: Owen
North
Tarih 18 Mayıs 2021, 2:16 PM
Konu: Yeniden: Konferans Odası

BAY NORTH,

Sana biraz sabır öğreteceğim. Şimdi iyi bir çocuk ol ve bekle.

CHARLIZE COHEN
Jill North'un Asistanı

LANET OLSUN. Ben.

KİMDEN: Owen North'a:
Jill'in Asistanı
Tarih 18 Mayıs 2021, 2:16 PM
Konu: Yeniden: Konferans Odası

CHARLIZE,

Seni 14:43'te bekliyorum.

OWEN NORTH
CEO, North Management

NEDEN daha saat beş olmadı?

Kuzey Yönetimi için çalışmayı bitirene kadar onu elime almak için bekleyebileceğimden şüphe etmeye başlıyorum.

Charlize

I Patronunuza e-posta göndermenin ateşli bir ön sevişme olduğunu söylemeliyim.

Saat 14:42'de konferans odasına girdiğimde, yönetim kurulu masasının at. üzerine çıkıp Owen'a iyi olduğu şeyi yapması için yalvarmaya hazırım.

Çoktan beni bekliyor ve ben ona katıldıktan sonra kapıyı kilitliyor.

"Kayıtlara geçsin," diyor, bana yaklaşıyor, beni sırtına yaslıyor ama vücudunu benimkine yaklaştırmadan durdu. "Seni öpmek istiyorum." Gözleri boğazıma düşüyor. "Ama sen benim için çalışırken bunu yapamam."

Bunu beklemiyordum ama saygı duyduğumu söylemeliyim.

"İlişkileri kısıtlayan bir arkadaşlık yasağı politikanız mı var?" "Yöneticiler ve doğrudan bağlı oldukları kişiler arasında, evet. Yani, teknik olarak seninle bir ilişkim var. Ancak, Jill ve benim artık kendi anlaşmamız var ve seninle oraya gidemem."

"Seni tanıdıkça daha çok hoşuma gidiyorsun Owen." Şu anda beni rahatlıkla öpebilir. North Management'ta iki saatten biraz fazla zamanım kaldı. Bana dokunduğunu kimse bilmeyecek ama yine de eski sevgilisiyle yaptığı anlaşmaya sadık kalıyor.

Gözleri yüzümde geziniyor. "Bu akşam yemek için müsait misin?" "Evet."

Cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Numarana ihtiyacım var."

Seth'in dün gece söylediklerini hatırlayarak gülümsüyorum. "Seth senin hakkında haklıydı." Telefonunu alıyorum ve numaramı giriyorum.

"Nasıl?" diye soruyor, telefonu geri verdiğimde alıyor.

"Numaramı almak için şirketteki rolünü kötüye kullanmayacağını söyledi. Yaparsın sanmıştım. Yani, dün bana patronluk taslamaya çalışırken gözlerinde öyle bir bakış vardı."

Numarasının bende olması için bana bir mesaj gönderdi. "Yanıldığından o kadar emin olma."

Ve birden onu gerçekten öpmek istedim.

Gerçekten.

Yaptığı anlaşılmaya lanet olsun ve bu kadar dürüst bir adam olduğu için ona lanet olsun. Sadece bu seferlik. Dürüst erkekler için buradayım.

Sanırım Owen bununla mücadele ettiğimi anlayabiliyor. Sanırım o da öyle.

"Bana adresini gönder," diyor benden bir adım uzaklaşarak. "Seni sekizde alırım. Havuç ya da taze fasulye dışında yemeyi sevmediğin bir şey var mı?"

Geçen geceki konuşmamızı hatırlayarak gülümsüyorum. "Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadım. Menüsünde Nutella olan bir yer bulursan ekstra puan alırsın."

"Olmuş bil." Ses tonu, bunu yapmak için dağları yerinden oynatacağından şüphe duymamamı sağlıyor.

"Senin bu rekabetçi yönünü benim avantajıma kullanabileceğimi düşünüyorum."

Gözlerini gözlerime diyor ve beni kollarına çekmemek için her şeyini harcadığı izlenimine kapılıyorum. "Charlize, her şey senin yararına kullanılabilir. Burada sadece ekstra puan için uğraşmıyorum."

Konferans odasından çıkarken arkasından bakıyorum, son cümlesi içime işliyor.

Bunu düşünürken ona adresimi mesaj

atıyorum. Yüce İsa.

Owen beni

istiyor.

Yani, beni *istiyor*.

Ve benimle oyun oynamıyor. Dürüst

davranıyor.

Bana tam olarak nerede durduğunu ve tam olarak ne istediğini söylüyor.
Bu benim ve flört hayatım için canlandırıcı bir değişiklik.
Onun gibi biriyle hiç çıkmamıştım.
Ve eğer ilk randevumuzu hiç beklemediğim kadar iple çekmiyorsam ne
olayım.

Toplantı odasından çıktıktan sonra öğleden sonra hızla yokuş aşağı gidiyor.
Yokuş aşağı dediysem, *boktan* diye yazılmalı.
Her şey Jill'in Owen'la yapacağı röportaj için ayrılmasıyla başlıyor.
Daha ofisinden dışarı adımını atmadan gerginleşiyor. "Sana
verdiğim işleri bitirmek üzere misin?"
Ses tonu beni şaşırttı. Oldukça ekşi ve sabırsız. Sanki sonsuza dek bu işleri
bitirmemi bekliyormuş gibi, oysa durum hiç de öyle değil. Bahsettiği işler,
listemde sadece bir saat önce ortaya çıkan yeni maddeler.
"Beşe kadar bitirmeliyim," diyorum.
Bundan memnun görünmüyor. "Öyle olduğundan emin ol."
Tamam, vay canına.
Benden ayrılıyor ve ben de zihinsel olarak Evren'e bunu sadece iki günlük bir
iş haline getirdiği için teşekkür ediyorum. Jill dün bana iyi davranarak başladı
ama zaman geçtikçe yavaş yavaş daha da zorlaştı. Onun için tam zamanlı
çalışabileceğimi sanmıyorum.
Kırk beş dakikalığına gidiyor ve döndüğünde kötü bir ruh hali içinde oluyor.
Ve kötü dediğimde, *kötü* yazılmalı.
Ofisine girdi ve bir şeyler fırlatmaya başladı.
İlk başta, sırtım ona dönük olduğu için, duyduğum sesin ne olduğunu
anlamıyorum. Tekrar duyduğumda, iyi olduğundan emin olmak için döndüm. Bir
resim çerçevesi uçarak bana doğru geliyor, bizi ayıran cam duvara çarpıyor ve
yere düşüyor.
Burada çalışmamın resmen bitmesine on beş dakikadan az bir süre kaldı.
Bilgisayarıma dönüp Jill'in uğraştığı şeye karışmadan o on beş dakikanın nasıl
geçtiğini görmek istiyorum.

Ancak, ağladığını fark ettiğimde, iyi olduğundan emin olmak için yanına gitmekten kendimi alamıyorum.

"Jill," diyorum ofisine girerken. "İyi misin?"

Bana bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ne yaparsan yap Charlize, sakın bir erkek için tüm hayatından vazgeçme. Buna değmezler."

Evet, sanırım patronum bir an yaşıyor. Büyük bir an. Ona yardım edecek donanıma sahip olmayabilirim.

Etrafıma bakıyorum, fırlattığı eşyalar yüzünden kırılan camlar etrafa dağılmış. "Temizlememi ister misin?"

Başını sallıyor ve beni başından savıyor. "Hayır, ben yaparım." Bir peçeteye uzanıp burnunu sildi. "Bu öğleden sonra sana kötü davrandığım için özür dilerim. Cehennem gibi bir hafta geçiriyorum ve hıncımı senden çıkardım. Benim için son derece sıkı çalışmışken bu hiç adil değildi."

Poppy bana sık sık kanayan bir kalbim olduğunu söyler. Haklı ve bu terimin genellikle insanları aşağılamak için kullanıldığını bilsem de insanları önemsemediğimi bilerek gurur duyuyorum. O kalbim şimdi Jill'e doğru açılıyor.

"Anlıyorum," diyorum. "Ve özrün için minnettarım." Gözyaşlarının arasından bana bakıyor.

Bunu sonsuza kadar yapacakmış gibi geliyor.

Sonra şöyle diyor: "Olmamış gibi davranmadığın için minnettarım. Buradaki personelin çoğu beni kandırıyor. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüklerini asla bilemiyorum. Owen'ı gerçekten seviyorlar ve onun da kendilerini sevmesini istiyorlar ama bana gelince, sanırım benden bir şeyler koparabilmek için benden hoşlanıyormuş gibi davranıyorlar."

Kanayan kalbim beni istemediğim bir durumun içine sokmuş olabilir.

Jill'i anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ancak bu, onunla bu işe girmek istediğim anlamına gelmiyor.

Ofis kapısını çalan Owen'ın asistanı Tahlia beni kurtardı. "Jill, imzalaman için Owen'dan o belgeleri getirdim."

Jill içeri girmesi için işaret ediyor.

Masama döndüğüme sevinerek izin istiyorum.

Bilgisayarındaki saate bakıyorum.

Daha sekiz dakikam var.

Hiçbir işte bu öğleden sonra olduğu gibi saate bakmamıştım.

Tahlia giderken geri sayıyorum ve Jill'in onun için yapmamı istediği son birkaç şeyi hızla gönderiyorum.

Beş dakika.

Üç.

Bir.

Saat beşte, onu tekrar kontrol etmeden gitmemin yanlış olup olmayacağını merak ediyorum.

Saat 17:06'da dışarı çıkıp, "Evine git, Charlize" dediğinde bu konuda kendimle savaşıyordum. Ve her şeyi hallettiğin için teşekkür ederim."

Ona baktım.

Hayatımda hiçbir kadının yıkıldıktan sonra kendini bu kadar çabuk ve bu kadar iyi toparladığını görmemiştim. Ona bakınca, on beş dakika önce cehennemden gelen haftası için bir şeyler fırlattığını, ağladığını ve içini döktüğünü anlayamazdınız.

"İyi misin?" Kendime engel olamıyorum.

Omuzlarını geriye itiyor ve sanki hiç iyi değilmiş gibi başını sallıyor. "Evet." Bana son bir kez baktıktan sonra dönüp ofisine gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Bu gece geç saatlere kadar çalışmaya niyetli olduğu izlenimini edindim.

Bilgisayarı kapatıyorum ve iki gün boyunca benim olan masayı topluyorum. Sonra çantamı alıp Kuzey Yönetim'den ayrılıyorum.

Lexington Avenue binasının ön kapısından içeri girerken içimi heyecan kaplıyor. Üç saat içinde Owen'la birlikte olacağım ve dün bu saatlerde ona olan ilgimi inkâr etmeye çalışırken, bugün bunu yapamıyorum.

Owen'ı en az onun beni istediği kadar istiyorum.

Charlize

Ilk randevumuzda kırmızı saten bir elbise giymek. Elbise dizlerime ancak ulaşıyor, tüm kıvrımlarımı sarıyor ve yırtmaçlı yakasıyla önden aşağı iniyor. İnce spagetti askıları biraz bol ve biliyorum ki daha sonra beni rahatsız edecekler çünkü en az bir tanesi sürekli omzumdan kayıyor. Ama en sevdiklerimden biri ve Owen'ın da kırmızıyı sevdiğini bildiğim için giymekte tereddüt etmiyorum.

Bu gece sütyen giyme zahmetine girmedim. Poppy'nin düğününde sütyen giymemin tek nedeni annemin ısrarıydı. "Sütyenler bir amaç için yaratıldı, Charlize." Dürüst olmak gerekirse, gerekirse sütyensiz de çıkabilirim ve bu gece öyleyim. Cildimin düğünde giydiğim o berbat sütyenden tamamen kurtulması bugüne kadar sürdü. Bir daha asla sütyen giymek zorunda kalmasam çok yakında olmazdı.

Dylan'ın kapıcısı Johnathon, Owen'ın geldiğini haber vermek için aradığında hâlâ hazırlanıyordum. Burada kalmaya başladığımdan beri Johnathon'la dost olduk ve onu çeşitli durumlarda yardımcı bulduk. "Onu içeri alabilirsin," diyorum, "ama belki onu biraz oyalayabilirsin? Hâlâ randevumuz için hazırlanıyorum."

"Anladım," diyor.

İyi iş çıkarıyor ama ben hep geç kalan bir kıyım, bu yüzden Owen geldiğinde hâlâ hazır değilim.

Ona kapıyı açtığımda "Erkencisin," diyorum.

Bana sert bir bakış attı. "Trafik yüzünden beş dakika geç kaldım, kapıcınız da beni beş dakika daha geciktirdi. Erken gelmekten çok uzağım."

Söylediği tek kelimeyi bile zar zor duyuyorum. Tek yapmak istediğim vücudunu incelemekken gözlerimi onunkilere dikmeyi nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"İnan bana, erkencisin."

Kendimi durduramayıp ona yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi neredeyse tamamen kapatıyorum ve bakışlarımı indirip ona bakıyorum.

Owen bugün işe giderken giydiği koyu mavi kot pantolonunu, bacak kaslarının üzerine o kadar mükemmel oturan siyah bir kot pantolonla değiştirmiş ki gözlerimi bir daha onlardan ayıramayabilirim. Pantolonunu içine sokmadığı beyaz bir düğme, siyah bir kazak ve kahverengi botlarla eşleştirmiş.

Elim kendi kendine vücuduna doğru ilerliyor ve kazağını avuçluyor. Daha da yaklaşıyorum, bana en sevdiğim mumu hatırlatan kokusunu içime çekiyorum. "Güzel kokuyorsun. Sen de iyi görünüyorsun. Benim yanımda bu tür kıyafetler giymenin güvenli olduğundan emin değilim. Bol kıyafetlere yatırım yapmalısın. Bence bu daha güvenli bir seçenek olur."

Beni kendine çekiyor ve elini saçlarımın arasından geçiriyor. "Sana dokunmadığım iki gün cehennem gibiydi," diye homurdanıyor. Ağzı benimkinin üzerine çöküyor ve bana öpüşme konusunda ne kadar yetenekli olduğunu hatırlatıyor.

Başka bir erkeği asla öpemesem de fark etmez çünkü Owen'ın öpücüklerine sahiptim. Onlar dünyanın en iyileri. Bunu test etmeme bile gerek yok. Her şey olduklarını bilmek için tek ihtiyacım olan şey onların içinde kaybolmak.

Beni uzun süre öpüyor. Sonunda öpüşmeyi bitirdiğinde beni tutmaya devam ediyor ve şöyle diyor: "Çok güzel görünüyorsun. Ve eğer bu kıyafet senden böyle bir tepki alıyorsa asla bol kıyafetlere yatırım yapmayacağım."

Kolumu ona doluyorum. "Üzerindeki kotu yırtmadan önce akşam yemeğine yetişebileceğimden emin olmamam kötü mü?"

"Siktir," diye geveleyerek ağzını tekrar benimkine yaklaştırıyor.

Onu öperken dairenin içine çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Hızlıca kazağını çıkarıyorum ve ardından gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başlıyorum. Onu soyaktan başka bir şey düşünmüyordum. Bir de ağzını zaten olduğundan daha fazla bir şekilde üzerimde gezdirmeyi.

Yine de Owen'ın başka fikirleri var gibi görünüyor.

Dördüncü düğmesini açmaya başladığımda ağzını benimkinden çekiyor. "Gerçekten akşam yemeğini atlamak mı istiyorsun?" derken gözleri çığ bir arzuyla doluydu.

Dördüncü düğmesini de bitirdim. "Bu sorunun cevaplanmaya ihtiyacı var mı?"

Elimi tutarak gömleğindeki ilerleyişimi durduruyor. "Bir kere başladım mı durmam, Charlize. Eğer akşam yemeğini şimdi atlarsak bir süre yemek bulamayabiliriz." Sesi de gözleri gibi aynı ham ihtiyaçla dolu.

İki elimi de göğsüne koyup vücudunda gezdiriyorum ve boynuna doluyorum. "Durmanı istemiyorum, Owen."

Burun delikleri alevleniyor. "Gömleğimi bitirebilirsin, sonra da elbiseni çıkarmaya başlayacağım."

Parmaklarımı saçlarının arkasına, sevdiğini bildiğim yerlere geçirirken kendimi onun sert aletine bastırıyorum. "Önce seni ağzımda istiyorum."

Ellerinden biri kıcıma geliyor ve beni daha da sert bir şekilde sikine doğru itiyor. "Hayır."

Doyamadığım o derin, çakıllı sesiyle söylediği tek kelimeyle bana ve bu gece yaptığım her şeye sahip oluyor.

Gömleğinin düğmelerini açmayı bitirip atıyorum ve artık görebildiğim teninin her santimine bakıyorum. Taktığı mücevherlere de bakıyorum. Gümüş bir kutu zincir kolye ve kalın bir gümüş bileklik. Sol serçe parmağında da düz gümüş bir yüzük var. Daha önce hiç takı takan bir erkekle birlikte olmamıştım. Ben hepsinden hoşlanıyorum.

"İyi bir kız ol ve bir adım geri çekil ki sana bakabileyim" demeden önce parmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Tanrım, evet.

Dediğini yapıyorum.

Gözlerini vücuduma indirmeden önce birkaç dakika daha benimkilerde tutuyor ve eğer oradaki dikkati beni zaten olduğumdan daha fazla ıslatmazsa tanrıya şükür.

Acele etmiyor, sonunda tekrar yaklaşımadan önce her santimime bakıyor. "Bugün seni toplantı masama almamak benim için ne kadar zordu biliyor musun?" diye soruyor parmağını elbisemin yakasının hemen üzerindeki tenimde gezdirirken.

"Bunun için yalvarmamak benim için ne kadar zordu biliyor musun?"

Owen parmağını tenimde gezdirerek benimle dalga geçtikçe nefes alış verişim daha da hızlanıyor. Artık elbisemi çıkarabilir mi?

Kayışlarımdan birini omzumdan kaydırırken alay etmeye devam ediyor. Bunu yaparken göğsümün yarısı ortaya çıktı ve az önce bir nefes çaldığımdan çok daha eminim

ondan.

"Sana sorun çıkaran sütyenlerden vazgeçtin mi?" Bunu sorarken gözlerini bedenimden ayırmıyor.

"Kıyafetlerden tamamen vazgeçmeyi düşünüyorum. Özellikle de onları üzerimden çıkarmak için bu kadar uzun süre ısrar edeceksen."

Göğsümü avuçluyor, görmek istediği her şeyi görebilmek için elbisemin kumaşını aşağı doğru itiyor. Meme ucumu okşayarak, ağzına almak için eğiliyor.

Belini kavrayarak ona doğru eğiliyorum, verdiğinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. "Sana sabırlı olmayı öğrettiğimi söylemiştim," diyor.

"Sabırlı olmayı sevmediğimi belirtmek isterim."

"Öğreneceksin." Dudakları boğazıma doğru ilerlerken elini göğsümde tutuyor. Sonra ağzıma doğru öpücükler konduruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Karşılığımı seveceksin."

Ellerimi karnına koyuyorum. "Sana hiç otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Bu yönde bir şeyden bahsetmiş olabileceğini hatırlıyorum."

"Farkında değilsen diye söylüyorum, çok otoriter olmaya başladın."

Boynumu öpüyor. "Bununla ilgili bir sorunumuz olacak mı?"

Ona evet demek istiyorum.

Otoriter tavırları yüzünden her türlü sorunu yaşayacağımızı söylemek istiyorum.

Ama söylemiyorum.

Çünkü hiç de sorun yaşamayacağımız ortaya çıktı. Otoriterliği sevdiğim ortaya çıktı.

"Hayır," dedim.

Gözlerinde onay ve şehvet parlıyor. "Aferin kızıma."

Eğer iyi bir kız olmak Owen'ın bana şu anda baktığı gibi bakmasına neden oluyorsa, bundan sonra hayattaki tek amacım iyi bir kız olmak.

Onun iyi kızı.

Beni kollarına aldı, "Yatak odan nerede?"

Onu yönlendiriyorum ve birkaç dakika sonra beni yatağımın önüne yatırıyor. Yüzümü tutarak beni öpüyor. Uzun, derin ve onun imzası olduğunu öğrendiğim türden bir dikkatle.

Beni öperken diğer askımı omzumdan kaydırıyor. Elbise belime kadar kayıyor ve Owen vücudumu incelemek için yüzünü benimkinden çekiyor.

Elbisenin içinden kıpırdanarak çıkıyorum ve yere düştükten sonra yana doğru itiyorum.

Bunu yaparken, Owen elini külotumun içine kaydırıyor ve klitorisimi buluyor. Parmağını amımda gezdirmekten önce daireler çiziyor.

Parmağını içime sokarken bakışlarımla buluşuyor. "Benim için çok ıslaksın."

Her iki kolunu da kavıyorum, parmaklarım tenini kazıyor, gözlerim kapanıyor. "Oh, Tanrım," diye inliyorum. "Evet."

Kendimi onun ellerine bırakıyorum, adeta boşalmam için ona yalvarıyorum.

Durup önümde çömelmeden önce birkaç dakika parmaklarıyla beni beceriyor. Yavaşça külotumu indiriyor, zaman ayırıyor ve amımı doyuruyor; beni öpüyor, yalıyor ve emiyor.

Saçlarını kavıyorum, beni bütün gün alay ettiği orgazma yaklaştırırken kendimi sabitliyorum.

Beni boşaltmıyor.

Onun yerine ayağa kalkıyor ve "Seni yatakta, sırt üstü istiyorum." diyor.

Bugünkü en sevdiğim dokuz kelime olabilir.

Hemen itaat ettim.

Owen fermuarını açtı ve sikini okşadı. "Benim için bacaklarını aç." Bunu yapıyorum, onu izlerken kendime dokunmamak için mücadele ediyorum.

Botlarını çıkarmadan ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmadan önce birkaç dakika kendini okşamaya devam ediyor.

Sonra yatağa doğru ilerliyor.

Gözlerimi vücudundaki mükemmelliğin üzerinde gezdiriyorum. Her gün kaç saat çalıştığını hâlâ bilmiyorum ama bu düşüncüyü çabucak bir kenara bırakıyorum çünkü şu anda düşünebildiğim tek şey aletin ne kadar büyük olduğu ve onu içimde ne kadar çok istediğim.

Owen beni öpebilmek için üzerime eğiliyor, bir elini yatağa, diğerini göğsüme koyuyor ve sikini amıma sürüyor.

Bu öpücük morartıyor. Elini göğsümün üzerinde gezdirmesi de öyle. Hareketlerindeki sertlik beni onun için daha da azdırıyor çünkü gerçekten tahrik olduğunu anlayabiliyorum. Sanki beni yeterince sert, yeterince derin ya da yeterince uzun öpemiyor.

Öpüşmemizi bitirdiğinde, "Sana ne yapmamı istediğini bana göstereceksin" diyor.

Bir dakika sonra, yüzünü bacaklarımın arasına koymuş, gözlerini gözlerime dikmiş, ona göstermemi bekliyor.

Vay anasını, bu çok ateşli.

Dizlerimi yukarı kaldırıp ayaklarımı yatağa koyuyorum ve aşağı uzanıp klitorisimi daire içine alıyorum. Owen sanki şu anda dünyada onun için başka hiçbir şey yokmuş gibi izliyor. Sanki izlemek istediği tek şey buymuş gibi.

Klitorisimle yavaşça başlıyorum. Owen başlangıçta sadece izliyor, ama amımın geri kalanına dokunabilmek için diğer elimi aşağıya uzattığımda, kıcımı tutuyor ve yüzünü bana doğru eğiyor. Dili klitorisimdeki parmağıma katılıyor ve birlikte etrafında dönüyoruz.

Bunu yaparken bana bakıyor.

Gözleri benim için büyük bir arzuyla dolu.

Bu arzu karşısında sırtım yataktan yukarı doğru kalkıyor ve bir parmağımı içime sokuyorum.

"Siktir... Owen," diye inliyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Bana nerede ihtiyacın olduğunu söyle" demeden önce dilini klitorisimde birkaç dakika çalıştırmaya devam ediyor.

"Parmaklarını içimde istiyorum. Ve dilini."

Kıcımı bırakıyor ve kalçalarımı yatağa doğru bastırıyor. Sonra amımın dudaklarını öperken bir parmağını klitorisime götürüyor.

Yaptığı baskı benim kullandığım baskıyı yansıtıyor ve o kadar mükemmel ki bana her yerde zevk veriyor.

Oral seksle aramda hep bir aşk/nefret ilişkisi olmuştur. Bazı erkekler benim için biraz fazla hevesle yiyor. Bazıları da sanki klitorisimi ovmaya çalışıyormuş gibi ovuyor. Owen bunların hiçbirini yapmıyor.

İki eliyle dudaklarımı aralayıp dilini içime sokarken saçlarını kavırıyorum. Yavaşça içeri doğru ilerliyor, hafif ve alaycı bir his.

"Aman Tanrım." Yatağın üzerinde kıvranıyorum, aldığım zevk

Artık alabilir miyim?

Owen'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Dilini içimde dolaştırıyor, sonra dışarı çıkarıp dışkıyı yalıyor.

Zevk içimde patlıyor.

Ağızıyla, elleriyle ve diliyle yaptıkları ve bunları yaparken bana bakışı arasında, vücudumdaki her sinir ucu canlı.

Sırtım yataktan yukarı doğru kalkıyor ve gözlerim

kapılıyor. Orgazmım çok yakın.

Owen iki parmağını içime soktuğunda onları sıkıyorum.

Çok yakın.

"Siktir." Bu kelime dudaklarından dökülüyor, hemen ardından topuklarının üzerine oturuyor, iki bacağımdan tutuyor, amımı ağzına yaklaştırmak için beni yukarı çekiyor ve yüzünü amıma doğru eğiyor.

Bacaklarımı omuzlarına asıyorum. "Aman Tanrım... Aman Tanrım... Evet..." O beni yerken çarşafı kavırıyorum.

Ağzını.

Dilini.

Sakalı.

Parmakları tenimi kazıyor.

Beni orgazma ulaştırırken çıkardığı o hırıltı.

Hepsi beni uçurumun kenarına gönderiyor ve yemin ederim şimdi hiç bilmediğim kadar çok zevk biliyorum.

Sanırım ilahi söylüyorum, ama kim

bilir. Belki de hayal görüyorum.

Tek bildiğim hiçbir şey bilmediğim.

Hiçbir şey.

Daha fazlasını istediğim

dışında. Ve bunu Owen'dan

istiyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, bana ağzını vermeyi bıraktığı. Yatağı terk etti.

Ama sadece birkaç dakikalığına.

Gözlerimi açtığımda onu prezervatif takarken buluyorum, sonra üstüme çıkıyor ve sonunda bana aletini veriyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye geveliyor beni kabaca öpmeden önce.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve o içime girerken dayanıyorum.

Evet.

Çekiyor ve tekrar sokuyor.

Tanrım, evet.

İçime girerken onu daha sıkı kavırıyorum.

Owen'ın biraz dayanıklılığı var.

O boşalana kadar ben çoktan orgazm olmuşum.

Ve orgazm olduktan sonra, toparlanmak için yatağa yığılmıyor. Bana bakıyor, gözlerimi arıyor, beni öpüyor ve prezervatifi atmak için yataktan kalkmadan önce çekiliyor.

Yatak odasından çıkışını ve sonra geri dönüşünü izliyorum. O kadar iyi sikilmişim ki ona odaklanmakta zorlanıyorum.

Yanıma uzandığında yatağın eğildiğini hissediyorum, ama yine, *gerçekten sikilmiş* ve hala zevkin içinde kaybolmuş durumdayım.

Dudakları yanağımı okşuyor. "İyi misin?"

Yüzümü ona çeviriyorum ve gözlerimi kapalı tutarken gülümsüyorum. "İyiden de öteyim, ama beni o kadar iyi siktin ki bir daha gözlerimi açabilecek miyim bilmiyorum."

Kıkırdıyor. "Bu kadınlar hakkında henüz bilmediğim bir şey mi?"

Başımı sallıyorum, gülümsemem dudaklarımda kalıyor.

"Gerçekten öyle."

"Umarım değildir. Gözlerin tekrar görmemek için çok güzel."

Gözlerimi açıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Kolumu göğsüne doladığımda, beni bırakmak istemediğini hissettiren bir şekilde kolumu tutuyor. "Seks yapmayı nerede öğrendin?" diye soruyorum. "Bunun için okula mı gittin?"

Gülümsüyor ve sonra beni öpüyor. "Bundan sonra ne söyleyeceğini asla tahmin edemiyorum."

Bir bacağımla onunkinin üzerine kıvrıyorum. Tanrım, bacaklarını seviyorum. Ve onların yatağında olması gerçekten hoşuma gidiyor. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Çok iyi bir şey."

Bir dakika sessizce uzanıp göğsünün üzerinde çizgiler çizdikten sonra tekrar ona bakıyorum. "Sana saatlerce yemek yememe konusunda iyi olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Değilsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır ve sana yalan söylediğim için en ufak bir pişmanlık bile duymuyorum. Yani, bunu yapmam tamamen senin hatan."

"Çünkü mü?"

"Çünkü sende bir tanrının vücudu var, unuttun mu? Dürüst olmak gerekirse Owen, o vücudu taşıyıp da kadınların kendilerini sana atmamalarını bekleyemezsin."

Dudakları seğirdi. "İşte bu yüzden sana ihtiyacım var. Bana bu gerçeği hatırlatman için." "Oh, bu gerçeğin size sık sık hatırlatılmadığına inanmıyorum. Sanırım

kadınlar size haber vermek için sıraya giriyor."

"Hiçbir fikrim yok. Dikkatimi verdiğim tek kadın sensin, Charlize."

Owen'la ilgili bir şey mi? Diğer erkekler bana böyle şeyler söylediğinde, onlara inanmamayı öğrendim. Owen söylediğinde, her kelimesine inanırım.

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

Tek bildiğim, bana böyle daha fazla şey söylemesini istediğim ve her kelimesinde ciddi olduğunu düşünmekte gerçekten haklı olmak istediğim.

Owen

C Harlize mutfak adasının üzerinde duran dokuz kutuya bakıyor. Bunu uzun bir süre yapıyor. Sonra bakışlarımla buluşuyor ve gözlerindeki ifade beni derinden etkiliyor. Bu ona ilham vermek istediğim bir görünüm. sık sık. "Vay anasını, Nutella'lı yerler bulmuşsun."

Buldum.

Tam olarak dokuz tane buldum ve bu sadece aramaya ayırdığım kısa bir zamanın sonucuydu. Bugün bu arama için toplamda sadece yarım saat bulabildim. Gelecekte daha fazla zaman bulup onun için daha fazla Nutella yeri bulmayı zihinsel listeme ekledim.

Akşam yemeği için bir restorana karar verdiğimde, Charlize'i elime aldıktan sonra kapıdan çıkamayabileceğimiz gerçeğine izin verdim. Bu olasılığı göz önünde bulundurarak, Tahlia'ya bu öğleden sonra bulduğum ve menülerinde Nutella yemekleri olan dokuz restoranın listesini ve istenirse sipariş edilebilecek ürünlerin listesini e-posta ile gönderdim.

Charlize bana aç olduğunu ve hemen yemek istediğini söyledikten sonra Tahlia'ya mesaj attım ve yemeği getirmesini istedim.

"Bu kadar çok Nutella servis eden restoranlar olduğunu kim bilebilirdi?" diye sordum.

Kutulardan birini açtı. "Dışarıda bunu bilmeyen insanlar olduğunu kim bilebilirdi?" Bana bakıyor. "Akşam yemeğinde ne yiyorsun? Yani,

Bana Nutella sevmediğini söylemiştin, o yüzden sanırım bunların hepsi benim." Bana öyle bir bakıyor ki, ona doğru cevabı versem iyi olacak. "Umarım hepsi benimdir."

Kıkırdıyorum. "Evet, hepsi senin. Benim için biraz yemek geliyor."

Çekmeceden bir çatal alıyor. "Güzel, ama seni beklemiyorum."

Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. "Bir kızı Nutella'sından alıkoymak benden uzak olsun."

Bana son bir kez daha bakarak ilk kutudaki Kızarmış Nutellalı Pizza'dan bir ısırık alıyor.

Charlize'i sevdiği bir şeyi yerken izlemek hızla hobim haline gelebilir. Bu şimdiye kadar gördüğüm seks içermeyen en seksi aktivitelerden biri olabilir.

Çiğnerken başını hafifçe geriye atıyor, gözlerini kapattığını ve yumuşak bir inlemeye benzer bir ses çıkardığını fark etmeden hemen önce boğazı benim için bir odak noktası haline geliyor.

İnlediğinde, artık ön inleme diye bir ses olduğunu bildiğim gerçeğini kavıyorum. Bu yaşıma kadar bunu nasıl bilmediğime şaşıyorum.

"Aman Tanrım, Owen." Kullandığı bu sese mırıltı mı, uğultu mu, mırıltı mı yoksa tamamen başka bir şey mi diyeceğimden emin değilim. Her neyse, umarım bunu benimleyken daha çok kullanır. "Bunun için ölünür." Gözleri açıldı. "Bu kutulardaki tüm yiyeceklerin tadı bu kadar güzelse, bu gece daha fazla seks yapacağını sanmıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım türden bir yemek komasına gireceğim."

Bunun için seksten vazgeçerim.

Bana böyle bakmaya devam ederse günlerce vazgeçebilirim.

Kapıcısı yemeğimin geldiğini haber vermek için aradığında konuşmamız yarıda kesiliyor. Birkaç dakika sonra Charlize tabakları ve çatal bıçakları getirirken ben de tüm yiyeceklerimizi yemek masasına taşıyorum.

Otururken nehre ve Brooklyn Köprüsü'ne bakıyorum. "Dylan'ın harika bir manzarası var." Geçen gece bana arkadaşından biraz bahsederken, onunla sadece geçici olarak kaldığını söyledi. Brooklyn Heights'ta harika bir evi var. Geniş ve nehirden birkaç blok geride.

"Oh, kahretsin!" Mutfağa gidip telefonunu aldı ve bana geri döndü. "Ona bir şeyi hatırlatmam gerekiyor." Çılgınca bir mesaj yazıyor ve bitirdikten sonra telefonunu masanın üzerine koyuyor. Bacaklarını kaldırıp sandalyeye bağdaş kurarak oturuyor ve şöyle diyor: "Dylan şu anda yaptığı yeni sanatın akışı içinde. Ona her gün hatırlatmazsam

Gelecek hafta katılacağımız galayla ilgili bir gün unutacak ve ben gerçekten unutmasını istemiyorum."

"Çünkü?"

Gözlerini kocaman açıyor. "Çünkü yalnız gitmek zorunda kalırsam annemi incitebilirim. Dylan ellerimi onun boynundan uzak tutacak."

Teslim ettiğim bifteğin bir kısmını kestim. "Bana annenden bahset." Geçen gece ailesi hakkında kısaca konuşmuştuk ve Cohen'leri biliyor olsam da, onları onun ağzından dinlemek istiyorum.

Başka bir Nutella kutusunu açıyor ve içindeki Nutella Dumpling'den bir ısırık alıyor. Yerken gözleri parlıyor ve sevdiğim o seslerden daha fazlasını çıkarıyor. Yemeğini yuttuktan sonra, "Joan Cohen, eski parası, mükemmel tavırları, derinlere gömülü hak duygusu, yeni parayı ve aşırı tarzı küçümsemesi, anlamsız disiplini ve uzun süre hareketsiz oturmak konusundaki çılgın yeteneği ile sizin mükemmel WASP'ınız" diyor.

Tanıdığım kadınların yarısını tarif etti. Tanımlaması bana her şeyi anlatırken hiçbir şey anlatmıyor. "Tüm bunların dışında kim o?"

Bu onu şaşırtıyor ve durup soruyu düşünmesine neden oluyor. Bunu düşünürken üç numaralı kutuyu açıyor ve bana bakıyor. "Cidden, bu yemeği nasıl yeneceğinden emin değilim. Bir erkeğin ilk buluşmada büyük silahları ortaya çıkarmaması gerektiğini düşünüyorum. Ondan sonra nereye gider?"

Sandalyesine uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Öncelikle, tüm bunlardan duyduğum şeyin ikinci bir randevu olacağı olması hoşuma gidiyor." Kahretsin, üzerinde sadece benim gömleğimle otururken çok güzel. "İkincisi, bu büyük silahlar değil, Charlize. Bu konuda bana güven."

Tüm bunları düşünürken nefes alışları düzensizleşiyor. İlk başta cevap vermiyor, ki bu onun için alışılmadık bir durum. Charlize'in genellikle çoğu konuda söyleyecek çok şeyi vardır. Şimdiye kadar onda en sevdiğim şeylerden biri bu, kelimelerin ağzından dökülüğü. Ona daha önce de söylediğim gibi, bir sonraki adımın ne olacağını asla bilemiyorum. Bir kadında bu tür öngörülemezliği seviyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet şöyle dedi: "Annem evliliğinde pantolonu giyiyor ve dış görünüşe çok fazla önem veriyor. Babamla evlendi çünkü o da eski paradan geliyordu ve birliktelikleri fikrini aşk fikrinden daha çok seviyordu. Aslında, hiç aşık olduğundan emin değilim, eğer doğruysa bu üzücü. Yine de ona bunu sormama izin verecek türden bir yakınlığımız yok ve bunu da üzücü buluyorum. Eğer bir kızım olursa, o kadar yakın olacağımızdan emin olacağım. I

Bana aşk, nefret, seks, erkekler, hayaller, hayal kırıklıkları ve umut hakkında her şeyi sormasını istiyorum. Ve eğer bir oğlum olursa, pantolonların paylaşılması gerektiğini bildiğinden emin olacağım. İkiye bölüp yarısını giymek gibi, anlıyor musun?" Konuşmayı kesiyor ve derin bir nefes alıyor. "Ve bil diye söylüyorum, bana asla bir söz verip sonra tutmamalısın. Madem bunun büyük silahlar olmadığını söyledin, daha büyükleri olsa iyi olur. Hayal kırıklığıyla aram iyi değildir."

Lanet olsun, bu kadın nereden çıktı ve onunla tanışmam neden bu kadar uzun sürdü?

Kendimi durduramadan - durdurmak istediğimden değil - ağzımı onunkine dayadım ve her şeyimle onu öpüyorum. O da beni öpüyor, bana aynısını veriyor. Sonra ağzımı bırakmadan kucağıma tırmanıyor, kollarını boynuma doluyor ve beni daha da çok öpüyor.

Hava almak için ayağa kalktığımızda birbirimizin kollarına sarılmış ve ikimiz de nefessiz kalmıştık.

"Ben de hayal kırıklığıyla aram iyi değildir," diyorum, saçının bir tutamını yüzünden iterek ve tüm düşüncelerimi yeniden düz bir çizgiye oturtmak için deli gibi çabalayarak. Kucağımda Charlize varken sonuçsuz bir çaba. "Kesinlikle daha büyük silahlar var. Pantolonların ikiye bölünüp paylaşılması gerektiğine katılıyorum."

Bana doğru gevşemeden önce bir süre düşündü. "Bana annenden bahset."

"Yemeğini soğumadan yemek istemiyor musun?" Onu kollarımda tutmak ve onunla konuşmak konusunda fazlasıyla iyiyim ama yemeğini kaçırmamasını istemiyorum.

"Yemeğe düşkün olabilirim Owen, ama şu anda sana düşkünüm ve senin hakkında bilmediğim her şeyi bilmek istiyorum."

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Mary North evliliğinde pantolon giymedi ama çok çabaladı. Annelerimiz çok iyi arkadaş olabilmış gibi geliyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama siz bahsettikten sonra annemin hiç aşık olup olmadığını merak ettim. O-"

"Bekle. Ailen hakkında bunu hiç merak etmedin mi? Nasıl yani?" "Ben bir erkeğim, Charlize. İş, seks, finans ve spor hakkında düşünüyorum. I Annemin babamla evlenirken aşık olup olmadığını düşünmeyin."

Gözlerini bana diyor. "Bu şeyleri bu sırayla mı düşünüyorsun? Yemek nasıl olur da bu listede olmaz? Dürüst olmak gerekirse, hiç sanmıyorum"

erkekleri anlıyorum. Ben burada hayatımın her saatinde düşünecek yeni şeyler bulurken senin nasıl sadece dört şey düşünebildiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Açıkçası, listelediğimden daha fazla şey düşünüyorum. Mesele şu ki, farklı düşünüyoruz."

"Seninle düşünmeye başlayabileceğin bazı yeni şeyler paylaşabilirim. Belki onları senin kafana sokarsam, ben de benimkilerden çıkarabilirim." Kucağıma yerleşmiş gibi kıpırdanıyor. "Tamam, annen hakkında konuşmaya devam et. Annenle baban boşandı mı?"

"Hayır, babam ben on dokuz yaşındayken vefat etti. Kalp krizi geçirdi."

Charlize'in ifadesi yumuşuyor. "Çok üzüldüm. Bu sizin için zor olmuş olmalı."

"Öyleydi. Ama ağabeyim yanımdaydı." "Kaç yaşında?"

"Ryan otuz altı yaşında, benden üç yaş büyük." Onu düşündükçe gülümsüyorum. "Onu seveceğini düşünüyorum. Benden çok sana benziyor."

"Ne açıdan?"

"Ryan muhtemelen annemin evlenirken aşık olup olmadığını düşünecek türden bir adam. Ayrıca kalbi kırıldıktan sonra dünyayı dolaşacak türden bir adam."

"Haklısın. Ondan şimdiden hoşlanıyorum." Duraksıyor. "Bana annen hakkında çoğu insanın bilmediği bir şey söyle."

Birkaç dakika düşünüyorum, aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sonra uzun zamandır unuttuğum bir anı geliyor. O zamanlar önemsiz görünen bir şey, ama Charlize'in düşüncelerimi karıştırma şekliyle, şimdi çok farklı görünüyor. "Sanırım babam öldükten yaklaşık üç ay sonra kimseye anlatmadığı bir aşk ilişkisi yaşamış."

"Uzun sürmedi mi?"

"Sanmıyorum ve aralarındaki ilişkinin ne olduğundan da emin değilim. Onu bir gün öğle yemeğinde bir adamla gördüm ve üzerinde çok düşünmemiş olsam da, adama bakış şeklinin daha önce hiç kimseye baktığını görmediğim bir şekilde olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Gülümsüyor. "Umarım bu bir aşk ilişkisidir." Yemeğine bakıyorum. "Yemek yemelisin."

Kımıldamıyor. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Bir anlamı yok. Annem için her ne olduysa, geçmişte kaldı. Neden geçmişin üzerinden geçelim ki?"

Yüz ifadesinden benimle aynı fikirde olmadığını anlıyorum ama başka bir şey söylemiyor. Onun yerine parmakları saçlarımın arasından geçerken ağzını benimkine yaklaştırıyor. Bu öpücük sonuncusu kadar derin ve her şeyi tüketen bir öpücük değil ama hızlı da değil. Bitirdiğinde, "Bunu anlıyorum." diyor.

Beni zorlamaya çalışmıyor.

Fikrimi değiştirmeye çalışmıyor.

Ve bana hatalı olduğumu söylemeye çalışmıyor.

Sadece beni anladığını söylüyor, kucağımdan iniyor ve koltuğuna geri dönüyor.

Daha sonra kutuların geri kalanı üzerinde çalışıyor, her şeyi deniyor, benimle hayatlarımızdan rastgele şeyler hakkında konuşurken zevk sesleriyle beni öldürüyor.

Mezuniyet balolarımızdan bahsediyoruz ve Charlize'in bir eşle gitmeyi reddettiğini öğreniyorum.

Büyükanne ve büyükbabalarımız hakkında konuşuyoruz ve onun büyükbabasıyla vakit geçirmeyi sevdiğini öğreniyorum, aynı şekilde ben de benimkiyle vakit geçirmeyi seviyorum.

Nutella konusunu açıyor ve neden sevmediğimi anlamaya çalışarak biraz kafamı kurcalıyor. Tüm bu konuşmayı eğlenceli buldum. Charlize gibi yemek konusunda tartışmayı sürdürebilen bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım. İstese Nutella gibi basit bir konuda saatlerce dikkatimi çekebileceği gerçeği beni hayrete düşürüyor.

Gerçek şu ki, bu kadın ve onunla ilgili her şey beni büyülüyor.

Charlize

I Owen'ın geceyi burada geçirmesi ve eve gitmek için çok geç bir saatte kalkması sayesinde Çarşamba sabahı erkenden uyandım.

"Saat kaç?" Yastığıma doğru mırıldanıyorum. Açmak istemiyorum Gözlerimi ya da başımı kaldıramıyorum çünkü bu gerçekten uyanık olduğum anlamına gelecek. Ancak, o gitmeden önce onu bir an olsun görebilmek için umutsuzca bu iki şeyi de yapmak istiyorum. Hayat neden bu kadar çelişkili arzularla dolu olmak zorunda? Bu durumların yaşanmaması için bir dizi klon olarak doğmamız gerektiğini hissediyorum.

Owen'ın eli, dudaklarından hemen önce başımın arkasına geliyor. Beni öpüyor ve diyor ki, "Saat beşe geliyor. Uyumaya devam et."

"Uyanık değilim." Yüzümü sıkıca yastığıma gömüp bu ifadenin doğru olmasını diliyorum.

"Katılıyorum. Kesinlikle uyanık değilsin."

"Bana gülüyorsan canını yakarım, Owen North."

"Siktir." Bunu gerçekten uyanmam için beni cesaretlendirebilecek türden bir sesle söylüyor. Bunu söyledikten sonra elini sırtıma koyması beni biraz daha uyandırıyor. Omzumu öpmeden önce "Adımı dudaklarında duymak hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor.

"Aman Tanrım, kes şunu," diye homurdanıyorum yan dönüp gözlerimi açarken. "Beni uyandırmayı kes. Günün bu saatinde kim kalkıyor ki?"

Ona dik dik bakıyorum. "Ve kim sabahın beşinde bu kadar güzel görünür ki?"

Owen yatağımın kenarında oturuyor, giyinmiş ve dün gece geldiği zamanki kadar iyi görünüyor. Dudaklarıma bir öpücük kondurabilmek için eğildi. "Sanırım artık uyanıksın?"

"Evet, bunu izin günlerimde sabah yediden önce iyi olmadığım konusunda tek ve son uyarın olarak kabul etmelisin."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım."

"Bu bana belki de buna hiç dikkat etmeyeceğini düşündürüyor."

Gülümsüyor. "Bir şeyleri yakalama hızını seviyorum, Charlize."

Ona ölümcül bir bakış göndermeye çalışıyorum. "Beni bu saatte uyandırmaya devam edersen, bedensel zarar verme hızımdan hoşlanmayacaksın."

Hâlâ gülümsüyor olması, ölüm bakışında başarısız olduğumu düşündürüyor. "Tek duyduğum, beni bir yıl boyunca seks için kullanmaya niyetli olduğun ve tek ilgilendiğim de bu." Bir mesaj sesiyle telefonunu kontrol ediyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bu sabah benimle kahve içmeye ne dersin?"

Gözlerim açılıyor. "Ne, şimdi mi?"

"Hayır, daha sonra. Yedi buçukta, ofisimin köşesindeki kafede?"

Normalde hayır derdim çünkü o saatte bir kahve randevusu için şık olmanın yakınından bile geçmem. Ama Owen için, onunla buluşmak için oraya koşacağımı düşünmeye başladım.

Tanrım.

Yaptığımız sekse uyuşturucu mu kattı? "Sen ısmarlıyorsun," diyorum.

Ayağa kalktı. "Görüşürüz o zaman."

O gittikten sonra tekrar uyumaya çalışıyorum.

Yarım saat sonra pes ediyorum ve kahve aramak için mutfaka gidiyorum.

Dylan mutfak adasında oturmuş, kahvesini yarılamıştı. "İşte orada," diyor. "Beni gecenin yarısına kadar uyutmayan kız."

"Eh, bu adil. Yıllar boyunca beni uyutmadığın gecelerin sayısı *artık iki elimle sayamayacağım* kadar çok." Bir kupa buluyorum. "Eve kaçta geldin? Geldiğini duymadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, çünkü hiçbir şey duymayacak kadar gürültü yapıyordun. Saat bir civarıydı."

Gözlerimi deviriyorum. "Sakin ol. Seks sırasında o kadar gürültü yapmam."

Bu onun gülmesine neden oldu. "Bir dahaki sefere kendini kaydet, Char. Öylesin amina koyayım. O yatak da öyle. Eğer duvarımda bir delik açıtıysanız, bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Haklıydı, yatak birkaç kez duvara çarpmıştı. Owen sessiz, sakın seksin ne olduğunu bilmiyor. Sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı keşfetmiş olsam da şikayet etmiyorum.

Kahve yapıyorum ve yanındaki tabureye oturuyorum.

"Bugünün listesinde ne var?" diye soruyor. "O işi bitirdin, değil mi?"

"Evet. İyi bir referans alacağımı ve böylece daha fazla iş geleceğini umuyorum. Bugün nelere başvurabileceğime bakmayı planlıyorum, sonra da saçlarımı kestirebilirim diye düşündüm."

"Daha geçen hafta kestirmemiş miydin?"

"Dylan Hale, diğer çocuklar gibi olmadığın ve benimle ilgili şeyleri hatırladığın için sana minnettarım ama artık durabilirsin, tamam mı? Saçımı bir daha mı kestirmek istiyorum?" Omuz silkiyorum. "Ben bir kıyım. Kıyılar böyle yapar. Bir sürü saç kesimi yaptırırız."

Başını yine bana doğru sallıyor, o bakışıyla beni çoğu zaman gerçekten anlamadığını söylüyor. "Ona bir şans vermen hoşuma gitti. Onun hakkında iyi şeyler duydum."

"Ne zaman? Nasıl?"

"Bu şehirde ne kadar çok insan tanıdığımı unutuyorsun bebeğim. Owen hakkında sadece iyi şeyler söylüyorlar."

Dylan'ın tanıdığı çok insan var. Her yerde bağlantıları olan nüfuzlu bir aileden geliyor.

Omzumu nazikçe onun omzuna yaslıyorum. "Beni seviyorsun,

Dyl." "Beni bir şekilde ikna ettin."

"Bu benim hayattaki uzmanlık alanım, erkekleri benden hoşlanmaya ikna etmek. Ama kalan sensin ve bana göz kulak olan da sensin. Teşekkür ederim." İçkimden bir yudum alıyorum. "Owen ve benim bu sabah bir kahve randevumuz var."

"Güzel."

Randevum için hazırlanmaya gitmeden önce ona son bir kez gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere sessiz olmaya çalışacağım. Ve ona duvarında bir delik açmamasını söyleyeceğim."

"Ya da belki onu evinde becerebilirsin."

"Evet, belki, ama bunun neresi eğlenceli olur ki?" Bana tekrar başını salladığında gülüyorum.
Arkadaşlar gerçekten de kendimize verdiğimiz ailedir.

Owen'la kahve içmek için buluştuğumuzda siyah deri görünümlü bir kalem etek, üzerinde *But First Coffee* yazan beyaz bir tişört ve beyaz spor ayakkabılar giyiyorum. Beni gördüğü anda gözleri *But First Coffee*'nin üzerinde oluyor. Belki de dikkatini çeken göğüslerimdir. Tişörtüm onları sarıyor.

Buna karşılık benim gözlerim de onun lacivert takım elbisesinde. Dün ona tercihimin kot olduğunu söylemiştim. Bugün, o kadar emin değilim. Bu takım başka bir şey. Ya da belki de altında olduğunu bildiğim vücuttur.

Kafenin dışında, güneşin altında beni bekliyor. Ona ulaştığımda, kolu kolayca etrafıma dolanıyor ve dudakları tereddüt etmeden benimkilerle buluşuyor. Artık ellerimizi kendimize saklamak zorunda olmamamız hoşuma gidiyor.

"Hey," diyorum.

Dükkanın kalabalığından onu duyabilmem için ağzını kulağıma dayamadan önce beni tekrar öpüyor. "Senin için ne sipariş etmemi istersin?"

Bir cappuccino ve bademli kruvasan istiyorum ve o sipariş verirken ben de bize bir masa buluyorum.

Bu sabah çok yoğun olduğu için Owen'ın bana dönmesi neredeyse on dakika sürüyor. Onun bana doğru geldiğini fark ettiğimde telefonumdan bir mesaj geliyor. Gitmem gereken bir iş olduğunu bildiren iş bulma ajansım olabilir diye mesajı hızlıca kontrol ediyorum. Her ihtimale karşı yanıma yedek kıyafet almıştım.

Mesajı iki kez okudum.

Ve sonra tekrar okudum.

Bugün Evren'e ne yaptığımı cidden bilmiyorum ama bir şey yüzünden benden memnun değil.

Owen masanın karşısındaki sandalyeyi çekip yanıma oturduğunda ve beni öpmek için eğilmeden önce kolunu koltuğumun arkasına doğru uzattığında, bir elimi göğsüne koyup onu durduruyorum. "Bunu yapmak istemeyebilirsin."

Onu durdurmama izin veriyor ama olduğu yerde kalıyor. "Çok yanılıyorsun. Y yapmak istediğim şey tam olarak bu."

Ona telefonumdaki mesajı gösteriyorum.

NYC İstihdam: Charlize, Jill North bugün seni tekrar istedi. İş üç haftalık bir kontrata dönüştü. Bunu yapabileceğini önümüzdeki on dakika içinde bana teyit edebilir misin? Ve bu sabah sekiz buçukta başlayabilir misin?

Owen küfreder ama olduğu yerde kalır. "Onaylayacak mısınız?" Gördün mü, klonlar. Gerçekten de hayatın tüm ikilemelerinin cevabı onlar.

"Bilmiyorum. Karar vermek için sekiz dakikam var ve inan bana, bu yıl vermek zorunda kaldığım en kötü kararlardan biri bu."

Bu hoşuna gitti. Gülümsediğinden değil. Yani, sanırım şu anda Owen'ı gülümsetecek tek şey onaylamayacağımı söylemem. Yine de ondan bu kadar etkilenmemin hoşuna gittiği gözlerinden okunuyor.

"Eğer işi istiyorsan, kabul etmelisin," diyor ve kolunu üzerimden çekip arkasına yaslanıyor.

"İş istiyorum ama eminim dışarıda başka işler de vardır." Kolunu üzerime dolamasını şimdiden özledim.

"Sadece üç hafta. Uçup gidecekler."

Bakışlarını gömleğinin çözülmüş düğmelerine indiriyorum. "Böyle düğmelerle dolaşmaya devam edersen geçmez."

Dudakları titriyor. "Bunu yapmamaya özen göstereceğim."

Bir nefes veriyorum. "Dün gece konuştuğumuz bol kıyafetlere de bir yatırım yapabilir misin?"

Ciddileşiyor. "İş kabul et, Charlize." "Sabırlı olma konusunda iyi olmadığımı biliyorsun."

Buna cevap vermiyor ama buna ihtiyacı da yok. Hararetli bakışlarında düşündüğü her şeyi görebiliyorum.

Haklı; sadece üç hafta. O kadar bekleyebiliriz.

"Tamam," diyorum. "Kabul ediyorum." Ajansıma bir onay mesajı göndermeye başlıyorum ama sonra durup beni dikkatle izleyen Owen'a bakıyorum. "Bunun bizim için ne anlama geldiğini söyle."

"Gerektiğinde iş yerinde görüşmek dışında temas yok demek."

"Birbirimizi hiç göremeyecek miyiz?" "Hayır."

"Mesajlaşmak? Aramak? Herhangi bir şey?"

Kendi kurallarını yeniden tanımlamaya çalışıyormuş gibi kararsız görünüyor. "İki gün önce Jill ile bu konuda sert konuşmalar yaptık. Seninle hiçbir şekilde görüşmem."

şirket için çalışıyorsun. Bu onunla olan iş ilişkiye zarar verir."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam." Onay mesajını gönderiyorum. "Bu kahveyi artık birlikte içemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Sakın kıcını kıpırdatayım deme. Sekiz buçuğa kadar işe başlamayacaksın. O zamana kadar benimsin."

Elimi kalçasına koyuyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Teknik olarak bundan sonra da seninim ama lütfen üç haftalık yasağımdan önce bana son bir öpücük ver."

Bana istediğimi veriyor ve bunu o kadar iyi yapıyor ki, bunu talep etmem gerektiğinden emin değilim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kafamda tekrar edecek olan şey artık bu.

Owen

Charlize, *But Coffee First* tişörtünü boğazına kadar düğmeli beyaz bir bluzla değiştirmiş. Kolları balon gibi şişerken, pililer ön kısımda sıralanıyor. Tüm dikkatimi çeken şey,

Yine de, yakasının altında duran ve fiyonkla bağladığı uzun kırmızı kurdele. Bluzda bir sürü beyaz malzeme var ama benim tek gördüğüm, göğüslerinin arasından aşağıya doğru harika bir şekilde inen kırmızı kurdele. Hayatımda kurdeleye hiç bu kadar çok beyin ayırdığımı sanmıyorum.

"Owen," diyor Jill toplantı masasının başında oturduğum sağ tarafımdan sertçe. "Rapor mu?"

Bakışlarımı Jill'in sağında oturan Charlize'den çekiyorum ve eski karımın beni incelediğini görüyorum. Julian ve Emtia Müdürümüz Wesley ile yaptığımız toplantının yarısındayız. Toplantının iyi gitmediğini söylemek çok hafif kalır.

Dünkü *New York Times* röportajımızdan sonra Jill benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Bana neden kızgın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bence röportaj iyi geçti. Muhabir, Kuzey Yönetimi'ni bugünkü büyüklüğüne nasıl getirdiğimizin hikayesine dalmış görünüyordu. Günlerimizi nasıl geçirdiğimizi, başarılarımızı neye bağladığımızı, vizyonumuzun ne olduğunu, başkalarına ne tavsiye edeceğimizi ve on yıl sonra kendimizi nerede gördüğümüzü sormak için aşırı miktarda zaman harcadı. Jill başlangıçta ondan hoşlanmıştı, ancak sonunda

Düşmanca. Muhabir odadan çıkmadan önce sinsice odadan çıktı ve kadın bir ara bir şeyler içmekten bahsedince kendimi kibarca dışarı attım.

Önümdeki rapora bir göz attım. Başımı kaldırıp kırmızı kurdeleyi görene kadar üzerinde bir tartışma yürütmek üzereydim.

"Doğru," diyorum, Charlize'in gardırobuyla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp tartışmaya başlıyorum.

Jill'in isteği üzerine Charlize not almak için toplantıya katılıyor. Genelde bu işi Tahlia'ya yaptırırdım ama bilmediğim bir nedenle Jill bugün asistanının yapmasında ısrar etti. Daha önce Marla'nın not almasını hiç istememişti, bu yüzden bu konuda ısrarcı olmasını şaşırtıcı buluyorum.

Ayrıca bunu son derece dikkat dağıtıcı buluyorum.

Hem en iyi hem de en kötü şekilde.

Charlize bu kadar yakinken konsantrasyonum olması gereken yerde değil. Örnek olay: Kırmızı kurdele.

Toplantıyı bitirdiğimde Jill Charlize ile konuşurken Julian beni kenara çekip yeni duyduğu bazı hisse senedi haberlerini hızlıca gözden geçiriyor. Onunla işim bittiğinde Charlize odadan çıktı ve Jill benimle konuşmak için bekliyor. Gözlerindeki düşmanlık konuşmamızın verimli geçeceği konusunda bana umut vermiyor.

Yalnız kaldığımızda, "Bir dahaki sefere The Times'da bir spot yazısı istediğinde, benim bununla bir ilgim olmasını bekleme," diyor.

Kaşlarımı çattım. "O röportajı ben ayarlamadım. Muhabir bana geldi."

"Tabii ki o ayarladı." Sinsi tonu kafamı karıştırıyor.

"Ne demek istediğini anlayacak vaktim yok Jill, lütfen beni aydınlatır mısın?"

Bana ters ters bakıyor ama bu bakışın içinde bir yerlerde incinmişlik de var. Çoğu zaman nereden geldiğini anlamasam da bu bakışı iyi bilirim. "Dün kendimi senin altında hissettirdin, Owen. Orada oturup gülerek o muhabirle flört ettin, kendi başarılarından bahsederken benimkileri görmezden geldin." Duraklıyor, gözyaşlarına yaklaştığında yaptığı gibi yutkunuyor. "Bu şirketi kurmana yardım etmek için hayatımdan vazgeçtim. En azından bunu kabul etseydin iyi olurdu."

Ben cevap veremedim arkasını dönüp konferans odasından çıkıyor.

Jill'in flört ettiğimi düşündüğü davranışımı saptamaya çalışarak görüşmeyle ilgili anılarımı gözden geçiriyorum. Hiçbir şeyin flört olarak yorumlanmasını istemediğimi çok iyi biliyorum. Hele ki tek kadın

Bunu yapmak istediğim kişi Charlize. Ve kesinlikle baktığım tek kadın Charlize iken değil.

O muhabirle flört etmedim.

Onunla ilişki kurdum.

Onunla güldüm.

Onunla hikayeler paylaştım.

Ama bir kez bile ona asılmadım.

Bununla birlikte, Jill'in söylediklerinin önemli kısmı, şirketimizi kurmama yardımcı olmak için nelerden vazgeçtiğini kabul ettiğime inanmaması.

Hay sikeyim.

Elimi yüzümde gezdirdim.

Bu aramızdaki yeni bir şey değil, ama terapide bunu ele aldığımızı sanıyordum. Yapmadığımız gerçeği rahatsız edici. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bir bilsem.

"Owen." Charlize konferans odasına girip bana doğru gelirken sesi anında bedenimde yankılanıyor. "Jill bunu sana vermemi istedi." Bana bir dosya uzattı.

İçindekilere hızlıca göz atıyorum, imzalı belgeleri not ediyorum. Tekrar ona bakarak, "Bu üç hafta hayatımın en uzun haftaları olacak" diyorum.

Başını sallıyor ve keşke boğazını görebilseydim çünkü başını salladığında orada hassas bir deri dalgalanmasına neden olduğunu biliyorum. Artık hafızamda yer etmesi için bunu yeterince izledim. "Benimkini de."

Kahretsin, onu istiyorum.

Sadece bir dokunuş bile yeterli olurdu.

"Günün nasıl geçiyor?" Henüz gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Jill'in ruh halini anlamıyorum diyelim. Benim günüm de o ruh halleri gibi inişli çıkışlı geçiyor. Ve saat ikiden sonra kafein almama kuralımı tamamen çiğnemek üzereyim."

"Kurallar çiğnenmek içindir."

"Seni henüz emin olacak kadar iyi tanımıyorum ama kurallara uyan bir adam olabileceğini hissediyorum."

Bakışlarımı kırmızı kurdeleye indiriyorum. "Benim tek bir kuralım var, o da hangi kurallara uyup hangilerini çiğneyeceğime kendim karar vermek." Tekrar gözlerini buluyorum. "Kuralların çoğu saçmalıktır ve sanırım bu konuda seninle benzer bir ruh buldum."

"Haklısın. Buldun." Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Kuralları değerlerle karıştırıyordum. Bence sen değerlere önem veren bir adamsın."

Telefonuma bir mesaj geliyor, sonra bir başkası, konuşmamızı bölüyor. "Özür dilerim." Telefonuma bakıyorum. "Gitmem gereken bir randevu var."

Durakladım ve

Gözlerimi tekrar yüzünde gezdirirken, zihnim onun değerlerin benim için önemli olduğu yönündeki değerlendirmesi üzerinde dönüp duruyor. Öyle. "Jill'in ruh halinin seninle bir ilgisi yok. Yaptığın işten çok etkilendi." Kapıya doğru bir adım attıktan sonra duruyorum ve ekliyorum: "Bu bluz bir erkeğin üzerinde cehennem gibi durur, Charlize. Eğer bunu bir daha giymezen üç hafta boyunca tüm düğmelerimi iliklerim."

BRADFORD: Asistanınızın bana e-posta ile gönderdiği yarın akşamki yemek nedir?

Owen: Bir müşterim. Sadece orada ol.

Bradford: Tanrım. Son dakika yemeği ayarladığına göre götün teki olmaları.

Owen: Yakacak parası var.

Bradford: Sevdığım tek pislik türü. Viskiye ben getiririm.

Arkadaşım Ron'un ne kadar pislik olduğunu öğrenince kararından pişman olabilir. Ama onu o yemekte istiyorum. Ron'un yatırım yapacak parası olduğu konusunda yanılmamışım. Bradford yatırımcılarla görüşmeye her zaman açıktır.

Telefonumu yere bırakıp boynumu önce bir yana sonra diğer yana uzatıyorum.

Saate baktım.

Akşam 6:43.

Uzun bir gün oldu ve önümde hâlâ en az birkaç saatlik iş var.

Bu geceki odak noktam Ron'a yarın akşamki yemekte sunmak üzere bir teklif hazırlamak. Ona ücretini düşürecek yeni bir sözleşme teklif etmek niyetindeyim. Başka hiçbir müşterim için yapmadığım bir şey. Karşılığında, Jill'i COO'luktan almam talebinden vazgeçecek. Bu onun için hiç de zor olmamalı, ama bu sadece bunu para kazanma açısından değerlendirirse geçerli. Eğer Jill duygusal olarak beynine yerleşmişse, onu bu talebinden vazgeçirmek için en ufak bir umudum bile olmayacak.

Telefonuma gelen bir mesaj sipariş ettiğim yemeğin geldiğini bildiriyor.

Asansörlere doğru ilerliyorum ve teslimatçıyla buluşuyorum.

"Teşekkürler Terry," diyorum geç saatlere kadar çalışıp yemek siparişi verdiğimde neredeyse her zaman teslimat yapan adamdan yemeği alırken.

"Bu hafta şimdiden iki gece oldu, Owen. Kendine bir kadın bulmalısın."

"Katılıyorum."

Sırıttıyor. "Eğer sana bir şeyler ayarlamamı istersen birkaç tane tanıyorum. Gerçi senin için biraz kabadayı olabilirler."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Kabadayılığı ne kadar sevdiğime şaşırabilirsin. Ama şimdilik böyle iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim, dostum. Bunu duymak güzel." Beni işaret ediyor. "Umarım seni bu hafta bir daha görmem."

O asansöre geri dönüyor ve ben de çatal bıçak takımı bulmak için dinlenme odasına gidiyorum.

Günün bu saatinde ofis sessiz, bu da takdir ettiğim bir şey. Sabah 4:00 ile 6:00 saatleri arasındaki ve akşam 7:00'den sonraki yalnızlığı iş yapmak için en iyi zaman olarak görüyorum. Bu gece burada sadece birkaç çalışan daha olduğunu fark ettim.

Mola odasına girmek için döndüğümde, Charlize'in bu katın en ucunda bulunan Jill'in ofisinin dışındaki masasında oturduğunu görüyorum.

Bir an durup onu izliyorum. Oldukça uzakta olduğu için onu çok detaylı göremiyorum ama bilgisayar ekranına bakarken kamburlaşmış gibi görünüyor. Ben izlerken başını sallamaya başlıyor ve kollarını havaya kaldırıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor, tavana bakıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

Ben daha durduramadan ayaklarım ona doğru ilerliyor.

Kafamın arkasında bir ses bana bunu yapmamamı söylüyor.

Pişman olacağımı.

Ama içimdeki her şey beni Charlize'e doğru sürüklüyor ve bu dünyada beni durdurabilecek hiçbir güç yok.

Ona ulaştığımda, "İyi ki pes etmiyorsun," diyorum.

Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki onu gafıl avladım. Bana bakmak için başını salladı. "Tanrım, Owen, bir kadına gizlice yaklaşmanın asla yapmaman gereken bir şey olduğunu nasıl bilmezsin? İlerisi için söylüyorum, bu gibi durumlarda zarar görebilirsin. Ve bilgin olsun, ben kesinlikle pes eden biri değilim. Eğer bu bilgisayar" -parmağını bilgisayarına saplıyor- "duvara çarpıp parçalanırsa, bunu kendi kendine yapmıştır, tamam mı?"

O bilgisayarı değiştirmek zorunda kalmayı ne kadar kabullenebileceğim akıl alır gibi değil.

"Ne yapıyor?"

"Yapmaması gereken her şeyi. Gerçekten, bu şey kaç yaşında?"

O kadar yavaş ki kestirmek istiyorum."

Yarın kesinlikle Tahlia'ya bilgisayarlarımızın yaşıyla ilgili bir denetim yaptıracağım.

"Yardım ister misiniz?"

Bu onu yavaşlatıyor ve yüzünü nefes kesici bir gülümsemenin kaplamasına neden oluyor.

Ayağa kalkıyor ve bir göz atmam için işaret ediyor.

O masadan uzaklaşırken ve ben de masaya oturmak için hareket ederken, vücudu benimkine sürtünüyor ve yüzlerimiz ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar yakınlaşıyor. Charlize yüzünde asla görmek istemediğim o gülümsemeyi bana vermeye devam ediyor.

Elimin onunkini okşamasına izin veriyorum. "Neden bu gülümsemeyle kutsanıyorum?" derken parmaklarımı en azından bir an için onunkilerin etrafında kıvrıyorum. Hayatımda ilk kez kadınların zihnini okuyabilmeyi diliyorum. Onun gülümsemesini kazanmak için her ne yaptıysam, sık sık tekrarlamam gerekiyor.

"Sen sadece devralmadın. Yardım edip edemeyeceğini sordun."

Kahretsin, bir erkeğin onlara yardım etmesi kadınların tercih ettiği bir şey mi? Bunu hatırlamak için aklıma bir not alıyorum.

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldanıyorum otururken.

Dağınık masasında bulabildiğim tek boş yere yemeğimi yerleştiriyorum ve bilgisayara bakıyorum.

Charlize'in milyonlarca sekmesi açık.

"Tüm bu sekmelere ihtiyacın var mı?"

diye soruyorum.

Kıçını masaya yaslıyor ve bana hayatında duyduğu en aptalca soruyu sormuşum gibi bakıyor. "Bu bir kadına asla sorulmaması gereken bir soru. Elbette, tüm o sekmelere ihtiyacım var."

Hepsine tıklıyorum, çoğunda kaşlarım çatılıyor. İş için ihtiyaç duyduğu sekmelerin yanı sıra rastgele şeyler de aramış. Hava durumu, bu yıl Manhattan'daki en iyi kahve, yakınlardaki en iyi yürüyüş yerleri, Jon Bon Jovi'nin evliliği, deniz kızları var mı, kışın yüzmeli misiniz, güneşlenmek ne kadar kötü, bilgisayarım neden bu kadar yavaş ve bir bebek doğurmak gerçekten ne kadar zor. Son soru için kullandığı arama teriminde bir sürü soru işareti var.

Onları okurken dudaklarım kıvrılıyor. "Son bir saat içinde düşünmek için aklına gelen şeyler bunlar mı?"

Beni uyaran güçlü bir bakış atıyor. "Bunlardan herhangi birini kapatırsan sana zarar veririm."

"Hâlâ araştırma aşamasında mısın?"

"Evet, tıpkı benim hala seninle araştırma aşamasında olduğum gibi." "Sonuç çıkarmaya ne kadar yakınsın?"

"Bunu söylemek zor. Hâlâ veri topluyorum."

"Analiz etmeye hazır olduğunuzda bana haber verin. Bu konuda yardımcı olabilirim."

Bir an sessizleşiyor ve sonra bilgisayar ekranına bakıyor. "İşe koyulman gerektiğini hissediyorum yoksa çiğnenmemesi gereken bir kuralı çiğnemiş olacağız."

Bütün gün düşünmeden edemediğim kırmızı kurdeleye bakıyorum. "Teslim ettiğim tüm bu yiyecekleri yememe yardım etmen gerektiğini hissediyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sen bir çalışansın, Charlize. Geç saatlere kadar çalışan biri. Açlıktan ölmene izin veremem."

Bunu düşündü ve sonunda, "Açım. Yani, bir şeyler atıştırmayalı bir saat oldu."

Paket servis için çenemi kaldırıyorum. "Git ve bensiz başla. Ben bilgisayara bir göz atayım, sonra sana katılırım."

"Sensiz yemem." "Soğuyacak."

Uzun sürmez."

Bundan sonra benimle sadece bir kez daha tartıştı ve ben onu ikna ettim. Yemek.

Sonra bilgisayarını incelemek için biraz zaman harcadım. yaşı nedeniyle değiştirilmesi gerekiyor. Ayrıca bu kadar çok sekme açmasa daha iyi olurdu ama onu bu konuda ikna edemeyeceğim gibi bir izlenim edindim.

Onunla dinlenme odasında buluştuğumda, "Sabah sana yeni bir bilgisayar getireceğim" dedim.

Masaya bizim için iki tabak ve çatal bıçak koymuş ve yemeğini servis etmeye başlamıştı. Bana bakarak, "Söylenecek en doğru şey buydu. Teşekkür ederim."

Karşısına oturuyorum ve tabaklardan birine uzanıyorum. "İstakozlu erişte şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi."

"Ben zaten tattım. Katılıyorum." Elimdeki çıtır kaburgaları işaret ediyor. "Ama bu kaburgalar? Onlar cennet. Satay tavuğu ve şuradaki diğer tabakta ne varsa denemek için sabırsızlanıyorum. Büyük sipariş verdiğin için minnettarım. Yani, tüm menüyü sipariş etmek varken neden sadece bir yemek sipariş edesin ki, değil mi?"

Kaburga içeren tabağı bitirirken gülüyorum. "Ne de olsa beslemem gereken bir beden var."

Yemek servisini durduruyor ve bana bakıyor. "Oraya gitmek zorundaydın, değil mi? Bu çok kaba, Owen. Bir kıza neleri kaçırdığını hatırlatmak. Bu verileri daha sonra derinlemesine analiz etmek üzere dosyalıyorum."

Kahretsin, bu belki de bugünkü en iyi kararım değildi. Bunu Charlize'le saatlerce yapabilirdim. Onunla saatlerce başka şeyler de yapabilirdim. Konuşmayı başka bir yöne çekmem gerekiyor.

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Şu andan itibaren konuşmayı temiz tutacağım." Elindeki tabağı göstererek, işi bittiğinde onu istediğimi belirtiyorum. "Baban borsaya olan sevgisini seninle paylaştı mı? Yatırım yapmayı böyle mi biliyorsun?"

Bana erişteyi uzatıyor. "Babamın borsayı sevdiğini nereden biliyorsun?" Sesindeki şaşkınlığı fark ettim. Beni iyi tanısaydı, onun hakkında öğrenebileceklerimi keşfetmek için zaman ayırdığımı öğrendiğinde şaşırmasdı.

"Hayatımda olmasını istediğim insanlar hakkında her şeyi öğrenmeye özen gösteririm."

"Daha ilk gecedan takipçi hislerin olduğunu biliyordum." Biraz tavuk yiyor, gözleri parlıyor. "Vay canına, bu çok güzel," diyor sorumu yanıtlamadan önce. "Evet, babam borsayı çok sever ama bu sevgisini benimle hiç paylaşmadı. Her zaman çalışmakla meşguldü. Bana her zaman 'Bir avukat işinin başında olmalı' derdi. Beni sayılara, hisseler ve piyasayı tahmin etme heyecanına aşık eden babamdı. Büyükbabam bildiği her şeyi bana öğretmek için saatlerini harcadı. Bana hiçbir zaman çok fazla zamanını alıyormuşum gibi hissettirmedi. Hiç kimse tarafından onun kadar sevildiğimi hissetmedim. Öldüğünde parasının bir kısmını bir mektupla birlikte bana bırakıp yatırım yapmamı istediğini söylediğinde annem çok şaşırmıştı. Yatırım hakkında bu kadar çok şey bildiğimi bilmiyordu. Annem de babam da bilmiyordu. Hâlâ para konusunda işe yaramaz olduğumu düşünüyorlar." Birden susuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. İnsanların paraları hakkında konuşmalarından nefret ediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden senin parayla aran iyi olmadığını düşünüyorlar?"

İstakozun bir kısmını yerken iç geçiriyor. "Elimi sürmediğim bir hisse senedi portföyüm var, ama iş nakit paraya gelince, ya çok fazla veriyorum ya da geri ödemeyen ya da ödemesi uzun süren arkadaşlarıma borç veriyorum. Ayrıca seyahat ve eğlence için harcamayı seviyorum. Bazen biraz anlamsız olabiliyorum. Ve düşüncesiz, ki buna inanmakta zorlanacağınıza eminim."

Bunu sanki insanlar ona bunun kötü bir şey olduğunu söylemiş gibi söylüyor. Ve sanki benim de böyle düşünmemi bekliyormuş gibi.

"Bana sık sık çok düşünceli, çok temkinli olduğum ve yeterince spontane olmadığım söyleniyor. Bunların hepsi doğru olabilir ama sırf başkaları öyle düşünüyor diye değişmem gerektiği anlamına gelmez." Bakışlarımı sıkıca onunkilere dikiyorum. "Dürtüselliğini seviyorum. Seninle tanıştığım andan itibaren hoşuma gitti."

Yemeğine geri dönmeden önce bana kazanmak için neredeyse her şeyi yapacağım o nefes kesici gülümsemelerinden birini daha veriyor.

Bundan sonra yatırım hakkında konuşmaya başlıyoruz. Charlize hareketli, piyasa hakkında bazı tahminlerini paylaşıyor ve benim düşüncelerimi soruyor. Borsa konusunda onun kadar bilgili bir kadınla daha önce hiç çıkmamıştım. Zihninin nasıl çalıştığına dair bir fikir edinmek büyüleyici ve onun zeki olduğunu söylemek çok hafif kalır. Burada oturup saatlerce onunla bu konuyu tartışabilirim.

Saat 20:15'te bir saatten fazladır konuştuğumuzu fark ettim. "Eve gitmelisin. Geç oldu."

Charlize koltuğunda arkasına yaslandı. "Yapacak çok işin var mı?"

Gözlerim yine o kırmızı kurdeleye takıldı. Tek yapmak istediğim onu eve götürmek ve o kurdeleyi kullanmanın başka yollarını bulmak. "Evet, daha birkaç saatim var."

"Asistanınız olmadığımı biliyorum ama yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Saçlarına bakıyorum, at kuyruğu şeklinde omzunun üzerinden aşağıya dökülen saç tellerine. Bugün o at kuyruğu hakkında itiraf etmek istemediğim kadar çok düşündüm. Charlize'in bu gece bana yardım etmesi için pek çok şey bulabilirim ama onun bu binanın herhangi bir yerinde olması sadece dikkatimi dağıtacaktır.

Ayağa kalktım ve yiyeceklere uzanıp onları temizledim. "Hayır, eve git. Yardım etmek için kalırsan hiçbir iş yapamam."

Hatalı olduğuma itiraz etmeden bulaşıkları yıkamama yardım ediyor.

Temizlik yaparken birbirimize fazlasıyla yakınız, ellerimiz ve bedenlerimiz birbirine sürtünürken çok fazla temasın tadını çıkarıyor.

"Yemek için teşekkür ederim," diyor işimiz bittiğinde, benim hissettiğim kadar etkilenmiş görünüyor. "Gerçekten çok eğlendim ama bunu aceleyle tekrar yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Eğer yaparsak, gömleğindeki o düğmelerin bir daha gün yüzü görmemesini sağlayacağımdan neredeyse eminim."

Mola odasından çıkarken gözlerim kışına yapışmış durumda.

Bunu bir daha yapmamamız gerektiği konusunda haklı.

O kırmızı kurdele böyle bir geceye daha dayanamaz.

Charlize

I Perşembe günü Owen'ı ofiste zar zor görebiliyorum. Hem hayal kırıklığına uğradım hem de rahatladım. Ama çoğunlukla hayal kırıklığına uğradım.

Onu ofisinden ofisine doğru yürürken gördüğümde toplantı odasında, Julian ile derin bir sohbete dalmışken, en az beş yüz dakika fazla uzun süre bakıyorum.

Tamam, biraz abartı, ama her şey abartılı geliyor. Yükseltilmiş. Daha yoğun.

Dün akşam onunla yediğim yemekte kendimi masanın diğer tarafına atmadan ve beni becermesini talep etmeden bunu nasıl başardığımı beni aşıyor. Dürüst olmak gerekirse, iyi seks diye bir şey olmamalı çünkü bir kez yaşadıktan sonra tek düşünebildiğiniz şey o oluyor.

Owen bugün koyu gri bir takım giyiyor. Siyah gömlekli. Ve kravat.

Bu hafta onu kravat takarken görmedim ve acaba benim için mi takıyor diye düşünmeden edemiyorum. Böylece üstteki iki düğmeyi açmaya kalkışmıyor.

"Charlize," diyor Tahlia öğle yemeğinden hemen sonra beni dinlenme odasında kahve hazırlarken bulduğunda. "Öğleden sonra bana bir konuda yardım edebilir misin? Muhtemelen bir saat sürer."

Bugün Jill için yapmam gereken işleri zihnimden geçiriyorum ve hemen Tahlia'ya zaman ayırabileceğime karar veriyorum. "Elbette. Nedir?"

"Owen önümüzdeki hafta Londra'da bir konferansa katılacak ve müşterileri için düzenleyeceği birkaç akşam yemeğini ayarlamam gerekiyor. Ayrıca bazı belgelerin de hazırlanması gerekiyor. Yaklaşık on dakika içinde hepsini sana e-posta ile gönderirim." Biraz stresli görünüyor. "Bunun için teşekkür ederim. Bu sabah ortaya çıkan bu seyahatle ilgili diğer işler yüzünden ayaklarım yerden kesildi."

"Endişelenmeyin. İhtiyacınız olan her konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

O gitti ve ben kahve yapmaya geri döndüm. Yine Owen'ın kravatını düşünürken arkamdan derin bir ses geliyor. *Tam* arkamdan. O kadar yakın ki, konuştuğunda sıcak nefesini boynumda hissediyorum.

"Bana bir kahve borçlusun."

Yüce Tanrım, onu düşünmek onu var mı ediyor? Onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Ellerimi tezgâhın üzerine koyup kenarından kavıyorum, bir yandan da sakinleştirici bir nefes alıyorum. Yirmi yedi yıl boyunca yaşadım ve bir erkeğin sizi denemeden bile boşaltma gücüne sahip olduğunu nasıl bilemedim? Yaptığından değil ama vücudumun çılglık çılgıca canlanışına bakılırsa yapabileceğinden hiç şüphem yok.

"Bana bir orgazm borçlusun."

"Siktir." Bu tek kelime damarlarıma kadar işliyor.

Yüzümü ona dönüyorum. "Üç hafta boyunca kahve yok. Sonra kahve savaşına gireceğim."

"Kahve savaşı mı?" diye sorarken yüzünde bir sıcaklık ve biraz da eğlence vardı. "Ah, evet, bunun için savaşıyoruz. Senin hakkında yanıldığıma karar verdim."

Kahve. Benimki kadar iyi değil. O gün sadece Owen'ın seks büyüsünün etkisi altındaydım."

Yüzünde daha fazla eğlence belirdi. "O gün seks yaptığımızı hatırlamıyorum."

"Yapmadık. Seninle yattıktan sonra da devam eden süper güçlerin var."

Konuşmayı gerçekten kesmem gerekiyor çünkü bu onu sadece benimle daha fazla eğlenmeye teşvik ediyor. "Bildiğim iyi oldu."

Kravatına bakıyorum. "Birimizin bu odadan çıkması gerekiyor ve bu sen olmalısın." Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Giderdim ama kahvemi yapmayı henüz bitirmedim."

Bir dakika daha durup bana bakıyor ve sonunda, "Bu elbiseyi burada çalışırken giymemen gereken kıyafetler listesine eklemelisin," diyor.

Bununla birlikte, dönüp o güzel kızıyla kapıdan çıktı ve beni şehvet ve şaşkınlık içinde bıraktı.

Burada geçirdiğim zamanın sonunda Owen'ın hiçbir kıyafetimin bir daha giyilmemesine karar vereceğinden ve kendimi en az on beş kez onun üzerine atmaya çalışacağımdan eminim.

Bu öğleden sonra Jill'in tüm görevlerini tamamlamak ve Tahlia'nın yardım istediği işleri bitirmek için deli gibi çalışıyorum. Owen'ın getirdiği yeni bilgisayar için minnettarım. Eğer o getirmeseydi bugün eskisini kesinlikle duvara fırlatırdım.

Owen için gelecek hafta Londra'da düzenleyeceğim akşam yemeklerinde kendimi aşıyorum. Bu kısmen o şehirde geçirdiğim zaman sayesinde oldu. En iyi restoranların nerede olduğunu biliyorum ve Tahlia yemeye değer bir yer biliyorsa restoranları seçebileceğimi söylediğinden beri favorilerime göre seçim yapıyorum. Tabii ki kararımı menüde Nutella olup olmadığına göre vermedim. Owen'ın orada neler kaçırdığına dair hiçbir fikri yok.

Ayrıca Tahlia'ya Londra hakkındaki bilgilerime ve daha önce patronlar için yaptığım işlere dayanarak müşterilerinin takdir edebileceği ekstra dokunuşlar için bazı öneriler gönderdim. Yine de onun ayağına basmak istemediğimden, e-postamda bu konuyu muhtemelen hallettiğinin farkında olduğumu ancak her ihtimale karşı özenli olmak ve bunları vurgulamak istediğimi belirttim. Bana teşekkür etmek için geri e-posta gönderdi ve bu hafta işlerinin çok yoğun olduğunu, bu fikirlerden bazılarının aklından çıktığını ve bunları dahil ettiğim için minnettar olduğunu söyledi.

Bu işi tamamladıktan sonra, Jill'in daha az önemli görevler listesindeki işlere başlıyorum. İşleri kontrol etmekle ve kendimi başarılı hissetmekle o kadar meşgulüm ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Kontrol etmek için bilgisayara baktığımda saatin neredeyse 19:30 olduğunu görüyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Aç olmama şaşmamalı."

Bilgisayarımı kapattım ve masamı topladım. *Düzenlemek* biraz abartılı olabilir. Bu kelime ve adım pek uyuşmuyor ama masam ben çıkana kadar düzene girmiş oluyor.

Tahlia "Charlize!" diye seslendiğinde asansöre binmek üzereydim. Bekle!"

Bana doğru koşarken ona bakıyorum. Yıpranmış görünüyordu.

"Bugün senden son bir iyilik isteyebilir miyim? Lütfen?"

"Yemek yememi engelleyecek bir şey yapmamı içermediği sürece. Pizzayla sıcak bir randevum var ve bu vazgeçmek isteyeceğim bir randevu değil."

Gülüyor. "Kesinlikle anlıyorum ve hayır, ateşli randevundan vazgeçmek zorunda kalmayacaksın." Bir şişe viskiyi bana doğru itiyor. "Lütfen bunu Owen'a götürür müsün? Bunu yapmak için dışarı çıkıyordum ama annem aradı ve kız kardeşim hastaneye kaldırıldığı için bu gece yeğenime bakmamı istedi."

"Aman Tanrım, o iyi mi?"

"Hamileymiş ve ağır kanaması varmış. Onu gözetim altında tutuyorlar. Şu anda durumu iyi."

Bu gece Owen'ı göreceğim düşüncesiyle vücudumun her parçası alev alev yanarken viskiye bakıyorum. "Nereye götürmem gerekiyor?"

"Onun evine. Bir müşterisini akşam yemeğine çağırıyor. Bu viski müşterinin karısının en sevdiği viski ve adam Owen'ın yatıştırmaya çalıştığı bir pislik olduğu için, Owen'a bunu akşam yemeği için getireceğime söz verdim."

Tahlia'yı çok severim. Onunla çok vakit geçirdiğimden değil ama birlikte çalıştığım bazı kadınlar gibi resmi ya da katı değil.

Batı 57^{inci} Sokak'ta bir adres söyledi ve ben de bunu Owen'a hemen iletteceğime dair onu temin ettim. Birkaç dakika sonra bir taksiye binip yola çıktım.

Owen New York'un en yüksek konut kulelerinden birinde yaşıyor. Taksiden inerken yukarıya bakıyorum. Sadece yukarı bakmak bile midemi bulandırıyor. Yükseklikle aram iyidir ama bu bina çok *yüksek*. En üst katlardan birinde yaşayıp şehri seyretmeyi hayal bile edemiyorum. Sanırım bu benim için çok fazla olurdu.

Lobiye giriyorum, girişteki şelaleye ve içerideki saf lükse bakıyorum. Yıldızlı detaylarla dolu. Avizeden lüks halıya ve mermere kadar her yerde altın ve ışıltı var. Annem bunların hepsini onayladı.

Beni 90'ıncı kata gönderdiler ve asansörden çıkıp fuayeye girdiğimde Owen'ın uşağı tarafından karşılandım. Beni karşılıyor ve bir dizi galeriden geçerek tavandan tabana pencereler ve yüksek tavanlar sayesinde Manhattan'ın ışıltılı ışıklarını sergileyen açık kattaki yaşam alanına götürüyor.

Yaşam alanına girdiğimizde kahkahalar ve sesler yükseliyor. Ve sonra birisi pencerenin yanında piyano çalmaya başlıyor. Sarışın bir kadın piyanonun başına oturmuş, parmakları çok az bir beceriyle tuşların üzerinde geziniyor. Üç adam onun etrafında durmuş konuşuyor. İçlerinden biri

Owen çalmayı bırakması için elinden geleni yapıyor ama Owen ona sadece gülüyor ve şöyle diyor: "Sevgilim, bırak beni. Piyano çalmayı sevdiğimi biliyorsun ve bir piyanoya sahip olmayı reddettiğin için Owen'inkinden en iyi şekilde yararlanmam gerekiyor."

Owen, kadının oynamasını engellemeye çalışan adamın yanında durmak üzere adım adım ilerliyor. "Evet, bırak onu Ron." Sonra kadına dönerek, "Crystal, ne zaman istersen gelip bu piyanonun tadını çıkarabilirsin," der.

Crystal, Owen'a bir hava öpücüğü verir ve devam eder.

"Efendim." Owen'ın uşağı dikkatini çeker ve hemen ardından

Ben.

Misafirlerinden izin alıp bana doğru geliyor.

siyah giyiyor.

Siyah pantolon.

Siyah elbise

gömleği.

Siyah ayakkabılar.

Gömleğin üst kısmında görebildiğim tene bakmıyorum bile. Ama bakıyorum ve keşke bakmasaydım diyorum.

Viskiyi ona uzattım. "Tahlia bunu bırakmamı istedi."

Şişeyi alıyor, bana öyle bir bakıyor ki, bu gece burada sadece ikimizin olmasını dilediğini düşünüyorum. "Teşekkür ederim."

Bir an duruyoruz.

Uzun bir an.

Hiçbir kelime değiş tokuş edilmiyor ama zaten buna gerek de yok. Tüm konuşmayı bedenlerimiz yapıyor.

Tam gitmek için hamle yapmak üzereyken bir garson elinde bir tepsi kanepeyle yanımda beliriyor.

Başımı hızlıca sallayıp reddetmeye başladığımda Owen karidesli bir kanepeyi işaret ederek "Bunu denemek isteyeceksin" diyor.

Gözleri sanki gerçekten denememi istiyormuş gibi cesaret ve sıcaklıkla parlıyor.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum.

Owen karidesli kanepelerden birini alıyor ve bir peçeteye koyup bana uzatıyor. "Bunu denemeden olmaz."

Ben kanepeyi alırken bir kadın bize katılıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri olmalı. Bana gülümseyerek, "O haklı. Bunu denemelisin."

O bunu söylerken sinirlerim kendini belli ediyor. Bir şişe viski bırakmak için uğramıştım. Bir partiye katılmak için uğramadım. İyi bir partiye sevsem de, ona ve konuşmak zorunda kalacağım insanlara hazırlıklı olmayı da severim. Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim.

Kanepeyi ağızma attım. Hepsini.

Tek seferde.

Bunu yiyip buradan gitmeliyim.

Ama, aman Tanrım. Owen haklıydı. Ağızımda nefis bir lezzet patlaması oldu.

Kendimi durduramayıp, sevincimi ifade eden bir ses çıkarıyorum. Ve bu ses ben yerken de devam ediyor çünkü bu kanepe şimdiye kadar tattığım en güzel şeylerden biri.

Owen sanki bana doyamıyormuş gibi beni izliyor.

Arkadaşı başını sallayarak ve bilmiş bir bakışla beni izliyor.

Sonunda hepsini mideye indirdiğimde, "Vay anasını, bu harikaydı!" diyorum. Garsonu aramak için odaya bir bakış atıyorum. "O garsonu buraya getirmelisin Owen. Bütün o kanepeleri denemeliyim."

Kadın Owen'ın gömleğine bakınca elimi uzatıp gömleği avuçladığımı fark ediyorum.

Gözleri parlayarak şöyle diyor: "Tam benim gönlüme göre bir kız. Akşam yemeğine kalmalısın, böylece tüm yemekleri birlikte deneyebilir ve notlarımızı karşılaştırabiliriz."

Owen'ın gömleğini bıraktım. "Hayır, gitmem gerek."

Gitmeme fırsat kalmadan ve Owen'ın bunu yapmama yardım etmesine fırsat kalmadan, kolunu benimkine doladı ve beni kanepeye doğru sürüklüyor. "Owen'ı nereden tanıyorsun? Ben onun en iyi arkadaşlarından birinin çilekeş karısıyım."

Siyah saçlı bir adam piyanonun yanından geçip onunla birlikte karşıdaki kanepeye oturuyor. "Altı aylık evliliğin seni uzun süredir acı çeken bir eş olarak nitelendirdiğini pek sanmıyorum, Adeline," diyor bir kolunu onun arkasındaki kanepeye doğru uzatırken.

Onunla göz göze geldiğinde yüzündeki şefkati kaçırmıyorum. "Uzun süredir karın olmayabilirim ama acı çekiyorum." Bana bakıyor ve bizi tanıştırıyor. "Kocam, Jameson."

Dikkatim Adeline ile az önce onunla durduğum yerden beni izleyen Owen arasında bölünüyor. Nasıl gideceğimi anlamaya çalışıyorum ama yüz ifadesinden kalmamdan çok mutlu olduğu anlaşılıyor.

Kendimi hiç bu kadar potansiyel bir enkazın içinde bulmamıştım. Üç hafta.

Sadece *üç haftayı* atlatmamız gerekiyor ama her geçen dakika bunu başaramayacağımıza daha da ikna oluyorum.

Eski sevgilisiyle bu konuda nasıl bir anlaşma yaptığını bilmiyorum ama ben onun için çalışırken bizi öğrenirse ne yapacağını düşündükçe ürperiyorum. Poppy, Jill'in kıskanç eğilimlerinden birden fazla kez bahsetti ve kuzenim bu tür şeyler söz konusu olduğunda asla abartmaz. Eğer bana dikkatli olmamı söylediye, dikkatli olmalıyım. İhtiyacım olan son şey patronumun iş yerinde kıskançlığını üzerime salması.

Owen piyanoya geri dönüyor ve Adeline ve kocasıyla tek başıma ilgilenmem için beni yalnız bırakıyor. Bu karara ben de katılıyorum. Onunla ne kadar az birlikte olursak o kadar iyi.

Adeline'e gülümsüyorum, kusursuz teni, uzun siyah saçları ve mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş yüz hatlarıyla ne kadar güzel olduğunu bir kez daha düşünüyorum. Tanrı'nın kimin bu mükemmellik seviyesine sahip olup olmayacağına nasıl karar verdiğini sık sık düşünmüştümdür. Cennete gittiğimde onunla bu konuda küçük bir konferans yapacağız, çünkü onun her şeyi biraz daha eşit hale getirebileceğini belirtmek isterim.

"Ben Charlize. Owen ve ben Cumartesi günü kuzenimin düğününde tanıştık."

Adeline buna şaşırılmış görünüyor ama bunu uzun süre belli etmiyor. Şaşkınlığı kısa sürede yerini heyecana bırakıyor. "Birbirinizi sadece beş gündür mü tanırıyorsunuz?"

"Evet."

Başka bir siyah saçlı adam yanıma oturarak bize katıldı. Keskin çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve çarpıcı kahverengi gözleriyle film yıldızı gibi yakışıklı. İçkisinden bir yudum alarak, "Owen'a tanrı gibi bakmana şaşmamalı. Daha çok erken."

Adeline gülüyor. "Sadece kıskanıyorsun, Bradford."

"Bana yaklaşan tek kadın Cecelia olunca, beni suçlayabilir misin?" diyor.

"Siz ikiniz düğün için bir tarih belirlediniz mi?" Adeline soruyor. "Siktir, hayır. Gerçi üç ay önce açıklasaydı ona izin verdi." Bana bakmadan önce boğazına biraz daha viski atıyor. "Daha önce tanışmıştık. Bundan eminim."

Hafızamı yoklayıp ne zaman olduğunu bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Hiç sanmıyorum."

Parmaklarını şıklatıyor. "Buldum. Dylan Hale ile arkadaşsınız. Seninle birkaç yıl önce Hale'lerin düzenlediği bir partide tanışmıştım."

Şimdi aklıma geliyor ve o geceyi aklımdan çıkarmış olmam şaşırtıcı değil. O gece Benjamin'le birlikte Dylan'ın amcasının evindeki partideydik. Bradford'la tanışmadan hemen önce öyle bir kavga etmiştik ki, kavga öncesi ve sonrası her şey unutulup gitmişti.

"Şimdi hatırlıyorum," diyorum, "ve o gece söylemiş ya da yapmış olabileceğim her şey için beni affetmen gerekecek. Tanışmadan önce eski nişanlımla korkunç bir kavga etmiştim."

"Belli etmedim. Aslında, Ben'e nasıl vakit ayırdığını bile merak ettim. O pisliğe katlanamıyorum." Piyanonun başındaki adamla derin bir sohbete dalmış olan Owen'a başıyla selam veriyor. "Owen'da çok daha iyi bir adam bulmuşsun."

"Oh, Owen için çalışıyorum." Arkadaşlarının hakkımızda ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama söylememem gereken bir şey de söylemek istemiyorum. "Ben de Jill için çalışıyorum. Hastayken asistanının yerini dolduruyorum. Sadece üç haftalığına. Sadece iki gün olarak başladı ama şimdi üç haftaya dönüştü. Asistanının nesi var bilmiyorum ama umarım aylarca izin almasını gerektirecek türden bir rahatsızlığı yoktur." Ağzımı kapatıp Bradford'a bakıyorum, elbisemi düzeltirken ağzımın bir daha açılmamasını diliyorum.

Owen'a o viski şişesini teslim etmeyi asla kabul etmemeliydim. Bradford bana gülümsüyor ve yakınıma eğiliyor. "Sırrın benimle güvende. Ve umarım senin iyiliğin için Jill'in asistanı üç hafta içinde geri döner. O kadın için çalışmamın imkanı yok. Bunu nasıl başardığın hakkında hiçbir fikrim yok."

İşte bu yüzden insanların bana sırlarını anlatmalarına asla izin vermiyorum. Sır tutma konusunda kötüyüm.

Aniden ayağa kalktım ve "Tuvalete gitmem lazım." dedim. Gözlerim Adeline'e takıldı. "Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Buldum seni," diyor ve bana kanepeden çok uzakta olmayan bir kütüphanenin yakınındaki bir odanın adresini veriyor.

Gerçekten tuvalete ihtiyacım yok. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Ya da binlerce.

Kendimi, parlak siyah mermer fayansları, altın aksanları, siyah ve gri damask duvar kağıdı ve sessiz aydınlatmasıyla şimdiye kadar bulunduğum en zarif makyaj odası olabilecek odaya kilitliyorum. Dinlenirken

Ellerimi makyaj masasının üzerine koyup uzun bir nefes alıyorum ve veriyorum. Bunu yaparken aynaya bakıyorum ve saçlarımın dağınıklığı karşısında anında dehşete düşüyorum.

Bugün iş için sade ve şık bir siyah elbise seçtim. Dizlerime kadar uzanan, kap kollu ve yüksek yakalı bir elbise. Saçlarımı topuz yaptım ve minimal bir makyaj uyguladım, elbiseyi düz siyah ayakkabılarla eşleştirdim. Topuzlar genellikle saçlarımın yoluma çıkmamasını ve tüm gün olması gereken yerde kalmasını sağlar. Bu topuz beni hayal kırıklığına uğrattı.

Her yerde uçuşan saç tellerim var ve arkası bu sabah yarattığım mükemmel sanattan çok dağınık bir topuz gibi görünmesine neden olan gevşek bir saç karmaşası. Dağınık topuzları severim ama iş için değil.

Hızlıca düzeltmeye çalışıyorum ama sonunda yaptığım tek şey daha da kötüleştirmek oluyor. Sonunda pes ediyorum ve bir an önce müsaade isteyip bu akşam yemeği partisini geride bırakmam gerektiğini mırıldanırken saçlarımı salıyorum.

Tek düşünebildiğim Owen'ın yatak odası.

Nerede mesela?

Nasıl dekore etmiş?

İçinde kaybolabileceğim bir banyosu var mı?

Kaç tane yastığı var?

Orada beni bağlayabileceği bir şey var mı? Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Pekâlâ, dışarı çıkıp o garsonu bulacağım, bir tepsi dolusu kanepede oturacağım, vedalaşacağım ve yatak odasını aramaya çıkmadan önce buradan defolup gideceğim.

Yetişmem gereken bir pizza randevum var ve şimdi vibratörümle de bir randevu planlıyorum.

Gitmek için kapıyı açmadan önce son bir derin nefes alıyorum.

Owen kapının diğer tarafında duruyor, duvara yaslanmış beni bekliyor. Atmak üzere olduğum adımı atmadan kendimi durduruyorum ve "Birimizin gidip bir tepsi kanepede oturması gerekiyor ve bu sen olmalısın. Ve sonra ben gidiyorum."

Dudakları uçlarından yukarı doğru çekildi ve duvarı itti. "Akşam yemeğine kal."

Yuvarlanmasını yavaşlatmak için elimi kaldırıyorum. "Bu çok kötü bir fikir ve sen de bunu biliyorsun. Arkadaşın bizi çoktan çözdü. Yapmamız gereken son şey birlikte bir yemeği paylaşmak ve müşterinin de bunu anlamasını sağlamak. Ve sakın bana senin çalışanın olduğumu ve açlıktan ölmeme izin veremeyeceğini söyleme. Bırak aç kalayım, Owen. Daha sonra yatak odasına zorla girmeye ve senden iğrenç şeyler talep etmeye daha az meyilli olacağım."

"Kahretsin," diye homurdanıyor, ancak bana doğru hareket etmekten kendini alıkoyuyor. "Ben bir şey yapamazken o pis kelimesi ağzından çıkmamalı." Bir an durdu. Muhtemelen bundan sonra söylememeyi başaramayacağı şeyi kendi kendine konuşmaya çalışıyor. "Kalmanı istiyorum. Masanın diğer ucunda benden uzakta oturabilirsin. Konuşmamıza gerek yok." Gözleri benimkileri arıyor. "Bugün dinlenme odasında geçirdiğim beş dakika bana yetmedi."

Bir yerde okumuştum, bir insan tahrik olduğunda tüm sağduyusu pencereden uçup gidermiş. Normalde asla yapmayacakları şeyleri yaparlarmış. Dünyaya bunun doğru olduğunu söylemek için buradayım. Hem de hepsinin. Doğru, doğru, doğru.

"Tamam." *Neden o mavi gözlere sahip olmak zorunda?* "Kalacağım."

"Owen'a en sevdiğim tatlının Crème Brûlée olduğunu söyledin mi?" Tatlı servis edildiğinde Crystal kocasına sorar.

Ron başını sallar. "Hayır."

Ona bakıyorum. Ron hakkında pek bir şey düşünmüyorum ama onunla daha bu gece tanıştım ve doğru dürüst sohbet etmedim. Yine de, söylediği şeyler yüzünden kendini beğenmiş bir adam olduğu izlenimi uyandırıyor bende.

"Ah, bu tür sırları paylaşan bir kocaya sahip olmak," diyor Adeline kocasına alaycı bir bakışla.

"Bunun için her hafta yeni bir favorisi olmayan bir eş gerekir," diyor Jameson. Bu ikili profesyoneller gibi şakalaşiyor ama birbirlerine bayıldıkları çok açık.

Adeline sırtıyor. "Bu hafta Londra'ya dönmeden önce bir akşam yemeği daveti daha verirsen diye söylüyorum, menüde çikolatalı mus ve yanında biraz Nutella görmek isterim."

"Bu öneriye yüzde yüz katılıyorum," diyorum.

Owen'ın gözleri benimkileri buluyor, içlerinde bir gülümseme saklı. "Geleceğini bilseydim, Nutella servis edilirdi."

Bradford masanın diğer ucundaki Owen'ın yanından bana bilmiş bir bakış attıktan sonra kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Kızım," diyor Adeline tatlısını yerken, "Nutella seviyorsan, şu köşedeki Yedinci Cadde'deki yeni kafeye bir göz atmalısın. Nutella dilimi için ölürsün."

Adeline için şükürler olsun. Yemeğin büyük bölümünde dikkatimi Owen'dan uzak tutmayı başardı. Erkeklerin iş konuşmalarına dalmış olmaları, Adeline, Crystal ve beni kendi halimize bırakmaları da buna yardımcı oldu. Owen sohbeti hepimizin katılabileceği bir konuya yönlendirmeye çalıştı ama Crystal, Adeline ve benimle başka bir şey konuşmayı tercih ettiğini açıkça belirtti.

Adeline'in bir manken olduğu ve şimdi kendi über-başarılı moda markasını yönettiği ortaya çıktı. Eminim Poppy onu daha önce duymuştur ama ben hiç duymadım. Kıyafetleri, makyajı ve kızlara özgü her şeyi seviyorum ama markaları takip etmiyorum. Sadece o anda ilgimi çeken şeyleri satın alırım.

Üçümüz bütün gece durmadan kıyafetler, makyaj, seyahat, yemek ve yoga hakkında konuştuk. Adeline ve Crystal yogaya çok düşkünler. Beni de denemeye ikna etmeye çalıştılar ama ben vücudumu sadece seks ve dans için hareket ettirme arzumdan vazgeçmedim. Belki bir yıl boyunca onu seks için kullanmamı isteyen bir adam bulmamış olsaydım, yogayı düşünmeye daha meyilli olurum ama Owen'ın vücudumu tüm kaslarımı çalıştıracak pozisyonlara sokabileceğini bildiğimden, hayatımda buna ihtiyacım yok.

"Oh," diyor Crystal, "bahsettiğin kafeyi biliyorum. Geçen hafta bir arkadaşım bana oradan bahsetti. O da tavsiye etti."

Owen bu konuşmaya dahil olmasa da kendini tamamen adanmış durumda. Ron ve Bradford Jameson'la bir şeyler tartışıyorlar ama Owen onlara hiç aldırıyor. Onunla "gerektiğinde işte görüşmek dışında temas yok" cümlesinin ne anlama geldiğini tartışmamız gerekiyor çünkü Owen'ın hiçbir fikri olmadığı açık.

Birden kendimi ateşli hissettim. Canım sıkıldı. Telaşlandım. Owen'la, onun ilgisiyle ve benimle arama biraz mesafe koymayı gerektirecek türden.

Ayağa kalkıyorum ve tekrar tualete gitmek için izin istiyorum.

Orada gerekenden çok daha uzun zaman geçiriyorum, gerçi içimdeki volkan düzeyindeki harareti söndürmek için harcadığım sürenin daha da uzun olması gerektiğini iddia edebilirim.

Tuvaletten çıktığımda Owen ortalıkta görünmüyor ve ben de bunu ayrılmak için bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Herkese veda ediyorum, Adeline beni daha fazla tatlı için kalmaya teşvik ettiğinde ona direniyorum. Crystal'a da kalmam ve getirdiğim viskiden biraz içmem için neredeyse yalvardığında direniyorum.

Asansörü beklerken arkamdan Owen'ın derin sesi geliyor. "Veda etmeden mi gidecektin?"

Yüzümü ona döndüm. "İş için gerekli olduğu zamanlar dışında görüşmememiz gerektiğini düşünürsek, akşam yemeğine bile kalmamalıydım. Kötü örnek oluyorsun."

Daha da yaklaşıyor. "Bu yemeğin iş için gerekli olduğunu iddia edebilirim." Kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Crystal senden çok etkileniyor ve kocasını mutlu etmenin anahtarı o olduğu için, ki bu akşam yemeği partisinin sebebi de bu, burada bulunman gerekliydi."

Yüzüne bakıyorum. Tanrım, yüzünü gerçekten seviyorum. "Umarım yardımcı olmuşumdur."

"Ettin." Yanağımdaki bir tutam saçı düzeltiyor ve mırıldanıyor: "Saçlarını açmışsın."

Nefeslerim hızlanıyor. "Karmakarışıklı."

Başını yavaşça sallıyor. "Hayır, çok seksiydi."

"Dağınık topuzları seviyorsun." Bu bir soru değil, daha sonra kullanmak üzere dosyaladığım bir gözlem.

Bir parmağını boynumda gezdiriyor, saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru kaydırıyor, gözleri parmağının izlediği çizgiyi takip ediyor. "Boynunu görmek hoşuma gidiyor." Tekrar gözlerimi buluyor. "Saçların nasıl olursa olsun hoşuma gidiyor, ama en ufak bir dağınıklık bana tanıştığımız o ilk sabah kollarımda uyandığını düşündürüyor. O gece sana yaptığım her şeyi düşünmeme neden oluyor."

Nefeslerim artık *nefes almanın ne demek olduğu* bir duruma geldi.

"Yemek için teşekkürler Owen," diyorum ciğerlerimi dolduracak oksijen bulmaya çalışarak.

Bana seksi bir gülümseme verdiğinde mahvoluşum tamamlanıyor. "İyi geceler, Charlize."

Owen

B Charlize'i sevdim. Jill'in flört hayatınızı belirlemesine izin vermeyi bırakmanın zamanı geldi.

Owen: Ailesi onunkini dikte eden adam söylüyor.

Beni arayıp "Onu sır olarak saklamak da neyin nesi?" diye soruyor.

E-postalarımı okumayı bırakıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. Bu sabah saat dörtten beri, üç saattir ofisteyim. Dün gece akşam yemeği partisi bittikten sonra geç saatlere kadar çalıştım ve fazla uyuyamadım. Genelde az uykuyla da çalışabilirim ama bugün bunu hissediyorum. Ya da belki de vücudum ihtiyaç duyduğu rahatlamayı sağlayamadığı için gergin. Her iki durumda da, önümde uzun bir gün olduğunu hissediyorum.

"Jill bir müşteriyle yattı ve orada sorunlara neden oldu. Julian da onun personelle yakınlaştığına dair söylentiler duymuş. O ve ben tüm bunlar hakkında konuştuk." Uzun bir nefes verdim. "Ona yapamayacağını söyledikten sonra bir çalışanla yatan o pislik olamam. Eğer yatarsam ve o bunu öğrenirse, pamuk ipliğine bağlı olan ilişkimiz mahvolur."

"Charlize'le senin için çalışmaya başlamadan önce tanışmadın mı?"

"Evet, ama Jill bu detayla ilgilenmez."

"Ne yani, Charlize'le şimdi çıkarsan sorun etmeyecek ama birkaç hafta beklersen sihirli bir şekilde sorun etmeyecek mi?"

"Hayır, ama iş yerinde benimle savaşa girmesi için ona cephane vermeme gerek yok."

"Burada ne yaptığını anlıyorsun, değil mi?"

Bradford'u beş yaşımdan beri tanırım. O benim en eski arkadaşım ve saçmalıklarımı yüzüme vurmayı hiç ihmal etmeyen kişi. Jameson da bunu yapıyor ama Bradford daha uzun süredir yapıyor. Son altı ayını bana kadın ayarlamaya çalışarak, Jill'in pençelerini çıkarmamı söyleyerek geçirdi. Bu konuşmanın bir şekilde oraya varacağından hiç şüphem yok.

"Eminim beni aydınlatmak üzeresin."

"Boşanma yüzünden kendini suçlu hissettiğin için geçen yılı Jill'in acısını en aza indirmeye çalışarak geçirdin. Bu durumda da bunu yapmaya devam ediyorsun. İlgilendiğin bir kadınla tanıştın ve Jill'in seni başka biriyle görmesine izin vermemenin nedeninin bu saçmalık olmasına izin veriyorsun."

"Jill beni başka kadınlarla gördü. Bu öyle bir şey değil."

"Evet, ama onlar bir ya da iki kez gördüğünüz kadınlardı. Yattığın ve sonra hayatına devam ettiğin kadınlar. Onlarla ilgilenmiyordun. O kadınlarla Charlize arasında çok büyük bir fark var, Owen. Dün geceki yemekte herkes bunu gördü, dostum."

Julian kapımda beliriyor, bir şey konuşması gerektiğini bildirmek için eliyle işaret ediyor.

Beynim Bradford'un söylediklerini işliyor çünkü insanlar hakkındaki değerlendirmelerinde genellikle yanılmıyor. Psikoloji okumamış ama bilmesem okuduğuna yemin edebilirim. Ancak Julian'la bugün üzerinden geçmemiz gereken çok şey var, bu yüzden bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve içeri girmesi için işaret ediyorum. "Gitmem gerek," diyorum Bradford'a. "Dün gece geldiğin için teşekkürler."

"Ron hakkında pek bir şey düşündüğümü söyleyemem ama Charlize'le tanışmak hoşuma gitti. Bir şey daha var, bu Cumartesi Bayonne'da golf oynayacağız ve sakın bundan kaçmaya çalışma. Senatör Bailey'i kazanmak için yardımına ihtiyacım var. Saat yedide uçuyoruz. Başlama saati sekiz."

"Orada
olacağım."

"Güzel."

Görüşmeyi sonlandırdık ve şimdi karşımda oturan Julian'a baktım. "Ron yeni sözleşmeyi reddetti. Ancak yemeği ve gelecek için konuştuklarımızı takdir etmiş görünüyor. Jill konusunda karar vermem için bana iki hafta süre verdi. O zamana kadar tatilde olacak."

"Yani Ron artık buranın CEO'su olduğunu mu düşünüyor?"

Onu bu konuda anlıyorum. "Son çeyrekteki dönüşü onu yürümek konusunda iki kez düşündürmeli. Ona bunu ve bu çeyreğin nasıl şekilleneceğini hatırlatan bir e-posta gönderdim."

"Gitmeyecek. Başka hiçbir yerde iyileşemeyeceğini biliyor. Bunların hepsi lanet olası bir güç gösterisi."

"Aynı fikirde değilim ama dikkatli davranmamız gerekiyor. İsteyeceğim son şey gafil avlanmak olur."

"Gelecek hafta Saul ile görüşeceksin. Ve Mathius'la. Onları da işin içine katarsak Ron'u kaybetmemiz o kadar acı vermez."

Yine de canımı yakar, bu yüzden onu kaybetmemek öncelik listemin en üstünde.

On dakika boyunca Saul, Mathius ve önümüzdeki hafta bir konferans için Londra'dayken görüşeceğim diğer birkaç potansiyel yatırımcıyla yapacağım görüşmeler için oyun planımızı gözden geçiriyoruz. Julian, Saul hakkındaki düşüncelerini paylaşırken Charlize'in ofisime doğru yürüdüğünü görüyorum. Gözlerim hemen boynundaki siyah fiyonka takıldı. Başka bir beyaz bluz giyiyor ve o fiyonk bluzun bir özelliği, o kadar büyük ki boğazıyla göğüsleri arasındaki boşluğun çoğunu kaplıyor. Onunla boynuna yapışan kumaş sevgisi hakkında konuşmamız gerekiyor. Giydiği siyah eteği zar zor fark ediyorum çünkü o lanet olası fiyongu çözdüğümü hayal etmeden duramıyorum.

Ofisime gelmiyor. Tahlia'nın masasına doğru ilerliyor ve dönüp gitmeden önce masanın üzerine bir dosya yerleştiriyor. Bana bir kez bile bakmadı ama dün gece onunla konuştuktan sonra, bunun onun için kolay olmadığından şüpheleniyorum.

Charlize dün gece beni zorla yatak odama götürmek istedi.

Bunu yapmasını istememek için her şeyimi verdim.

Charlize yolda Jill'in yanından geçti ve bir dakika konuştuktan sonra Jill, Julian ve bana katıldı. *New York Times* röportajından sonra öfkesini dile getirdiğinden beri son iki gündür onunla pek konuşmadık. Bu yüzden şu anki ruh halini anlayamıyorum.

Dikkati tamamen benim üzerimde. "Tahlia bugün burada olacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Bundan şüpheliyim."

Jill'in yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Gelecek haftaki konferans için müsait olacak mı?"

Tahlia evden çalışıyor ve kız kardeşinin iki yaşındaki kızına bakıyor. Ofise ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok. Tahlia işini uzaktan yapabildiği için normalde bu bir sorun olmazdı ama ona ihtiyacım olacak

Gelecek hafta potansiyel yatırımcılarla görüşürken benimle Londra'da olacak. Olması gereken şeylerin gerçekleşmesinde kilit bir rol oynuyor.

"Öyle olacağına inanıyorum," diyorum.

Jill ikna olmuş görünmüyor. "Ya olmazsa, Owen? Bunun için bir planın var mı?"

"Hayır, ama bir plana ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Tahlia beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı." "Bu öyle bir durum olabilir ki, başka çaresi kalmayabilir.

ailesine öncelik vermekten başka seçeneği yok. Eğer öyleyse, alternatif düzenlemeler yapmamız gerekiyor."

Jill'in olağanüstü organizasyon becerileri vardır. Kendini iyi hissettiğinde insanları yönetmekte ve hedeflere ulaşmak için en iyi yolları bulmakta başarılıdır. Ben sadece kendimi yönetmekte iyiyim. Her zaman dışarıya bakmıyorum, Jill de bu noktada devreye giriyor. Haklı; gelecek hafta için seçeneklerimizi gözden geçirmeliyiz. Londra'daki her şeyi tek başıma idare etmemin imkânı yok.

"Haklısın," diyorum. "Lisa'ya ne dersin? O yardımcı olabilir."

Jill yüzünü buruşturup başını sallıyor. "Hayır, iyi şartlarda ayrıldı."

Lisa'nın istifasını farklı bir şekilde hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. Altı ay önce üniversiteye gitmek için ayrılana kadar Julian'ın asistanıydı. Sorgulayarak ona dönüyorum. "Ayrıldığında her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum?"

Jill ve benim aramda bir bakış attı. "Öyleydi, ama bunun yürümemesi için aklıma bir neden geliyor."

"Seninle yatmak istedi," diye tersliyor Jill sabırsızca. "Onu Londra'ya götürmüyorsun. Verimli olmaktan uzak olacak."

Tanrım.

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Burada olup bitenlerin yarısını özlüyorum.

"Tamam, peki, bir önerin var mı? Belki Charlize'in çalıştığı ajanstan biri?"

Jill yavaşça başını sallıyor. Düşünceli bir şekilde. "Charlize'i alabilirsin."

Bunlar vücudumdaki her hücrenin hoşuna giden dört kelime, ama Charlize'i almamın imkânı yok. Eğer Jill Lisa'nın verimli olmayacağını düşünüyorsa, beni Charlize'le göndermenin ne kadar verimsiz olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

"Ona burada ihtiyacın var," diyorum. Bu gerçekten çok uzak değil. Ben gelecek hafta yeni işler getirmekle meşgulken, Jill de burada müşteriyi elde tutmakla meşgul olacak. Onun da yoğun bir programı var ve Charlize'e ihtiyacı olacak.

Bir an için bunu düşünür. "Tahlia bana yardım edebilir." Suratımı astığımda, "Hayır, bu mantıklı Owen. Toplantılarda seninle birlikte oturacak birine ihtiyacın var. Sanal olarak birinin yardımıyla işlerimi halledebilirim. Charlize'i almalısın. Verimli ve yetenekli biri. İhtiyaçlarınızı anlaması uzun sürmez."

Keşke Charlize'in benim ihtiyaçlarımı ne kadar çabuk anladığını bilseydi.

Julian ayağa kalkarken, "Jill'e katılıyorum," dedi. "Önümüzdeki hafta çok şey yaşayacağız. Yanınıza alacağınız kişinin her şeye hazır olduğundan emin olmak istersiniz ve gördüğüm kadarıyla Charlize işleri çabuk kavıyor."

"Bugün Tahlia'yla konuşup nerede durduğumuza karar vereceğim," diyorum, henüz bir şey taahhüt etmek istemediğimden.

"Bunu en kısa zamanda yap," diyor Jill. "Eğer Charlize'i göndermeye karar verirsek onu hazırlamak isteyeceğiz."

Üçümüz yapmamız gereken her şeyi konuşmayı bitirdikten sonra Tahlia'yı arıyorum. İçimden bir ses, gelecek hafta benimle birlikte o uçakta Charlize'in de olacağına inanıyor ve buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Bradford'un söylediği bir şey hakkında haklı olduğundan şüpheleniyorum.

Boşandığımdan beri çıktığım kadınlarla Charlize arasında dağlar kadar fark var.

Onları son gördüğümünden beri hiçbirini aklıma gelmedi, Charlize ise onu banyoda ağlarken bulduğum andan beri aklımdan çıkmadı.

Annemin Bluestone Ödülü hakkındaki sözleri aklıma geliyor. *Jill'i kendi tarafında tutmalısın. Eğer tekneyi sallarsa, o ödül başkasına gidebilir.*

O ödül benim bir başka önceliğim. Jill'e tekneyi sallaması için bir sebep vermeme gerek yok.

Charlize

I Jill'in yarım saat önce bana gönderdiği e-postayı tekrar okudum. Gerçi buna gerek yok, çünkü zaten milyonlarca kez okudum. Ya da belki bir milyon kez. Bir şeylerin değişeceğini umduğumdan emin değilim.

ya da içeriğinden gizliden gizliye heyecan duyup duymadığımı merak ediyorum.

Pazartesi öğleden sonra Owen'la birlikte Londra'ya uçmam ve orada üç gece geçirmem gerekiyor. Jill yaklaşık bir saat önce bana bunu yapmamın sorun olup olmayacağını sordu. Ben evet dedikten sonra, seyahatle ilgili tüm detayları içeren bu e-postayı gönderdi. E-posta sanki anlaşmanın kapanışı gibiydi, artık geri adım atamayacağımı söylüyordu.

İşimi bırakmalıyım.

Hemen şimdi.

Evet, yapmam gereken tam olarak buydu.

Hemen yeni bir e-posta açıyorum ve Jill'e bir mektup yazıyorum.

KİMDEN: Jill'in

Asistanına: Jill

North

Tarih 21 Mayıs 2021, 10:05 AM

Konu: İstifa

BAYAN NORTH,

Üzülerek belirtmeliyim ki asistanlığınızdan istifa etmek zorundayım. Bu pozisyonda devam edemem. Hele ki CEO ile yaptığınız ve bir çalışanla yatmayacağını belirten anlaşmayı bozmak istiyorsam. Yani, şirket zamanı dışında seks yapmış olsak da, beni onunla Londra'ya gönderirseniz, şirket zamanında seks yapacağımızdan çok eminim.

UMARIM ANLAYABİLİRSİN. CEO'nuzun ihtiyaçlarını karşılamaktan mutluluk duyarım, ancak bu durumda Londra'daki gerçek ihtiyaçlarını karşılamak için başka bir asistan bulmanız gerektiğini düşünüyorum.

CHARLIZE COHEN
Jill North'un Asistanı

Tahlia beni aradığında bu e-postaya bakıyordum.

E-postayı silerken telefonumu elime alıyorum. "Tahlia."

Gülüyor ve sesimin muhtaç ya da çaresiz çıkmış olması gerektiğini fark ediyorum. Ben de öyle *hissediyorum*. Londra'daki görevim konusunda tamamen şaşkın hissediyorum ve bu tüm düşüncelerimi karıştırıyor. "İyi misin, Charlize?"

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Evet. Özür dilerim, bir anlık bir şey oldu. Ne oldu?"

"Jill arayıp gelecek hafta için bilmen gereken her şeyin üzerinden geçmemi istedi. Şimdi uygun bir zaman mı? Biraz zaman alacak."

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. "Evet, çek."

Sonraki bir saatimizi her şeyi detaylı bir şekilde ele alarak geçiriyoruz. Tahlia bana ihtiyaç duyacağım çok sayıda belge ve bilgiyi e-posta ile gönderirken ben de bir o kadar not alıyorum. Owen'ın katılması gereken bir konferans var ve ben de onunla birlikte katılacağım, böylece onun için herhangi bir eylem maddesini takip edebileceğim. Aynı zamanda

Potansiyel yatırımcılarla yapılacak toplantıların aksamadan ilerlemesinden ben sorumlu olacağım.

Tahlia, "Owen genel olarak zaman yönetiminde iyidir," diyor, "ancak etrafı insanlarla çevriliyken birilerinin onu doğru yolda tutmasına ihtiyacı var. Ağ kurma konusunda biraz fazla iyi ve birisi onu ilginç bulduğu bir tartışmaya dahil ederse dikkati dağılacaktır. İşinizin büyük bir kısmı onu ve zamanını önceliklerine ve hedeflerine göre yönetmek olacak, bu nedenle lütfen bu seyahatin beklenen sonuçlarına aşına olduğunuzdan emin olun."

Bunu büyük bir yere not ediyorum: *OWEN'İ YÖNET.*

"Yapacağım."

"Bunun için teşekkür ederim. Onu hiç böyle ortada bırakmamıştım, bu yüzden ona yardım etmek için orada olacağını bilmek beni rahatlatıyor."

Sesinde duyduklarıma gülümsüyorum. Tahlia Owen'ı ve başarısını gerçekten önemsiyor. "Umarım kız kardeşin iyidir. Ve lütfen bunu halledeceğimi bil. Bu hafta sonunu ihtiyacım olan tüm bilgilere sahip olduğumdan emin olmak için harcayacağım."

"Herhangi bir sorunuz olursa arayın, mesaj atın ya da e-posta gönderin. Her zaman ulaşılabilirim."

Görüşmeyi sonlandırdık ve işe koyuldum. Jill iş listesinin artık ikinci sırada geldiğini açıkça belirtti. Yolculuğa hazırlanabilmem için benim işlerimin çoğunu Tahlia'ya devretti. Owen'la henüz bu konu hakkında konuşmadım ve onun düşüncelerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Yine de bugün buna çok fazla zaman ayırmıyorum. Yapmam gereken o kadar çok şey var ki tamamen işe odaklanmış durumdayım.

Saat dört buçukta Tahlia beni tekrar arıyor. Gün boyunca ikimizin de aklına gelecek hafta için bilmem gereken bir şey geldiğinde iletişim halindeydik. Bu sefer, "Owen'a bir şey sormam gerekiyor ama telefonu sessizde. Gidip onu rahatsız edip beni aramasını söyleyebilir misin?"

"Elbette." Ayağa kalkmak için sandalyemi geri itiyorum. "Teşekkürler. Spor salonunda."

"Oh, tamam. Orası yakın mı?"

"Evet, bizim spor salonumuz."

Kaşlarımı çattım. "Owen'ın spor salonu mu var?"

Gülüyor. "Hayır, şirketin spor salonu. Bir sonraki katta."

Tanrım, tabii ki şirketin bir spor salonu var. Burası daha önce hiç görmediğim kadar kaslı insanlarla dolu.

"Tamam, anladım. Anladım. Şimdi oraya gidiyorum."

Bir sonraki kata iniyorum ve spor salonunu buluyorum. İçerideki tek kişi Owen'dı. Onu çalıştıran adam dışında, ama o adamı zar zor görüyorum çünkü tek gördüğüm Owen.

Yüce Tanrım, eğer içeride böyle bir şey varsa spor salonunu tanımam gerek.

Owen siyah bir şort ve siyah bir tişört giymiş ve şu anda bir makinenin üzerine uzanmış, bacaklarını yukarı kaldırmış, çok fazla ağırlığa benzeyen metal bir plakayı itiyor.

Tüm kasları esniyor. Bacak kasları.

Kol kasları.

Yüz kasları.

Beynim, antrenman yaptığı zamanlarda burada çalışmama izin vermesi için onu nasıl ikna edebileceğimi bulmaya çalışırken yaklaşıyorum.

Antrenörü beni Owen'dan önce fark ediyor. "Merhaba."

"Merhaba." Owen'ı gösteriyorum. "Sadece bir dakikalığına ona ihtiyacım var."

Owen bana bakıyor. Ne yazık ki kasları çalışmayı bıraktı ve kendini makineden yukarı çekti. Bir havluya uzanarak yüzünü siliyor ve bana doğru geliyor.

"Ne oldu?"

Ne mi oldu?

Her şey.

Her şey.

Şu anda hiçbir şey yolunda değil.

Var olduğunu hiç bilmediğim bir şeyle karşılaşmışım gibi hissediyorum ve şimdi tüm dünyam alt üst oldu.

Bir sonraki hayatımda spor salonu tavşanı olarak geri döneceğim.

Gözlerim göğsüne düşüyor ve "Bu gömleğin önümüzdeki iki hafta boyunca gardırobundan çıkarılması gerekiyor" diyorum.

Gözlerinde ısı parlıyor. "Önümüzdeki iki hafta boyunca burada vakit geçirmeye niyetli misin?"

Owen'a spor salonunu sevmediğimi söyledim. Ona söylediğim şeyleri hatırlaması hoşuma gidiyor.

"Spor salonlarında neler olduğunu gördüğüm için artık bir spor salonuna katılmayı düşünüyorum." "Benim evimde de bir tane var. İstedğin zaman bana katılabilirsin."

Artık rüyalarımaya giren o mavi gözlere bakıyorum ve önümüzdeki on iki ayı düşünüyorum. Birbirimize dokunamadığımız bu birkaç haftayı atlattığımızda, ona neyin çarptığını anlamayacak. Ellerimi ondan uzak tutabileceğimi sanmıyorum.

"Pekâlâ," diyorum, burada bulunma nedenime bağılı kalmaya çalışarak. "Tahlia'nın seninle bir dakika konuşması gerekiyor. Benden onu aramanı istedi. Görevimi tamamladığıma göre, hemen gitmeliyim."

Bunu yapmak için topuklarımın üzerinde dönüyorum, ancak Owen'ın eli pazumun etrafında kıvrılıyor ve beni durduruyor. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, "Gelecek hafta için iyi misin?" diye soruyor.

Hâlâ koluma sarılmış olan parmaklarına bakıyorum. Onları her yerde hissediyorum.

Her yerde.

Gitmeme izin veriyor ve beni bırakmamasını dilememek için kendimi zor tutarak tekrar yüzüne bakıyorum.

"Evet. Tüm hafta sonunu hazırlanarak geçireceğim. Bunu yapabilirim." "Sorduğum şey bu değil, Charlize."

"Biliyorum." Eteğimi düzeltiyorum. "Ben iyiyim."

Bunu bir süre düşündükten sonra, "Tahlia'yı arayacağım. Teşekkürler."

Masama geri dönerken bedenimi saran endişeyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Owen bana, ben onun için çalışırken ilişkiye girmemizin Jill'le olan iş ilişkisine zarar vereceğini söyledi. İlişkilerinde herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum ve Londra'ya uçmanın ve birlikte bu kadar yakın çalışmanın ondan uzak durmamı kolaylaştırmayacağından çok endişeliyim.

Bir sonraki hayatımda spor salonu tavşanı olarak geri dönmeyeceğim. Bir kedi olarak geri döneceğim.

Bir kedi olarak kendimi bu tür bir duruma sokmak için çok daha az fırsat var.

HAFTA SONU bir araştırma ve inkâr bulanıklığı içinde geçip gidiyor.

Saçımı kestiriyorum, tüm vücuduma lazer epilasyon yaptırıyorum, manikür ve pedikür yaptırıyorum ve yüz bakımı yaptırıyorum.

Owen'ın katılacağı konferansı ve görüşeceği yatırımcıları araştırıyorum. Ayrıca genel olarak hedge fon endüstrisini araştırıyorum; başlıca oyuncular, endüstrinin tarihi ve son on yıldaki getirileri, gelecek tahminleri ve asla ihtiyaç duymayacağımdan emin olduğum bir dizi başka bilgi hakkında kendime hızlandırılmış bir kurs veriyorum. İşimle ilgili olarak sevdiğim bir şey varsa o da hazırlıklı olmaktır.

Pazar akşamı yemeği için ailemin evine vardığımda kendimi Londra seyahatine hazır hissediyorum.

İnkârı tamamen benimsedim.

Owen ve ben kesinlikle birkaç günü birlikte geçirebiliriz. Biz yetişkin insanlarız.

Ellerimi kendime saklayabilirim.

Ayrıca, birbirimize bakamayacak kadar işle meşgul olacağız.

Bu hafta sonu tüm o güzellik bakımlarını sadece kendimi şımartmak için yaptırđım.

"Charlize." Annemin mutfağına girerken kardeşimin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Bu pijama pantolonu da neyin nesi?"

Üzerinde Sorry I'm Late, I Didn't Want To Come yazan beyaz bir tişörtle kombinlediğim bol, çiçek desenli pantolona bakıyorum. "Beğenmedin mi?"

Sırıttıyor. "Bayıldım amına koyayım. O tişörte de. Annemin de seveceğinden eminim." Sırıttısına karşılık veriyorum. "Aynen benim düşüncelerim."

Gülümsemeye devam ederken başını sallıyor. "Seni çok özledim. Bana bir süreliğine seyahat etmeyi bıraktığını söyle."

"Bir yıl kadar. Bir ara Avrupa'ya geri dönmek istiyorum."

Mutfak adasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Kaçmayı ne zaman bırakacaksın?"

Bu aramızdaki eski bir konuşma. Nate benim bir koşucu olduğumu düşünüyor. Asla kalıp kendi sorunlarımla uğraşmadığımı. Ben buna katılmıyorum. Kendimi gezme tutkusu olan özgür bir ruh olarak görmeyi tercih ediyorum.

"Biliyor musun, seyahat etmek kendinle bağlantı kurmanın harika bir yoludur. Bir ara sen de denemelisin."

"Ben burada kendimle gayet iyi iletişim kuruyorum."

Kardeşim bazen çok kibirli olabiliyor. Onu ölesiye seviyorum ama ben ona karşılık vermeye çalıştığımda hiç dinlemeden bana tavsiye vermeyi seviyor.

Onunla daha fazla konuşmadan annem mutfağa geliyor. Kıyafetime bakarken kaşlarını çatıyor ama bundan bahsetmiyor. Onun yerine, "Geç kaldın, Charlize." dedi.

"On dakika geç sayılmaz."

"Benim dünyamda öyle. Bu akşam yemekten sonra yapmam gereken çok şey var ve şimdi on dakika gerideyiz."

Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Anne, bu bir aile yemeği, senin galalarından biri değil. Gerekirse on dakika erken çıkabiliriz."

Bana sert bir bakış attı. Tartışma zahmetine bile girmemem gerektiğini bildiğim bir bakış. "Baban yemek odasında bizi bekliyor."

On dakika sonra dördümüz, ebeveynlerimiz bize çocukların görülmesi ve duyulmaması gerektiğini öğretirken sessizlik içinde oturduğumuza dair pek çok anımın olduğu yemek masasının etrafında oturuyoruz.

Babam ve Nate on beş dakika boyunca işlerini tartıştılar. Ağabeyim babamı hukuk alanında takip etti. Ailemizin bununla gurur duyduğunu söylemek küçümsemek olur. Gerçek bir şekerleme yapabilirim ve kimse fark etmez.

Nate babama on beş dakikasını verdikten sonra bana bakıp "İş arayışın nasıl gidiyor?" diye sordu.

Annemin her aile yemeğinde servis etmesi gerektiğine karar verdiğim tavuğu yemeyi bitiriyorum. "North Management'ta birkaç haftalığına iş buldum. Bu hafta orada çalışıyorum."

"Bunun tam zamanlı bir işe dönüşme ihtimali var mı?" Nate soruyor. "Çalışmak için harika bir şirket olurdu."

"Hiç sanmıyorum." Anneme bakıyorum. "Az önce gelecek haftaki galaya gelemeyeceğimi fark ettim. İş için Londra'ya gitmem gerekiyor."

Bu haber onu mutlu etmedi. "Senin ve Nate'in bana yardım etmenizi istedim." "Biliyorum, ama bundan kurtulamıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Tavsiyemi dinleyip Benjamin'den iş isteseydin Londra'ya gitmek zorunda kalmazdın."

Tanrım, bana güç ver.

"Tavsiyene uydum. Bir iş bulma kurumuna kaydoldum. Bana bu işi buldular."

"Benjamin'in sana hemen bir iş vereceğini biliyorum," diyor.

"Benjamin'in şirketi için çalışmak istemiyorum."

"Tanrı bilir neden olmasın," diyor. "Şirketinin ne kadar başarılı olduğunu biliyorsun."

Annem Owen'la flört ettiğimi bilse altına işerdi. Benjamin bir emlak geliştiricisi ve evet, şirketi başarılı. Yine de Owen'ınki kadar başarılı değil.

"Tanrı bilir neden onun kalbimi kırdığını unutmayı tercih ediyorsun anne."

Bunu ancak aşk evliliğinden ziyade aileleri birleştirmeye inanan bir kadının yapabileceği şekilde reddediyor. "Eminim her iki tarafta da birçok yanlış anlaşılma olmuştur, Charlize."

Eğer onu durdurmanın bir yolunu bulmazsam, bu konuda konuşmaya devam edecek. Bu yüzden "Biriyle tanıştım." diye geveliyorum.

Tüm masadan sessizlikle karşılandım.

Sonra Nate sırtıyor, koltuğunda geriye yaslanıyor ve kolunu yanındaki boş koltuğun arkasına doğru uzatıyor. "Kim?"

Kahret

sin.

Lanet

olsun.

Neden *böyle* bir şey söyledim ki?

Annem cevabımı merakla bekliyor.

Babam ilgili görünüyor.

Ailem, hayatta başarılı olmamın tek yolu bir erkeğin arkasında durmakmış gibi davranıyor. Kendi geçimimi sağlayabileceğimi düşünmüyorlar. Şu anda bana bakışları, Nate'e işi hakkında soru sorduklarında ona bakışlarıyla aynı. İş durumumu kontrol etmenin dışında, işim hakkında hiç soru sormuyorlar. Bana sordukları tek şey flört hayatım.

"Hâlâ yeni," diyorum.

"Peki," diyor annem sabırsızlıkla, "kim o?"

"Henüz söylemek istemiyorum. Onunla görüşmeye devam edip etmeyeceğime karar verene kadar olmaz."

Nate bana eğlenerek bakıyor. Yüz ifadesinden *bu konuda iyi şanslar* dilediği anlaşılıyor. "Kim olduğunu söylemeyi düşünmüyorsan neden bize biriyle tanıştığını söylüyorsun?"

Annem öyle diyor.

"Bilmek istersiniz diye düşünmüştüm."

"İlgileniyoruz," diyor. "Kim olduğunu bilmek daha da çok ilgimi çekiyor. Lütfen tanıdığımız biri olduğunu söyleyin."

Annem züppeden başka bir şey değildir. "Sanırım tanıdığın biri."

Annemin sabırsızlığı artıyor ama beni daha fazla sorguya çekmiyor. Yine de aklından geçenleri okuyabiliyorum. Araştırmak için planlar yapmaya başladı bile. O olacak

kız kardeşini de bu arayışa sürükler. İkisi birlikte, tüm evlilik umutlarını bağlayacağı adamın adını ortaya çıkarmak için ellerinden geleni yapacaklardır.

Zavallı Owen, eğer ikisi de bunu çözerse.

Ama yaşasın benim için (umarım) tüm bu Benjamin muhabbetinin sonunu duyarım.

Nate imdadıma yetişiyor ve anneme "Peki, galada sana nasıl yardım etmemi istersin?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

Neredeyse on dakika boyunca gala hakkında konuştular.

Annem Nate'e, New York'taki dezavantajlı çocuklara burs sağlayan bir Inner-City Burs Fonu için planlanmasına yardım ettiği başka bir galaya işinden tanıdığı bazı kişileri getirmeye yardım edip edemeyeceğini sorduğunda tartışmaya geri çekiliyorum.

Benden neden hiç bu şekilde yardım istemediğini merak ederek ona bakıyorum. Bu Nate'ten bağışçılar çekmesine yardım etmesini istediği ilk sefer değil. Benden bir kez bile istememiş olması canımı acıtıyor. Bu tamamen mantıksız bir duygu çünkü onun galalarına hiç ilgi göstermedim ama yine de bunu hissediyorum. Keşke annem beni evlendirilmesi gereken bir kızıdan daha fazlası olarak görseydi.

"Yardım edebilirim." Sözcükler ben onları yavaşlatamadan ağzımdan çıkıyor.

Annem konuşmayı kesiyor ve bana bakıyor, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Sonra beni başından savdı. "İşinle ve yeni erkek arkadaşınla meşgulsün. Bu işi Nate'e bırakalım."

Annemin yirmi birinci yüzyıla sürüklenmesi gerekiyor ve bunu yapacak kişi de ben olmalıyım.

"Çok meşgul değilim anne ve seni görüştürebileceğim pek çok insan tanıyorum."

Ağzımdan çıkan bu kelimeler de ne?

"Oh, Charlize, sanmıyorum-"

"Hayır, yardım ediyorum. Gala ile ilgili tüm bilgileri bana e-posta ile gönderebilir misin?"

Nate bana baktı. "Kafalarımızı birleştirebiliriz."

Kardeşıme gülümsüyorum. Zaman zaman kibirli biri olsa *da*, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi düşündüğünü biliyorum. Hayatta kalmam için bir erkeğin yardımına ihtiyacım olduğuna inanmadığını da biliyorum. Nate *kesinlikle pantolonu ikiye bölme* kampında yer alıyor.

"Bunu çok isterim," diyorum.

Başını sallıyor ve anneme bakıyor. "Onu bize bırak. Yakında senin için bazı isimler bulacağız."

"Ve o bilgileri bana e-posta ile göndermeyi unutma," diyorum ve gönderene kadar annemin peşini bırakmayacağımı not ediyorum.

Akşam 21:00'den hemen sonra eve vardığımda Poppy'den bir mesaj aldım. Balayındayken her gece bana mesaj atıyormuş.

Poppy: Seni özledim.

Dylan'ın koltuğuna kıvrılıp ona cevap verirken gülümsüyorum.

Charlize: Tabii ki özlüyorsun. Çok özlenebilirim. Ama bana hala seks yaptığını söyle.

Poppy: Tabii ki yapıyorum. Kocam kendisi için neyin iyi olduğunu bilir.

Charlize: Kadın ve erkek arasında tam eşitliğin sağlanması için daha kaç yüzyıl geçmesi gerektiğini düşünüyorsun?

Poppy: Charles, soruların için yaşadığımı biliyorsun, ama bu öyle bir soru ki içine girmek için en az bir gece ve birkaç şişe şarap gerekiyor. Ayrıca, bu gecede üç kez orgazm oldum. Eşitsizliği düşünerek mutluluğumu mahvetmek istemiyorum.

Charlize: Bu gece hayatımda büyük bir geri adım attım baba.

Nasıl?

Charlize: Anneme galalarından birinde yardım etmeyi teklif ettim. Poppy: Bu nasıl bir geri adım?

Charlize: Bu galalar ve annemin onlarla tırmandığı sosyete merdiveni hakkında ne hissettiğimi biliyorsun.

Poppy: Sana söyledim, bunu hayırseverlik olarak düşün. Hayırseverlere ihtiyacımız var.

Charlize: Biliyorum ama yine de. Arkadaşlarıyla yaptığı bir miktar "bana bak" var. Her zaman sosyal statüsü hakkında çok endişeli.

Biriyle yatman lazım. Yasağının kalkmasına daha kaç gün var?

Charlize: ÇOK FAZLA. Ve şimdi geçmemiz gereken bir Londra var.

Poppy: Belki siki kazara içine düşer. Kazalar olur, bilirsin.

Gitmeliyim. Seth bana bakıyor. Charlize: OMG ne

zamandan beri böyle konuşuyorsun?

Poppy: Ben Şimdi a evli Kadın. Biz konuşmak

Farklı bir şekilde.

İyi geceler, Charles x Charlize:

İyi geceler, Pop x

Kuzenimi böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor. Her seferinde mutlu olabilmek için pek çok erkeğin arasından geçmek zorunda kaldı. Gece geç saatlere kadar dondurma yiyip ağlayarak ayrılıklarını anlattığımız gecelerin sayısı iki elin parmaklarını geçmez.

Bu gecelerden bazılarını dişlerimi fırçalarken hatırlıyorum, on beş dakika sonra bir mesaj daha geliyor. Muhtemelen Dylan'ın stüdyosunda geç saate kadar kalacağını söylediğini düşünerek cevap göndermek için telefonumu elime alıyorum. Telefonumdan gelen isim beni olduğum yerde durduruyor.

Owen: Yarın sabah on birde seni alırım.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen mesajına bakıyorum.

Dört gün önce North Management'ta kalmayı kabul ettiğimden beri mesajlaşmamıştık. Ona mesaj göndermeyi birçok kez düşündüm, hatta silmeden önce birkaç tanesini işaretledim.

Mesajı tekrar tekrar okurken bedenim beklentiyle canlanıyor. Böyle bir mesajın, kişisel, seksi ya da müstehcen hiçbir şey içermeyen bir mesajın beni böyle hissettirmesi delilik.

Bir cevap yazıyorum ve sonra silip yeniden yazıyorum. Bunu en az beş kez yapıyorum.

Tanrım, kafaları karışmış gibi her yerde aşağı yukarı gidip gelen noktaları görecek.

Gerçek şu ki kafaları karışık, tıpkı benim kafamın karışık olduğu gibi.

Owen ve benim içinde bulunduğumuz boşluğu düşünüyorum. Birçok kişisel şeyi paylaştığımız için onu tanıyormuş gibi hissettiğim ama aslında onu hiç tanımadığım o boşluk.

Beyninin nasıl çalıştığını henüz bilmiyorum.

Noktaları nasıl birleştirdiğini, zihnindeki tren raylarının nasıl çalıştığını ya da dünyayı nasıl gördüğünü.

Bir kadınla vakit geçirmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu bilmiyorum.

Çok mesaj atan bir adam mı, yoksa sessizliği mi seviyor, yoksa her şey o anda uğraştığı şeylere mi bağlı?

Bazı şeyleri benim kadar derinden hissediyor mu bilmiyorum.

Hızlı bir bağ hissediyor mu, yoksa başlangıçta tamamen fiziksel mi? Zihnim tüm bunları düşünürken başka bir mesaj geliyor. **Owen: Çocukluğumdan en sevdiğim anılarımdan biri**

Büyükbabamla bir tekneye binmiştim. Altı yaşındaydım ve yelken açmasına yardım etmeme izin verdi. Ailem hiçbir zaman onlara yardım etmeme izin vermemişti. Hiçbir zaman

Bir şeye katkıda bulunmuş olma hissini unutmak. Sanırım o gün kendime meydan okumayı öğrendiğim gündü. Yeni beceriler öğrenmenin ve daha iyisini yapmak için kendimle yarışmanın heyecanını.

Yeni bir düşünce ve duygu seliyle parmaklarım yazmayı bırakıyor.

Sonra da silmek için beş kez düşünmediğim bir mesajı çılgınca yazıyorum.

Charlize: Şimdi benim sıram, değil mi? Owen: Evet.

Charlize: En kötü çocukluk anılarımdan biri annem tarafından bir yalanın içinde yakalanmamdır. On iki yaşımdayken ucuz bir yüzük çalmıştım ve annem beni yüzüğü takarken görünce nereden aldığımı sordu. Yalan söyledim ve bir arkadaşımın verdiğini söyledim. Durumun böyle olmadığını teyit ettikten sonra, ertesi sabah yaptığım şeyi itiraf etmem için beni mağazaya götüreceğini söyledi. Korkunçtu. Mağaza annemle yüzüğün bedelini faiziyle birlikte ödemem konusunda bir anlaşmaya vardı. Altı hafta boyunca haftada iki kez o insanlarla yüzleşmek zorunda kaldım.

Owen: Bir daha hiç hırsızlık yaptın mı?

Charlize: Asla. Anneme de bir daha asla yalan söylemedim. Yani, küçük beyaz yalanlar tabii ki, ama önemli bir şey değil. Aslında kendimi kurtarmak için yalan söyleyemem. Yüzüm her zaman "şu anda yalan söylüyor!" diye bağırır.

Charlize: Bu gece anneme senden bahsettim.

Charlize: Oh Tanrım. Bak: açık kitap.

Charlize: Öyle demek istemedim. Yani, ona biriyle tanıştığımı söyledim.

Charlize: Tüm bunları görmezden gel. Hiçbiri doğru çıkmadı. Şimdi yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Owen.

Beni arıyor.

Yatağıma uzanırken, "Telefon görüşmelerinin iş dışında personelinizle yapabileceğiniz kabul edilebilir davranışlar listenizde olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Konuşmamız gereken bir iş gezisi var."

"Bu doğru. Yarın sabah on birde hazır olacağım, Bay North."

"Kahretsin," diye homurdandı, "bana böyle demeye devam edersen, ben kabul edilemez taleplerde bulunmadan bu yolculuğu tamamlayamayacağız."

"Bir patrondan kabul edilemez talepte bulunmanın ne anlama geldiğini öğrenmek için bu gece biraz araştırma yapacağım. Bu seyahatte görevimin sizi yönetmek olduğu söylendi, bu yüzden neyi yönetmem gerektiğini tam olarak bilmem gerekiyor."

"Sana beni idare etmeni kim söylediye maaşına zam yapmalı."

"Şu anda kendime dokunmak istemem kötü bir şey mi?" Elim çoktan vücudumda aşağı doğru inmeye başlamıştı.

Owen'ın bu soruya cevap vermesi biraz zaman alıyor ve cevap verdiğinde sesi o kadar gırtlaktan geliyor ki, içimde yepyeni bir ihtiyaç seviyesi ortaya çıkıyor. "Bütün hafta sonu seni aramak için kendimle savaştım, Charlize. Aletim itiraf etmek istediğimden çok daha fazla elimdeydi."

Bütün edepsizliklerin anası.

Şu anda Owen'la telefon seksi yapmayı gerçekten istiyorum. Daha önce hiçbir erkekle telefon seksi yapmak istemediğim kadar. Ama bu yapmamız gereken son şey.

"Eminim Londra'ya gitmişsinizdir," diyorum konuşmayı tamamen değiştirerek, "ama ben her zaman patronumun iyi hazırlanmış olmasını isterim. Yanına bir şemsiye ve kat kat giysiler aldığından emin ol."

Görünüşe göre Owen da en az benim kadar konuşmaları değiştirmekte başarılı. "Annene benim hakkımda ne söyledin?"

"Adını değil." "Bu hayal kırıklığı."

"Kiminle görüştüğümü anladığında hayal kırıklığına uğramayacaksın. Yapmak istemediğin şeyleri yapman için seni taciz etmeye başladığında her türlü hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Ne tür şeyler?"

"Seni hazırlamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"En az on iki ay boyunca senin yanında olacak adam ben olduğum için yapılacak en doğru şey bu."

Oh. Benim.

"Beş yıllık planlarınız da bir yıllık planlarınız kadar hızlı bir araya geliyor mu?" "Bir yıllık bir planı hiç bu kadar hızlı bir şekilde bir araya getirmemiştim. Ama sonra

biraz yardım. Beni bir yıl boyunca seks için kullanmaktan ilk bahsedenin sen olduğunu hatırlıyorum. Bir kadın böyle bir öneride bulunup da erkeğin bu önerinin peşinden gitmemesini bekleyemez."

"Ne de olsa benim işim seni idare etmek."

"O zaman biraz idare edip beni annen için hazırlamaya ne dersin?"

"Hayır," diye gülümsüyorum telefona, "sanırım bu konuda rüzgârın bizi nereye sürükleyeceğini göreceğim. Benim fevri davranışlarımdan hoşlandığını söylemiştin."

"Bela," diye mırıldanıyor ve gülümsediğini duyduğuma yemin edebilirim.

"Sen en iyi türden birisin."

"İyi geceler, Owen. Sabah on birde görüşürüz."

"İyi geceler, Charlize." İyi geceler diyor ama sesindeki her şey, istediğim bu olsaydı bütün gece benimle bu görüşmede kalacağını söylüyor.

Keşke bunu ne kadar istediğimi bilseydi.

Bırakın bir yıllık planı, hiçbir zaman beş yıllık plan yapan bir kız olmadım. Bu tam olarak doğru değil. Daha önce de planlar yapmıştım, seyahat ve kalp kırıklıklarını unutmayı içeren türden.

Owen'la şimdiden bir yıllık plan yapıyorum.

Bu adamla bol bol seks ve gece geç saatlere kadar sohbet etmek istiyorum.

Charlize

O Wen'in kendi jeti var.

Geçen gece evinde gördüğüm kadar lüks.

Beni uçağa kadar takip etti ve kabine girdiğimizde

Elini sırtıma koyuyor ve "Ayrılmadan önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, ama sonra ofiste seninle bazı şeyleri gözden geçirmek istiyorum" diyor.

Uçağın uzunluğuna bakıyorum, farklı bölümlere açılan kapılara dikkat ediyorum. "Burada bir ofisiniz mi var?" Bu beni çok şaşırtıyor ama bir yandan da eli sırtımda olduğu için odaklanmakta zorlanıyorum.

"Evet. Şu ilk kapının ardında. Eğer oraya yerleşmek istersen, birkaç dakika içinde geleceğim."

Seyahat ettiğimde konforlu bir şekilde uçarım ama hiç bu kadar konforlu bir şekilde uçmamıştım.

Owen'dan ayrılıp, bir tarafında tekli koltukların, diğer tarafında ise sırtı pencerelere dönük uzun bir kanepenin bulunduğu ilk bölüme doğru yürüyorum. Jet, siyah vurgularla pelüş kremlerden yapılmış. Halı sanki içine batabilirmişim gibi hissettiriyor. Alan, uzansam da asla dolmayacakmış gibi hissettiriyor. Bir daha asla ticari bir uçakta seyahat etmek istemiyorum.

Ofisin bir tarafında bir kanep, diğer tarafında da bir masa var. Masada dört kişi oturabiliyor ve ben de oraya yerleşiyorum. Daha sonra

Uçağın geri kalanında, son bölümde çift kişilik yataklı bir yatak odası bulduk. O kadar geniş ki bir köşesinde oturma alanı bile var. Banyo, ofis ile yatak odasının arasında.

Bir daha asla özel jetten başka bir şeyle uçmak istemiyorum.

Dizüstü bilgisayarımı masaya kurup çalışmaya başlıyorum, e-postalarımı kontrol ediyorum ve Tahlia ile Jill'in gönderdiği işleri işleme koyuyorum. Owen'ın görüşmesini bitirmesi birkaç dakikadan uzun sürüyor ve on dakika sonra bana katılıyor.

Karşımdaki koltuklardan birine oturduğunda bilgisayarımdan başımı kaldırıp bakıyorum. Bugün bej rengi bir chino pantolon ve lacivert bir polo ile gündelik kıyafet tercih etmiş. Bana kalırsa bu chino pantolonlar yasak dönemimizde giyilmek için biraz fazla uygun. Uygun olandan çok daha fazla dikkatimi çekiyorlar. Öyle ki, bana katıldıktan sonra nihayet bakışlarımı onun yüzüne doğru sürüklediğimde, onun beni ateşle izlediğini görüyorum.

Doğru
ya. İş.
Stat.

E-postalarımı bakıyorum. "Bir dakika içinde tamamen seninim. Jill'in yapmamı istediği bir şeyi bitirmem gerekiyor."

"Acele etme. Beklerken yapabileceğim çok şey var."

Jill'in bana gönderdiği görev düşündüğümde daha uzun sürdü. Ben tamamladığımda havadaydık ve Owen dizüstü bilgisayarında bir şeyler okumaya dalmıştı.

"Sen ne zaman istersen ben hazırım," diyorum.

Sonraki birkaç saati konferans ve Owen'ın görüşeceği kişiler hakkında konuşarak geçiriyoruz. Tüm bunları zaten araştırmıştım, ancak Owen beni daha iyi hazırlamama yardımcı olacak başka bilgiler de veriyor. Bu hafta hedeflediği sonuçlar hakkında ayrıntılara giriyor ve ara vermek için konuşmayı bıraktığında, onun yepyeni bir katmanını tanıdığımı hissediyorum.

Owen'ın neden bu kadar başarılı olduğunu anlıyorum. Sadece zeki ve stratejik değil, aynı zamanda insanları anlıyor gibi görünüyor. İnsanları iyi okuduğunu zaten biliyorum. Beni okuması ve benim akışıma nasıl ayak uyduracağını anlaması bunun kanıtı. Bu becerilerinin işinde ona yardımcı olduğunu hayal ediyorum.

Yemek yemek ve esnemek için yarım saat ara veriyoruz ve ardından yarım saat boyunca yarının programını gözden geçiriyoruz. Owen'ın sabah 8:30'da açılış konuşmasını yapmadan önce 6:30'da erken bir kahvaltı toplantısı var,

Gün konferans oturumları, öğle yemeği toplantısı, daha fazla oturum, yemek öncesi toplantı, kokteyl partisi ve ardından konferans katılımcılarından bazılarıyla akşam yemeği ile dolu.

Tüm bunları konuştuktan sonra, sadece düşününce bile bitkin hissederek koltuğumda arkama yaslanıyorum ve "Sanırım spor salonuna erken gideceksin" diyorum. Şaka yapıyorum tabii ki. Bu gece otele ancak gece yarısından sonra varacağız. Owen'ın uyumaya ihtiyacı var, ağırlık kaldırmaya değil.

Owen şakalarını kaçırıyor. Ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Saat beşte orada olacağım."

Yavaşça göz kırpıyorum. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ve su bardağına uzanıyor. "Hayır."

O kadar rahatlamışım ki bir an iş için burada olduğumu unutuyorum. Bacaklarımı uzatıyorum ve onun yanındaki koltuğa yaslamak için kaldırıyorum. Bunu yaparken ayak bileğim Owen'ın koltukta duran eline değiyor.

Bu dokunuşu içimin derinliklerinde hissediyorum ve bacağımı hızla geri çekiyorum.

Owen elini bileğime doluyor ve beni durduruyor. "Onu burada bırak."

Tenimin onunkine değmesinin bile yangın çıkarmak için yeterli olduğunu düşünüyorsam, elinin tamamının bileğime dolanması gerçek bir cehennem başlatabilirdi.

Ayağımı koltuğun üzerinde bırakıyorum.

Owen elini gevşetiyor ama ayağımın tamamen gitmesine izin vermiyor.

Sonraki yarım saat boyunca konuşurken bileğimi hafifçe okşayarak tüm düşüncelerimi düzensiz bir duruma sokmaya devam ediyor.

Ben Owen'ın yelken sevgisi hakkında daha fazla şey öğreniyorum, o da benim İtalya sevgimi öğreniyor. İtalya'ya sadece bir kez gitmiş, ben de ona en sevdiğim üç yeri anlatıyorum. Her kelimeye asılı kalmış gibi dinliyor ama başparmağının tenime her vuruşunda beynimde oluşan kaos nedeniyle algım yanlış olabilir.

Onun dikkatini bir saniye daha çekemeyecek hale geldiğimde, oldukça güçlü bir şekilde "Yapacak işlerin var" diyorum.

Bana eğlenerek bakıyor. "Öyle mi?"

Ayağımı tuttuğu yerden çekiyorum ve bacaklarımı masanın kendi tarafına geri getiriyorum. "Evet."

"Beni böyle mi yönetiyorsun?"

Ona patronluk taslayan bir bakış attım. "Kesinlikle."

Dizüstü bilgisayarına uzanıyor. "Sanırım senin yönetim tarzından hoşlanacağım, Charlize."

Bana bakmayı bırakıp işe koyulmadan önce düşündüğüm son şey, bulmayı unuttuğum kahverengi kontakt lensleri takması için ısrar etmem gerektiği oluyor.

"HAYIR," diyor Owen Londra'daki otelin resepsiyon görevlisine, "İki süitimiz dolu."

Saat Londra saatiyle gece 1'i biraz geçiyor ve resepsiyon görevlisi bugünün hiç yaşanmamış olmasını diliyor gibi görünüyor. On dakika önce vardık ve ona ulaştığımızdan beri sorundan başka bir şey olmadı.

Owen yeni gelen bazı e-postalarla uğraşırken ben de check-in işlemleriyle ilgileniyordum. Resepsiyonist konuşmaya başladığımız andan itibaren bana kaba davrandı. Bana sadece bir süit için rezervasyon yaptırdığını söylediğinde, rezervasyon onay e-postamızı gösterdim. Araştırdı ve nasıl olduğunu bilmediğini, ancak süitlerimizden birinin birkaç saat önce başka bir misafire verildiğine karar vererek geri döndü. Hiç de özür dileyici değildi.

Görünüşe göre, konferans nedeniyle otel tamamen doluymuş.

Owen'ın kontrolü ele almasını izliyorum ve ne kadar sakin olduğunu düşünüyorum. Bu kadına kabalığı hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemeye hazırım, ama o hala hoş modda.

Kadınla beş dakika boyunca ileri geri konuşuyor ve bu noktada oradan uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Uçuşumuzdan sonra yorgunum ve Owen'ın kabalık için gösterdiği sabra sahip değilim.

Sonunda bana katıldığında özür dilemiş görünüyor. "Bizim için sadece bir süitleri var."

"Seninle paylaşmak gerçekten zor olacak." Hemen yanıt vermeyip pişmanlık içinde bakmaya devam edince, "Sorun değil Owen," diyorum.

"Bir oda boşalırsa listesinin başında olacağımızı açıkça belirttim."

Uzun bir nefes alıyorum. "Hadi yukarı çıkıp yerleşelim. Yarın uzun bir gün olacak ve elinden gelenin en iyisini yapabilmen için uykuya ihtiyacın var."

Başını sallıyor ve bizi süitimize çıkaracak asansörü buluyoruz.

Yorgunluk için söylenecek bir şey var: bir kızı seksten uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.

Ancak, söz konusu kız, paylaşması gereken adamın yanında dururken bir kral yatak manzarasıyla karşılaştığında durum böyle değildir.

"Ben kanepeyi alacağım," diyor Owen.

Ona bakıyorum. "Bu hafta iyi bir uyku çekmesi gereken sensin. Sen yatağı al."

Bunu düşünmedi bile. Başını sertçe sallayarak, "Hayır" diyor.

Bunun için çok yorgunum.

Ve şimdi de gerçekten tahrik oluyorum çünkü Owen bana bir daha asla yemek yemek istememek için umutsuzca çabalayan aç bir adam gibi bakıyor.

Parmağımı göğsüne vuruyorum. "Bu hafta senden ben sorumluyum ve ikimizin de yatakta yatmasına karar verdim çünkü biliyorum ki ne sen benim kanepede yatmama ne de ben senin orada yatmana izin vermeyeceğim." Yanından geçip yatağın sol tarafını tutuyorum ve çantamı üzerine bırakıyorum. "Uyumadan önce hızlıca bir duş alacağım. Eğer gece boyunca sana sarılmaya çalışırsam, beni uyandırıp durmamı sağlamaya çalışmak yerine bunu yapmalısın çünkü yarın yorgun bir Charlize ikimiz için de eğlenceli olmayacaktır." Beklentiyle ona bakıyorum. "İyi miyiz?"

Dudakları titriyor. "İyiyiz."

"İyi."

Geri döndüğünde yatak odasının kapısını yarılamıştı. "Gece boyunca bana sarılmaya çalışırsan onunla kaçmamam için hiçbir şans yoktu."

Vay anasını, ne olduğunu bilmiyorum. Burası sıcak mı?

Charlize

I Bebek gibi uyudum.
Uykumda Owen'a sarılmaya çalışıp çalışmadığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama penisi kazara içime düşmeden geceyi atlattım. Poppy Yanlış: Kazalar olmaz.

Alarmım beni sabah 5:30'da uyandırdığında Owen spor salonundaydı ve bunun için şükrediyorum. Onun varlığı düşüncelerimin karmakarışık olmasına neden olmadan uyanmam ve güne odaklanmam için bana bir şans veriyor.

Sabah 5:50'de banyodan havluya sarınmış bir şekilde çıktığımda Owen'ın süitte telefonla konuştuğunu duyuyorum. Bugün için seçtiğim beyaz bluz ve siyah kalem eteği giyip saçlarımı kurutuyorum. Bunu yapmanın yarısındayken Owen'ın duş alması gerektiği aklıma geliyor, bu yüzden saç kurutma makinesinin fişini çekiyorum ve bunu orada bitirmek için süite götürüyorum.

Onu oturma odasında bulduğumda "Banyo tamamen senin," diyorum.

Kanepede oturmuş, spor kıyafetlerini giymiş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler okuyor. Bana baktığında dudaklarından yumuşak bir küfür dökülüyor. Ayağa kalkıp bana doğru geliyor. "Kaç tane fiyonklu bluzun var?"

Bluzuma bakıyorum. Boğazımda belirgin bir fiyonkla bağlanan iki uzun kumaş şeridine dönüşen bir yakası var. Fiyonk daha sonra bluzun ortasından aşağı doğru sarkıyor. Bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum ve aniden fark ediyorum ki

Geçen hafta giydiğim bluzun ona çok yakıştığını söyledi. Kırmızı kurdele. "Fiyonklara karşı bir ilgin mi var?"

Gözleri vücudumun her yerinde ama en çok fiyonkta. "Onları giymene karşı bir şeyim var."

Ve o spor salonundayken yaptığım tüm o merkezleme işi gitti.

Artık içimde sakın bir nefes yok.

Beynimde onu idare edecek kelimeler bulmaya çalışırken, *çünkü bu benim buradaki tek işim ve cidden başarısız olmak üzereyim*, süitin kapısı çalındı.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordum.

Başını sallıyor ve kapıyı açmak için adım atıyor.

Bir dakika sonra Owen'ın getirdiği kahvaltılıklara bakıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kahvaltı toplantımız yok muydu?"

"Evet ama aç uyanırsan açlıktan ölmeni istemedim. Sana ne sipariş edeceğini soracaktım, ama dün gece çabucak sızdığın için, özgürlüğümü kullandım ve hoşuna gideceğini düşündüğüm şeyleri seçtim."

Ve ben yine ne diyeceğimi bilemedim.

Owen da dün gece benim kadar yorgundu. Muhtemelen daha da fazla. Ben duş alıp yatmaya hazırlanırken o benden uzak durdu. Ona iyi geceler dilediğimde, ben uyurken bazı işler yapacağını söyledi. Bana biraz zaman tanımaktan bahsetti. Bunun çok düşünceli bir davranış olduğunu düşünmüştüm ama o daha da düşünceli davranmış, kahvaltıdan önce bir şeyler yemem gerekirse diye bana kahvaltı ısmarlamıştı.

Sipariş ettiği pastırma, yumurta ve waffle'ları incelerken usulca "Teşekkür ederim," dedim. "Minnettarım." Konu yemek olduğunda hiç utanmam. Bugün mutlulukla iki kahvaltı yapacağım.

"Ben duş alacağım," diyor. "Banyoda bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim."

O yatak odasına doğru yürürken gözlerimi ondan uzak tutmakta fevkalade başarısız oluyorum. Owen'ın fiyonklara karşı bir ilgisi var; sanırım benim de spor kıyafetlerine karşı bir ilgim olabilir. Yani, bir erkeğin giyinik olması gerekiyorsa, kollarını ya da bacaklarını örtmeyen şeyler giymesi benim tercihim.

Gözden kaybolduğunda derin bir nefes alıyorum.

İki gün boyunca Owen'la aynı mekânı paylaşmak kolay olmayacak. *Tam* orada.

Dokunma mesafesinde.

Öpüşme mesafesinde.

Kırmızı tangaı cebime koyuyorum mesafesinde.

Ama bundan da öte, bana düşünceli ve özenli tarafını gösteriyor.

İki gece önce, Owen'ın hızlı bir şekilde bağ kuran bir erkek olup olmadığını merak ettim. Bunu neden sorguladığımdan bile emin değilim. Tanıştığımız ilk geceden beri benimle bağ kuruyor. Ve sadece yüzeysel olarak değil.

Onun bu yönü önümüzdeki birkaç gün boyunca ellerimi kendime saklamamı zorlaştıracak.

Seks benim için fiziksel olandan çok daha fazlası.

Aynı zamanda seksten önceki zamanımızı nasıl geçirdiğimizdir. Konuşarak geçirilen zaman, derinlere inmek, uzun bakışlar, gösterilen özen, saygı, kimsenin aklına gelmeyen küçük şeyler.

Benim için harika seks sadece fiziksel bir eylem değildir. Duygusaldır.

Bir erkeğin benim için ve benimle yaptığı tüm küçük şeylere karşı duygularımı ifade etme şeklimdir.

Owen gömleğinin düğmelerini açabilir, uğruna öldüğüm spor kıyafetlerini giyebilir, bana içinde soyunmak istediğim o mavi gözlerle bakabilir ve o gür sesiyle beni öldürebilir. Tüm bunlara dayanabilirim ve ellerimi kendime saklayabilirim.

Hayatta *kalamayacağımı* bildiğim tek şey küçük şeyler.

Owen'la bu kadar yakın olmak ona zaten iyi olduğunu bildiğim o küçük şeylerin çoğunu yapma şansı verecek.

Böyle bir şey olursa ellerimin yanımda durma umudu kalmayacak.

Owen ve ben bugün kığımızı yırtarak çalışıyoruz. Ve bunu senkronize bir şekilde yapıyoruz.

Owen'dan daha iyi çalıştığım tek bir patronum oldu. Heyecan verici. Bir iş günü boyunca ilerlemek, hedeflediğiniz her şeyi kolaylıkla başarmak ve bunu tanıdığınız birinin yanında yapmak

olduğunuz her şeyi hissetmektir. İşimde böyle hissetmeyeli uzun yıllar oldu ve bunun verdiği enerjiyi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Owen, konferansa tüm katılımcıların ayakta alkışladığı bir açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmacılarının bir etkinliğin tonunu belirleme ve enerjisini dikte etme hedefi vardır ve Owen neden bu konuşmayı yapmasının istendiğini gösterdi. Konferans, bundan sonra olacaklar için heyecanla dolup taşıyor.

Potansiyel yatırımcılarla yaptığı toplantılar da iyi geçti. İletişim kurma ve fikirlerini aktarma şeklinden çok etkilendim. Owen, çoğu insanı istediği her şeyi yapmaya ikna edebilecek türden bir karizmaya sahip ve bunu bütün gün yakından gördüm.

Tahlia bana onun ağ kurma konusunda biraz fazla iyi olduğunu ve zaman zaman yönetilmesi gerektiğini söylerken haklıydı. Bugün iki kez araya girip dikkatini başka yöne çekmek zorunda kaldım. Her ikisinde de bana minnettarlık dolu bir bakış attı ve kolundaki elime baktığında biraz sıcaklık hissediyordu.

Owen saat 17:30'da süitimizin kapısını kapattıktan sonra "İyi gitmiş benziyor," dedi. Pek hoşlanmadığım ama iyi anlaştığı anlaşılan potansiyel bir yatırımcıyla görüşmüştü.

Başımı eğdim. "Ondan görüldüğü kadar hoşlandın mı?"

Gülümsüyor ve az önce bir mesajla çalan telefonuna uzanıyor. Mesajı kontrol etmeden önce soruma cevap veriyor. "Tüm müşterilerimi sevseydim, bir işim olmazdı."

"O zaman bu bir hayır mı?"

"Bu bir hayır," diye onaylıyor telefonuna bakarak. Mesajı okurken "Siktir," diye mırıldanıyor. Sonra, "Seninle kokteyl partisinde buluşmak zorundayım. Julian'ın halletmem gereken bir işi çıktı."

"Tamam." Yüzüme en sert ifademi yapııştırıyorum. "Ama partiden kaçmanın yolu buysa, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin." Bugün bana en az iki kez konferanslardaki kokteyl partilerini angarya bulduğunu söyledi.

"Ne tür bir cehennemden bahsediyoruz?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Bunu düşünmeye cüret edemem. Bütün gün bana ne kadar otoriter olabileceğini göstermişken olmaz. Sadece tehdit ettiğin bu cehennemin seninle yaşamak istediğim türden bir cehennem olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Öyle olmadığından emin olacağım."

"Seninle her türlü cehennemi yaşamaya çok açık olduğumu söylediğimde bana güven."

Sözleri bedenimi kavuruyor, bu noktada onu tekrar idare etme zamanının geldiğine karar veriyorum. Görünüşe göre Owen'ı yönetmek *çok zaman* alıyor. "Gitmelisin. Ve seni bir daha gördüğümde lütfen beyninde sadece temiz fikirlerin dolaştığından emin ol. Orada işler biraz kontrolden çıkmaya başladı."

Bunun üzerine uygun bir şekilde azarlanmış görünüyor ve ben sadece şimdi ve kokteyl partisi arasında rotamızı düzelterek umabilirim.

Ama ikilemde kaldım.

Onunla böyle şakalaşmayı gerçekten seviyorum.

On uykun var tatlım, sonra istediğin kadar şakalaşabilirsin.

Bazı günler kafamdaki mantığın sesinden gerçekten hoşlanmıyorum.

Owen, Julian'ın ondan istediği şeyi yapmak için ayrılıyor ve ben de kokteyl partisi için hazırlanıyorum. Dizlerimi örten balık kuyruğu etekli, kolsuz siyah bir elbise giyiyorum. Şık ve ağırbaşlı, bir iş etkinliği için mükemmel. Saçımı açık bırakıyorum. Owen'ın bu gece boynumun dikkatini dağıtmasına gerek yok. Jill bana üç kez e-posta gönderdi ve ben giyinirken iki kez aradı. Bütün gün Owen'la uğraşırken bir yandan da ondan e-posta alıyorum.

New York'tan geliyor.

Her zaman kravat takmasını sağlamamı istedi.

Bana konferanslar sırasında yeterince yemek yemediğini söylemek istedi. Çoğu zaman yemek olduğunu hatırlayamayacak kadar meşgul olduğunu ve yemek yediğinden emin olmam gerektiğini.

Beni, yorulduğunda insanlara karşı biraz asık suratlı olabileceği konusunda uyarmak istedi. Böyle bir durumda bunu kişisel algılamamamı söyledi.

Bunların yanı sıra, Owen'ın düzenlediği toplantılar için bana hatırlatmak istediği sayısız iş konusu vardı.

Jill Owen'ın aptal olduğunu mu düşünüyor yoksa benim aptal olduğumu mu düşünüyor karar veremiyorum.

Aradığında onunla sabırla konuşuyor, her sorusunu yanıtlıyor ve önerdiği her şeyi dinliyorum. Owen'ın yarın görüşeceği iki erkek, Owen'la birlikte müşteri olarak anlaşmayı en çok istedikleri iki kişi. Jill'in harika önerileri var, ben de hepsini not ediyor ve teşekkür ediyorum. Sonra Owen'ın yemek yediğini, kravat taktığını ve uyuduğunu söyledim. Tek umudum sosyal medyaya girip

ve güne başladığı kravatu çıkardıktan sonra çekilen fotoğrafları tespit et. Jill'in yalan söylenmesinden hoşlanacağını sanmıyorum.

Kokteyl partisine başladıktan on beş dakika sonra varıyorum. Owen ortalıkta görünmüyor, ben de bir kadeh şampanya için bir garson bulmaya çalışıyorum. Tam avlanıyordum ki Owen'ın bugün bulunduğu adamlardan biri beni durdurdu.

"Charlize," diyor gülümseyerek. "Günün nasıl geçti?"

"Merhaba, Joss. Harika bir gündü. Sen nasılsın?"

Bugün tanıştığım insanlar arasında en çok Joss'u sevdim. Benimle eşi ve işlettiği iç dekorasyon işi hakkında konuşarak biraz zaman geçirdi. Bana oğullarının fotoğraflarını da gösterdi. Onun gözlerine baktığımda, Owen'ın gözlerinde gördüğüm şeyin aynısını görmem hoşuma gitti: bir insan olarak bana karşı gerçek bir ilgi ve özen.

Bana bugünkü konferanstan önemli anlarını anlattı ve ardından hisse senetleri hakkında bir tartışmaya girdik. Owen'ı fark ettiğimde on dakikadır konuşuyorduk.

Smokin giymiş, saçlarını da o çok beğendiğim neredeyse karmakarışık seksi bir görünümüne sokmuş.

Ve bana aç gözlerle bakıyor.

Eğer bakışları beni tahrik etmeye yetmiyorsa, beni izleme şekli bunu yapacaktır.

Bana doğru bir adım atıyor ama onunla konuşmak isteyen bir kadın tarafından yarıda kesiliyor. Kadının gözleri adamın her yerinde, her yerinde dediysem gözleriyle onu beceriyor demek istiyorum. Görünüşe göre bu durumdan hoşnut *değilim*.

Joss'la konuştuğum gerçeğini unutuyorum çünkü şu anda tek düşünebildiğim başka bir kadının erkeğimle konuştuğu gerçeği.

Benim

erkeğimle.

Ah, hayır.

Bu düşünce de nereden çıktı?

Ama tatlım, gözlerini o düğmelerden ayırma. Onlar benim.

Şampanyaya ihtiyacım var.

Şimdi.

Joss'un yanından ayrılıp bara doğru ilerliyorum.

Owen attığım her adımı izliyor. Kendini ona atan o kadınla konuşuyor olabilir ama gözlerini benden ayırmıyor. Bara ulaştığımda bacaklarım güçsüz düşüyor ve midemde kelekler uçuşuyor.

Owen'ın becermek istediği bir kadını izleme şekli, eğer devamını getiremezse yasaklanmalı.

Barmeni beklerken bacaklarımı yeniden bulmaya çalışıyorum. Owen bacaklarımı artık ne işe yaradıklarını bile bilmeyecek hale getirmişken bunu yapmak hiç de kolay değil.

"Charlize." Sıcak nefesi ensemden fısıldıyor ve sıçırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Sana bir kıza gizlice yaklaşmayı düşündüğünde onu uyarman gerektiğini söylemiştim."

"Seni izlerken gözlerimdeki uyarıyı göremedin mi?" Sesi çok gür ve seksi. "Seni beş kez soydum. Tıpkı bu gece buradaki her erkeğin yaptığı gibi. Benim olduğunda, giyeceğin elbiseler konusunda pazarlık yapmamız gerekecek."

Sözlerinin neden olduğu hisleri yatıştırmak için elimden geleni yaparken barın tezgahını kavıyorum.

Benim olduğunda.

Hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Dönüp ona bakıyorum. "Pazarlıkta iyi değilim, Owen." "O zaman bu öğrenmen gereken bir beceri."

Nefeslerim biraz daha hızlı geliyor. "Ne giyeceğimi kontrol etmek isteyen bir erkeğin hayatıma girmesine asla izin vermedim ve şimdi de vermeyeceğim." Bu sözleri söylüyor olabilirim ama Owen'la kontrol için savaşıma düşüncesinin beni çok tahrik ettiğini inkâr edemem. Ve ondan yayılan sahiplenme duygusu.

Bakışları boynuma, boğazıma, göğsüme düşüyor ve tüm oda yok oluyor.

Sadece biz kaldık.

Ve günlerdir susturmaya çalıştığımız sürekli bir ihtiyaç uğultusu. Kendimi durduramayıp, elimi ceketine götürdüm.

Karnına.

Ona.

Tekrar gözlerimi buluyor. "Seni kontrol etmekle ilgilenmiyorum. Sadece bunun gibi elbiselerin aramızda kalmasını istiyorum."

Birbirimizi izlerken yine sessizlik çöküyor üzerimize. Şu anda kelimelere ihtiyacımız olduğunu bile sanmıyorum. Aramızdaki elektrik çok şey anlatıyor.

Sessizliğimiz, Owen'la daha önce yaptığı bir konuşmaya devam etmek isteyen Joss tarafından bölünüyor.

Tuvalete gidebilmek için müsaade istiyorum.

Orada uzunca bir süre kalıyorum.

Bütün gece kalmak için planlar yapmaya başlıyorum çünkü bu ikimiz için de daha güvenli olacak.

Tuvaletten çıktığımda beynimde sürekli döngü halinde olan üç düşünce var.

Bir: Owen'ın benimle elbise pazarlığı yapabileceği beklentisi, bir patrondan kabul edilemez bir talep olarak sınıflandırılmalıdır.

İki: Giyeceğim elbiseler konusunda asla pazarlık yapmayacağım ama lanet olsun, ön sevişmenin tadını çıkaracağım.

Ve üç: Umarım Jill, CEO'sunun bir çalışanından kabul edilemez bir talepte bulunduğunu öğrenirse, cinayetin makul bir yanıt olduğunu düşünmez.

Owen

I Charlize'i paylaştığımız süite kadar takip ederken papyonumu ve gömleğimin üst iki düğmesini çözüyorum. Gözlerim kıcına yapıştı. Giydiği bu elbise bambaşka ve ne yapacağımı bilemiyorum. ona verdiğim tepki.

Daha önce hiçbir kadının kıyafetine Charlize'inkine verdiğim tepkiyi vermemiştim. Ama bu geceki tepki aşırı oldu.

Söylediğim her kelimede ciddi dim.

Bunun gibi elbiselerin sadece ikimizin arasında kalmasını istiyorum. Bu anlamadığım bir sahiplenme seviyesi.

Charlize'in taleplerimi dikkate almasını beklemiyorum, ama bu onları dile getirmekten kendimi alıkoyabileceğim anlamına gelmiyor.

"Duş alıp yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Charlize topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek yatak odasına doğru yürürken soruyor.

Gözlerim bacaklarına takılıyor. "Hayır."

Duruyor ve bana dönüyor. "Emin misin? Yarınki toplantılarından önce üzerinde çalışmak istediğin birkaç şey olduğunu biliyorum. Daha hızlı bitirebilmen için sana yardım edebilirim."

Yüzüne bakıyorum, gözlerindeki yorgunluğu fark ediyorum. "Sen yatağına git. Bu iş uzun sürmez."

Yüzündeki ifadeden benimle tartışmak istediği anlaşılıyor ama sonunda "Tamam" diyor.

Bununla birlikte, o yatak odasına gidiyor ve ben de işimi tamamlamak için kanepede bir yer buluyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açtıktan sonra, Charlize'i düşünürken ekrana bakmam gerekenden çok daha uzun bir süre geçiriyorum. Birlikte çalıştığım en yetenekli asistanlardan biri, bu da bugünün sorunsuz geçmesini sağladı. Yönetme ve yönlendirme şekli zahmetsiz görünüyor, sanki yaptığı işi yapmak için doğmuş gibi. Onun çalışmalarını görme fırsatına sahip olmak beni daha da büyüledi. Neredeyse kokteyl partisinden ayrılmasını ve üzerindeki elbiseyi yırtmama izin vermesini talep edecektim.

Sonunda e-postalarımı açtım ve Charlize yatak odasından çıktığında Julian'ın gönderdiği bir rapora dalmıştım.

"Owen," diyor, oturduğum yerin karşısındaki kanepenin yanında duruyor ve endişeyle kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Saat neredeyse sabahın biri."

Bilgisayarımı açtığımdan beri bir saatten fazla zaman geçtiğinin farkında olmadan dizüstü bilgisayarımdaki saate bakıyorum. "Neredeyse bitirdim."

"Lütfen bana dört saat içinde spor salonuna gitmeyeceğini söyle."

Gülümsüyorum. Zoraki bir gülümseme, yorgun bir gülümseme, ama elimde olmadan yüzüme doğru ilerliyor. Charlize'in beni önemsemesi hoşuma gidiyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde iyi hissettiriyor. "Ben de bunu düşünüyordum."

"Sanırım kasların uyku için sana teşekkür edecek."

Gözlerimi ona dikiyorum ve yeni uyanmış gibi görünmediğini fark ediyorum. "Uyumakta zorlanıyor musun?"

Başını sallıyor. "Beynim kablolu. Uyumaya hazır değil."

"Düşüncelerini konuşarak anlatmanın bir faydası olur mu? Onları benim kafama sokmaya çalışabilirsin, böylece seninkilerden kurtulurlar."

Onun kelimelerini kullanmam onu eğlendirdi, kaşları gülümsemeye dönüştü. "Takım için bir tane almaya istekli olmanı seviyorum, ama işini bölmüyorum. Bunu bitirip biraz uyumalısın."

Doğruyu söylemek gerekirse, işimi bir süre önce bitirmiştım. Yatağa gitmeyi erteliyordum çünkü tek düşünebildiğim Charlize'i o yatakta kollarıma almaktı. Dün gece zar zor uyudum. Gecenin çoğunu yatak dışında geçirdim. Neyse ki tüm bunlara rağmen uyuyacak kadar yorgundu. Eğer uyumasaydı muhtemelen ben ona dokunmadan geceyi atlatamazdık.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yan masaya koydum. "Ben bitirdim."

"Tamam, o zaman yatağa gitmelisin."

"Otur ve benimle konuş, Charlize."

Az önce ona çok sakıncalı bir şey yapmasını emretmişim gibi bana bakıyor. "Bu da senin kabul edilemez taleplerinden biri mi?"

Son talebimi hatırlayarak gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Evet." Kahretsin, onunla bütün gece ayakta kalabilirim.

Kararsız görünüyor, hangi yöne gideceğine karar veremiyor. Tam bana hayır diyeceğini düşündüğüm anda kanepede bana katılıyor, benden olabildiğince uzakta oturuyor. Bacaklarını altına doğru kıvırdıktan sonra, "Eğer beni buna zorlayacaksan, ben de seni spor salonuna gitmemeye zorlayacağım" dedi.

Bir kadın tarafından patronluk taslanmaktan hiç bu kadar hoşlanmamıştım. "Tamamdır."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama aynı hızla kapatıyor. Telaşlı hali çok sevimli. Onunla bunu daha çok yapmak istiyorum.

Bir kolumu kanepenin üstünden uzatıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Bana düşündüğün bir şeyi söyle."

Bakışları kanepedeki koluma kayıyor ve orada içimin sıkışmasına neden olacak kadar uzun süre kalıyor. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, "Piyano çalıyor musun?" diye soruyor.

Charlize'in düşündüğünü hayal ettiğim şeylerin bir listesini yazmam istenseydi, bu düşünce listemin yakınında bile olmazdı.

"Evet. Dört yaşındayken ders almaya başladım." "Sık sık çalıyor musun?"

"Artık çalmıyorum."

Bir an rahatlamak için kıpırdanıyor, bir kolunu kanepenin üstüne koyuyor. "Yani, orada öylece duran ve güzel görünen bir piyanonuz mu var?"

Şimdi dikkati dağılan benim. Koluna bakıyorum ve eline dokunabilmek için parmaklarımı uzatıyorum. Sonra parmaklarımı orada tutarak tekrar ona bakıyorum. "Oynamak için ne zamanım ne de sebebim var."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Oynamak için neden bir nedene ihtiyacın olsun ki? Oynamanın verdiği keyif yeterli değil mi?"

Elini hafifçe okşuyorum, teninin hissi dayanılmaz. "Piyano çalmanın eğlenceli olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bu ifadeyle uzun bir süre oturduktan sonra usulca şöyle der: "Çünkü sen bunu sadece ailen için yaptın ve onların beklentileri

neşenin keşfedilme şansını boğdu mu?"

Kahretsin, eğer biri benimle ilgili bir şeyi çivilemişse, o da budur.

"Haftada bir piyano dersi alıyordum ve on yaşıma girene kadar her gün yarım saat çalışmam bekleniyordu, bu noktada günlük yarım saat bir saat oldu."

Hâlâ teninde hayalet gibi gezinen parmaklarıma bakıyor. "Başka hangi dersleri aldın?"

"Polo, tenis, Çince, Fransızca, felsefe." Parmaklarımı bileğinin etrafında kısıyıyorum. "Aklınıza ne gelirse, hepsinden ders aldım. Annem evimizi ve oğullarını bir şirket gibi yönetirdi, her zaman rekabeti yok etmeyi ve pazar payı kazanmayı hedeflerdi. Haftanın altı günü, günün her saati özel öğretmenlerim vardı."

"Vay canına," diyor gözleri büyüyerek, "annemin patronların patronu olduğunu sanırdım, ama şimdi onun senin annen olduğunu düşünüyorum. Baban nasıl biriydi?"

"Patronların patronuydu. Annem COO'ydu ama pantolonu babam giyerdi ve onu ikiye bölüp paylaşmazdı. Annemin her türlü beklentisi onun gözünde üç katına çıkardı."

"İkiniz yakın mıydınız?"

"Duygusal anlamda değil ama bana dünyadaki yerimin ne olması gerektiğini öğretmek için hep yanımdaydı."

"Peki neydi o?"

"North ismini devam ettirmek. Ailemizin dünyadaki yerini korumasını sağlamak."

Ben parmaklarımı onun bileğinden ayırırken, Charlize de parmaklarını onunkilere geçiriyor.

Şu anda ihtiyacım olan her şey bu. "Bu taşımak için ağır bir yük, Owen."

"Taşıyabileceğimden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben babam değilim ve asla da olmayacağım. Oyunu onun kadar iyi oynayamıyorum."

"Yine de oynamaya çalışıyor musun? Yoksa hayatını yaşamak için kendi yolunu mu bulmaya çalışıyorsun? Tüm bu yükü taşımaya devam etmeni gerektirmeyen bir yol mu?"

Yüzüne bakıyorum. O kadar güzel ki, tıpkı içi gibi. "Bazı günler tek bildiğim o ağırlıklı gibi geliyor," diyorum dürüstçe, kendimi hiç paylaşmadığım bir şekilde paylaşarak.

"Bu hissi bilirim." Duraksıyor. "Umarım bu oyunu iyi oynamayı asla öğrenemezsin."

Onu öpmek istiyorum.

Charlize birlikte olduğum kadınlar arasında benden oyunu oynamamı istemeyen tek kadın. Ona bu konuda ne hissettiğimi göstermek istiyorum.

Bir şekilde ağzımı kapalı tutmayı başarıyorum. Onun yerine beynimi bulup "Yatmalısın" diyorum.

Başını sallıyor. "Yatmalıyım." Yine de kımıldamıyor. "Hâlâ Fransızca konuşabiliyor musun?"

"Paslanmış ama evet."

"Fransızca bir şeyler duymam gerekecek. Yani, bir kıza o dili konuştuğunu söyleyip onunla o dilde konuşamazsın."

Parmaklarımız hâlâ birbirine bağlıyken başparmağımı avucunun içine sürüyorum. "Fais de beaux rêves, belle fille."

İzin verirsem başımızı belaya sokacak türden bir arzuyla bana bakarken nefes alışları biraz daha hızlanıyor. "Az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu bana sık sık söylemeni gerçekten *çok* isterim. Ve eğer bunun senin sapık eğilimlerinle bir ilgisi varsa, yokmuş gibi davranalım."

Hay sikeyim.

"Seni oraya götürmeden önce yatağına git," diye törpüledim ve parmaklarını bıraktım. Charlize yatağa gitti.

Yatak odasına girmeden önce ona uykuya dalması için yarım saat veriyorum. Kanepede uyumayı düşündükten sonra çünkü bu gece yatağın benim tarafımda nasıl kalacağımı kim bilir.

Yatağın kenarına kadar yan yatmış, bacaklarını karnına kadar çekmiş. Oda karanlık ama bunu görecektense kadar uzun süre ona bakıyorum.

Neredeyse kendimi kanepeye geri dönmeye ikna edecekken bana bakıyor ve "Söz veriyorum uykumda sana sarılmayacağım" diyor.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve Jill'le çalışanlarla yatmak hakkında hiç konuşmamış olmayı diliyorum. Ayrıca keşke babama daha çok benzeseydim, o da bu şekilde bir anlaşmaya asla uymazdı.

"Endişelendiğim sen değilsin," diyorum.

On dakika sonra, Charlize "Senin gibi bir adamla hiç tanışmadım, Owen" dediğinde, yatağın kendi tarafındaydım, tavana bakıyordum ve huzursuz bir gece daha geçireceğimi düşünüyordum. Seni benden gerçekten hoşlanmaya ikna ettiğim için mutluyum."

Birinin Charlize'den nasıl hoşlanmadığını anlayamıyorum. Birinin ikna edilmeye ihtiyacı olduğunu düşünmesi de şaşırtıcı.

Bütün bunları ona anlatmak istiyorum ama daha çok uyumasını istiyorum. Bugün çok çalıştı ve akşam yemeği sırasında ve sonrasında ben odada çalışırken yorgunluğunu gördüm. Bu yüzden onunla başka bir konuşmaya girmek yerine basitçe "Bunun olmama ihtimali yoktu" diyorum.

"İyi geceler Owen" demeden önce beş dakika boyunca sessizliği kucakladı.

"İyi geceler, güzelim."

Charlize kollarımdayken uyandım.

Onu kaşıklıyorum, sıkıca tutuyorum, ereksiyonum kıkına sıkıca bastırılmış.

Gitmesine izin vermeliyim ama vermiyorum. Lanet olsun, istemiyorum.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ikimizin de alarmı çalmadığı için onu kollarımda tutuyorum ve birlikte vakit geçirebildiğimizde onunla yapmak istediğim şeyleri düşünüyorum.

Onu tekneyle gezdirmek istiyorum.

Onu Breakneck Ridge'de yürüyüşe çıkarmak istiyorum.

Onunla konuşarak, dans ederek, gülerek, kızarmasını sağlayarak ve boğazının yumuşak tenini öperek uzun geceler geçirmek ve vücuduna şarkı söyletmenin tüm yollarını keşfetmek istiyorum.

Charlize ile yaşamak istemediğim tek bir şey bile yok.

Telefonu komodinin üzerinde titriyor. Bunu birkaç kez yapıyor, o noktada kıpırdanıyor ve ona uzanırken anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor.

"Bu seni bırakmam için bir işaret, değil mi?" Kulağına doğru mırıldanıyorum. "Gerçekten hayır demek istiyorum ama evet, öyle."

Bunu yapmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor ama ona olan bağımı gevşetiyorum ve sırt üstü dönüyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse altı oldu." Bir an için sessizleşiyor, mesajını okuyor ve sonra mırıldanıyor: "Aman Tanrım, annem beni öldürecek."

"Neden?"

Yüzüme doğru dönüyor, gözleri dramatik bir şekilde kocaman. "Planladığı galalardan birinde ona yardım etmeyi teklif etmek gibi bir hata yaptım. Dürüst olmak gerekirse, sanırım o gece uzaylılar aklımı başımdan aldı, ama işte buradayız ve bundan kurtulmaya çalışmamın hiçbir yolu yok. Az önce bana mesaj atarak, daha fazla bağışçı bulmasına yardımcı olabileceğini düşündüğüm bazı önerilerimin sorumluluğunu üstlenmemi istedi." Gözleri daha da açılıyor. "Hangi evrende bir galanın yürütülmesine yardım etmek istediğimi düşündüğünü bilmiyorum."

"Ama önerileri sen yaptın, değil mi?"

"Evet." Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ama bu onlarla bir şey yapmak istediğim anlamına gelmez."

"Neden?"

"Çünkü ben bir gala kızı değilim, Owen." Gülüyorum. "Gala kızı da ne demek?"

"Bilirsin, sosyal basamakları tırmanabilmek için kendilerini galalara ve hayır işlerine kaptıran sosyete kadınları."

"Ayrıca dünya için pek çok iyi iş yapıyorlar. Önerileriniz nelerdi?"

"Dürüst olmak gerekirse, tartışmaya bile değmezler. Onları neden anneme gönderdiğimi bilmiyorum."

"Yaptığın hiçbir önerinin tartışmaya değmeyeceğini düşünemiyorum. Anlat bana."

Charlize güç ve kırılganlığın güzel bir çelişkisi. Başından beri bunun ipuçlarını görüyordum ama şu anda bunu canlı renklerle görüyorum. Fikirlerini benimle paylaşma konusunda tereddütlü olduğunu söyleyebilirim. Temkinli, yanıtlarıma güvenebileceğinden emin değil gibi.

Ama sonra, ateşli tarafı devreye giriyor ve şöyle diyor: "Bağışçı çekme konusunda uzman değilim ama planlama komitesinin fikirlerini okudum ve bir asansör konuşmasına ve doğru türden insanların ilgisini çekmeyen sıkıcı bir akşam yemeğine güvenmekten çok daha fazlasını yapabileceklerini düşündüm. Gala öncesi ve sonrasında çok daha fazla potansiyel görüyorum. Seks gibi. Kişinin kalbine hitap eden doğru miktarda ön sevişme olmalıdır. Ardından, eylemin kendisi sadece bir ya da iki duyuya güvenmek yerine tüm duyuları harekete geçirmelidir. Ve sonrasında, kişiyi takip edin. Özellikle de onunla bir ilişki kurmak istiyorsanız. Onlara yarattıkları etkiyi gösterin ve bunu kalpten yapın." Sanki bu işi becerememiş gibi omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sanki bir şey yokmuş gibiydi."

planlarında yeterince yürek var. Ben her zaman daha fazla yürek görmek isterim. Bunu yapmaları için yollar önerdim."

İkimizin de telefonunun alarmı sabah altıda çalıyor. Charlize kendi telefonunu kapatıyor ve "Önce duş almak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, sen git." Yataktan çıkmak için hamle yaptığında, onu durdurmak için koluna uzanıyorum. "Bir noktada annene yaptığın önerileri duymak isterim."

Beni gülümseyerek kutsamadan ve yataktan kalkmadan önce bir süre bunu düşünüyor. Banyoya girip gözden kaybolmadan hemen önce dönüp bana bakıyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Artık patronum olmayacağın günü iple çekiyorum. Sabahın üçünde daha çok sarılmana ihtiyacım var."

Hay sikeyim.

Ben Charlize'in kıyafetlerini yırtmadan günü bir şekilde atlattık. Bugün uğraşmak zorunda kaldığım kıyafet siyah beyaz puantiyeli bir bluz ve siyah etekti. Gözlerim neredeyse taktığı ince kemere yapışmıştı. Charlize'de sadece fiyonklara karşı bir zaafım olmadığını, kemerlere karşı da bir zaafım olduğunu öğrendim.

Charlize güzelliğiyle dikkatimi dağıtmasının yanı sıra potansiyel yatırımcıları avucunun içine almasıyla da tüm dikkatimi üzerine çekmişti.

New York'ta ortaya çıkan ve çözmem gereken bir sorun nedeniyle günün çoğunda geç kaldım. Bu yüzden toplantılarıma Charlize benim yerime başladı. Dün onu iş başında gördükten sonra bunu yapabileceğine inanmışım ama bu kadar iyi yapacağını hayal bile edemezdim. Zekâsı, hızlı düşünmesi ve insan ilişkilerindeki becerileri sayesinde Londra'dan imzalamadan ayrılmak istemediğim iki adamla sözleşme imzalamama yardımcı oldu.

Dün gece aramızda bir şeyler değişti. Ne olduğundan emin değilim ama bütün gün bunu hissettim.

Charlize'in gözleri daha uzun süre üzerimde kaldı.

Eli defalarca benimkine dokundu.

Onunla her flört ettiğimde beni idare etmedi.

Ve şimdi, otel süitimizde dolaşıyor, bir kişiyi bile ilişkimiz olmadığına ikna edemeyecek bir şekilde akşam yemeği için hazırlanıyor.

Önce duş aldı ve banyodan havluyla çıktı.

Daha sonra oturma odasında havluyla durmaya devam etti ve bir ayağını kanepenin koluna dayayıp bacaklarına krem sürdü.

Daha sonra ben duş alırken o da oturma odasında saçlarını kurutacağını söyledi. Hâlâ kanepede bazı işlerimi bitiriyordum ve sonunda dizüstü bilgisayarımı kapatıp duşa kaçmadan önce onun saçlarını savurduğu beş dakika boyunca oturdum.

Banyo bomba atılmış gibi görünüyor.

Charlize'in bugün giydiği puantiyeli bluzu ve eteği yerlere saçılmış.

Saç ve güzellik ürünleri makyaj masasının üzerine saçılmış.

Esansı tüm odaya yayılmış.

Hepsini görünce içim daralıyor. Bunu onunla birlikte istiyorum.

Bütün bunları.

Onunla uyandığım sabahları, onu düşünerek geçirdiğim günleri, birlikte geçirdiğimiz geceleri, uzun sohbetleri, derin konuşmaları, kahkahaları, flörtleri.

Kanepeye bir ayağını koyarak beni nasıl etkilediğinin farkında olmadan beni çıldırtmasını istiyorum.

Her yerdeki güzellik ürünleri ve kıyafet dağınıklığıyla beni çıldırtmasını istiyorum.

Günün sonunda parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmesini ve beni olduğum gibi sevdiğini söylemesini istiyorum. Asla değişmemi istemediğini.

Banyo kapısını kapatıyorum ve duş alıyorum.

Mastürbasyon yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kurulandıktan sonra havluyu belime sarıyorum ve akşam yemeğinde giyecek bir şeyler aramak için yatak odasına gidiyorum.

Charlize yatak odasına girdiğinde pantolonumun fermuarını çekiyordum.

"Kahretsin," diyor kapı aralığından. "Özür dilerim, kapıyı çalmalıydım."

Kapının yanındaki gardırobun önünde duruyorum. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerini vücudumun her yerinde buluyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen yemeğe yetişemeyeceğiz," diye homurdanıyorum.

Bakışları benimkileri buluyor. "Giyindiğinde geri geleceğim."

Geri geleceğini söylüyor ama onda gördüğüm her şey benim istediğim her şeyi istediğini söylüyor.

Gitmek için dönmeye başladığında uzanıp elimi bileğine doluyorum. "Buraya neden geldin?"

Nefesleri derinleşiyor. "Elbisem için yardıma ihtiyacım var."

Gözlerim giydiği diz hizasındaki lacivert elbiseye takılıyor. Neyse ki görünürde ne bir fiyonk ne de bir kemer var. "Arkanı dön."

İsteğini tekrar gözden geçiriyormuş gibi tereddüt ediyor.

"Neredeyse bir haftadır ellerimi kendime saklamayı başardım," diyorum.

"Bunu başarabilirim." Çenemi kaldırıyorum. "Arkanı dön."

Dönmeden önce sadece birkaç saniye daha tereddüt ediyor.

Hay sikeyim.

Görünürde fiyonk ya da kemer olmasa da, bu elbisenin arkasında bir sürü ten var. Akşam yemeği boyunca düşüneceğim bir ten.

"Seçebileceğin başka elbiseler var mı?" Elbisenin üst kısmındaki iki düğmeye erişebilmek için saçlarını yana doğru tararken soruyorum.

Bana bakabilmek için vücudunu ve boynunu yeterince büküyor. "Bu elbise için pazarlık yapmıyoruz."

"Pazarlık yapmayı denemeyi çok isterim."

"Tamam o zaman." Yüzünü bana dönüyor, bakışları vücudumda geziniyor.

"Bu pantolonu da anlaşmanın bir parçası olarak pazarlık edelim."

Tanrım, eğer tahmin ettiğim yere gidiyorsa tehlikeli bir bölgedeyiz demektir.

"İsteğin nedir?" diye soruyorum.

"Onları bir daha asla üzerinde görmek istemiyorum." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Ve senin aksine, *ben* gördüğüm sürece sikini kimin gördüğü umurumda değil." Ben daha durduramadan elim saçlarında, ağzım da onunkinde,

Bir haftadır düşündüğüm öpücüğü talep ediyordum.

Charlize'in tüm vücudu benimkine batıyor.

Kolları beni sarıyor.

Elleri bir daha inkârı asla bilmek istemeyen parçalarımı uzanıyor. Dili ona vermek istediğim her şeyi talep ediyor.

Düzgün düşünemiyorum.

Düzgün düşünemiyorum.

Tek bildiğim, onun dokunuşunu tekrar hissetmeden bir saniye daha geçiremeyeceğim.

Bu öpücükte kendimi kaybediyorum ve yine de önemli olan tek şekilde kendimi bulduğumu biliyorum.

Gerekirse bunun için cehenneme bile giderim.

Charlize bana Shipwreck Plajı'nda benimle yüzmek istediğini söylediği andan itibaren, bunun için cehenneme bile giderdim. O banyoda beni büyüledi ve şimdi onu benim yapmak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

Onu gardıroba yaslayıp göğüslerinden birini avuçluyorum, sonra da boynundan boğazına doğru öpebilmek için ağzımı onunkinden çekiyorum.

Charlize sırtını dikleştiriyor ve parmaklarını saçlarımin arasına sokarken başını geriye doğru eğiyor.

Kahretsin, saçlarımdaki parmaklarında her yaptığında beni etkileyen bir şey var. Sikimi ona doğru sürüyorum ve boynunu daha sert emiyorum, onu jetime kadar takip ettiğim andan beri bana zorluk çıkaran parfümün tadına bakıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, hava almak için yukarı çıkıyorum.

"Akşam yemeğini atlıyoruz."

Charlize başını sallarken elleri göğsüme geliyor. Şehvet o kadar seksi bir şekilde her yerine sinmiş ki, konuşmak için ağzını açtığında onu dinlemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Akşam yemeğini atlamayacağız," diyor. "Gelmeyerek tüm sıkı çalışmanı geri almayacaksın."

Kendimi ona doğru bastırıyorum ve ağzımı tekrar boynuna götürüyorum.

Onu ısırduğımda inliyor ve parmaklarını tekrar saçlarımda gezdiriyor.

Ancak elbisesini omuzlarından sıyırmak için uzandığımda beni durduruyor. "Owen, hayır." Ellerini göğsüme koyuyor ve beni itiyor. "Seks yapmıyoruz. Giyineceğiz ve akşam yemeğine gideceğiz. Yemeğimizi bitirdikten sonra buraya döneceğiz ve sen kanepede uyuyacaksın. Yani, yapardım, ama zaten yatağa geçmem için bana patronluk taslayacağını biliyorum, bu yüzden bizi bu tartışmadan kurtarıyorum ki bu da aletin yanlışıyla içime düşebileceği ekstra bir zaman olacak." Derin bir nefes alıyor, şaşkın ve tahrik olmuş haliyle çok seksi görünüyor. Sonra elbisesini düzeltiyor ve ekliyor, "Nasıl akrobat olunacağını öğrenmem gerekse bile kendi düğmelerimi kendim iliklerim. Sen git" -ellerini beni kovar gibi sallıyor- "ve üzerine bir şeyler giy."

Ben gitmiyorum.

Hareket etmeye bile başlamıyorum.

Bunun yerine, "Eğer aletimin kazara içine düşeceğini düşünüyorsan, seni ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok, Charlize. Günlerimi seni nasıl yalnız bırakabileceğimi, seni nasıl ikna edebileceğimi düşünerek geçiriyorum.

Benimle zaman geçirmeyi, yüksek beklentilerini karşılayacağıma ve ihtiyacın olan duygusal bağlılığı sağlayacağıma seni nasıl ikna edebileceğimi düşünüyorum. Senin için spor salonuna gitmeyeceğimi, senin için işimi bir kenara bırakacağımı, senin için hiçbir kadın için yapmayı düşünmediğim şeyleri yapacağımı düşünüyorum." Gözlerim onunkilere dikildi. "Seninle yaptığım hiçbir şey tesadüfi olmayacak. Seni kendime ait kılmak için kasten elimden geleni yaptığım sürece."

Charlize bir an için nasıl nefes alacağını unutmuş gibi görünüyor.

Kelimeleri de unutmuş gibi.

Sonra, onu benim yapmak için neden kasten yolumdan çıktığımı bana gösteriyor.

Nefes alıyor ve şöyle diyor: "Tanıştığımız o gece ilgi çekici olduğumu söylediğin andan itibaren başıma bela olacağını biliyordum. Ve daha sonra otel odanda Doğruluk mu Cesaret mi itirafını benimle paylaşarak sinirlerimi nasıl yatıştıracağını tam olarak bildiğinde, *işte o* an bunu gerçekten anladım." Duraklıyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha sessiz, daha az emin. "Şimdiye kadar sadece kırılganlık hakkında hiçbir şey bilmeyen erkeklerle birlikte oldum. Hiç kimse benimle senin kadar çıplak olmaya istekli olmamıştı, Owen. Ve bu sadece bir hafta içinde oldu. Seninle bu konuda iyi olabileceğimden emin değilim."

Charlize'in dürüstlüğüne asla doyamayacağım. Kendisinin bile farkında olduğunu sanmadığım bir şekilde ondan fişkırıyor.

"Bu işte zaten iyisin. Bu konuda bana güven."

Uzun bir nefes daha alıyor. "Bunun sadece seni bir yıl boyunca seks için kullanmam olması gerekiyordu. Sanırım şimdi gidip bunu mahvettin."

"Umarım öyledir."

Sonunda rahatlamadan ve bana o çok sevdiğim sahte sert bakışlarından birini atmadan önce ciğerlerine bir nefes daha giriyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ yemeğe gidiyoruz. Ayrıca bunların seninle elbise pazarlığına başlayacağım anlamına geldiğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

Dudaklarım titriyor. "Arkanı dön de şu elbiseyi dikeyim. İsteyeceğim son şey bunu yapmaya çalışırken kendini incitmen."

Giyinmeme izin veriyor.

Sonra giyinmeyi bitiriyorum ve yemeğe gidiyoruz.

İki saat boyunca dayanılmaz bir iş konuşması yaptım.

Hayatımda bir kez bile herhangi bir iş konuşmasının eziyet verici olduğunu düşünmemiştim ama bu Charlize'le tanışmadan önceydi.

Bu yemekte elbisesinin yere düştüğünü, dudaklarımın kalçalarının iç kısımlarına değdiğini, bacaklarının boynuma dolandığını hayal etmediğim tek bir dakika bile yok.

O bir dikkat dağıtıcıdan daha fazlası ve artık ona karşı koyamıyorum.

Charlize

Iyemek sırasında üç kadeh şampanya içmek ve masanın altında Owen'a uygunsuz şeyler yapmak. Kendimi savunmam gerekirse, kolları bana dolanmış ve ereksiyonu bana baskı yaparken uyanmak her şeyi başlattı. Ben suçluyorum.

Bugün yaptığım ve onu *idare etmekle* bağdaşmayan her şey için ona teşekkür etmeliyim.

Ayrıca, eğer ellerimi bir daha ondan uzak tutmamı istiyorsa, dün gece ailesinin ondan beklentilerini anlatırken yaptığı gibi kalbini benimle paylaşmayı bırakmalı.

Kutsal şehvet anası, kalbini yarıp içinde ne olduğunu bana göstermeye bu kadar açık bir adamla hiç birlikte olmamıştım. Bir erkeğin bunu yapmasının beni ne kadar etkileyeceğini hiç bilmiyordum. Bir daha asla kıyafet giymemesini istememe neden olduğunu söylemek hafif kalır.

Mathius Boehme ve karısı Tina ile akşam yemeği yiyoruz. Owen'ın bugün anlaştığı yatırımcılardan biri. Aslında hoşlandığım kişi. Karısından da hoşlanıyorum. Sanırım bu gerçekler yemek sırasında o kadar rahatlamama yardımcı oluyor ki beynim bir şekilde vücudumu masanın altında Owen'a müstehcen yaklaşımda bulunmaya ikna ediyor.

İlk geldiğimizde ayaklarımızla başladı.

Birkaç yudum şampanya içtikten sonra topuğumu çıkardım ve ayağımı bacağında gezdirdim.

Bana tam olarak çözemediğim bir bakışla baktı, ben de bunu devam etmem için bir teşvik olarak algıladım.

İkinci kadeh şampanyamla birlikte elimi kalçasına koydum ve okşadığımda beni durdurana kadar sikine yaklaştırdım. Büyük elinin küçük elimin üzerinde kıvrılması ve orada kalması beynimin hala çalışan tek kısmına kısa devre yaptırmaya yetti.

Owen'ın teninin benimkine değmesinin bana ne yaptığını kelimelerle ifade edemem.

Bana çok kötü şeyler yaptırma yeteneğine sahip olduğunu söylemek yeterli.

Tina tuvalete gittiğinde ve Mathius telefon etmek için masadan kalktığında, Owen yaklaşıyor ve "Oynamak ister misin Charlize? Çünkü istersen oynayabiliriz."

Bir erkek ona böyle bir şey söylediğinde sadece bir kızın yapabileceği şekilde göz kırpyorum.

Ona hemen cevap vermediğimde, çünkü beynim şu anda kendi kısa devresini çözmeye çalışıyor, elini benimkinden çekip kalçama yerleştiriyor. Sonra elini elbisemin altından geçirip külotuma doğru ilerliyor.

Kalbim dörtmala atıyor.

Arzu, vücudumdaki her damarda nabız gibi atıyor.

Bacaklarım kendiliğinden ayrılıyor.

Parmakları külotumun üzerinde gezinirken Owen'a bakıyorum.

Bir an sonra elini külotumun içine kaydırıyor ve klitorisimi buluyor.

Bacaklarımı biraz daha açıyorum ve yüksek sesle inlemem için elimden geleni yapıyorum.

Owen bir parmağını içime soktuğunda ağzını tekrar kulağıma götürüyor. "Buradan çıkmamız gerek çünkü parmağımdan ziyade dilimin içinde olmasına ihtiyacım var."

Kalçasını kavriyorum. "Eğer durmazsan, boşalacağım."

Gözleri alev alev yanıyor. "Durmayacağım."

Tina masaya geri geliyor. Bana gülümseyerek, "Şampanya sana çok iyi geliyor, Charlize. Parlıyorsun. Bir tane daha içmeliyiz."

Owen'ın parmağı içimde daha derinlere uzanıyor.

Parmaklarım bacağına gömülüyor, onu sertçe sıkıyor. Keşke Tina neden parladığımı bilseydi.

"Evet," diye nefes alıyorum Tina'ya. "Biraz daha şampanya iyi olur."

Garsona işaret ediyor ve bana tekrar bakmadan önce içkilerimizi sipariş ediyor. "Mathius ve ben önümüzdeki ayın sonunda New York'ta olacağız. Seninle biraz vakit geçirmeyi çok isterim."

Düşünce üretmekte zorlandığım için başımı sallayıp "Evet, gidelim. Bowlinge gidebiliriz."

Bowling mi?

Tanrım, bu da nereden çıktı?

Bowling oynamayı severim ama Tina'nın bana bowling oynayacak bir kadın gibi görüldüğünden emin değilim.

Sonunda Owen'ın ağzı kalkıyor.

"Ya da spaya," diye atılıyorum, bu konuşmayı nasıl **a t l a t a c a ğ ı m ı** merak ediyorum.

Owen ya acele edip bu işi bitirecek ya da tamamen bırakacak mı? İhtiyaçlar içinde kıvranıyorum ve inlemelerimi daha uzun süre içimde tutabileceğimden emin değilim.

Tanrım, Dylan bana seks yaparken sesimin yüksek çıktığını söyledi. Bu, içimde bir aletle ve benimle her türlü sesi çıkarmak için çok çalışan bir adamla gerçek seks anlamına mı geliyor? Yoksa orgazm olduğum her an gürültücü olduğum anlamına mı geliyor?

Umarım bunu öğrenmek üzere değildir.

Owen tam G noktama, A noktama, B noktama, tüm noktalarıma vururken Tina'nın yüzü sırıtıyor. "Bowlinge bayılıyorum," diyor. "Lütfen beni spaya götürme."

Kukum kasılıyor ve Owen'ın hırıltılı seslerinden birini çıkardığına yemin edebilirim, ama sonra, bakın: sıcak karmaşa. Şu anda orada her türlü sesi çıkarıyor ve aynı zamanda kendini boşaltıyor olabilirdi ve hiçbir fikrim olmazdı.

Ben. Gidiyorum. Gidiyorum. Geliyorum.

Mathius masaya geri dönüyor, Owen'a bakıyor ve ona bir şeyler söylüyor.

Dinlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum çünkü içimdeki tüm kaslar kasılıyor ve tenimin her santimi sıcaktan kızarıyor.

Meme uçlarım Owen'ın dokunuşu için yanıp tutuşuyor.

Vücudumun merkezi zevkle patlıyor ve sonra ayak parmaklarıma, parmak uçlarıma, her şeyeime doğru hiç bitmeyen bir mutluluk dalgası gibi yayılıyor.

Beynim tamamen boşalıyor.

Owen'ın kalçasını kavriyorum.

Ses çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum ama sandalyeye gömülmemek ve zevk dalgalarının beni ele geçirmesine izin vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Owen elini elbisemin altından çekip Tina ve Mathius'la konuşmaya devam ediyor.

Sonunda orgazmdan kurtulduğumda doğruluyorum ve Tina'nın sipariş ettiği şampanyaya uzanıyorum.

Ben bir yudum alırken Owen dönüp beni izliyor. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bu masada beni gerçekten becermekten kendini alıkoyması, parmaklarının içimde olduğunu restorana duyurmamamdan daha zor olmuş olabilir.

Tina kaşlarını çatar. "İyi hissediyor musun Charlize? Bayılacak gibi görünüyordun."

Bakınız: sıcak karmaşa, sıcak karmaşa, sıcak karmaşa.

Restoranın ortasında orgazm olmak bir kızı bu hale getirir. "Ben iyiyim," dedim. "Sadece yorgunum."

"Evet," diye onaylıyor Owen. "Uzun bir gün oldu." Saatini kontrol ediyor ve Mathius'a bakıyor. "Yarın erken bir uçuşumuz var, o yüzden iyi geceler diyebiliriz. Tina gelecek ay New York'ta olacağından bahsetti. Siz oradayken bir akşam yemeği planlarız."

Vedalaştık. Tina'ya gelecek ay mutlaka bowlinge gideceğimize söz veriyorum. Owen ve Mathius akşam yemeği konusunda anlaştılar. Sonra, Owen bana asansöre kadar rehberlik ederken Mathius ve Tina otelin barına gidiyorlar. Sanırım kendime rehberlik edecek durumda olmadığının farkında.

Asansöre ulaştığımızda Owen saygılı bir mesafe bırakıyor. Yanımda duruyor ama bana dokunmuyor.

Ona bakmıyorum.

Dosdoğru önüme bakıyorum.

Konuşmuyoruz ama aramızdaki her şey yüksek sesle konuşuluyor. Asansör geliyor ve içeri adım atıyoruz.

Owen'in eli sırtımın alt kısmına geliyor ve sadece bu kısa temas bile nefesimin kesilmesine yetiyor.

Ön tarafta başka bir çift dururken biz asansörün arka tarafında duruyoruz. Bir şey hakkında tartışıyorlar. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü odağım tamamen Owen'da.

Asansörü beklerken bana dokunmazken, şimdi bana o kadar yakın duruyor ki neredeyse yanıyorum.

Biz yükselirken katları gösteren numaraları izliyorum.

Burada bizimle birlikte olan çift onuncu katı seçti. Zaman o kadar yavaş geçiyor ki onların katına çıkmak on yıl sürmüş gibi geliyor.

Oraya ulaştığımızda asansör duruyor. Bir şey hakkında tartışmaya devam ediyorlar.

Kapılar açıldığında kadın kıpırdamıyor; adamı azarlamaya devam ediyor.

Acele edip inmesi için ona bağırmak istiyorum. Adam çıkarken Owen'ın parmakları benimkilerin arasından geçiyor. Kadın nihayet çıktığında elini sıkıyorum.

Kapılar kapandığında bana doğru dönüyor ve elimi başımın üzerindeki asansör duvarına koyuyor. Diğer eli önce elbisemin eteklerine, sonra da külotuma uzanıyor. Ağzı benimkine çarparken parmakları amımın içinde kayıyor.

Vücudum onunla doğru kıvrılıyor ve pantolonunun üzerinden aletini okşarken onu öpüyorum.

Ben bunu yaparken çıkardığı o uygunsuz ses benim yeni favori sesim.

Asansör bizim kata ulaştığında, asansördeki ilk anımızı yeniden canlandırmıyoruz. Owen ağzını benimkinden, elini külotumdan çekip beni süitimize yönlendiriyor.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıyor ve bana uzanıyor. Beni duvara doğru itiyor, elbisemin düğmelerini çözerken beni kabaca öpüyor. Ben de onu aynı şekilde çılgınca öpüyorum, pantolonunun düğmelerine ve fermuarına uzanıyorum.

Birbirimizi soyma şeklimizde klas, zarif ya da pürüzsüz hiçbir şey yok. İkimiz de özür dilemeyecek kadar kirliyiz.

Owen elbisemi üzerimden zorla alıyor, göğsümü tutuyor, sıkıyor ve meme ucumu ağzına alabilmek için sütyenimi aşağı doğru itiyor.

Pantolonunu ve boxer külotunu indirip sikine uzanmadan önce gömleğini çıkarıyorum.

Elim etrafını sararken "Siktir," diye homurdanıyor.

Göğsüme yaptığı şeyi bırakıyor ve ben onu okşarken başının geriye düşmesine izin veriyor. Onu ağzıma almak için dizlerimin üzerine çöktüğümde, saçlarımı at kuyruğu şeklinde tutuyor ve hayatta kalabileceğimi düşündüğüm o uygunsuz seslerden daha fazlasını çıkarıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, omuzlarını, boynunu ve güçlü çenesini inceliyorum. Erkeklerin bu kısımlarının yeterince takdir edilmediğini hissediyorum. Popolar, kalçalar ve göğüsler tüm sevgiyi alma eğilimindedir. Ben, güçlü bir boyun ve çene için buradayım. Sanırım Owen'ın boynuna kıvrılabilir ve hayatımı orada mutlu bir şekilde yaşayabilirim.

Onu emiyorum ve taşaklarını avuçlayıp diğer elimle nazikçe sıkarken okşuyorum. Tüm bunları onu boylu boyunca yalayarak dönüşümlü olarak yapıyorum,

taşaklarını ağızıma aldım, bacaklarına ve kıcına dokundum.

Owen saçımı bırakıyor ve bir elini duvara koyarken diğer elini başımın tepesine götürüyor.

Gözlerini buluyorum. Sanki hayatının sonuna kadar ağızımda kalmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi beni izliyor. Sanki bunun için her şeyi yapabilecekmiş gibi. Bana hep bu kadar aç bakması için her şeyi yaparım.

Onu ağızımdan çıkarıyorum ama okşamaya devam ediyorum. "Sikinin ağızımdaki hissini seviyorum."

Sikini elime sokarken parmakları saçlarımı kavırıyor. "Ağızının onun etrafında nasıl hissettiğini seviyorum."

"Sanırım bir dahaki sefere akşam yemeğinde oynadığımızda, masanın altında dizlerimin üzerine çöküp bunu yapmalıyım." Dilimi ucunun etrafında dolaştırmadan ve tepesini ağızıma almadan önce yavaşça şaftının uzunluğunu yalıyorum.

İnliyor. "İşte sevdiğim pis taraf bu." Aletini tutuyor ve ağızımdan çıkarıyor. Ucuyla dudaklarımı okşayarak, "Yutmayı sever misin?" diye soruyor.

Sakızını yalarken taşaklarına uzanıyorum. "Hayır. Göğüslerime boşalabilirsin."

"Peki ya yemekte? Sence o zaman memelerine boşalmalı mıyım?"

Gülümsüyorum, onu tekrar bırakmadan önce uzun bir emiş için ağızıma geri alıyorum. "O zaman yutarım, ama bunun yapmayı en sevdiğim şey olmadığını bilmelisin."

Söylediğim bir şey Owen'ın yaptığımız işi bırakmasına, uzanıp beni kollarının arasına almasına, yatak odasına götürmesine ve yatağa yatırmasına neden oluyor. Bunu bu kadar hızlı yapmasıyla sanki ele geçirilmiş bir adam gibi.

Beni altına aldığı anda, ellerini yatağın iki yanına koyuyor ve beni öpüyor. Öpüşmeyi bitirdiğinde bana bakıyor ve şöyle diyor: "Tüm favorilerini bilmek istiyorum Charlize. Sevdiğin ve sana yapmamı istediğin her pis, kirli şeyi." Sütyenimi çıkarıyor ve vücudumdan aşağı külotuma inmeden önce göğüslerimi öpmek için uzunca bir zaman harcıyor.

Bana bakarak parmağını iç çamaşırımın kumaşı üzerinde gezdiriyor. "Yemek yediğimiz her restoranda boşalmanı izlemek istiyorum. Daha ateşli bir şey görmedim."

Oh. Tanrım.

"Bunu yaparsak bütün restoranlardan men edilebiliriz, Owen. İnlememek ve olay çıkarmamak için çok uğraştım."

K lotumu  pebilmek için eğiliyor, amımı ağzına yaklaştırmaya çalıştığımda kal alarımlı tutuyor. "Hayır, çok güzeldin. Tek pişmanlığım içinde dilim yerine parmaklarımlı olmasıydı."

şu anda çok ıslağım.

Kaderimde sürekli tahrik olarak yaşamak olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Owen külotumu indiriyor ve dilini bana vermeden önce kal alarımlı tutup açıyor.

Amımı boydan boya yalıyor ve ağzını klitorisimin üzerinde bitiriyor. Klitorisime iyi zaman ayırıyor, emiyor, öpüyor ve yalıyor. Tam aşağı ineceğini düşündüğüm anda başını kaldırıyor ve "Seni yüzümde istiyorum" diyor.

Oh. Evet.

Beni istediği yere yerleştirirken, "İleride başvurmak için," diyorum, "bu benim o iğrenç favorilerimden biri. Ne zaman yüzüne binmemi istersen, ben oradayım."

Kal alarımlı iki yanından kavırıyor ve dudaklarını, dilini ve yüzünü beni öpmek, yalamak, kaydırmak ve ovmak için kullanırken daha uygunsuz sesler çıkartıyor. Kal alarımlı yavaşça ileri geri ve daireler çizerek yuvarlıyorum, sakallarının tenimde yarattığı hissi seviyorum.

Owen bana kaldırılabileceğimi düşündüğümden daha fazla zevk verirken öne doğru eğilerek ellerimi yatak başlığına koyuyorum. Yetenekli olduğu bir şey. "Bir dahaki sefere bunu gözlerin bağlı yapmalısın gibi hissediyorum."

Bu  neri üzerine parmakları kal alarımlı gömülüyor ve beni yüzüne doğru çekiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yatak başlığına daha sıkı

yaslanıyorum. Owen her sinir ucumun canlı olmasını sağlıyor.

Alev alev canlı.

Ve sonra, yüzünü amıma gömerken derin bir ses çıkartıyor ve bunun titreşimleri vücudum onun verdiği orgazmdan titreyene kadar içimde patlıyor.

Ben orgazmın içinden geçerken Owen ayağa kalkıyor ve beni de yanına alıyor. Beni sırtüstü yatırıyor ve bir bacağımı omzuna atıyor.

Gözlerini gözlerime dikerek içime giriyor.

 ekiliyor ve tekrar sokuyor, güçlü omuzları sertçe çalışıyor ve dikkatimi çekiyor.

Pazılarını kavırıyorum ve o beni sikerken tutunuyorum.

Çok sert. Sert. İhtiyacı olanı alırken acımasız. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks.

Son bir kez daha derinden itmeden ve orgazm olmadan hemen önce tekrar boşalıyorum.

Yanımdaki yatağa yığıldıktan sonra beni kollarına çekiyor. İkimiz de kendimize gelirken başımı onun göğsüne koyuyorum.

Nefesimi tuttuğumda ona bakıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Bunun için üzgünüm" demeden önce usulca küfretti. Kendimi o ana kaptırdım."

Gülümsüyorum. "Benim için sorun değil. Sadece iyi olduğumuzu bilmeni istedim."

Dudaklarını dudaklarıma değdirebilmek için yüzünü eğiyor. Sonra beni kendine doğru daha sıkı çekiyor ve sessizce yanıma uzanıyor.

Kolyesinde kaybolduğum birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Göğüslerime boşalamadın" diyorum.

Bana bakıyor. "Artık beni on iki ayla sınırlamadığına göre, göğüslerine boşalmam için bolca zamanımız var."

"Kayıtlara geçsin, bunun daha sonra değil daha erken olması için buradayım."

"K a h r e t s i n ," diye geveliyor ve beni tekrar öpüyor. "Saat başı aklına gelen düşüncelerin kaç tanesi iğrenç?"

Ona sırtıyıyorum. "Oh, hiçbir fikriniz yok, Bay North."

Bununla birlikte, beni üstüne çekti ve beni cehenneme kadar öptü.

Sonra bana duşa girmemi söylüyor, böylece yarın yürüyemeyecek h a l e gelmem için daha çok çalışabilecek.

Ben de ona bunun için burada olduğumu söylüyorum.

"Aslında," diyorum onun mavi gözlerine bakarken, "seninle ilgili olduğu sürece burada olmadığım pek bir şey yok."

Owen bunu *gerçekten* seviyor ve bana bunu göstermekten vazgeçmesini sağlamakta zorlanıyorum.

Gece birden hemen **SONRA** uyandım.

Owen beni iki kez daha siktikten sonra yaklaşık bir saat önce sızmışım.

Yatakta yanımda değildi, ben de onu aramaya çıktım.

Biraz soğukkanlıyım ve bulduğum ilk şeyi giyiyorum: takım elbise ceketini.

Onu kanepede bulduğumda bakışlarını ceketin üzerinde gezdiriyor, gözlerinde onay parlıyor. "Bu artık senin. Seni her becerdiğimde bunun içinde görmek istiyorum."

Ona doğru ilerliyorum ve beni üzerine çektiğinde kucağına kıvrılıyorum. "Zaten senin ceketlerinden birine sahibim. Başka bir cekete ihtiyacım yok."

"Tecrübelerime göre, çok fazla ceketin olamaz." Boynumu öpüyor. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Birbirimize ait kıyafetlerden bahsetmişken, kırmızı tangamı geri almam gerekecek."

Başını sallıyor. "Hayır, o bende kalacak. Olur da seni boğmak istersem diye."

Elimi yanağında gezdirip gözlerine bakıyorum. "Bu eğlenceli yanını gerçekten seviyorum. Sanırım sende en sevdiğim şeylerden biri bu."

Birkaç dakikalığına sessizliğe bürünüyoruz, ta ki telefonu milyonlarca mesajla çınlayana kadar.

"Vay canına," diyorum yan masadaki telefonuna bakarak. "Dünyanın sonu mu geldi?"

Telefona uzanıyor. "Jill arıyor. İşle ilgili." Telefonu yerine koymadan önce mesajları okuyor ve tekrar tüm dikkatini bana veriyor.

"Seni hâlâ seviyor." İkimizin de aptal olduğunu düşündüğü için bana durmadan Owen hakkında mesaj atmadığına karar verdim. Bence bunu onu hâlâ sevdiği için yapıyor.

Söylediklerime şaşırmadı. "Hayır."

"Buraya geldiğimizden beri bana *çok* mesaj attı Owen. Sadece işle ilgili değil, seninle ilgili de. İyi beslendiğinden, iyi uyuduğundan, ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmamı istedi. Hatta bana yorgun olduğunda nasıl huysuzlaşabildiğini ve bunu kişisel olarak algılamamam gerektiğini anlattı." Duraksıyorum. "Sen onu üzdüğünde ofisinde bir şeyler fırlatıyor çünkü seni hâlâ seviyor."

"Hayır, beni hâlâ sevdiğini *sanıyor*," diyor düşünceli bir şekilde. "Ama sevmiyor. Hayatına devam etmek için mücadele ettiği o boşlukta. Kalbinin yarısı içinde, yarısı dışında. Arada bir fark var ve bu çok büyük bir fark ama beni hâlâ sevmiyor. Jill beni sevmeyi uzun zaman önce bıraktı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek 'çok büyük bir fark'?"

Bir an için bunu düşünüyor. "İyi sevmenin kalbimize işlediği çizgileri nasıl tartıştığımızı hatırlıyor musun?"

"Evet." Tanıştığımız geceydi. Sevdiğim bir konuşmaydı.

"Jill bu çizgilerle mücadele ediyor. İyi olanları artık orada olmayan sevgiyle karıştırıyor. Tüm kalbinle sevmekle sadece yarısını sevmek arasındaki fark kötü çizgilerdir. Yeterince derin olduklarında, geri dönemezsiniz. Jill hala kötü çizgilerimizin asla geri dönemeyecek kadar derin olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda. Ve benim deneyimlerime göre, o boşlukta var olmak, ilk etapta oraya ulaşmaktan daha kötüdür. Kafa karışıklığı, pişmanlık ve kederle doludur. Kan kaybindan ölene kadar hayata tutunmaya çalışırsınız."

Elimi göğsüne koyuyorum ve kalbinin sabit ritmini hissediyorum. "Bu yüzden işte olduğumuzu bilmesini istemedin, değil mi?" Yumuşakça söylüyorum. "Bunu onun için daha da zorlaştırmak istemedin."

"Evet. Başta bunu fark etmemiştim ama ana neden bu. Gerçi başkaları da var. Ben aziz değilim, Charlize. Jill yaptıklarımı öğrenir ve bunu bana karşı kullanırsa benim için bir fırsatı mahvedebilir."

Kollarımı boynuna dolayarak onu öpüyorum. "Hiçbirimiz aziz değiliz." Ona şakacı bir gülümseme veriyorum. "Yani, bildiğim kadarıyla sapık eğilimleriniz var. O yüzden gözüm üzerinde. Ve ben de dünyanın en dağınık insanıyım, bunu da bilmelisin."

Elini sırtımda gezdiriyor ve parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıyor. "Senin hakkında bunları not aldım."

Şok olmuş gibi yapıyorum. "Sözünü geri al. Burada kaldığımız süre boyunca çok düzenli olmaya çalıştım."

"Akşam yemeği için duş alana kadar iyiydin. Ondan sonra bütün bahisler kapandı ve sen dünyanın en dağınık insanıydın."

Bu tartışmaya hazırlanmak için kucagında kıpırdanıyorum. "Hayır, burada dürüst olmamız gerektiğini düşünüyorum ve sertleşmiş bir şekilde uyanıp kıcımla alay etmekte ısrar ettiğinde tüm bahislerin kapandığını kabul etmeliyiz. Tüm iyi alışkanlıklarımı pencereden dışarı atmadan ve sana gerçek benliğimi göstermeden neredeyse bütün bir günü atlattığım için tüm övgüyü hak ediyorum."

Kıkırdıyor ve beni öpebilmek için ağzımı kendine doğru çekiyor. "Senin gerçek yüzünü her zaman görmek istiyorum."

"Oh, ne dilediğine dikkat etmelisin. O karmaşa benim hayatımdaki karmaşanın yanına bile yaklaşamaz."

"Hiç şüphem yok," diyor ayağa kalkmadan önce. Beni de yanına alarak yatak odasına girdi ve beni yatağa yatırdı. Sorgulayan bakışlarım karşısında -çünkü, merhaba, daha fazla seks için hazır olduğumu düşünüyorsa, rüya görüyor demektir- "Uyku zamanı" diyor.

Ceketini üzerimden çıkardıktan sonra beni kendine çekiyor ve ben de ona doğru kıvrılıyorum. Kolumu göğsüne koyuyorum ve "İşe döndüğümüzde bunu nasıl oynayacağız?" diyorum.

"Jill'e söyleyeceğim," diyor ve bunun söyleyeceğini tahmin ettiğim şeyle uzaktan yakından alakası olmadığını fark ediyorum.

"Bekle." Bir dirseğimi kaldırıp ona bakıyorum. "Neden?"

"Seni saklıyormuşum gibi hissetmeni asla istemiyorum Charlize. Yarın Jill'le konuşmak için zaman bulacağım."

"Benim iyiliğim için ona söylemene gerek yok. Senin için ne gibi bir fırsatı mahvedebilir ki?"

"Bluestone Ödülü'ne aday gösterildim."

Oh, vay canına. Daha önce bunu kazanan patronlarım olmuştu. Bluestone dünyanın en prestijli iş ödülllerinden biridir.

"Owen, senin için çalışmadan önce birbirimizi tanıyor ve birlikte yatıyorduk. Bu hiç olmamış gibi davranalım, bir hafta daha bekleyelim ve sonra devam edelim."

"Bir hafta daha beklemek istemiyorum," diyor kararlılıkla.

"Tamam," diyorum yavaşça, kararlılığının bana hissettirdiklerinden hoşlanıyorum. "Beklemeyeceğiz ama işte senden uzak duracağım. Jill'e söyleme. Gerek yok."

Bunu düşünüyor ve önerimden duyduğu rahatsızlığı hissediyorum, ama sonunda, "Gerekirse ona söylerim" diyor.

Tekrar uzandım. "Buna gerek kalmayacak."

Uykuya dalmadan önceki son düşüncem Owen'ın nasıl bir adam olduğuydu. Haklıydım: o değerlerine bağlı bir adam.

Tanıdığım en değerlere önem veren adam.

Kırmızı tangamı cebine atmış ve bir gün beni boğmak isterse diye saklamakta ısrar ediyor olsa bile.

Charlize

T New York'a dönüş uçuşu uzun sürdü. Çoğunlukla yoğun geçen birkaç günün ardından yorgun olduğum için, ama aynı zamanda dün gece fazla uyuyamadığımız ve uçuşta halletmem gereken çok iş olduğu için. New York'a vardığımızda

York'a öğle yemeğinden hemen önce. Owen ofise gitmeden önce beni Dylan'ın evine bıraktı. Öğleden sonra izin alması için onu ikna etmeye çalıştım ama bunu düşünmedi bile. Gerçekten yapmasını beklemiyordum ama denedim. Adamın uykuya ihtiyacı var.

Ben yatak odama doğru yürürken Poppy telefonumu mesaj bombardımanına tutuyor.

Bir uyku daha ve seni göreceğim.

Charlize: Yarın kaçta geliyorsun?

Poppy: Sen işini bitirene kadar evde olurum. Seni görmezsem anarşi çıkar. İşten sonra kokteyl düşünüyordum.

Charlize: Ben varım.

Roma'da bulduğum yeni bir kokteyli deneyeceğiz. Rossini. Bir sürü çilek var. Bayılacaksınız.

Poppy: Londra'dan eve mi döndün?

Charlize: Yeni geldim. Bütün uykuların uykusuna başlamak üzereyim. Yarın çalışmak zorunda olmasaydım, kokteylimize kadar uyurdum. Owen'ı yönetmek çok yorucu.

Bu yeni kod kelimeyi sevdim. Uygun görünüyor. Seth'i çok idare etmek zorunda kalıyorum.

Annemden bir mesaj geldiğinde ona başka bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Anne: David Cross mu?

Tekrar Poppy'ye geçiyorum.

Charlize: Aman Tanrım, annem tam da tahmin ettiğim şeyi yapıyor ve kiminle görüştüğümü anlamaya çalışıyor. Az önce bana David Cross olup olmadığını sordu!!!!

Poppy: Tanrım, eğer onunla çıkmanın doğru yol olduğunu düşünseydin, yaydığı zehirli erkeklik seni ömür boyu erkeklerden uzak tutmam için yeterli olurdu. Joan Teyze'yi David hakkında eğitmemi ister misin?

Charlize: LOL. Bu konuşmaya tanık olmayı çok isterim. Dürüst olmak gerekirse, senin etrafında konuşacağını ve seni ne kadar umursamadığı konusunda eğiteceğini düşünüyorum çünkü bir Cohen ile bir Haç ile evlenmek onun bir yaşam hedefine ulaşmasına yardımcı olacaktır.

Haklısın. Nefesimi boşa harcamış olurum. Gitmem gerek.

Charlize: Seth yine sana bakıyor mu?

Poppy: Şaka yapıyorsun, ama evli bir kadın olduğunda, Charles, böyle konuşacaksın xx

Anneme bir mesaj gönderdim.

Charlize: Bu eğlenceli bir oyun.

Umursadığım bir şey değil, Charlize.

Anne: Pazar günü akşam yemeğine bir saat erken gelebilir misin, böylece gala hakkında konuşabiliriz?

Yatağıma uzandım ve sezonun ilk acıma partisine başladım.

Charlize: Gerçekten bir saat sürecek mi?

Anne: Charlize, kendini bu işin içine sokan sensin. Lütfen şimdi beni hayal kırıklığına uğratma. Komite önerilerinden bazılarını beğendi, bu yüzden onlara başlamak ve onları gerçekleştirebileceğinden emin olmak istiyorum.

Ve böylece annem, o saat ve yapmak istediği diğer planlama oturumları için orada olacağım.

Elbette bu önerileri gerçekleştirebilirim.

Charlize: Orada olacağım.

Bütün öğleden sonra uyudum, Owen saat altıda beni aradığında uyandım.

"Hey, sen," dedim uykulu bir şekilde, yanıma dönerek.

"Seni uyandırdım mı?"

"Sayılır. Hâlâ işte misin?"

"Evet. Burada birkaç saatim daha var."

Ona gerçekten uyuması gerektiğini söylemek istiyorum ama o yetişkin bir adam ve bunu kendi başına çözebilir. "Seni idare etmeye çalışıyormuşum gibi görünme riskini göze alarak, akşam yemeği için ne planlıyorsun?"

Gülümsediğini duyuyorum, "Yönetim tarzını sevdiğimi biliyorsun. Akşam yemeği hakkında henüz düşünmedim. Muhtemelen dışarıdan sipariş vereceğim."

Doğrulup yataktan kalkıyorum. "Sana yiyecek bir şeyler getirebilir miyim? Sorun olur mu?"

"Bana bir şey getirip getiremeyeceğini sormana hiç gerek yok, Charlize. Cevabım asla hayır olmaz."

Bu sözlerin içime yerleşmesi hoşuma gitti. Hayatımda benzer durumlarda pek çok kez hayır cevabını almıştım. "Ne zaman yemek istersin?"

"Saat yedi buçukta bir telefon görüşmem var. Sekize kadar işim bitmiş olur, yani ondan sonra herhangi bir saatte."

"Tamam, görüşürüz o zaman. Bekle, ne için aradın?" "Sadece sesini duymak için. Uyandırdığım için özür dilerim."

Hiç kimse bana sadece sesimi duymak için aradığını söylememişti. Birinin sadece sesimi duymak istemesinin ne kadar iyi bir his olduğunu bilmeden nasıl bu kadar ilerleyebildim bilmiyorum. "Bana yapmanı istediğim her pis, kirli şeyin listesine nasıl başladığınızı biliyor musun? Ben de temiz bir liste hazırlıyorum ve sadece sesimi duymak için araman da artık bu listede."

"O listeyi çoktan başlattım. Bunu da ekleyeceğim."

Beni öldürmeye çalışıyor.

Spoiler uyarısı: İşe yarıyor.

Öldüğümü, öldürdüğümü, nefessiz kaldığımı düşünün.

Neden böyle listeler yapan erkeklerin var olduğunu bilmiyordum?

"Sen gerçekten çok başarılısın, Owen. Listeleri tek başına başlatıyorsun."

"Tamamen bencilce nedenlerden dolayı."

"Sadece am bulmaya çalışıyorsun, değil mi?" "Ve o pis, pis ağzın için."

"O ağız senin sikini tekrar emmek için can atıyor."

"Siktir," diye homurdanıyor ve sadece bu kelime bile içimde bir ihtiyaç zonklamasına neden oluyor.

"Sanırım bu benim işe dönmene izin vermem için bir işaret çünkü şu anda seninle telefonda seks yapmaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da, biraz uyuyabilmen için bu gece makul bir saatte eve gitmeni gerçekten istiyorum."

"Bu gece külot giyme." Oh, kutsal sapıkların sapığı.

Evet.

Akşam yemeği için Tavuk ve Bezelyeli Kızarmış Pilav pişiriyorum ve onunla birlikte yemek için saat 20:15'te Owen'ın ofisine varıyorum. Ofis sessizdi; başka kimse yoktu.

İşinden başını kaldırıp beni ofisine doğru yürürken görüyor, sanki bütün gün gördüğü en güzel şey benmişim gibi yüzüne seksi bir gülümseme yayılıyor. Ondan bu tür gülümsemelere doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Onunla ofisinde buluştuğumda "İlerisi için söylüyorum," diyor, "bu tür bir elbise giymek fazla uyumamı sağlamaz." Gözleri topuzumda, boynumda ve o kadar da seksi olmadığını düşündüğüm kırmızı elbisemde. Tam şu anda Owen'ın gözlerini vücuduma yapıştırmasına fazlasıyla razı olduğuma karar veriyorum. Bunun için bir sözleşme imzalayalım: *Ben, Charlize Cohen, Owen North'un günün her saati beni cinsel olarak etkilemesini onaylıyorum. Lütfen ve teşekkürler. İmza, Charlize.*

Muhtemelen fark etmeyecek olsa da ona seksi bir gülümsemeyle vuruyorum. Gözleri vücuduma yapıştı. "Altında ne olmadığını görmelisin."

Ben daha ne olduğunu anlamadan Owen masasının üzerindeki kumandaya uzanıyor ve ofisinin panjurlarını kapatıyor. Sonra yemeğimizi benden alıp masasının diğer ucuna yerleştiriyor. Sonra kalçamı tuttu ve sert bir eliyle sırtıma vurarak beni masanın üzerine doğru eğdi.

Buraya gelirken zaten tahrik olmuştum. Şimdi, tahrik olmanın on kat ötesindeyim. Owen beni şu anda bir saniye bile ön sevişme yapmadan sikebilir.

Aletini kıcıma bastırıyor. O da en az benim kadar tahrik olmuştu.

Ağzını enseme götürüp beni oradan öperken iki elini de kıcıma götürüyor. Ellerini yanaklarımda gezdiriyor, elbisemi yavaşça yukarı kıvrarak çıplak popomu ortaya çıkarıyor.

Ağzı boynumdan ayrıldığında yüzümü çeviriyorum ve onu kıcıma bakarken buluyorum.

Bakışlarımı karşılıyor ve beni sertçe öpmek için eğiliyor. Bu öpücükle beni yutuyor.

Dili benimkini birbirine dolamaya zorluyor, dudakları benimkini eziyor, aldığım her nefesi alıp kendine saklıyor.

Sonunda ağzını benimkinden ayırdığında, "Aferin kızıma." diye homurdandı. Bu iki kelime hızla benim kriptonitim olmaya başladı.

Owen North'un İyi Kızı.

Çıkartmaları, kupayı ve tişörtü alacağım, teşekkürler. Bana böyle demesi için yapabileceğim şeylerden utanıyorum.

Masanın kenarını kavrayarak kıcımı geriye itiyorum ve sert aletine sürüyorum. "Senin iyi kızın olmak için başka ne yapabilirim söyle bana."

Owen'ın elleri kalçalarımın doğru kıvrılıyor ve ona sürünmeme yardım ederken parmakları tenimi kazıyor. "Dizlerinin üzerine çöküp sikimi yalayabilirsin."

İyi Kızlar Çük Emer.

O tişörtü de alacağım.

Dönüp pantolonunun düğmesine uzanıyorum, bir yandan da gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Owen, ben elimi sikine dolayana kadar göz temasını sürdürmeyi başarıyor. Ben onu okşarken bakışları göğsüme düşüyor ve elbisemin eteğine uzanıyor. Bir an sonra yere düşüyor ve ağzı göğüslerime geliyor ve *kutsal Tanrım*, bana gelecek olan zevkin tadını veriyor.

Yüksek sesle inliyorum.

Yalnız olsak bile ofis için çok yüksek sesle.

Owen'ı ofisinde becermek artık *Sevdiğim İğrenç Şeyler* listesine kalıcı olarak eklendi. Aslında, bundan sonra takvimine tekrar eden bir randevu ekleyeceğim.

"Gerçekten dizlerimin üzerine çökmek istiyorum," diyorum, sırtımı kamburlaştırıp göğüslerime gömülü kafasına bakarak, "ama uzun süre göğüslerimi emmeni istiyorum."

Meme ucumu emiyor ve yüzünü kaldırmadan önce bana doğru miktarda dış gösteriyor. Aletini benden alarak, diğer elini çeneme götürürken kendini okşuyor. Onu kavrayarak beni sikine bakmam için yönlendiriyor. "İyi kızlar kendilerine söyleneni yapar, Charlize."

Sertleşmiş sikine bakıyorum.

Etrafına sarılmış eline.

Ve az önce söylediği her hecede duyduğum ihtiyacın içime işlemesine izin veriyorum.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerimi Owen'dan bir saniye bile ayırmıyorum.

Aletini ağzıma sokmasına izin veriyorum.

Ve ona ne kadar iyi olabileceğimi gösteriyorum.

Owen orgazm olmadan hemen önce çekiliyor, beni tekrar masasının üzerine eğiyor ve içime giriyor.

Her sert itişini, her kaba dokunuşunu, ağzından çıkan her kaba kelimeyi kabul ediyorum.

Hepsine boyun eğiyorum.

Owen tarafından becerilmek, sonsuza dek aradıktan sonra kapı için doğru anahtarı bulmak gibi.

Ondan hemen önce boşalıyorum. Çok ses çıkarıyorum.

Nefesimizi tuttuktan sonra çekilmiyor. İçimde kalıyor, kolunu belime doluyor ve omzumu öpüyor. "Bu gece seni yatağında istiyorum."

"Kaç tane yastığın var?"

Gülümsemesini tenimde hissediyorum. "Kabul edilebilir bir sayı nedir? Beklentilerini karşıladığımdan emin olacağım."

"On."

Diğer omzuma doğru ilerliyor ve onu öpüyor. "Yatağında on yastık gördüğümü hatırlamıyorum."

"Bu benim asgari şartım, Owen. Kabul et ya da etme."

Çekip yüzümü ona çevirmeden önce bana son bir öpücük veriyor. Kollarını bana doladı ve ellerini kıçıma yerleştirdi. "Olmuş bil."

"Yastıkları sihirli bir şekilde çoğaltacak mısın?"

"Evet."

Nefes alışım hızlanırken midemde alışılmadık bir his dalgalanıyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama tereddüt gibi geliyor. Belirsizlik. Sanki burada bir an durmam gerekiyormuş gibi.

Elimi göğsüne koyuyorum. "Hayır, bunu yapmana gerek yok. Sadece seninle oynayıyordum."

Owen'ın gözleri kararlılıkla doluyor ve bana sarılışı sıkılaşıyor. "Bunu yapmak istiyorum."

Ona bakıyorum. "Bunu beklemiyorum."

"Her zaman esnemek istememi beklemelisin, Charlize."

Owen'a beklentileri yüksek bir kız olduğumu söylemiş olmama rağmen, erkeklerden en küçük şeyleri bile beklemekten vazgeçtiğimi o anda fark ettim. Bir erkekten aniden on yastık üretmesini beklemenin kabul edilebilir bir talep olduğunu düşünmesem de, bunu yapmasını istiyorum. Bana o yastıkları getirmek için dünyanın öbür ucuna gitmesini istiyorum.

Öne eğilip onu öpüyorum.

Yavaş, derin bir öpücük ve umarım bu ona bunun benim için ne anlama geldiğini gösterir.

Ben.

Bitirdiğimde, henüz ondan ayrılmak istemediğim için dudaklarımın oyalanmasına izin veriyorum. I

Parmaklarımı ensesindeki saçlarına doladım. "Sanırım senden biraz fazla hoşlanıyorum."

Bu bana baskıda yakalamak istediğim bir bakış kazandırıyor. "Güzel."

Bununla birlikte giyiniyoruz ve ben temizlenmek için onun banyosunu kullanıyorum. Dışarı çıktığımda telefonla konuşuyordu. Getirdiğim yemeği servis etmek için dinlenme odasına götürüyorum, ofisinden çıkarken *yastık* kelimesini duyuyorum.

Emin değilim ama sanırım biraz daha düştüm.

Sadece bir yıl seks yapmak isteyen bir kız için, çok daha fazlasına doğru hızla yol alıyorum.

Charlize

"S "Bir sonraki düğün ne zaman?" Poppy ve bana bir içki için katıldığında Seth'e soruyorum. O ve ben iki saat önce başladık ve bu süreyi İtalya'da keşfettiği bu çilek kokteyllerini karıştırarak geçirdik,

Birkaç tane fazla içtik ve düğününden bu yana geçen iki hafta boyunca ikimizin de yaptığı her bir şeyi yakaladık. Ve "her bir şey" derken, her bir şeyi kastediyorum. Poppy ve ben detayları asla atlamayız. Bu yüzden geldiğimde Seth burada değildi. Ayrıntılara olan sevgimizi bilecek kadar bizimle birlikte Zoom'lara katıldı, ki bu sevgiyi paylaşıyor.

Bana bakmadan önce karısına bir göz attı. "Kime?"

Poppy onu tokatlıyor. "Bana. Cidden, eğer başka biriyle evleneceğini sanıyorsan, hayal görüyorsun. Charles ve ben senin bunu yapmana izin vermeden önce onu diriltir, keser ve gömeriz."

Eğleniyor. "Canlı mı?"

Sırıtıyorum. "Evet, evli kadınlar böyle konuşur, Seth. Bizden farklı konuşuyorlar."

"Doğru," diyor Poppy'ye. "Onun bir daha nefes almamasını sağlama konusundaki kararlılığından etkilendim, ama onu kesmek aşırı görünüyor, tatlım."

"Asla," diyorum Rossini'nden bir yudum alarak. "Konu bu tür şeyler olduğunda bir kız asla çok dikkatli olamaz."

Seth gülüyor ve Poppy kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Son derece ciddiym hayattım. Geleceğindeki tek düğün benimle olacak. Ve bir sonraki düğünümüz altı ay sonra. Balayımızın nerede olacağını düşünmeye başla."

Telefonuma bir mesaj geliyor ve onu almaya çalışırken düşürüyorum. Sonra almak için eğildiğimde, kafamı masaya vuruyorum.

"Siz kızlar o kokteyllerden kaç tane içtiniz?" Ekranda Owen'ın adını gördükten sonra kilidini açmak için telefonumu kaydırırken Seth soruyor.

"Yeterince değil," diyor Poppy.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum kaydırmalarım başarısız olunca. "Kesinlikle yeterli değil, ama aynı zamanda"- ona bakıyorum-"belki de çok fazla. Ya öyle ya da telefonum zorluk çıkarıyor ve Owen'dan gelen bu mesajı benden uzak tutmaya çalışıyor."

Biraz daha kaydırıyorum ve sonunda kilidini açıyorum.

Owen'ın mesajını yeterince hızlı açamıyorum. Bu sabah evinden ayrıldığımdan beri onu görmemiştim çünkü bütün gün ofisteydi. Birkaç kez mesajlaştık ve kutsal seks mesajlaşma, mesajların bu kadar kirli olabileceğini kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum.

Bu akşam benim için yemek pişirmek istedi ama ona bir erkek için arkadaşlarımı asla terk etmeyeceğimi söyledim. Vajinam bu kararımın dolaylı bana kızgın olsa bile bu gece Poppy'yi görmek benim önceliğimdi. Owen'ın beni başka türlü ikna etmeye çalışmaması gerçekten hoşuma gitti.

Mesajının iğrenç olmamasına üzülüp üzülmediğimden emin değilim. Bir kız gece geç saatlerde vibratörüyle buluşmadan önce iyi bir ön sevişme yapabilir.

Owen: Henüz hafta sonu hakkında konuşmadık. Yarın yürüyüş için boş musun?

Poppy'ye bakıyorum. "Sence 'yürüyüş' seks için bir kod olabilir mi?"

Seth gülüyor ve Poppy, "Charles, söz konusu bir erkek olduğunda her şey seks için bir koddur. *'Kahvaltıda krep, tatlım?'* Mutfakta seks. *'Bugün çamaşır yıkayacağım.'* Çamaşır makinesinde seks. *'Hadi satranç oynayalım.'* Ben bir sonraki hamlemi düşünürken sen de sikime binebilirsin."

"Doğru," diyorum. "Sanırım satranç da evli kadınların yaptığı şeylerden biri." Mesajıma geri dönüyorum.

Charlize: Eğer 'yürüyüş' seks için bir kodsaysa, evet. Değilse, belki.

Owen: Belki koşulları nedir?

Charlize: En fazla üç saat. Ben bütün gün yürüyüş yapacak bir kız değilim, Owen. Ve sonrasında, o kocaman banyosunu köpüklerle doldurmam gerekecek ve bana yiyecek getirmen gerekecek.

Owen: Tamamdır. Seni altıda alırım.

Charlize: Şartlarımı daha bitirmemiştim. Bu vücut sadece sabah yediden sonra yürüyüş için uygun.

Owen: Seni yedide alırım.

Charlize: Şu anda benimle kokteyl içmiyor olman çok yazık. Olsaydın sana müstehcen şeyler yapardım.

Owen: Ben şimdiden yarın bana yapacağın müstehcen şeyleri planlıyorum.

Charlize: Gördün mü, işte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Owen: Umarım tek sebep bu değildir. Charlize: Bu işte bu kadar iyi olmayı bırak. Owen: Neyde?

Charlize: Seninle iğrenç bir seksten çok daha fazlasını istediğime beni ikna etmede.

Owen: Durmayacağım.

"Charles," diyor Poppy, dikkatimi çekerek. "Gitmelisin. Bu gece biraz 'yürüyüş' yap. Ateşin varmış gibi görünüyorsun."

Telefonumu yere bıraktım. "Hayır. Üzgünüm, seni görmezden gelmek istememiştim." Kokteylime uzandım. "Daha balayını konuşmayı bitirmedik."

"Tamam, kızışmış gibi görüldüğünü söylediğimde öyle görünüyorsun, ama aynı zamanda Seth az önce bana göz attı, bu yüzden gitmen gerekiyor."

Şu anda mutfakta kafasını buzdolabına sokmuş olan Seth'e bakıp gülüyorum. "Kafasını buzdolabına soktu baba. Bence sen onun yemek arayışını seks isteğiyle karıştırıyorsun."

Bana sert bir bakış attı. "Sana bunları az önce açıkladım mı açıklamadım mı? *"Tatlım, ne yiyeceğiz?" demek, "Bebeğim, gel yüzüme otur."* demek. Dürüst olmak gerekirse, bazı dersler planlamamız gerekiyor. Erkekler hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

Taburemden kayıyorum. Owen'ı görmeye gitmeye bu kadar kolay ikna edilmem gerçekten şaşırtıcı.

Seth'le vedalaşıyorum, Poppy'ye sarılıyorum ve Seth sarhoş halimle Owen'a yürümemem konusunda ısrar edince bir taksi buluyorum. Ondan uzakta oturmuyorlar ama yürümek için biraz fazla çakırkeyif olduğumu kabul ediyorum.

Owen'a geldiğimi haber vermedim, umarım evdedir ve meşgul değildir. Bana daha önce sakın bir gece geçirmeyi planladığını söylemişti ama planlar değişebilir.

İyi haber, evde olması.

Kötü haber ise asansörden çıkıp antresine girdiğimde tökezlemem ve ona ne kadar sarhoş olduğumu göstermem.

Beni yakaladı, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Seth'in evinden buraya yürüyerek mi geldin?"

Gömleğini kavriyorum, gözlerim kapatılmamış tüm düğmelere odaklanıyor. Bu gece yeni bir rekorumuz var. En az dört düğmesi açık olmalı. "Hayır, yürümeme izin vermedi." Ellerimi özgürlüğün tadına varması gereken bir sonraki düğmeye götürmeden önce gözlerimi göğsündeki bronz tene dikiyorum.

Owen kıkırdıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ertelememiz gerekecek. Bradford burada."

Surat astım. "Hatırlat da tüm eğlencemi mahvettiği için onunla konuşayım." Asansöre geri dönebilmek için gitmesine izin verdim. "Belki de beni yarın yediden sonra almalısın. Bu kokteyllerin etkisinden kurtulmak için uyumam gerekebilir."

Elimi tuttu. "Gitmiyorsun. Gel ve bizimle ye." Cevabımı beklemeden beni mutfağına götürdü.

Bradford mermer adada bir taburede oturuyor.

Owen'ın mutfağı muhteşem. Geniş ve açık, beyaz, gri ve siyah renklerle dekore edilmiş ve her yerinde altın tonları var. Mermerle birlikte renk düzeni çarpıcı ve zarif bir alan yaratıyor. Yemek pişirmek için çok fazla zaman harcamasam da, bu mutfakta yemek pişirirdim.

"Charlize," diyor Bradford elindeki viskiden bir yudum aldıktan sonra. "Bu beklenmedik bir zevk."

Yanındaki tabureye kayıyorum, tükettiğim alkol sayesinde hareketlerim hiç de zarif değil. "Bu zevk bana ait değil Bradford. Sen burada olmasaydın şu anda Owen'la yürüyüş yapıyor olurum."

Bradford kaşlarını kaldırdı. "Yürüyüş, ha?"

Ona çok ciddi bir bakış attım. "Evet. Yürüyüş."

Owen'a bakmadan önce bu konuşmadan büyük keyif alıyormuş gibi bir an beni inceliyor. "Cuma geceleri yürüyüş yapmaktan hoşlanan biriyle çıktığını hiç hatırlamıyorum."

Owen biftek kesmeye başladığı adanın karşısından bize bakıyor. "Bu bir hataydı."

Bradford bana dönüp bakmadan önce "Aynı fikirdeyim," diyor. "Bir içki ister misin?"

"Bir kadın için karar veren bir adam olmaman hoşuma gidiyor ama sanırım ikimiz de bir içkiye daha ihtiyacım olmadığı konusunda hemfikiriz," diyorum telefonu bir mesajla çalarken.

Önündeki tezgâhta duran telefona bakıyor ve mırıldanıyor: "Lanet olsun, ne zaman rahat bırakacağını bilmiyor."

Owen ona bakıyor. "Şimdi ne yaptı?"

Bradford, Owen'a bakmadan önce bir cevap verir. "YR Magazine ile bizim için bir röportaj ayarlamış."

"İşi ciddiye alıyor," diyor Owen.

"Beni zorladığında ne olacağını öğrenmek üzere," diyor Bradford karanlık bir sesle.

"Kimden bahsediyoruz?" Bradford'u tanımadığım ve konuşmalarına zorla dahil olduğum için sorunun biraz kaba olabileceğini umursamadan soruyorum.

"Kaderinde hayatımı mahvetmek olan kadın." Bradford boğazından aşağı biraz daha viski atıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl? Birlikte iş yaptığın biri mi?"

"Buna hayır derdim ama o da tam olarak böyle tarif ederdi."

Kaşlarımı çatmaya devam ediyorum. "Tamam, çok fazla kokteyl içtiğim için... Onunla iş mi yapıyorsun? Yoksa değil misin?"

"Nişanlısı," diyor Owen.

Bradford ısrarla, "O benim nişanlım değil," diyor. "Evli sayılırsın," diyor Owen.

"Tamam, dur," diyorum. "Beynim bu gece için çok yavaş. Eğer doğru anladıysam, bu kadınla nişanlı değilsin ama yakında olacaksın ve o zaman hayatını mahvedecek, öyle mi?"

"Evet," diyor Bradford.

Ona dik dik bakıyorum. "Bu bir tür görücü usulü evlilik anlaşması gibi bir şey mi?" "Karanlık çağlardan mı?" Bradford kuru bir sesle. "Evet. Gerçi benim geleceğim

Gelin sana bunu söylediğim için taşaklarımı koparırdı. Dünyanın bizim gerçek olduğumuzu düşünmesini istiyor. Akli başında birinin Cecelia Aniston ve bana birlikte bakıp aramızda tutku olduğunu nasıl düşüneceğinden emin değilim."

Sarhoş düşüncelerim birbirini kovalarken ona yaklaşıyorum. "Cecelia Aniston mı dedin?"

Başını sallıyor. "Evet."

"Onun eşcinsel olduğunu biliyorsun, değil mi?" derken sesim fısıltıya dönüşüyor.

Bradford sanki şu anda hayattaki en iyi şey olduğumu düşünüyormuş gibi bana bakarken bir kahkaha atıyor. "Evet, Charlize, onun eşcinsel olduğunu biliyorum."

Dirseğimi adaya dayıyorum, böylece yüzümü elime dayayıp tüm bu bulmacayı düşünebiliyorum. "Pekâlâ, dünyanın düşüneceği kadarıyla, senin siki tüm siki ve Cecelia'yı heteroseksüel yaptı. Bu hikâyeye sadık kalacak mısın?"

Bradford viski bardağını kaldırıp kadeh kaldırdı. "İşte şimdi bu hikâyeye devam ediyorum. Eğer halkla ilişkiler alanında çalışmaya karar verirsen beni ara. İyi bir spin doktoruna ihtiyacım olabilir."

Ona neden bir spin doktoruna ihtiyacı olduğunu sormak üzereydim ki, cep telefonunu kapıp arama yapmak için mutfaktan çıkmasına neden olan bir mesaj aldı.

Owen'a bakıyorum, bir an için akşam yemeğini hazırlarken onu izliyorum. Mutfakta rahatça hareket ediyor, sanki bu onun için tamamen doğal bir şeymiş gibi. Mutfakta bu kadar rahat görünen başka birini tanıdığımı sanmıyorum.

"Mutfakta iyi görünüyorsun," diyorum.

Yaptığı işi bırakıp tüm dikkatini bana veriyor ve gülümseyerek, "Mutlu görünüyorsun. Poppy nasıldı?"

"Erkekleri anlama konusunda bana bir ders verdi." "İşe yaradı mı?"

"Görünüşe göre yaramadı. Daha fazla derse ihtiyacım olduğunu düşünüyor." Bakışlarım göğsüne düşüyor. "Düğmeleri sevmiyorum. Yani, onları kim ve neden tasarladı? Kesinlikle hiçbir amaca hizmet etmeyen çirkin küçük şeyler." Tekrar yüzüne bakıyorum ve orada çok fazla sıcaklık buluyorum. "Onlarla kıyafet giyme tercihini gerçekten müzakere etmek istiyorum."

Gözlerindeki hararete eğlence de katılıyor. "Onun yerine ne giymemi önerirsin?"

"Gerçekten çok basit. Hiçbir şey giymemek varken neden gömlek giyesin ki?" Omuz silkiyorum. "Ya da sadece kravat ve ceket giy. Bunu anlayabilirim. Gerçi senin kravat takmama tercihini anladım, o da bana uyar."

Bradford mutfaka geri döndü. Pişman bir ifadeyle, "Bir işim çıktı. Gitmem gerekiyor." Bana baktı. "Yürüyüş artık senin için bir seçenek. Ama çok yorucu bir şey olmasın. Owen'la Pazar günü golf oynayacağız ve ona en iyi haliyle ihtiyacım var."

"Belli ki Owen'la hiç yürüyüş yapmamışsın. O yorucu aktiviteleri tercih eder."

Bradford gülümser. Tam bir gülümseme değil ama bu adamda tam bir gülümseme hayal edebileceğimden emin değilim. Onunla iki kez karşılaştım ve her ikisinde de hayatında eğlenceye ayıracak pek vakti yokmuş gibi gergin görünüyordu. Belki de gevşemek ve gülmek için çok fazla neden bulamıyormuş gibi. "O zevk bana aitti Charlize," diyor ayrılmadan önce.

"Bradford'u ne zamandır tanıyorsun?" Yalnız kaldığımızda Owen'a soruyorum. "Beş yaşımızdan beri."

"Okula birlikte mi gittiniz?" "Evet."

"İkiniz golf oynar mıydınız?"

Kıkırdıyor. "Sanki golf kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Biraz sıkıcı olmuyor mu? Çok fazla yürüyüş var, ki genelde bunu sorun etmem, ama bir manzara olmalı, yoksa uzun bir hiçlik yürüyüşü olur. Bir oyun ne kadar sürüyor?"

"Kaç kişinin oynadığına ve yürüyüp yürümediğinize ya da araba kullanıp kullanmadığınıza bağlı.

Oyunlarımız kabaca üç ila dört saat sürüyor."

"Sakın benden seninle golf oynamamı isteme. Bu hayatımda asla geri alamayacağım dört saat demek."

"Benimle ne yapmanı istememi tercih edersin?"

"Yürüyüş konusunda iyiyimdir. Gerçek yürüyüşten bahsediyorum. Sahili ve içinde su olan her şeyi severim. Ben gerçekten bir denizkızıyım, bilginiz olsun, gerçek varlıklarını doğrulayamasam bile. Eğer bir sanat dersi almak istersen, ben senin kızınım. Ve sanat galerilerini ziyaret etmek, bunun için buradayım. Canlı müzik için de. Ve hayatın en kötü eleştirilerine sahip filmleri izlemek. Hepsine varım. Oh! Ve dans etmek. Bunu çok iyi yaptığını zaten biliyorum, bu yüzden seninle daha fazlasını yapmak istediğim kayıtlara geçsin."

"Kötü eleştiriler alan filmleri izlemeyi seviyor musun?"

"Neden bana öyle bakıyorsun? Yani, golf oynamayı seven sensin. Bu kötü film izlemekten daha kötü."

"Bunu tartışabilirim."

"Ben de sana karşılık verirdim."

Gözleri parlıyor. "Sen benimle golf oynarsan ben de seninle kötü bir film izlerim."

"Bu korkunç bir öneri."

Daha fazla parıltı. "Bunu çözmenin en iyi yolu bu."

"Haklı *olduğuma* karar vermenin en iyi yolu bu." "Bu kumarı oynamaya hazırım."

"Sarhoşken benden faydalanıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Eğer senden faydalanıyor olsaydım, Charlize, dizlerinin üzerine çökmüş olurdun."

İyi kızların anası sik emiyor.

Bacaklarımı sıkıyorum.

"Tamam, bir kötü golf oyununa karşılık bir kötü film. Ben filmi seçiyorum."

"Kötü filmlerin nesini seviyorsun?"

"Bazen güldürürler, ki bu her zaman iyidir. Ama hepsi kötü değil, mesele de bu. Eleştiriler kişisel ve öznel. Başkalarının kötü listesinde olan bazı harika filmler buldum. Bilmiyorum, ben bir şeyleri iyi ya da kötü olarak yargılamayı sevmiyorum. Ya da her zaman mükemmeli aramaktan. Kusurlarda da güzellik bulabiliriz, değil mi?"

Owen her zaman yaptığı gibi dikkatle dinliyor. Tüm bunları zihninde evirip çeviriyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Olaylara bakış açını seviyorum."

Bana denizkızı eğilimlerimi sorduktan sonra, ben onunla birçok bağlantısız, sarhoş düşüncemi paylaşırken o yemeği hazırlamayı bitiriyor. Aslında düşüncelerim benim için bağlantısız değil. Beynimde her şey birbirine bağlı. Ona plaj sevgimden, güneşte oturma sevgimden, banyo bombası sevgimden, meditasyon yapamamamdan, bir daha ot içmek isteyip istemediğimle ilgili sorumdan ve açık hava müzik festivallerine olan sevgimden bahsetmek bana çok mantıklı geliyor. Ve Owen'a tam puan çünkü benim sohbetime kolaylıkla ayak uyduruyor.

Şimdiye kadar tattığım en iyi Steak au Poivre ve kavrulmuş sebzeleri pişiriyor.

Onun yemek masasında oturup yemek yiyoruz.

Ona hangi grupları sevdiği, hangi kitapları okuduğu, en sevdiği filmler ve Elvis'in gerçekten ölü olduğunu düşünüp düşünmediği hakkında milyonlarca soru soruyorum. Öyle düşünüyor. Ben pek ikna olmadım.

O da bana bir milyon soru soruyor, romantik komedilerin neden hayat olduğunu düşündüğüm de dahil. On beş dakika boyunca onu, tercih ettiği aksiyon filmlerinden neden çok daha üstün oldukları konusunda eğitiyorum. Bu konuda herhangi bir anlaşılmaya vardığımızdan emin değilim, bu yüzden bir noktada bu tartışmayı tekrar gözden geçirmek için kendime bir not alıyorum.

Yemekten sonra birlikte temizlik yapıyoruz.

Yemekten sonra temizlik yapmanın *seni yemek masasında yemek istiyorum* anlamına geldiği ortaya çıktı. Poppy haklıydı: Daha fazla derse ihtiyacım var çünkü bunun farkında değildim.

Sonra Owen beni yatağa götürdü. Dün gece benim için aldığı tüm o yastıklarla.

Bana biraz sert davrandığında, ona yapmamasını söylemek için kendimi zor tutuyorum. Bradford'a Pazar günü golf maçında yardım etmek istiyorum ama aslında bu bir yalan. Gerçekten istediğim şey Owen'ın bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatmaya devam etmesi.

Öyle yapıyor ve sonra beni kendine çekiyor, kolunu bana doluyor ve uyumak için saymama gerek kalmamasını sağlıyor.

Bunu düşünüyorum. Owen'la tanıştığımdan beri saymak için daha az zaman harcadığımı.

Ve tüm bunların ne kadar hızlı gerçekleştiğini düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Owen

I Cumartesi sabahı saat sekizden hemen sonra Charlize'i duşunu bitirmesi için cesaretlendirmek üzere odama girdim. On beş dakikadır burada ve ben genelde birinin ne kadar duş aldığını umursamam, Yürüyüş için bir saat önce yola çıkmamız gerekiyordu.

Makyaj masasının üzerinde duran ve Spotify'yı açık olan telefonundan müzik sesi geliyor. Yanılmıyorsam Charlize'in eşlik ettiği bir Taylor Swift şarkısı.

Beni fark ettiğinde, "Neredeyse bitirdim. Söz veriyorum."

Kıçımı makyaj masasına yaslayıp onun temizlenmesini izliyorum. Onunla birlikte duşa girmek için kendimi zor tutuyorum ama bunu yaparsam yürüyüşümüze asla ulaşamayacağımızı biliyorum. "Duş alırken hep müzik çalar mısın?"

"Elbette. Neden herkesin yapmadığından emin değilim. Bekle, sen çalmıyor musun?" "Hiç dinlediğimi söyleyemem."

"Oh, Owen, senin zavallı, üzücü hayatın. Benimle tanıştığın iyi oldu, böylece sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Duşu kapatıyor ve bizi ayıran cam kapıyı iterek açıyor. Bana doğru gelirken vücuduna bakmaktan başka çarem yok. Charlize'in yumuşak kıvrımları ve ağzının içinde saatler geçirmek istediği güzel oyukları var. Bugün bir istisna değil, bu yüzden onun için koyduğum havluyu alıyorum ve bana ulaştığında onu sarıyorum.

Yürüyüş pantolonuma ve gömleğime bakıyor. "Yürüyüş için bu kadar çok tenin örtülmesi gerekmesi çok yazık."

Bu tartışmaya girmek istemiyorum çünkü bu sabah aramızdaki tüm cinsel enerjiyle seks dışında bir şeye yol açmayacak, bu yüzden makyaj masasını itiyorum ve "On dakika içinde gidiyoruz" diyorum.

"Şu anda sende çok fazla otoriterlik seziyorum ve geç kalmamızın sebebinin ben olmadığımı belirtmek isterim. Bu sabah aletini ağzıma sokmana izin vermemi talep eden kişinin sen olduğuna inanıyorum."

Hay sikeyim.

Charlize'in ağzına yakın bir yerde "sik" kelimesi bile beni sertleştiriyor.

"Her şeyin sebebi sensin, Charlize." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdikten sonra kararlılıkla "On dakika." diyorum. Bununla birlikte, onunla ona olan ihtiyacım arasına biraz mesafe koyabilmek için banyodan çıkıyorum.

Ben yatak odasından çıkarken Julian'dan bir telefon geliyor ve cevap vermek için ofisime gidiyorum. Neredeyse on dakika boyunca hisse senetlerini tartışıyoruz ve bu konuda daha sonra konuşmak için bir plan yapıyoruz. Görüşmeyi bitirdikten sonra Charlize'i aramaya çıkıyorum.

Onu yatak odasında ya da banyoda bulamıyorum ama oturma odasında buluyorum.

Yemek masasının altında elleri ve dizleri üzerindeydi. Annem de oturma odasında Charlize'i izliyordu. Charlize'in kendi kendine mırıldanması bana yalnız olmadığının farkında olmadığını söylüyor.

Ben köşeyi dönüp odaya girdiğimde Charlize mırıldanıyor: "Artık sikini ağzıma sokmasına izin vermeyeceğim. Ya da herhangi bir yere. Bunlar benim en sevdiğim küpelerimdi ve şimdi kayboldular ve hepsi onun sikinin suçu."

Dudaklarım seğiriyor ve s o n r a ne olacağını merak ederek duruyorum.

"Şey," diyor annem Charlize'e yaklaşarak, "ben kendi adıma sikini bir yere koymasına sevindim. Bir daha asla bir yere koymayacağını düşünmeye başlamıştım."

Charlize başını kaldırır ve hızla geriye doğru sürünerek masanın altından çıkar. "Aman Tanrım," diye haykırıyor, sözcükler ağzından hızla dökülürken ayağa fırlıyor, her yerinde mahcubiyet yazılı. "Sen Owen'ın annesi olmalısın. Tüm bunları söylediğimi duyduğuna inanamıyorum. Yemin ederim genelde bu kadar kaba biri değilimdir. Orada durduğunu bilseydim bunu asla söylemezdim." Owen'ın annesi olduğumu anlayınca gözleri bana kaydı.

İzliyordum. Anneme dönüp bakmadan önce onu kurtarmam için bana yalvarıyorlar. "Lütfen beni affet." Yalvaran gözleri tekrar bana dönüyor ve sanki "Eğer bir daha aletini ağzıma sokmak istersen, *hemen* buraya geleceksin" der gibi genişliyor.

"Sevgili kızım," diyor annem, "Owen'ın özel alanında daha önce sadece bir başka kadın gördüm, yani bu bana senin onun için bir şey ifade ettiğini söylüyor. Söyleyeceğin kaba saba şeylerden çok bununla ilgileniyorum."

Onlara doğru yürüyorum. "Anne. Bugün seni göreceğimi bilmiyordum." Annemin habersiz gelmesi alışılmadık bir durum.

Dönüp bana baktı. "Bir oğlum telefonlarıma çıkmıyorsa, bunu çok ciddiye alırım, Owen."

Kahretsin, bu hafta aramalarına cevap verecektim ama iş yüzünden dikkatim dağıldı. "Telefonlarına cevap vermeyi bırakmadım. Bu hafta Londra'daydım."

"Öyle olabilir ama en azından bir tanesine geri dönersen memnun olurum." Charlyze'e bakar. "Ve belki beni arkadaşınla tanıştırebilirsin."

Charlyze'in yüz ifadesinden, yerin yarılp kendisini yutmasını dilediğini anlıyorum. Ama annem için yüzüne bir gülümseme yapıştırmış. Bu gülümsemeyi takdir ediyorum çünkü şu anda içinde çok fazla endişe döndüğünden şüpheleniyorum.

Charlyze'in yanına gidip kolumu beline dolayarak onları tanıştırıyorum.

"Seninle tanışmak çok güzel Mary," diyor Charlyze.

"Ben de öyle," diyor annem bana bakmadan önce. "Kardeşin yarın akşam şehre gelecek. Bizimle yemeğe gelmeni istiyorum." Dikkatini Charlyze'e çeviriyor. "Bize katılabilirsin, Charlyze."

Charlyze annesine bakarken elbisesini düzeltiyor. "Teşekkür ederim," der. "Ama benim de gitmem gereken bir aile yemeği var ve sizinkine gelmeyi çok isterdim ama anneme bizimkinde olacağımı söyledim bile."

Annem onu değerlendiriyormuş gibi bakar. Sonra başını salladı ve "Bir dahaki sefere" dedi.

"Orada olacağım," diyorum. Kardeşim New York'a pek sık gelmez, geldiğinde de onunla vakit geçirmeye özen gösteririm.

"Güzel," diyor annem. "Ayrıca, Bluestone Ödülü konusunda Jill'le her şey yolunda gidiyor mu?"

"Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim. Eminim onu beş hafta daha hizada tutabilirsin."

Annem, ulaşılması gereken bir hedef olduğunda odaklanmazsa hiçbir şey yapmaz.

Charlize'e bakıyor. "Seninle tanışmak güzeldi, Charlize. Birbirimizi tanımaya başlayabilmemiz için yakında bir akşam yemeği planlamalıyız."

Annem gitmek için dönüyor ve Charlize sorgulayan gözlerle bana bakıyor.

"Ben annemi geçireyim. Sen hazırlanmayı bitir," diyorum ve annemi dışarı çıkarması için yanından ayrılıyorum.

Annemle beş dakika kadar konuşuyorum, o da bana son haberleri aktarıyor. Ayrıca aileye değer veren bir kadın bulduğum için çok etkilendiğini söylüyor. Bir akşam yemeği için ailesini asla ilk sıraya koymayacak olan Jill'e yaptığı iğnelemeyi kaçırmıyorum. Daha sonra Charlize'in çantasını karıştırdığı, bir şeyler çıkarıp yatağının üzerine attığı yatak odasına doğru ilerliyorum.

"Bu benim hayatımda *yattığım adamın annesiyle tanıştığım* en kötü an olabilir," diyor.

"İyi geçtiğini sanıyordum."

Gözleri genişliyor. "ünkü sen bir erkeksin ve bir kadının zihninin işleyişi hakkında hiçbir fikrin yok."

"Annemin zihninin işleyişi konusunda çok bilgiliyim. Her şeyin yolunda gittiğini söylediğimde bana güven."

Çantasından bir şişe parfüm ve başka bir güzellik ürünü çıkarıp yatağın üzerine koydu. "Tek umudum bugünü bana karşı kullanmaması."

"Seninle akşam yemeği yemek istiyor, Charlize. Annem sevmediği insanlarla yemek yemez."

Çantasından ıslak mendil çıkarıp bakıyor ve tekrar yerine koyuyor. Sonra bir tırnak törpüsü çıkarıyor ve birkaç dakikasını onu düşünerek geçiriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bugün neleri almadan kurtulabileceğimi hesaplıyorum."

antasına bakıyorum ve tanıştığımız geceyi hatırlıyorum. "Acil durum antanda mı?" "Evet. Yürüyüş için yükümü hafifletiyorum."

"Hiçbirini almana gerek yok. Sırt antamda ihtiyacımız olan her şey var."

Bana cahil bir erkekmişim gibi bakıyor. "Bundan şüpheliyim, Owen."

"Yani yürüyüşe çıkarken antanı almayı mı planlıyorsun?"

Yine o bilgisiz erkek bakışı. "Tabii ki. Sırt antana koyarız." antasını karıştırmayı bitirdi, eline aldı ve bana doğru itti. "Saatler önce gitmek istediğini biliyorum ama seninle tanıştıktan sonra

kafeine ihtiyacım var ve bunu benim için sen yapacaksın. Kahve savaşı bugün başlıyor."

Elimdeki çantaya bakıyorum, zihnimde onu zaten dolu olan sırt çantama nasıl sığdıracağımı düşünüyorum. Sonra Charlize'in bakışlarıyla tekrar buluşarak, "Sanırım size kahve örneğimi çoktan verdim," diyorum.

"Sıfırdan başlamamız gerekiyor. O gün Owen'ın seks büyüsünün etkisi altındaydım."

"Eğer bugün büyünün etkisinde değilsen bu yürüyüşü atlamalıyız ki ben de bunu düzeltebileyim."

Bana doğru ilerledi ve elini karnıma koydu. "Her zaman etkisindeyim ama ısrar ettiğin seks yüzünden küpelerimi kaybetmiş olmam, kahven konusunda objektif olabilmem için yeterince köreldiği anlamına geliyor." Karnıma hafifçe vuruyor. "Hadi gidelim. Oh, hazırlıklı olman için söylüyorum, yolda durup benim için bir şeyler atıştırmamız gerekebilir. Bu sabah olanlardan sonra sindirmem gereken çok şey var ve ben bunu en iyi atıştırmalıklarla yaparım."

Charlize'in istediği buysa on farklı atıştırmalık için on kez durabilirim ve bu şimdiye kadar kimse için yaptığım bir şey değil.

Ben planlar yapan ve onlara sadık kalan bir adamım. Geç kalmayı sevmem.

Beklenmedik şeylerin beni geciktirmesinden hoşlanmam. Yolculuklarda durmayı sevmem.

Tüm bunlar artık geride kaldı. Ve ben tüm bunlarla fazlasıyla iyiyim.

Breakneck Ridge'den eve dönüşümüzün on beşinci dakikasında Charlize, "Bir daha yürüyüş planlaman konusunda sana güvenebileceğimi sanmıyorum," diyor.

Gözlerimi bir an için yoldan ayırıp ona bakıyorum. Yürüyüş kıyafetleri içinde çok seksi, özellikle de yürüyüş yaptıktan sonra. Saçları dağınık ve yüzü makyajsız ve kızarmışken ona bayılıyorum. "Neden?"

"Öncelikle, daha önce hiç böyle tırmanmak zorunda kalmamıştım. Ben kaya tırmanıcısı değilim, Owen. Eğer senin oynadığın golf de senin doğa yürüyüşün gibi doğa golfüyse, ben yokum."

"Bugün pek kaya tırmanışı yapmıyorduk." Yürüyüşü seçmeden önce onun tırmanışla başa çıkabileceğinden emindim ve o da harika bir iş çıkardı. Onu asla tehlikeye atmazdım.

"Yine de sadece yürümek de değildi."

Kaşlarımı çatıyorum, acaba geçmişte yaptığı yürüyüşleri konuşurken onu yanlış mı anladım diye düşünüyorum. "Bugünkü yürüyüşten memnun değil miydin?"

Nefesini bırakıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. "Zihinsel olarak biraz hazırlıksızdım, hepsi bu."

"Tekrar yapar mıydın?"

"Evet. Artık bir kez yaptığıma göre ne beklemem gerektiğini biliyorum."

Bunu aklıma not ediyorum. Charlize'in hazırlanmasına yardımcı olabileceğim bir şey için endişelenmesini asla istemem.

Ona tekrar bakıyorum. "Özür dilerim. Herkesin benim gibi olmadığını unutuyorum." "Beklenmedik şeylerin heyecanını sever misin?"

"Her zaman değil ama genellikle. Ve riskle aram iyidir. Ama ne olacağını bilmeyi tercih ettiğinizi unutmayacağım."

"Teşekkür ederim." Telefonuna bir mesaj gelir ve okur okumaz haykırır: "Aman Tanrım! Harry Styles gelecek ay Pier 17'deki The Rooftop'ta sahne alacak! Gitmeliyiz."

"One Direction'daki adam mı?"

"O zamandan beri onun müziğini dinlemedin mi?"

"Hayır."

"Çok fazla çalışıyorsun. Harry, One Direction'ı geride bıraktı. Onu seveceksin."

"Ne zaman?"

Bir tarih sayıyor, ben de diyorum ki, "Takvimime bakıp sana haber veririm. Eğer bir şeyim yoksa, ben varım."

Bana verdiği gülümseme, almak için her şeyi yapabileceğim gülümsemelerden bir diğeri. "Zaten meşgulsen kesinlikle anlarım, ama umarım boşundur."

Eve dönüş yolunun geri kalanını, akşam yemeğini hazırladıktan sonra izlememiz için seçtiği kötü film, Bon Jovi'nin favori gruplar listemde neden daha üst sıralarda olmadığına dair kafa karışıklığı, bir sonraki yürüyüşümüz, Avrupa'da ziyaret ettiğimiz en sevdiğimiz yerler ve Elvis'in gerçekten ölüp ölmediğine dair bir başka tartışma ile dolduruyoruz.

Beni onun ölmediğine ikna etmeye çalışmayı bitirdikten sonra koltuğunda kayıyor ve vücudunun ne kadar sert olduğunu söyleyerek inliyor. "Uzun, sıcak bir duşa ihtiyacım olacak."

"Senin evine döndüğümüzde banyo yaparız." Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Banyo yapmayı sever misin?"

"En son ne zaman banyo yaptığımı hatırlamıyorum. Çocuktum herhalde."

Şaşırmış görünüyor. "Şu anda ciddi misin? Banyonuzda kocaman bir küvet var."

"Evle birlikte geldi."

"Ne kadar zamandır orada yaşıyorsun?"

"Sekiz aydır."

"Aman Tanrım, Owen, bu öğleden sonra banyo yapacağız. Bu kadar uzun süre bu güzel banyoyla yaşadığına ve bundan hiç keyif almadığına inanamıyorum."

Telefonum bir mesajla titriyor. Yolculuk boyunca gelen dördüncü mesaj bu. Kontrol etmediğim dördüncü mesaj.

Mesajlarımı gelir gelmez kontrol etmediğim hiç olmamıştı ama şu anda hiçbirinin ne dediği umurumda değil.

Umursadığım tek şey, bu günün her saniyesini yanımda oturan kadınla birlikte geçirmek.

Dikkatimi, saatlerimi ve kalbimi ele geçiren.

Charlize

O Wen ve ben onun banyosunda çok fazla zaman geçiriyoruz. Kendini bu deneyime adar, tıpkı hayatında önemli olduğunu düşündüğü her şeye adadığı gibi.

Haya
t.

Büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirdiği yaz tatilleri hakkında uzun uzun konuştuk. O ve kardeşinin büyükbabalarıyla birlikte yelkenle geçirdikleri saatler hakkında. Owen'ın yaz tatilleriyle ilgili o kadar çok güzel anısı var ki hepsini dinlemeye bayılıyorum. Gençlik yıllarına geldiğinde ve sahildeki partilerden ve kızlardan bahsettiğinde, Owen'ı o zamanlar tanımadığım için biraz kıskanıyorum. Sanırım genç Owen'ı çok severdim.

Yirmi yaşımdayken Avustralya'da yaşadığım maceralar hakkında konuşuyoruz. Ona Timothy Shining kalbimi kırdıktan sonra oradan kaçtığımı söylüyorum. Bana Avustralyalı bir erkeğin kalp kırıklığını unutmama yardım edip etmediğini sorduğunda, ona o ülkede gelmiş geçmiş en ateşli cankurtaranların olduğunu ve evet, onlardan birinin Timothy'yi unutmama yardım ettiğini söylüyorum. Beni biraz sahiplenici bir şekilde öpüyor ve gelecekte beni cankurtaranlardan uzak tutmak için aklına bir not aldığını söylüyor. Ben de ona gerçek bir denizkızı olduğum için bunun biraz zor olabileceğini söyledim.

Owen banyoda bana iki kez orgazm yaşıyor ve ben de ona bunun hayatımdaki en iyi banyo anım olduğunu söylüyorum.

Banyodan sonra, Owen bu sabah yürüyüşümüz için üstümü değiştirmek üzere beni eve götürdüğünde çantama koyduğum pijama pantolonumu giyiyorum. Mutfakta ona katıldığımda pantolona bakıyor ve "Londra'da giydiğin gibi elbiseler yerine bunlar kabul edilebilir bir seçim olurdu" diyor.

Kalçamı adaya yaslıyorum. "Ağırbaşlı elbiseleri seviyorsun." Bu bir soru değil, beynimin az önce çözdüğü bir şeyin ifadesiydi. Londra'da giydiğim ve onun aklını başından alan elbiselerin her ikisi de seksilikten yoksun olduklarını düşündüğüm için özenle seçilmişti.

Bana doğru ilerliyor, eli kalçama geliyor. "Üzerindeki tüm elbiseleri beğeniyorum ama evet, mütevazılıktan daha çok etkileniyorum."

"Ve sen de topuzları seviyorsun." Başımı eğiyorum. "Seksi bir kütüphaneci sapkınlığın olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

Diğer elini boynuma götürüyor, parmaklarını boynumun etrafında dolaştırıyor ve başparmağını boğazıma sürüyor. "Senin için her türlü sapkınlığı geliştiriyorum, Charlize."

Tam bu konuda ne düşündüğümü ona göstermek üzereydim ki uşağı misafirleri anons etti.

Jameson ve Adeline beklenmedik bir şekilde gelmişlerdi.

"Sadece yarım saate ihtiyacım var," diyor Jameson, Adeline ile oturma odasında buluştuklarında.

Owen, Jameson'ı koridordan geçirip ofisine götürürken Adeline pantolonuma bakıp "Kızım, bunlara bayıldım! Nereden bulabilirim?"

"İtalya'dan almıştım. Nereden aldığımı hatırlayamıyorum, üzgünüm." Telefonum çalıyor ve arayanın annem olduğunu görünce görmezden geliyorum. Adeline gittikten sonra onu tekrar arayacağım.

"Kesinlikle bir çift arayacağım. Çok rahat görünüyorlar. Onları her yerde giyebilirim."

"Ben de öyle. Pijama pantolonu olması umurumda bile değil."

Sırıtıyor. "Seninle tanıştığım anda senden hoşlandığımı biliyordum. Şu kahve dükkanını denedin mi? Tavsiye ettiğimi."

"Henüz değil. Zamanım olmadı ama listemde olduğu kesin."

"Dün yeni Nutella Deniz Tuzu Kurabiyelerinden birini denedim. Çok güzeldi." Gözleri parlarken bir an susuyor. "Pazartesi günü bir kahvaltı randevusuna ihtiyacımız var! Sen, ben ve işten önce bir sürü Nutella. Lütfen evet de."

"Kahvaltı randevusu! Tabii ki evet! Ohmigod, kahvaltı randevuları senin için bir şey mi? Kahvaltıyı ne kadar çok sevdiğimi bilemezsin!" Sanki Adeline sadece

tüm sihirli kelimelerimi tek seferde söyledi: kahvaltı randevusu, Nutella, kurabiye.

O gülerken çalan telefonumu yine duymazdan geliyorum. "Kahvaltı hurması bence en iyi hurma türüdür." Telefonunu almak için çantasına uzanıyor ve bana uzatıyor. "Numaranı yaz. Planlamak için sana sonra mesaj atarım."

Numaramı giriyorum ve telefonunu ona geri veriyorum. Annem beni tekrar aradığında yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim, bu çağrıya hemen cevap vermem gerekiyor. Arayan annem ve sanırım ben cevap verene kadar aramaya devam edecek."

Adeline beni başından savıyor. "Acele etme."

"Teşekkür ederim." Telefona cevap veriyorum ve "Selam anne." diyorum.

"Charlize, Tanrı'ya şükür sonunda cevap verdin." Sesi tedirgin geliyordu. "Gala için son derece hayal kırıklığı yaratan bir olay yaşadık ve bu kadar geç bir zamanda bunu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorum."

"Ne oldu?"

"Sunucu çekildi ve onun varlığı katılımcıların ilgisini çekmede çok etkili olduğu için komite bu konuda çok zor durumda."

Hollywood'un en iyi aktörlerinden birini kaybetmenin büyük hayal kırıklığı yarattığı konusunda haklı ama bunu bana neden söylediğinden emin değilim. Elimde bir değnek sallayıp onun için başka bir aktör yaratamam ki. "Üzgünüm anne ama eminim onun yerine geçebilecek birini bulacaksınız." Adeline'e bakıp "Özür dilerim" diyorum, o da başını sallayıp "Her şey yolunda" diyor.

"Charlize," diye çıkışıyor annem ve bu noktada onun sinirlenmekten de öte olduğunu fark ediyorum. Aslında tamamen yıpranmış durumda ki bu annemi daha önce hiç görmediğim bir durum. "Bunlar öylece *içine girilebilecek* ayakkaşlar değil. Tam olarak doğru yedek olmadan, tüm gecemiz risk altında."

Vay

be.

Tama

m.

Annemin bana ihtiyacı var. Onu sakinleştirecek birine ihtiyacı var. Kendisinin ve komitesinin bunu başarabileceğine dair ona güven vermemi istiyor.

İyi olduğum bir şey varsa, o da kontrolü ele almak ve yönetilmesi gereken durumları yönetmektir. Bak: Owen. Ama aynı zamanda, bakınız: önceki tüm EA işlerim. Yaptığım şey bu, bu yüzden annem için de yapabilirim.

"Komite üyesi olmadığımı biliyorum anne ama birini bulmana yardım edebilirim."

"Hayır, bunun için aramadım. Sadece biraz dikkatim dağıldı. Böyle bir şey için endişelenmek oldukça stresli. Seni a r a m a m ı n sebebi, fonun geçmişiyle nasıl temas kurduğunu öğrenmekti.

burs alacaklar. Gecenin bu kısmını tamamlamak ve en azından ayarlandığını bilmek istiyoruz."

Komiteye önerilerimden biri de geçmişteki bursiyerleri galaya davet etmektir. Başarıya ulaşmış olanları. Onlarla konuşma şansına sahip olmak, bağışçıların fonun yaptığı işle daha derin bir bağ kurmasına ve bağışlarının nasıl bir etki yarattığını görmesine yardımcı olabilir.

"Bahsettiğim beş alıcıyla temas halindeyim. Şimdiye kadar dördü katılmayı kabul etti. Sadece sonuncusundan haber bekliyorum. Bu akşam onunla görüşüp en kısa zamanda size haber vereceğim."

"Teşekkür ederim, Charlize." Bir nefes verdiğini duydum. "Komite bunu duyduğuna çok sevinecek."

"Anne, tanıdıklarım var. Sana sunuculuk yapacak birini bulabilirim." *İnsanlar* abartıyor olabilir. Poppy ve Dylan'ı tanıyorum. Umarım benim düşündüğüm türden insanlar tanıyorlardır.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda, "Tamam, yardımınız için minnettar oluruz. Lütfen hızlı çalışın. Fazla zamanımız yok."

Telefonu kapattığımda Adeline'e bakıyorum. "Doğru, anneme yapabileceğimden emin olmadığım bir şeyi yapabileceğimi söyledim. Sert bir içkiye ihtiyacım olabilir. Sonra da işe koyulmalıyım çünkü annemi bu konuda hayal kırıklığına uğratmak yapamayacağım bir şey."

"Anneni duyabiliyorum. Sesi stresli geliyor."

"Öyle." Ona gala hakkında her şeyi ve kendimi bu işe nasıl dahil ettiğimi anlattım. Sonra da sunucunun çekildiğini ve annemin böyle bir stres yaşadığını hiç görmediğimi anlatıyorum. "Şimdi iyi bir gala kızı olup, nasıl *puf* yapıp sihirli bir şekilde yeni bir sunucunun ortaya çıkmasını sağlayacağımı bulmam gerekiyor."

"Yardım edebilecek insanlar tanıyorum."

"Tanrım, hayır, bütün bunları bana yardım edesin diye söylemedim."

Gülümüyor. "Biliyorum. Ama cidden, geniş bir ağım var. İzin ver senin için bir şeyler ayarlayayım."

Adeline gibi kadınlarla pek sık karşılaşmıyorum. Yanında bu kadar çabuk rahat hissettiğim kadınlar. Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettar olurum."

Kanepeye geçiyoruz ve sonraki bir saat boyunca orada kıvrılıyoruz. Jameson'ın Owen'la geçirdiği yarım saatten daha uzun sürüyor ama ikimizin de umurunda değil. New York ve Londra'daki favori restoranlarımız hakkında yaptığımız sohbete kendimizi fazla kaptırmışız ki konu sanat galerileri ve favori sanatçılarımızdan açılıyor. Adeline'a en sevdiğim sanatçılardan birinin Ione olduğunu söylediğimde

Jameson'ın Ione'a erotik bir soyut resmini yaptırdığını söyledi. Sadece biraz kıskandım. Yani, bir, Ione'la tanışmak için ölürdüm, onun tarafından resmedilmek şöyle dursun. İkincisi, sevdiğim bir adamın o resmi yaptırıp duvarına asması için ölürdüm.

Jameson'la birlikte ayrılırken Adeline, Pazartesi günkü programını kontrol ettikten sonra kahvaltı randevumuz hakkında bana mesaj atacağına söz veriyor. Ayrıca bu gece ağına girip bana oradaki en iyi sunucuyu bulacağına da söz veriyor.

Akşam yemeğini pişirmek üzere mutfığa girerken Owen'a "Adeline'den gerçekten hoşlanıyorum," diyorum. Şefine yine izin verdi ve burada ne kadar rahat olduğunu gördükten sonra onunla mutfakta vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

"O harika biri. Jameson için de harikaydı." İhtiyacı olan bazı malzemeleri almak için buzdolabına uzanıyor.

"Ne şekilde?" Tezgahın üzerindeki soğanlara bakıyorum. "Bunları kesmemi ister misin?"

"Evet." Bana bir bıçak ve doğrama tahtası buluyor.

Birlikte çalışırken bana Jameson'dan ve Adeline'la evlenmenin onu nasıl yumuşattığından ve daha mutlu ettiğinden bahsediyor.

Bunu ve mutluluğu düşünüyorum.

Ve Owen'la tanıştığımdan beri kendimi ne kadar mutlu

hissettiğimi düşünüyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum.

Büyük konuşmalarımızı, şakalaşmalarımızı, seksimizi seviyorum.

Düşünceliliğini, kendine güvenini, doğal liderliğini seviyorum.

Owen'da şimdiye kadar hiçbir erkekte sevmediğim kadar çok şey

seviyorum. Ama en çok *bizi* seviyorum.

OWEN, Bradford ile golf oynamaya giderken Pazar sabahı erkenden beni evime bıraktı. Sanırım ikimiz de günü birlikte geçiremeyeceğimiz için hayal kırıklığına uğradık, ama muhtemelen en iyisinin bu olduğuna karar verdim.

Kendimi yeni bir erkeğe kaptırmaya, her boş dakikamı onunla geçirmeye eğilimliyim. Sanırım bu süreçte kendimi biraz kaybediyorum. Geçen yıl bir erkek olmadan kim olduğumu anlamaya çalıştıktan ve bu konuda başarılı olduktan sonra geriye dönmek istemiyorum. Bugünü Dylan'la geçirdikten sonra ailemle akşam yemeğine çıkmak iyi olacak.

Dylan ve ben ögle yemeği için dışarı çıkacağız ve arayı kapatacağız. Güneşin altında birkaç kadeh bir şey içtik ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Sanat yapma evrelerinden birinde ve Dylan sanat yaparken en mutlu olduğu anlardan birini yaşıyor.

Ögle yemeğimizi yiyip bir şeyler içtikten sonra eve geliyoruz ve ben masada oturup annem için bazı gala işleri üzerinde çalışırken o da kanepeye uzanıp bir belgesel izliyor. Saat dörtten hemen sonra Adeline'dan bir mesaj aldım.

Adeline: Yarın sabah altı buçukta kahvaltı yapabilir misin?

Charlize: Olur! Mükemmel.

Adeline: Ayrıca, bir arkadaşımı getirmemin sakıncası var mı? Bence onu seveceksin.

Charlize: Benim için hiç sakıncası yok.

Adeline: Harika. Bana gala tarihini ve bilgilerini gönderebilir misin? Programlarına uyarsa gelebilecek birkaç kişi var.

Charlize: Yapacağım!! Sen Tanrı'nın bir lütfusun <3

"Kimdi o?" Dylan soruyor.

"Adeline." Ona daha önce galada sunuculuk yapmayı kabul edebilecek birini tanıyıp tanımadığını sorduğumda ondan bahsetmişim. "Sunuculuk yapabilecek birileri olabilir."

Belgeseli durdurdu ve yanıma geldi. "Bebeğim, eğer annen için bir sunucu bulamazsan, bu dünyanın sonu olmaz, biliyorsun değil mi?"

Gözlerinde gördüğüm ve sesinde duyduğum endişeye gülümsüyorum. "Beni seviyorsun, Dyl." Bu ona sık sık söylediğim bir şey. Bazen bir erkeğin hayatıma girip beni sevebileceğini ve burada kalabileceğini kendime hatırlatıp hatırlatmadığımı merak ediyorum.

"Sevdiğimi biliyorsun, Char." Bana çok ciddi bakıyor, sanki söyleyeceği her neyse duymamı gerçekten istiyormuş gibi. "Tıpkı annenin onayının senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğim gibi."

Odadaki fili ortaya çıkarıyor. Kaçınmak için çok uğraştığım fili.

Kendim de dahil olmak üzere beni dinleyen herkese annemin onayına ihtiyacım olmadığını söylemek için büyük bir enerji harcıyorum. Bu doğru değil. Hayatının bir döneminde annesinin onayına ihtiyaç duymamış bir kız var mıdır, emin değilim.

Söylediklerinden dolayı ortaya çıkan duyguları yutuyorum. En azından deniyorum. "Bunu asla elde edemeyeceğim," diyorum usulca, sanki bu sözleri söylemeyi istiyormuşum gibi

haklı olmamak.

"Yapmasan da fark eder mi?"

Bunu uzun bir süre düşündüm. "Sanırım öyle." Tanrım, keşke doğru değildi.

Gözleri benimkileri aradı. "Günün birinde, sana baktığımda gördüğüm şeyi sen de göreceksin. O gün için sabırsızlanıyorum." Koltuğunda geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bir sunucu bulmana yardım edebilecek kişilere birkaç mesaj gönderdim. Aramızda kalsın, annene harika birini bulacağız."

"Ben de seni seviyorum, Dyl."

"Evet," diyor, sanki sonsuz bir güven kuyusu varmış gibi. "Biliyorum."

PAZARTESİ SABAHİ HIZLI GELİYOR, ama yeterince hızlı değil.

Dün günü Dylan'la geçirdikten sonra, dün gece gala planlaması ve aile yemeğimiz için ailemin evinde birkaç saat geçirdim. Annem ve ben gala hakkında uzun uzun konuştuk, her küçük detayın üzerinden geçtik. Hala sunuculuk konusunda stresli. Ayrıca planlama komitesindeki iki kadın arasında patlak veren bir tartışma konusunda da endişeli. Her şeyin onun için biraz apokaliptik olduğu izlenimini edindim. Odaklanmasını sağlamak için elimden geleni yaptım ve bunda başarılı olduğumu hissediyorum.

Owen bana mesaj attığında Adeline ve arkadaşıyla kahvaltı randevuma gidiyordum.

Owen: Bu akşam yemek için müsait misin?

Charlize: Olabilirim. Programımı kontrol edip size geri döneceğim Bay North.

Mesajı gönderir göndermez aradı.

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor muydu?" Telefona cevap veriyorum. Ne de olsa saat sabahın 6:20'si, Owen'ın çalışma saati.

"Burada oturup seni bu akşam yemeğe evet demeye ikna etmenin yollarını düşünmüyor olsaydım bunu yapıyor olurum."

"Bu, işinin düşündüğün dört şey listesinin en üst sıralarından düştüğü anlamına mı geliyor?"

"Charlize."

Oh, kutsal sıcak pazartesi sabahı hırıltıları.

"Akşam yemeği için boşum. Ve söz veriyorum sana iyi davranacağım."

"Siktir."

"Az önce parmaklarını saçlarında mı gezdirdin?" "Ne?"

"Küfür ederken parmakların saçında mıydı? Seni rahatsız ettiğimde bazen bunu yaptığını fark ettim. Bu çok ateşli ve sanırım bunu hayattaki hedefler listeme ekleyeceğim. Saçını daha sık karıştırman için sana ilham vermek istiyorum."

Arka planda Julian'ın sesini duyuyorum ve Owen, Julian'ın söylediklerini dinliyormuş gibi sessizleşiyor.

Sonra bana geri dönüyor. "Gitmem gerekiyor. Seni akşam yedide alırım."

"Külot giymeli miyim?"

"Tanrım." Pazartesi hırlamaları hızla yeni favorim olmaya başladı. "Hayır."

"Düşünce tarzınızı seviyorum Bay North."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle görüşmeyi sonlandırıyorum. Pazartesi günlerinin bu kadar güzel olabileceğini kim bilebilirdi?

Adeline'la buluşacağım kafeye doğru ilerliyorum ve sekiz dakika sonra oraya varıyorum. Çoktan gelmiş, arka tarafta sarışın bir kadınla oturuyor. Bir konuda derin bir tartışmaya dalmış görünüyorlar.

Beni fark ettiğinde "Charlize," diye sıcak bir şekilde selamlıyor.

Onların karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Neyi sevdiğimi biliyor musun?" Rahatlarken söylüyorum. "Sabah erkenden flört etmeyi. En güzel şey değil mi?"

Adeline gülüyor ve sarışın kadın da gülümseyerek, "Seni şimdiden seviyorum. Ve katılıyorum, güne başlamak için harika bir yol."

"Değil mi?!" Ben de öyle diyorum.

"Charlize," diyor Adeline, "Jenna ile tanış. Jenna, Charlize'le tanış." Bana bakıyor. "Jenna benim iş ortağım ama aynı zamanda iyi arkadaş olduk."

"Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum," diyorum Jenna'ya.

"Adeline bana sizden bahsetti," diyor Jenna. "Owen seninle tanıştığı için çok heyecanlıyım."

"Owen'ı da tanıyor musun?" Ona soruyorum.

"Evet, kocam Beckett aracılığıyla."

"Yani," diyor Adeline, "Beckett ve Jameson, Ashton adında başka bir adamla birlikte iş yapıyorlar. Üçü şu anda bir otel üzerinde çalışıyorlar."

Gelişme. Owen onlar için yatırım danışmanlığı yapıyor. Hepimiz bu şekilde birbirimize bağlıyız."

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum, artık zihnimde her şeyi birbirine bağlayabildiğim için hoşuma gidiyor.

Adeline tezgâha bakıyor. "Nutella için çok hazırım. Bu sabah hayatımda hiç flört yoktu, bu yüzden bir çikolata vuruşuna ihtiyacım var."

"Neden flört yok?" Jenna sordu.

"Jameson bu sabah biraz fazla otoriter davranıyordu. Diyelim ki ellerinin üzerimde olmasını istiyorsa bu gece çok çalışması gerekecek."

Jenna güler. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Cidden," diyor Adeline, "neden erkekler bizim ipuçlarımızı daha sık yakalayamıyor? Ben ona yeterince veriyorum." Sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Eğer beş kurabiye sipariş edersem, nedenini artık biliyorsunuz."

Jenna ve ben onu tezgâha kadar takip ediyoruz ve Adeline'in bana bahsettiği kurabiyelerden ve yemekte bahsettiği Nutella dilimlerinden birer tane sipariş ediyorum.

Sonraki bir saati Nutella'nın en güzel halini yiyerek, kahve içerek ve konuşarak geçiriyoruz. Adeline ve Jenna bana kurdukları iş hakkında her şeyi anlatıyorlar. Bana işim hakkında sorular sordular. Hayatımızdaki erkeklerle nasıl tanıştığımıza dair hikayelerimizi paylaşıyoruz. Ve galadan bahsediyoruz.

"Diana Black ile konuştum," diyor Adeline. "Sanırım annen için galada sunuculuk yapabilir. Bugün benimle teyitleşecek. Teyit eder etmez sana haber veririm."

Vay canına, Diana Black'i onun için ayarlarsam annemin nutku tutulur.

Gözlerimi kocaman açarak, "Sen tam bir bombasın ve bunun için sana çok şey borçlu olacağım," diyorum.

Beni başından savıyor. "Önemli değil. İşte bu yüzden ağlarımız var Charlize. Dünyada iyi şeyler yapmak için."

Bu bütün gün aklımdan çıkmadı.

Adeline ve Jenna'ya veda ettikten çok sonra bile hala bunu düşünüyorum.

Annemin çevresine hep tepeden baktım. Onları sosyal basamakları tırmanmak istedikleri için yargıladım. Yüzeysel olarak gördüğüm için.

Ayrıca dünya için çok iyi işler yapıyorlar.

Owen bunu bana söylemişti.

Şimdi de Adeline söyledi. Belki de yanılmışımdır.

Belki de gala kızı olmanın çok daha fazlası vardır.

Charlize

Adeline: Tamam, kötü haber. Diana Black galayı yönetemeyecek. Ama her şey bitmiş değil. Daha fazla duyum aldım. Jett Vaughn bunu yapabilir! Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.

Charlize: Vay canına, grubuna bayıldım!

Adeline: Ve o da harika bir adam. Çok fazla hayır işi yapıyor. Eğer yapabilirse buna dahil olmak istediğini söyledi.

Adeline: Ayrıca, bu akşamki yogayı iptal etmek zorundayım, üzgünüm. Jameson son dakikada bana bir akşam yemeği partisi verdi.

Charlize: Vücudum sana teşekkür edecektir, eminim.

Adeline: LOL. Yakında başka bir ders için plan yapalım!

Adeline ve Jenna Pazartesi günü kahvaltıda beni yogaya çektiler. Dün gece onlarla ilk dersime katıldım. Hoşuma gittiğini düşündüğümü henüz kimseye söylemiyorum. Bu tür bir bilgiyi yayınlamadan önce emin olmak için bir derse daha katılmam gerekiyor.

"Charlize," diyor Jill ben Adeline'in son mesajını okurken. "Raporlar nasıl gidiyor?"

Ofisinden çıkarken ona bakıyorum, beklentiyle bana bakıyor. "Yaklaşık on dakika içinde bitirmiş olurum."

Bugün Jill için bunları yapmak için çok çalıştım çünkü kötü bir gün geçirdiğinden şüpheleniyorum. Ofisinde bir şeyler fırlatmak ister gibi görünüyordu.

Bu sabah yine *The New York Times*'daki makale hakkında bir şeyler mırıldanırken. "Tabii ki, benden sadece bir kez bahsediyorlar." gibi bir şey duydum.

Raporlarını neredeyse bitirdiğimi söylediğimde rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Bu harika." Bana gülümseyerek durakladı. "Son birkaç haftadır seninle çalışmaktan keyif aldım ve Owen'ın Londra'daki çalışmandan etkilendiğini biliyorum. Daha kalıcı bir iş arayıp aramadığından emin değildim ama müsait ya da yaklaşan bir işimiz olup olmadığını kontrol ettim. Maalesef yok ama bir arkadaşım yönetici asistanı arayan birini tanıyor. Bilgilerinizi iletmemi ister misiniz?"

"Tam zamanlı bir iş arıyorum. Bu harika olur, teşekkürler Jill."

Ofisine dönmek için yanımdan ayrılırken tek merak ettiğim, bu sabah eski kocasını ofisinde becerdiğimi bilseydi beni tavsiye etmekte bu kadar acele eder miydi?

Bir kedi.

Bir sonraki

hayatım.

Gerçekleşiyor.

Günü bitirip çıkarken Owen'a bir mesaj gönderiyorum. **Charlize: Bu akşam için sana geri dönmedim. Akşam yemeği 7'de mi? Owen: Seni 7'de göreceğimi varsaymıştım.**

Charlize: Hiç kimse varsayımda bulunmamalı.

Owen: Kimse bir erkeği bütün gün bekletmemeli.

Midem kendi etrafında takla atarken sırtıtıyorum.

Charlize: Saat 7'de görüşürüz.

Jill'in bilgilerimi aktardığı arkadaşşımdan bir e-posta aldığımnda evdeydim, duş almıştım ve akşam yemeği için giyinmişim. Yatağıma oturup uzun bir nefes almadan önce üç kez okudum.

İş kulağı harika geliyor.

Ücret de inanılmaz.

Ve üç hafta içinde başlıyor.

Ama iş için Kaliforniya'ya taşınmam gerekecek.

Odamda asılı duran dört kıyafete bakıyorum. Owen'ın beni götüreceğı konser için düşündüğüm kıyafetler.

Bu konserin benim için ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikri yok.

Canlı müziğı çok seviyorum ama şimdiye kadar sahip olduğum her erkek arkadaşım benimle bir konsere gitmeyi reddetti. Ben onlarla konserlere gittim, onların seçtiğı gruplara,

Ama konu benim müzik seimime gelince hepsi hayır dedi.

Harry Styles'ı görmeye benimle gelmesini istediğimde Owen gözünü bile kırpmadı. Ona sorduğumda yryştn eve döner dönmez takvimine baktı ve sonra bana biletleri alacağını söyledi.

Biletleri aldım.

Kıyafetlerim var.

Beni ne kadar çok istediğini göstermek için e l i n d e n geleni yapan bir adamım var.

Kaliforniya'ya taşınabilir miyim bilmiyorum.

Tüm bunları düşünürken annemden bir mesaj geldi.

Anne: Owen North mu?

Charlize: Bunu sana kim

söyledi? Annem: Yani, yle mi?

Charlize: Evet, ama kimseye söyleyemezsin.

Bu bir sır değil, Charlize. Poppy'nin düğününde onunla grldn.

Charlize: Tamam, ama lütfen kimseye söyleme. Biz söyleyene kadar olmaz. Anne: Onu yemeğ getirmeni istiyorum.

Charlize: Henüz değil. Daha erken.

Anne: Peki, yakında.

Charlize: Evet, yakında.

Anne: Sunucu konusunda bir gelişme var mı?

Charlize: Hala üzerinde çalışıyorum, ama evet, yakında bir tane olacak!!!

Tüm bu nlem işaretlerini ekledim çünkü onlar da şu anda benim ka d a r gergin hissediyorlar.

Kaliforniya'da bir iş.

Görüştüğüm adamlarla tanışmak isteyen bir anne, böylece onu benimle evlenmeye ikna etmeye çalışacak.

Hala bulamadığım bir emcee.

Hepsi biraz fazla.

Kedi hayatı her saat daha iyi görünüyor.

North Management'taki son günüm olaysız geçti.

Ta ki saat 16:00'ya kadar ve Owen işleri gerçekten sarsmaya karar verene kadar.

Alt katta kahve içtikten sonra asansörle yukarı çıktıktan sonra masama gidiyordum. Kendi işime bakıyordum ki güçlü bir el belime dolandı ve beni toplantı odasına çekti.

O kadar irkildim ki neredeyse kahveyi üzerime dökecektim.

Owen kahveyi benden alıp toplantı odasındaki masanın üzerine koyarak kurtarıyor. Tam bu sırada ellerini üzerimde gezdiriyor, kalçalarımın tutuyor ve *beni* masaya doğru yönlendiriyor.

"Bütün gün seni düşündüm," diye geveliyor, elleri elbisemden aşağı doğru iniyor, inerken elbisemi toparlıyor.

"Owen," diyorum ama ben cümlemi tamamlayamadan beni bir öpücükle susturuyor.

Cuma öğleden sonralarının kutsal annesi.

Owen tahrik olmuş durumda ve tahrik olmuş dediysem, *çok sert* diye yazılmalı.

Sanki bütün gün beni düşünmüş gibi beni öpüyor. Sanki bana doyamıyormuş gibi.

Ve o beni öperken, elleri elbisemi yukarı itiyor ve külotumu yırtıyor.

Yırtarcasına. Parçalara ayırıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, parmakları amımda gezinirken dudakları bu kelimeyi söylemek için sadece bir saniyeliğine benimkinden ayrılıyor.

Sonra beni masanın üzerine kaldırıyor ve boynumdan aşağıya doğru öpebilmek için ağzını benimkinden çekip alıyor.

Sırtımı eğiyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Kendimi onun eline, parmaklarına bırakıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, bacaklarımı vücudunun etrafına sarıyorum.

Sonra kapının diğer tarafından yüksek bir ses geliyor ve toplantı odasında olduğumuzu hatırlıyorum. Ve kapının kilitli olduğunu sanmıyorum.

"Owen," diyorum ama cevap vermiyor.

Boynumu öpmekten vazgeçip vücudumdan aşağıya, amıma kadar öpmeye başladı.

Kapının dışından kahkaha sesleri geliyor.

Owen yüzünü içime gömerken elleri kığımın altından kayıyor, böylece beni yüzüne daha da sert bastırabiliyor.

Yüce Tanrım.

Arkama yaslanıp beni yemesine izin vermek

istiyorum. Ama. Biz. İçindeyiz. toplantı

odasındayız. Toplantı odasındayız.

Saçlarını öyle sıkı tutuyorum ki beni görmezden gelemiyor.

Bana gözlerini çevirdiğinde, ben de kendi gözlerimi açıp soruyorum, "Kapı kilitli mi?" "Hayır." Bununla birlikte, yaptığı şeye geri dönüyor.

Klitorisimi emiyor ve dilini etrafında dolaştırıyor.

Dudaklarımın her santimini yalıyor.

Dilini içime bastırıyor.

Ve hepsi ve O sırada, a Grup . personel

üyeler stand Dışarıda toplantı odasında konuşup gülüşüyorlar.

Yakalanmanın heyecanı hayatımın en büyük tahriki olduğunu kanıtlıyor.

Owen sonunda yüzünü amımdan kaldırıp ağzını tekrar benimkine getirdiğinde, onu hiç öpmemişim kadar sert öpüyorum.

Kendimi tadıyorum.

Sakalında kendimi hissediyorum.

Birinin beni sikerken içeri girdiğini düşünüyorum. Ve ben.

Yapamıyorum. Alamıyorum. Yeterince.

Ağzını benden çekiyor ve fermuarını açıyor.

Bir parmağını susturma hareketiyle ağzına götürürken gözlerini sıkıca benimkilerden ayırmıyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştüğünde, yakınımaya eğiliyor ve "Seni sessiz tutmak zorundayım, değil mi?" diyor.

İki elimle boynunu tutup gülümseyerek öpüyorum ve "Evet Bay North, öyle" diyorum.

"Tanrım, Charlize, sana doyamıyorum," diyor beni masanın kenarına çekmeden, bacaklarımdan birini etrafına dolamadan, bir elini ağzımın üzerine sıkıca yerleştirmeden ve içime girmeden hemen önce.

O beni sikerken ben de ona

yapışıyorum. Dışarıdaki grup

konuşmaya devam ediyor.

Ve Owen beni sertçe boşaltırken tüm seslerimi susturuyor.

İşimiz bittiğinde ikimiz de toplantı odasına bitişik olan banyoya girip temizleniyoruz.

Ben aynada saçımı düzeltirken Owen arkama geçiyor. "Burada olmanı özleyeceğim."

"Bunun tek nedeni bana burada uygunsuz şeyler yapmam için patronluk taslamayı özleyecek olman. Ofis seksinin bu kadar ateşli olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Ben değil," diyor boynumu öpmeden önce.

"Bekle." Kaşlarımı çatıyorum. "Ofiste hiç seks yapmadın mı?" "Hayır." Gözleri yine aynada benimkilerle buluşuyor.

"Ama sen ve Jill yıllarca birlikte çalıştınız."

"Burada hiç seks yapmadık."

Ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlamamış gibi ona bakıyorum. "Neden olmasın?" Demek istediğim, bu hiç de garip değil, seks hayatını ama bu düşünceyi aklım almıyor.

"Jill her zaman çok çalıştığımdan şikayet ederdi. Gerçek şu ki, çalışıyordum."

Yüzümü ona döndüm. "Kayıtlara geçmesi için söylemek isterim ki, sizinle uygunsuz şeyler yapmaktan oldukça hoşlanıyorum Bay North." Ayak parmaklarımın üzerinde durup onu öpüyorum. "Ama şimdi gidip kahvemi içmem ve Jill'in bugün bitirmemi istediği üç milyon işi tamamlamam gerekiyor."

"*Saat ikiden sonra kafein yok* kuralını çiğniyorsun."

Ona söylediğim şeyleri hatırlaması gerçekten hoşuma gidiyor. "Bugün Cuma ve yarın uyuyabilirim. Ayrıca, tanıdığım bir adam beni bütün gece ayakta tutabilir, bu yüzden muhtemelen kafeinle yapabilirim."

Bununla birlikte, bana bir öpücük daha vermesine izin veriyorum, kahvemi kurtarıyorum ve North Management'taki zamanımı tamamlamak için masama geri dönüyorum.

POPPY: Owen'ın şirketindeki işinin bitişini kutlamak için bir kokteyl içiyorum.

Charlize: Başka şekillerde kutlamak üzereyim. Eğer evli olsaydım, Owen'ın bana baktığını söylerdim.

Annem bugün bana Owen'la görüşüp görüşmediğini sordu. Üç hafta boyunca Winters kardeşlerden sır sakladığın için seni takdir etmeliyim Charles. Bu senin için bir sır saklama rekoru.

Charlize: Bugünlerde hayatımı mükemmelleştiriyorum. Kraliçe Sır Tutucu, Kraliçe Gala Kızı, Kraliçe İyi Kız. Bana bir taç ver de bitsin.

Poppy: Bir sunucun var mı?

Charlize: Sanırım buldum! Jett Vaughn onaylamaya hazır görünüyor.

Charlize: Yine de konuşmamız gereken bir şey var. Bir iş teklifi aldım.

Sesin heyecanlı gelmiyor. Charlize:

Heyecanlı değilim. California'da.

Hiçbir koşulda o işi kabul etmeni yasaklıyorum.

Teşekkürler, ama sıradaki.

Charlize: Bilmiyorum. Bunu konuşmak için biraz Poppy zamanına

ihtiyacım var. Poppy: Yarın öğleden sonra?

Charlize: Evet <3

Telefonumu yere bırakıyorum ve aslında bana bakmayan Owen'ı aramaya çıkıyorum. Saat neredeyse akşam dokuz ve beni akşam yemeği pişirmek ve geceyi benimle geçirmek için evine getirdi. Bunun yerine, asansörden çıkarken Julian'dan bir telefon aldı ve o zamandan beri çalışıyor. Akşam yemeği pişirdim, o da benimle yedi ama sonra doğruca işinin başına döndü.

Ofisine girdiğimde masasından başını kaldırıp baktı. Hafifçe küfrederek yazmayı bıraktı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım, özür dilerim," diyor.

Yanına gidip kucağına kıvrılıyorum. "Sorun değil. Anlıyorum." Onu öpüyorum. "Daha ne kadar yapman gerekiyor?"

Nefes alıp veriyor. "Muhtemelen bir saat kadar."

Elimi göğsünde gezdirip karnına koyuyorum. "Tamam."

Boynumu tutarak beni tekrar öpüyor. "Anlayışın için teşekkür ederim."

Yanından ayrılıyorum ve banyo yapmak için onun banyosuna giriyorum.

Owen'ın gelip bana katılacağını umarak uzun bir banyo

yapıyorum. Spoiler uyarısı: gelmedi.

Ancak ben kurulanırken banyoya giriyor. Yanıma gelip havluya uzandı. "Buna ihtiyacın yok."

Bununla birlikte beni yatağına götürüyor ve sonraki birkaç saatini tüm dikkatini bana vererek geçiriyor.

Bu konuda son derece yorucu.

Bu hafta sonu Bradford'la golf oynamaması iyi bir şey.

Tüm bu yorucu aktiviteden sonra bayılmadan önce ona söylediğim son şey, "Yarın sabah kahve savaşında sıranın bende olduğunu biliyorum, ama ben

gerçekten takım için bir tane almak zorunda kalacağını düşünüyorum. Sanırım bu gece bacaklarımı öldürdün."

Owen'ın kolları beni sarmış, alnıma bir öpücük kondurmuş ve derin sesi "İyi geceler güzelim" derken uykuya dalıyorum.

Uykuya dalarken aklımda sadece dört düşünce var. Bir:

Bacaklarım gerçekten ölmüş.

İki: Bütün hafta sonu Owen'ın bana kalmasına gerçekten çok sevindim.

Üç: Kendimi gerçekten ondan uzakta, ülkenin diğer ucuna taşınırken görebilir miyim?

Ve dört: Bu gerçekten çok hızlı gerçekleşiyor.

Owen

"**Y** Boynunu kafandan ayırmak istercesine geriyorsun," diyor Charlize dişlerini fırçalamayı bitirdikten sonra. "Hayatında yogaya ihtiyacın varmış gibi hissediyorum."

Kıkırdıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. "Bak ne kadar düştün. Bir hafta önce bana Adeline ve Jenna'nın seni yogaya çektiğini söylemiştin. Şimdi de *beni* çekmeye çalışıyorsun."

Sırıttırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Beni öptükten sonra, "Biliyorum, biliyorum, ama ciddi Owen, sırtına gerçekten iyi geliyor. Son birkaç gündür sırtından şikâyetçi olduğunu inkâr edemezsin, şimdi de boynun çıktı. Bu akşam benimle yoga dersine gel."

"Saat kaçta?"

"Akşam altı ya da yedi buçuk. Her iki saat için de uygunum."

Charlize geçen hafta North Management'taki işini bitirdiğinden beri iş aramaya devam ediyor. Pazartesi günü geçici bir iş buldu ama dün izinliydi ve ne bugün ne de haftanın geri kalanı için şu ana kadar bir şey bulamadı.

"Tamam, belki yedi buçuk dersi. Bugünün nasıl geçeceğine bağlı. Saat beş buçukta bir toplantım var, geç kalabilirim."

"Ben yerimizi ayırtacağım, eğer gelemersen senin yerini iptal edebiliriz."

Ona bir mesaj gelir ve okur.

"Vay anasını," diye nefes alıyor, gözleri kocaman. "Adeline gala için Jack Kingsley'i ayarlamış. Seni oraya gitmen için zorlamam gerektiğini düşünmeye başlamıştım ama Jack kabul etti."

"Jett Vaughn yapacak sanıyordum?"

"Yapacaktı ama dün bir şey oldu ve iptal etmek zorunda kaldı."

Kaşlarımı çattım. "Dün gece bundan bahsetmemiştin."

"İş yüzünden dikkatin dağılmıştı." Gülümsüyor. "Ama artık her şey yolunda ve annem de bu yüzden aklını kaçırmayı bırakabilir."

Haklıydı. Dün gece iş yüzünden dikkatim dağılmıştı. Julian ve ben uzun saatler boyunca mevcut stratejilerimiz üzerinde çalışıyorduk. Ayrıca Bluestone Ödülü'nü kazanma çabalarım kapsamında sektörden çeşitli kişilerle öğle yemekleri yiyorum, bu da geceleri sık sık yetişmem gereken işler olduğu anlamına geliyor.

"Aklını mı kaçırıyor?"

"Biraz. Dürüst olmak gerekirse, sakinleşmiş ve bu işi benim ellerime bırakmış gibi görünüyor. Dün bana gala için yaptığım tüm çalışmalar için teşekkür eden çok güzel bir mesaj gönderdi."

Charlize'in yüzündeki gururu fark ettim. Annesinin onayı onun için çok şey ifade ediyor, ki son bir aydır benimle paylaştığı şeylerden sonra bu beni şaşırtmıyor.

"Jack Kingsley ile mutlu olacaktır," diyorum. O dünyanın en büyük film yıldızlarından biri.

Başını eğdi. "Onunla tanıştın mı? Adeline onu tanıyor gibi bir izlenim edindim?"

"Jack, Ashton'ın COO'su ile evli, yani onunla bir kez onun aracılığıyla tanıştım. Sanırım Adeline onu işinden tanıyor ama yakın arkadaş oldukları izlenimini hiç edinmedim."

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ama birdenbire ona bayıldım."

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Bana zorla kabul ettirmeye çalıştığın romanlar yerine aksiyon filmleri izleseydin Jack'i tanırdın." Charlize beni gece geç saatlerde yatakta film izleme sevdasıyla tanıştırdı. Yatakta onun yanında çalışmayı, arada bir kafamı kaldırıp oynadığı romantik komedinin bir kısmını yakalamayı alışkanlık edindim.

"Bir gün benim romantik komedilerimden birine tüm dikkatini vereceksin ve neden izlenecek filmler listende olması gerektiğini göreceksin."

Onu bırakmadan ve telefonumdan saati kontrol etmeden önce dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Kahretsin, gitmem gerek." Saat neredeyse yedi. İki saat önce işte olmak istiyordum.

Charlize gömleğimi kavıyor ve beni bir gülümsemeyle kutsuyor. "Sabahımızı sevdim Owen," diyor usulca ve işe istediğimden geç gittiğim için duyduğum pişmanlık siliniyor.

"Ben de öyle." Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve son bir öpücük için ağzını kendime çekiyorum. Bu sefer acele etmiyorum ve sonunda onu bıraktığımda o da benim kadar nefessiz kalıyor. "Bu gece yoga dersinde olacağım. Ve sonra birlikte geç bir akşam yemeği yiyeceğiz."

Toplantılarla ve Jill'le dolu uzun bir gündü.

Benden birkaç dakika sonra ofisime geldi ve Julian'la birlikte belirlediğimiz yeni stratejiler hakkındaki düşüncelerini açıklamaya başladı. Değerlendirmesi için dün gece geç saatlerde ona gönderdim ve bundan memnun değil.

"Neden bu işe dahil edilmediğimi anlamıyorum" diyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Ben COO'yum, Owen. Julian'ın yanında olmasını tercih ettiğin apaçık ortadayken nedenini Tanrı bilir."

Kravatımı gevşetiyorum. "Artık sen de bu işin içindesin, Jill. Ve bu konudaki düşüncelerini takdir ediyorum."

Bana bakıyor. "Beni hiç dinledin mi? Burada durmuş sana COO olarak kimi istediğin konusunda bir tartışma yapmak istediğimi söylüyorum ve sen buna değinmiyorsun bile."

"Bunu tartışmak istediğini söylemedin. Sadece COO'nun sen olduğunu söyledin."

"Evet! Ve nedenini anlamadığımı söyledim!"

Hay sikeyim.

Bu tartışma dönüp dolaşacak ve devam etmesine izin verirsem hiçbir şey elde edemeyeceğim. Jill'in ne demek istediğini söylememe gibi bir huyu var ve ben de onun duymamı istediği neredeyse her şeyi yanlış anlama gibi bir huyum var.

"Tamam." Nefesimi zorluyorum. "COO rolünü tartışmak ister misin?" Kim bilir, bugün bunun için zamanım yok ama içimden bir ses bunun için zaman yaratmam gerektiğini söylüyor.

"Evet, ama şimdi olmaz. Bu akşam konuşabilir miyiz?"

"Bu gece olmaz. Yarın sabah erkenden gelebilirim ya da yarın gece b u r a d a kalabilirim. Ya da senin için ne zaman uygun olduğunu söylersin."

"Bu gece benim için daha iyi, ama işleri yeniden düzenleyip yarın sabah onda yapabilirim."

Başımı salladım. "Tamamdır."

Julian çıkarken onun yanından geçiyor. Ona bir şey söylemiyor ve yüzünü göremiyorum, ama sanırım ona gülümsemiyor.

Masama oturduğumda, "Bugün pek arkadaş canlısı görünmüyor,"

dedi. "Hayır ve yarın da daha iyi olmayacağından şüpheleniyorum."

Ona Jill'le yaptığım konuşmayı anlatıyorum ve yarın onunla konuşana kadar yeni strateji fikirlerimizi askıya almamızı öneriyorum.

Jill'i gün içinde üç kez daha gördüm. Her seferinde hangi konuyu gündeme getirirse getirsin bana tersleniyor ve hırılıyor.

Gün ilerledikçe yarınki konuşmamızın ne olacağını merak ediyorum. Julian'ı COO'm olarak tercih edeceğim konusunda haklı, ama bunun tek nedeni onunla olan iş ilişkimin etkili olamayacak kadar zorlaşmış olması. İşin aslı şu ki, eğer Jill eski karım olmasaydı ve onunla yaşadığım duygusal sorunlar olmasaydı, onu COO olarak tutmazdım. Artık bunu görmezden gelemeyeceğim bir noktaya geldim.

"SEVDİN Mİ?" Az önce yaptığımız yoga dersinden sonra matlarımızı toplarken Adeline soruyor.

"Ayak bileklerimin sert olduğunu ve esnek olmadığımı öğrendim" diyorum. Charlize gülüyor. "Ama sevdin mi?"

Yoga pantolonuna ve giydiği atlete bakıyorum. Dersi sevdiğimi söyleyemem ama Charlize'le birlikte olmaktan keyif aldığımı söyleyebilirim. Sıralamayı ve pozisyonları anlayabilmek için ona bakarak çok zaman geçirdim. O benim mücadelemi anladı ve bana ihtiyacım olan ipuçlarını verdi. Onun vücudunu hareket ettirmesini izlemekten bahsetmiyorum bile, bu bağlantıdan keyif aldım.

"Başka bir derse gelebilirim."

"Güzel." Gülümsüyor.

Adeline'la vedalaştık ve Charlize, "Şu ıstakoz eriştelerini aldığın yerden paket servis siparişi verebiliriz diye düşünüyordum."

"Bu gece benim evimde uyuyabiliriz. Ve bu gece benim evimde uyuyabileceğimizi."

"Yatağını mı özlüyorsun?" Gecelerimizin çoğunu benim dairemde birlikte geçirdik.

"Dylan'ı özlüyorum ve bu gece evde olacağını söyledi."

Bir keresinde onun evindeyken arkadaşıyla kısaca tanışmıştım ve onunla vakit geçirme fırsatını değerlendirmek istiyorum. Ayrıca Charlize'in insanlarını ya da kendi alanını özlemesini de istemiyorum. "Bizimle akşam yemeği yiyebilir."

Gözleri parlıyor. "Yemek yiyip yemediğini öğrenmek için ona mesaj atacağım."

Akşam yemeği yemediğini ve bizimle yemek istediğini teyit ediyor. Evine giderken yemek siparişi veriyorum ve siparişi verdikten sonra arabanın arkasında bana yaklaşıyor. "Teşekkür ederim."

"Yemek siparişi için mi?"

"Hayır, bu gece için. Benimle yogaya geldiğin için, Dylan'la yemek yediğin için, benim evimde kaldığın için. İşle meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden tüm bunlar için zaman ayırdığın için minnettarım."

"Bunlar yaptığım için bana teşekkür edebileceğin şeyler değil, Charlize. Bunlar insanların biriyle birlikte olmak istediklerinde yaptıkları şeyler."

"Biliyorum ve sana katılıyorum, ama seçimlerini takdir ettiğimi de belirtmem gerektiğini düşünüyorum. Her zaman seni hafife almadığımı bilmeni isterim."

Söyledikleri beynimde bir şeyleri tetikliyor ama tam olarak kavrayamıyorum. Sanırım yakın zamanda birinin bana söylediği bir şeydi.

Yoga dersinden tekrar bahsedince konuyu kapatıyorum. Onun evine giderken yolun geri kalanını bu konuşmayla dolduruyoruz.

Benim yoga deneyimimden, onun şu ana kadar aldığı derslere olan sevgisinden, almak istediği derslerden, katılmak için bulduğu yoga inzivalarından, almayı düşündüğü yoga pantolonlarından ve yoga sayesinde vücudunun ne kadar harika hissettiğinden bahsediyoruz.

Yatak odasına girerken "Bir haftada fanatik olmuşsun" diyorum. "Bu bir yoga olayı mı yoksa birçok şeydeki fanatizmine hazırlanmalı mıyım?"

"Şey," diye sırtıyor, "aletine olan fanatikliğime bakılırsa, bu benim sorunlu bir özelliğim olabilir. Kendini kesinlikle bunun geleceğinin bir parçası olmasına hazırlamalısın."

Onu kendime çekiyorum ve öpüyorum. "Beni hazırlıklı say." Gözlerini kırptırdı. "Öylece mi?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Aynen öyle."

Bana bakıyor. "Bu *senin* sorunlu bir özelliğin mi? Her zaman bir şeylere kafayı takan, bir şeyler hakkında çok fazla düşünen ve bu konularda *seninle* konuşan kadınları mı kabul ediyorsun? Yani, sapık eğilimlerin olduğunu biliyorum Owen, ama belki de sapıklık yapmak için seçtiğin kişiler konusunda daha seçici olmak isteyebilirsin."

"Son derece seçici davranıyorum, Charlize. Bu konuda bana güven."

Sesimde bir şeyler duymuş olmalı ya da belki de söylediklerimden etkilenmiş olmalı, çünkü ellerini boynuma doluyor ve "Dylan eve gelmek üzere olmasaydı şu anda sana çok uygunsuz şeyler yapardım" diyor. "Ayrıca, seni bir yıl boyunca seks için kullanmanın yeterli olacağını düşündüğüme inanamıyorum."

Beni öpüyor ve sonra banyoya gitmek için ayrılıyor.

Yatak odasına göz gezdiriyorum; dağınık kıyafetler, yatağının yanına yığılmış açık kitaplar, çalışma masasını dolduran makyaj malzemeleri, rastgele yerlere atılmış ayakkabılar ve bir köşede asılı duran üç kıyafet dikkatimi çekiyor.

Charlize'in başka türlü olmasını istemezdim.

Ve eğer beni sadece bir yıl boyunca seks için kullanmasına izin vereceğimi düşündüyse, çok yanıltmış.

Gözüme çarpan son şey, masasının üzerinde duran Londra'dan alınmış otel anahtar kartı.

Sakladığını bilmiyordum.

Charlize bir yıldır seks yaptığımızı inkar ediyordu.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecedan beri benimle ilgili anıları saklıyormuş.

Ertesi gün sabah beşte ofise geldim. Fonumun mevcut pozisyonlarını gözden geçirirken koşu bandında koşmak için erken geldim. Ayrıca Jill ile yapacağım toplantıya hazırlanmak için de gelmiştim.

Saat yedi buçukta Ron içeri girdi.

"Konuşmamız gerek," diyor ve ben bu konuşmanın sonucunun ne olacağını içten içe biliyorum.

"Paranı çekiyorsun."

"Evet. Sana çekilme bildirimimi veriyorum. Gelecek çeyrekte çıkıyorum."

Ron olmadan da hayatta kalabileceğimizi bilmek için son birkaç haftadır yeterince hesap yaptım. Jill'e Ron'un

bulunacak on tane daha Ron yoktu. Bu benim korkumdu ve bunu anlamaya başladım. Ama yine de en büyük yatırımcınızı kaybetmenin getirdiği çirkin bir his var. Şirketinizin yatırım yapmaya değer olduğuna onu ikna edememek. Babamın beklediği gibi North ismini devam ettirememek.

Bana yirmi dört saat vermesini isteyebilirdim. Jill ile COO pozisyonu hakkında konuşmak için. Çünkü istediği buydu; onun gitmesini istiyordu. Ama bu süreyi istemeyeceğim çünkü Jill ve benim bugün nasıl bir karara varacağımızı bilmiyorum. Ayrıca onun için prensiplerimden ödün vermeyi reddediyorum.

Başımı sallıyorum, göğsüm daralıyor. "Nereye gidersen git sana iyi şanslar dilerim." "Bu kadar mı, Owen? Benim için savaşmayacak mısın?"

Çenemi çalıştırıyorum. *Onun için savaşmak mı?* Bunca yıldır onunla ne halt ettiğimi sanıyor? "Senin için her gün savaştım Ron. Yaptığım şey bu. Yatırımcılarım için her gün elimden geleni yapıyorum. Söz verdiğim şeyi aldığınızdan emin oluyorum ve bunun ötesinde bir şey aldığınızdan emin oluyorum. Her gün, her saniye ringde sizin için savaşıyorum." Ona bir adım daha yaklaştım, tüm vücudum kaskatı kesilmişti. "Asla yapmayacağım şey, kazanmak için değerlerimden ödün vermektir. Birini ezip geçmeyeceğim ya da ondan uzaklaşmayacağım. Eğer inanabileceğin türden bir adam değilsem, paranı bugün alabilirsin. Sizi bir çeyrek daha bekletmeyeceğim."

Dudağı hırıltıyla yukarı kalkıyor. "O buna değmez."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Artık onunla evli olmayabilirim ama onu senin kendi karını önemseydiğinden daha fazla önemsiyorum. Evet, bir hata yaptım ama insanlarda aradığımız tek şey mükemmellik olsaydı, daha çok arardık. Para konusuna gelince, para kazanmayı seviyorum ama geceleri uyuyabildiğimi bilmek de hoşuma gidiyor çünkü bunu yapmak için biriyle yatmadım." Ben "Şimdi ofisimden defol git Ron" derken Julian da bize katılıyor. Ve bir daha asla geri gelme."

"Sen lanet olası bir aptalsın, Owen," diye dudak büktü Ron, yüzünde küçümseme ifadesi vardı. "Ona izin verirsen seni mahveder."

Onun buradan gitmesini istediğimi tekrarlamak üzereydim ki Jill içeri dalıp "Biliyordum!" diye bağırdı. Vahşi gözlerini bana dikti ve parmağını bana doğru uzattı. "Beni dışarı atmaya çalıştığını biliyordum!"

"Siktir." Kravatımı gevşetmek için çekiştiriyorum. "Jill, sakın ol, bu-"

"Bana sakın olmamı söyleme, Owen! Bu sözleri bana bir daha söylersen Tanrı yardımcın olsun!"

Ron bana sanki haklılığı kanıtlanmış gibi bakıyor. "Sana iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak."

Ron ofisten çıkarken Jill arkasından bakakalıyor.

Julian bu anı bir şeyler söylemek için kullanıyor. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Jill'in başı dönüyor ve dikkatini Julian'a odaklıyor. "Hayır! Eğer ikiniz benden kurtulmayı planlıyorsanız, bilmek istiyorum."

"Plan falan yok, Jill," diyor Julian.

"Buna inanmıyorum." Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Siz ikiniz bir yıldır beni yavaş yavaş dışarı itiyorsunuz. Ron bir saat önce bana bir mesaj gönderdi ve bugün beni kovduktan sonra ofisimi çok fazla özlemeyeceğimi umduğunu söyledi, bu yüzden bunu benden kurtulmak için bir fırsat olarak kullanacağınızı biliyorum."

Tanrım.

Jill bana dönüp bağırmadan önce Julian'a bu yıl aklından geçen her kızgın düşünceyi anlatmaya devam ediyor: "Sen de biriyle görüşüp aşık oluyorsun ve senin için şu anda olduğumdan daha az şey ifade etmem an meselesi! Uğruna çok çalıştığım her şeyden vazgeçmeyi reddediyorum, Owen. Senin için çok fazla seçim yaptım, çok fazla şeyden vazgeçtim ve beni çok uzun süre hafife almana izin verdim. Tüm bunlara değmezse lanetleneceğim. Ve-"

"Ron dışarıda!" Bir şekilde dikkatini çekmek için bağırıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ağzı kapanıyor ve bana bakıyor. "Az önce ne dedin sen?"

Kravatımı çıkarıp masamın üzerine attım. "Ona parasını bugün alabileceğini söyledim. Onunla işimiz bitti."

Uzun zamandır ilk kez suskun bir şekilde bana bakmaya devam ediyor. Julian,

"Bu benim gitmem için bir işaret," diyor.

Pencereye doğru yürüyüp Manhattan'ı seyretmeden önce başımı sallıyorum. Bedenim kükreyen bir enerjiyle doluyor.

Hiç bilmediğim bir türbölans.

Düşüncelerim allak bullak olmuş durumda ve nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Jill ve ben kendimizi toparlarken ofisi sessizlik kaplıyor.

Sonunda yanıma geldi. "Bu ofislere taşındığımız günü hatırlıyorum. Seninle çok gurur duyuyordum. Başardığın her şeyle."

O günü ben de hatırlıyorum ama Jill'den farklı nedenlerle.

Yirmi altı yaşındaydım ve kendimi şimdiden oyunun çok gerisinde hissediyordum. Eğer babam hâlâ hayatta olsaydı, bana bunu söyleyeceğinden emindim.

O ilk gün bu ofiste on dokuz saat çalıştım. Ondan sonraki yıllarda da günde on altı saat çalıştım. Oyunda öne geçmeye kararlıydım.

Jill'e baktım. "Evliliğimizde yanınızda olamadığım için özür dilerim." Şok yüzünü kapladı.

Ben şaşırmadım. Bunun için hiç özür dilemedim.

Aldığımız onca terapide, onca bağırış çağırışta, onca konuşmada pek çok şey için suçu kabul ettim ama bir kez bile ona olması gerektiği gibi görünmediğim için üzgün olduğumu söylemedim.

"Benim için çok şey feda ettin, Jill, ve bilmeni isterim ki kabul etmesem bile hepsini gördüm."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi usulca.

"Benim için her zaman bir anlam ifade edeceksin. Bunu bilmeni istiyorum. Ama evliliğimizin bittiğini kabul etmelisin."

Buna yanıt vermesi zaman alıyor, yanıt verdiğinde sesi titriyor. "Bittiğini biliyorum Owen. Sadece bunu kabullenmekte zorlanıyorum çünkü kalbimin derinliklerinde asla uyumlu olmadığımızı bilmeme rağmen seni her şeyimle sevdim." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sen benim ilk her şeyimdin. İlkini bırakıp gitmek zordur. Ve öğreniyorum ki onun bir sonrakine aşık olmasını izlemek daha da zor."

"Charlize'i biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet. Bu sabaha kadar kim olduğunu bilmiyordum, ta ki dün gece bir yoga dersinde ünlülerin Instagram'ında onunla çekilmiş bir fotoğrafını görene kadar, ama haftalardır işaretleri görüyordum. Bir kadın eski kocasının ne zaman aşık olduğunu bilir çünkü bir zamanlar onun böyle davranmasına neden olan kız kendisiydi."

Şehre dönüp bakıyorum, ilk tanıştığımız zamanları ve günlerimizin çoğunu birbirimize ders çalışırken yardım ederek geçirdiğimizi düşünüyorum. "Hiç hukuk alanında çalışmayı düşündün mü?" Jill hukuk diplomasını biz bu ofisleri açmadan hemen önce aldı. Her zaman bu diplomayı kullanmayı planlamıştı ama burada çalışmak her şeyin önüne geçti ve bir daha bundan hiç bahsetmedi.

"Evet."

Bu tek kelimede o kadar çok şey duyuyorum ki. Pişmanlık.

Üzüntü.

Umut.

"Bence bunu düşünmelisin."

"Düşündüm," diyor. "Sanırım boşandığımızdan beri yerimin gerçekten burası olmadığını biliyorum. Gitmesine izin vermek her yönden zor."

Ona bakıyorum. "Yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri bu."

Söylemeden önce bakışlarını yüzümde gezdiriyor. "Ron'a sırtımı dayadığın için teşekkür ederim."

"Her zaman."

Omzunu hafifçe bana çarpana kadar bir süre sessiz kalıyoruz. "Benimle asla yogaya gitmezdin."

Ofisimden çıkışını izliyorum ve yakında hayatımdan çıkışını da izleyeceğimi biliyorum. Birbirimizin kalbine kötü çizgiler kazımayı bitirdik. Şimdi, ikimiz için de yeni birisinin iyi oymalar yapmasına izin verme zamanı.

Charlize

Poppy: Bu akşamki yoga dersinize katılma isteğinizi saygıyla geri çevirmek zorundayım.

Charlize: Sen hayatın en kötü kuzenisin.

Charles, yarın iyi bir gala kızı olmalısın. Bu gece neden yogaya gittiğinden bile emin değilim. Galadan önce son dakika işlerin yok mu?

Charlize: Takım için bir tane alıp yogaya gelmeye istekli bir erkek arkadaşımın olması iyi bir şey.

Sözünü geri al!

Ayrıca az önce ona erkek arkadaşım dediğinin farkında mısın?

Bu California'daki işi SONUNDA geri çevirdiğin anlamına mı geliyor?

Charlize: Uzun mesafeli ilişki diye bir şey var, biliyorsun.

Pfft. Kimse onlardan birini istemez. Ve iki şeyden kaçınmanı fark etmediğimi sanma: Owen'dan artık erkek arkadaşın olarak bahsettiğin gerçeği ve o işi geri çevirmeyi reddetmen. Eminim cevabın için daha fazla beklemeyeceklerdir.

Charlize: Şu anda işi yapan kızı biraz daha kalması için ikna ettiler. Bu hafta sonuna kadar onlara söylemek zorundayım.

Poppy: Owen'a söyledin mi?

Charlize: Hayır.

Güzel. Bu bana onu almayı planlamadığını söylüyor ki bu beni çok mutlu ediyor. Senin gibi.

"Charlize," diyor annem, dikkatimi Poppy'den çekerek. "Yarın akşamki programın üzerinden bir kez daha geçmemizi istiyorum. Özellikle gönüllüleri nasıl paylaştıracığımızı konuşmak istiyorum."

Annem ve ben komiteyle birlikte galanın yapılacağı mekandayız. Yarın için her küçük ayrıntıyı son bir kez daha gözden geçiriyoruz. Benim için büyüleyici olan şey, annemin her konuda benim fikrimi ne kadar çok istediği.

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum.

Daha on dakika geçmişti ki komite üyelerinden biri araya girip "Jack Kingsley burada" dedi. Kapı aralığını işaret ediyor, orada koyu saçlı bir adamla daha kısa boylu koyu saçlı bir kadının durduğunu görüyorum. "Onunla yarın gece hakkında konuşmak için bir dakika ara verebilir misiniz?"

"Sen git," diyor annem. "Ben bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Ayıklamamız gereken çok sayıda gönüllü var."

Gülümsedim. "Tamam. Çok uzun sürmez."

Kadınla derin bir sohbete dalmış olan Jack'e doğru ilerliyorum. Onlara ulaştığımda "Merhaba," diyorum. "Ben Charlize."

Jack elimi sıkıyor, ağzı dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca kadının yakından görmek için can atacağı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Charlize. Seninle tanışmak çok güzel. Ben Jack ve"-koyu saçlı kadına bakıyor-"bu Jessica, karım."

Jessica bana gülümsüyor. "Merhaba Charlize. Bugün şanslısın." Avustralya aksanları bana hayat veriyor.

"Tamam mı?" Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Onu bugün sadece senin için hayatta tuttum." Jack'e, bir kadının kocasına kızdığı zaman attığı bakış gibi bir bakış atıyor. "Balıkçı mızrağımı bile yanımda getirmekten kaçındım. Bir şey değil."

Gülüyorum ve aralarına bakıyorum. Jessica'nın yüzünde hâlâ aynı ifade var, Jack ise her kadının bir erkeğin kendisine bakmasını isteyeceği türden bir hayranlıkla ona sırtıyor.

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Kendimi savunmam gerekirse, bir kadının bilgisayarda birden fazla sekme açtığına, bir hafta sonra hala onları isteyebileceğinin farkında değildim."

"Fark *etmedin* mi?" diye sahte bir nefes alırken gözlerim açılıyor. Jessica'nın gözleri de bana bakıyor. "O *yaptı*."

"Sadece o sekmelerin bir haftadır açık olduğunu belirtmek isterim," diyor Jack. "Bir saat değil, bir gün değil, bütün bir *hafta*."

Kolumu Jessica'ninkine doladım. "Jack, sunuculuğumuzu senin yapabileceğinden emin değilim. Belki Jessica'ya yaptırabiliriz." Bununla birlikte, onu odanın önüne doğru yönlendirirken, "Dürüst olmak gerekirse, bilgisayarların tüm erkekler için bir uyarı ile gelmesi gerekiyor: *Sekmelerimizi rahat bırakın*."

"Daha fazla katılamazdım," diyor.

"Balıkçı mızrağının ne olduğunu bilmiyorum ama işe yarayabileceğini düşünüyorum."

"Jack'i sık sık onunla tehdit etmekten hoşlanıyorum."

Jack'in sesi arkamızdan geliyor. "Eğer ikinizin bana ihtiyacı yoksa, bir yerlerde golf oynamaktan mutluluk duyarım."

Yürümeyi bırakıp ona dönüyorum. "Gerçekten mi? Golf mü? Bu saniyeye kadar seni çok beğeniyordum."

Sırıttıyor. "Siktir, Jessica'yla çok iyi anlaşıacaksınız." "Kıyafetler," diyor Jessica ürpererek. "Çok özentî."

Gülüyorum. "Bu benim yeni favori kelimem olabilir." Jessica bana bakıyor. "Sen kullanmıyor musun?"

"Hiç kullanmadım ama bundan sonra tek söyleyeceğim bu olacak."

"Yine de aynı fikirde olmalısın? Golfçülerin giydiği kıyafetler hakkında," diyor. "Erkeğimi henüz golf kıyafetleriyle görmedim. Bir randevumuz var. Pazar günü golf oynayacağım, ondan sonra rapor verebilirim."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Yapma bunu, Charlize. Saatlerce bir sopayla top peşinde koşmak mı? Pişman olacaksın."

"Raporunu duymak isterim," diyor Jack. "Ve karımı dinleme. Hala benimle bir oyun oynamayı kabul ediyor. Ne kaçırdığını bilmiyor."

Jessica ona başını sallar. "İlk tanıştığımızda seninle bir oyun oynadığımızı hatırlıyorum." Bana bakıyor. "Erkekler. Her şeyi hatırladıklarını sanırlar ama hatırlamazlar."

Jack bana "Pekâlâ, bana yarın gecedan bahset" demeden önce ona bir kez daha aşk dolu bakışlar atıyor.

Yarım saat boyunca gala programının üzerinden geçtik. Tüm şakacılığına rağmen Jack, ben ona ihtiyaç duyarken ciddi davranıyor, bunu takdir ediyorum.

Bitirdiğimizde, "Bunu yapmayı kabul ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az." diyorum.

Gülümsüyor ve bu gerçekten sıcak bir gülümseme. "Tesadüfe bakın ki bu hafta New York'ta olacaktık. Burs Fonu'nu araştırdım. Önemli işler yapıyorlar. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Annem bize katıldı ve onu Jack ve Jessica ile tanıştırdım. On dakika sonra ayrıldıklarında, "Seninle gurur duyuyorum, Charlize." dedi.

Oturuyor olsaydım sandalyemden düşerdim. "Jack'e sunuculuk yaptırdığım için mi?"

Gülümsüyor. "Hayır, çünkü komitenin iyi bir galayı harika bir galaya dönüştürmesine yardımcı olarak harika bir iş çıkardın. Umarım gelecek yıl da bize yardım etmeyi düşünürsün."

Annemden bu sözleri duymak güneşin tadını çıkarmak gibi geliyor. İçime sıcaklık ve mutluluk doluyor. Yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Kesinlikle içten dışa doğru parlıyor olmalıyım.

Ve sonra, annemin onayının tadını çıkarırken, onun haklı olduğunu fark ediyorum. Onun böyle düşünüp düşünmemesi önemli değil, galaya yardım ederek harika bir iş çıkardım. Bunun da ötesinde, bundan keyif aldım ve bir araya geldiğini görmekten keyif alıyorum.

Telefonumu çıkardım ve Owen'a mesaj attım.

Charlize: Az önce biraz rahatsız edici bir şey fark ettim.

Owen: Ne?

Charlize: Ben bir gala kızıyım.

Owen: Ve çok da iyisin.

Charlize: Bunu sindirmek için bu gece bir sürü atıştırmalığa ihtiyacım olabilir.

Owen: Bu gece orada kalmamız durumunda ihtiyacın olan şeylerin evimde olduğundan emin olacağım.

Charlize: Neye ihtiyacım olduğunu nereden

bileceksin? Owen: Güven bana, favorilerini biliyorum.

Charlize: Unutmuşum, sen bir sapıksın.

Charlize: İyi bir gün geçiriyor musun? Owen:

Milyonlarca şeyin gerisindeyim. Sen?

Charlize: Jessica Kingsley ile yeni tanıştım. Benim günüm yüz. Owen: Jack'le de tanıştın mı?

Charlize: Evet, o da buradaydı.

Charlize: Annem ya kabız olmuş ya da yardımına ihtiyacı varmış gibi bana işaret ediyor. Umarım yardımına ihtiyacı olan kabızlık değildir. Gitsem iyi olacak. Bu gece yogada görüşürüz.

Ancak daha sonra, bu mesajlaşmayı düşündüğümde, Owen'a gala kızı aydınlanmam hakkında mesaj attığımı fark ediyorum. Genelde bu tür şeyleri Poppy ya da Dylan'a mesaj atardım.

Annem ve ben öğleden sonra boyunca çalıştık, saat dörtte bitirdik. Sonra eve gittim, duş aldım ve Owen'la birlikte saat yedi buçukta alacağımız yoga dersi için hazırlandım. Bir süre Dylan'la takıldım, bu hafta yaptığı sanat eserlerini ve sanatını sergilemek için çıkacağı seyahatleri konuştuk. Owen aradığında onunla gelecek yılki çalışma planları üzerine bir tartışmanın ortasındaydık.

"Hey, sen," diye cevap veriyorum, onu düşünürken gülümsüyorum. "Merhaba," diyor ve hemen stresini duyuyorum. "Neyin var?"

"İki şey var. Bu akşam yogaya gelemeyeceğim, üzgünüm. Burada bir sorun çıktı ve bunu çözmek için Julian'la geç saate kadar çalışmam gerekiyor."

"Sorun değil. Anlıyorum."

"Seni iptal etmekten nefret ediyorum. Özellikle de Harry Styles konserini iptal etmek zorunda kaldığımda."

"Oh, tamam," diyorum yavaşça. Konser konusunda yoga dersinden kesinlikle daha fazla hayal kırıklığına uğramış durumdayım.

"Bugün Bluestone Ödüllerinden bir telefon aldım. Beni o akşamki bir yemeğe davet ettiler. Bu yemeğe sadece bir kişi çağrılıyor ve o da her zaman ödülü kazanan kişi oluyor. Eğer katılmazsam, kazanma şansım olmayacak." Duraksıyor. "Üzgünüm, Charlize."

"Anlıyorum, Owen. Bunun için özür dilemene gerek yok. Bu ödülün senin için önemli olduğunu biliyorum."

"Konsere gitmek de benim için önemliydi," diyor, sesi söylediklerindeki dürüstlüğü ortaya koyuyor. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum."

"Tamam, gitmem gerek. Seni sonra ararım."

Görüşmeyi bitirdikten sonra uzun bir süre telefonuma bakıyorum, düşünceler içinde kayboluyorum.

Owen'ın konsere neden gelemediğini anlıyorum ama hayal kırıklığı öylece silinip atılabilecek bir şey değil. Bu konuda gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Kıyafetlerimi bile daraltmış ve *birini* seçmiştim.

Bir dahaki sefere.

İşle meşgul olmadığı zamanlarda katılabileceğimiz daha pek çok konser olacak.

Gala günü olan Cumartesi sabahı erkenden uyandım. Annem ve komiteyle sabah yedide mekanda buluşup bu gece için uzun bir hazırlık gününe başlayacağım.

Owen'a bir mesaj gönderip uzun bir iş gecesinden sonra nasıl olduğunu kontrol ediyorum.

Selam seksi adam. Kapıdan çıkıyorum. Bugün nasılsın? Dün gece kaç kadar çalıştın?

Owen: Eve iki gibi geldim.

Onu aradım. "Bana gerçekten uyuduğunu ve klonunla iletişim kurduğunu söyle. Yeterince uyumuş olmana imkan yok."

"Kahretsin, bugün seninle uyanmayı özledim." Tanrım, sesi bitkin geliyor.

"Bunu ben de özledim. Ama cidden Owen, sana söylemediğimi biliyorum. Zaten bilmediğin bir şey yok; uykuya ihtiyacın var." Ona çok fazla çalıştığını söylememek için kendimi zor tutuyorum. Bu konuda başının etini yemek istemiyorum.

"Bugün yapmam gereken bazı işler var ve yarın izin alacağım."

"Belki de yarınki golf maçımızı ertelemeliyiz, böylece bütün gün dinlenebilirsin."

"Golf benim için dinlenmek *demek*. Bunu iptal etmeyeceğiz. Seni ikna etmek için bu kadar uğraşmışken olmaz."

Bu konuda taviz vermeyecek. Owen her ne kadar yumuşak başlı olsa da planlarına sadık kalmayı sevdiğini öğreniyorum. "Tamam."

"Öğleden sonra saat dörtte toplantım var, sonra gelip son dakika işlerinde sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim. Tamam, git hadi. İşini ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk eve gidip dinlenebilirsin."

"Owen mıydı o?" Dylan soruyor, telefonumu çantama yerleştirirken mutfakta bana katılıyor.

"Evet."

"Pazar günü akşam yemeğinde annene kur yapmadan önce bir şeyler içmeye devam edecek miyiz?"

Annemin beni kırması ve Owen'ı aile yemeğine getirmeyi kabul etmesi sadece iki hafta sürmüştü. *İki hafta*. Ben oyundan çıktım.

Başımı salladım. "Şu sevdiğin yeni bara gideriz diye düşünmüştüm." "Evet, eğer Owen için sorun olmazsa."

"Owen her şeye uyar." Gülümsüyorum. "Sadece seni tanımak istiyor."

"Ondan hoşlanıyorum, Char. Ama daha da önemlisi, onu senin için seviyorum."

Göğsüm gergin olduğumda yaptığı o garip çırpınma hareketini yapıyor. "Her şey çok hızlı geliyor, değil mi?"

"Bunu fazla düşünmeyi bırak, bebeğim. Olması gerektiği kadar hızlı oluyor."

"Bazen kendimi kaptırmış gibi hissediyorum, sanki kendimi bulmaya başladıktan sonra yeniden kaybedecekmişim gibi, anlıyor musun?"

Dylan'ın bakışları ciddi ve sanki söyleyeceği şey konusunda kararlıymış gibi güçlü. "Owen Benjamin değil. Bir Benjamin'i bir mil öteden seçebilirim ve Owen yanına bile yaklaşamaz."

Sinirlerimi ve korkularımı yutuyorum. "Haklı olduğumu biliyorum. Sanırım arada sırada bir hatırlatıcıya ihtiyacım oluyor."

"Ne zaman istersen sana hatırlatırım." Saatini kontrol ediyor. "Tamam, gitsek iyi olur, yoksa annen seni oraya geç getirdiğim için taşaklarımı koparacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Annem seni o değerli taşaklarını incitmeyecek kadar çok seviyor." Bu doğru. Bir keresinde beni Dylan'la evlendirmeyi düşünmüştü, onu o kadar çok seviyordu. Onu oturtup uzun süre birlikte yaşarsak birbirimizi bıçaklayarak öldüreceğimizi açıklamak zorunda kaldık. Dylan ve ben birbirimizi seviyoruz ama *sonsuz kadar seninle yaşamak istiyorum* tarzında değil.

Beni Manhattan'a götürdü ve galaya zamanında gelme sözü vererek bıraktı.

Annem Joan Cohen'in otoriter kontrolüyle çoktan mekâna gelmiş ve kısa süre içinde beni oda süslemelerine yardım etmekle meşgul ediyor.

Gün uçup gitti.

Annem ve ben sadece on bir anlaşmazlık yaşamayı başardık.

Bunu başarı olarak kabul ediyorum çünkü bu en az yirmi kez çenemi kapalı tuttuğum anlamına geliyor.

Yemek firmaları DEFCON 1 seviyesinde kitlesel strese neden olana kadar her şey yolunda gidiyor.

Saat 17:00'de.

Gala başlamadan bir saat önce.

Bir. Lanet olası. Saat.

"Charlize," diyor annem beni bir köşede saklanırken bulduğunda sertçe. Aslında saklanmıyordum ama bunu yapmayı düşünseydim yapardım. "Lütfen bana bunu kontrol altına aldığını söyle."

"Evet," diye ciyakladım. Şu anda sesim gerçekten de kuş gibi çıkıyor. Bunu inkâr bile edemiyorum.

Annemin gözleri neredeyse kaşlarına çarpacak. "Neden sana inanmıyorum?" Derin nefesler.

Al.

Dışarı.

Al.

Dışarı.

Bunu yapabilirim.

Yemek müdürünün on beş dakika önce Michelin eğitilmiş şefleri de dahil olmak üzere on çalışanını yanına alarak istifa edip gitmesi, bu gecenin hala başarılı olamayacağı anlamına gelmez.

Başarılı yeniden tanımlamamız gerekebilir.

Kendimi toparlayarak dik duruyorum ve şu anda hissetmediğim bir özgüven taklidi yapıyorum. "Lütfen bana inan anne. Giden personelin yerine geçecek kişileri buluyorum. Mümkün olan en kısa sürede burada olacaklar ve yemek planlandığı gibi devam edecek. Sen git ve işini yap, bunu da bana bırak."

İkna edici konuşuyor olmalıyım çünkü nefes alıp veriyor ve "Teşekkür ederim Charlize. Lütfen beni haberdar et."

Bununla birlikte, başarıyı yeniden tanımlamaya geri dönmem için beni terk etti.

Beş dakika sonra Jack ve Jessica geliyor. Onları karşılayan komite üyesi onları bana yönlendiriyor çünkü en başından beri onların irtibat noktası bendim.

"Neden bu kadar solgun görünüyorsun?" Jessica kaşlarını çatı.

"Çünkü annem buradaki ekibi kullanmak yerine kendi catering ekibimizi getirmek konusunda ısrar etti ve catering müdürümüz işten ayrıldı ve on çalışanını da yanında götürdü. Bu kadar geç bir vakitte yeni personel bulmaya çalışmak çok zor." İçime hava çekiyorum. "Gala kızı olmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümde emin değilim."

Jessica gülüyor. "Gala kızı mı?"

"Anneme ve bu galaları düzenleyen kızlarına hep böyle hitap etmişimdir. Dürüst olmak gerekirse, bu kötü bir yerden geldi. Onların sadece sosyal merdiveni tırmanmaya çalıştıklarını düşünürdüm. Gala kızı olmanın çok daha fazlası olduğunu öğrendim."

"Doğru, yani gala kızları iyi mi?"

Gülümsüyorum. Onunla konuşmak bile birkaç dakikalığına stresimi azaltmama yardımcı oldu ve bazen kaygılarımın ihtiyacı olan şey de bu. Bir anlık rahatlama. "Evet."

"Tamam," diyor ve birden sesi patron bebek gibi çıkıyor. "Hadi işe koyulalım."

Jack sırtırken ben kaşlarımı çatıyorum. Aralarında bakışarak, "İşe mi?" diyorum. "Karım az önce patronluk taslayan pantolonunu giydi," diyor Jack. "Giymesine izin vermedim."

Bu yüzden onları çıkarmak için can atıyor. Ben sizi yalnız bırakayım kızlar."

Gitmek için döndüğünde, "Bekle, Jack. Bu gece için ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Beynim her şeyi gözden geçiriyor, ona söylemeyi unuttuğum bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum.

Bana bakıyor. "Sadece oraya çıkıp biraz konuşmam gerekiyor. Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin. Bu iş bende."

Kocası bizden uzaklaşırken Jessica harekete geçti. "Eskiden yönetici asistanıydım, bu konuda sana yardımcı olabilirim. Aradığın kişilerin listesini alalım ve ikiye bölüp üzerinde çalışalım. Daha da kötüsü olursa, kolları sıvayıp yemek şirketine kendim yardım ederim."

Ona gerçek bir insan olup olmadığını sormak istiyorum.

Ayrıca ondan yeni en iyi arkadaşım olmasını da isteyeceğim.

Belki de bunu değil. Zaten sahip olduğum kankama fazlasıyla sadık biriyim. Ama cidden.

"Teşekkür ederim," diyerek vücudumdaki gerginlikten kurtuluyorum.

Listemi onunla paylaşıyorum ve hızlıca hallediyoruz.

On beş dakika sonra, yemeğin planlandığı gibi devam etmesini sağlamak için yeterli sayıda personel yola çıktı.

Jessica'ya "Size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum.

Beni başından savdı. "Ben burada olmasaydım kendi başınıza halledebilirdiniz."

"Evet, ama burada olman odaklanmama yardımcı oldu, bu yüzden minnettarım." "Tamam, ben gidip kocam kiminle konuşuyorsa onu kurtaracağım."

Bu adamın insanların kulaklarını çalmasıyla ilgili bir konuşma tarzı var. Eğer yardıma ihtiyacın olursa

başka bir şey varsa, lütfen gel beni bul. Ben senin kızınım."

Jessica gittikten sonra annemi buluyorum ve ona yiyecek içecek durumunun artık DEFCON 1 seviyesinde olmadığını söylüyorum. Bana attığı o saf minnettarlık dolu bakışını sonsuza dek saklamak istiyorum. Ancak bu bakış kısa sürede kayboluyor ve yerini beni bir sonraki görevime yönlendirirkenki katı annelik bakışına bırakıyor.

Saat 18:00'de katılımcılar balo salonuna girmeye başladı.

Benim işim sahne arkasında, bu yüzden işe geri dönmeye önce tüm güzel gelinliklere hızlıca bir göz atabiliyorum

Poppy ve Seth geldi. Gün boyunca bana mesaj atıyor, annemi öldürmediğimden emin olmak için. Masasındayken bana mesaj atıyor.

Jessica Kingsley ile yeni tanıştım. Sanırım o da senin gibi bir denizkızı.

Charlize: LOL. Neden?

Poppy: Son derece bağımsız ve inatçı görünüyor. Ondan hoşlanıyorum ama ikimiz de deniz kızlarına karşı zaafım olduğunu biliyoruz.

Charlize: Owen burada mı? Ondan haber alamadım.

Poppy: Onu göremiyorum. Gördüğümde sana haber veririm.

"Charlize." Kafamı kaldırdığımda bir komite üyesinin bana doğru geldiğini görüyorum, yüzünde endişe okunuyor. "Bir sorunumuz var ve yardımına ihtiyacımız var."

Gala söz konusu olduğunda "bir durum" kelimesinin hiçbir zaman iyi bir anlama gelmediğini öğreniyorum.

Bu durum, galaya katılanlardan birinin bir şamdanı devirmesiyle ortaya çıkıyor; yani yangın masa örtüsünü ve süslemeleri mahvettikten sonra artık tamir edilmesi gereken bir masamız var.

Annemi bulup ona şamdanlar konusunda haklı olduğumu söylemekten kaçınıyorum. Ona onlarla ilgili sadece sorun görebildiğimi söyledim. Dinlemeyi reddetti ve şimdi buradayız.

Saat 18:30'da, şamdan fiyaskosunun ortasında Owen'dan bir mesaj aldım.

Owen: Geç kalıyorum. Sana yardım etmek için zamanında gelemediğim için üzgünüm.

Mesajına cevap verecek vaktim yok. Süslemelerle ve oturacak masaya ihtiyacı olan insanlarla ilgilenmekle meşgulüm.

Masayla işimi bitirdikten sonra odaya göz gezdiriyorum ve nefes almak için bir an duruyorum. Gözlerim bana el sallayan Adeline'a takılıyor

Gelmek için.

Bir masayı Owen'ın ve benim arkadaşlarımla doldurdum. Adeline, Jameson, Jenna, Beckett, Jack, Jessica, Poppy, Seth, Bradford, Cecelia, Dylan ve onun sevgilisi Owen ve benim de oturacağım masaya oturdular.

Onlara katıldığımda mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı.

"Bu harika," diyor Adeline, odaya göz gezdirerek. "Her şey çok güzel, Charlize. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Gerçi şamdanlar tehlike arz ediyor. Kimsenin seninkine yaklaşmasına izin verme."

"Oh, yangını gördüm. Bizimkilere fazla taşkınlık yapmamalarını söyledim bile."

Bizimkiler.

Bunu

sevdim.

Hem de

çok.

"Charlize," diyor Jenna, yanına gelmemi işaret ederek. "Seni kocamla tanıştırmak istiyorum."

Beni yanında oturan adamla tanıştırıyor ve yemin ederim Chris Hemsworth'un gözlerinin içine bakıyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyor kolunu karısının sandalyesinin arkasına dayayıp ona doğru eğilirken. "Jenna bana önümüzdeki hafta sonu Hamptons'a gideceğimizi söyledi."

Jenna'nın gülümsemesi ağzından olduğu kadar gözlerinden de fişkırıyor.

"Sabırsızlanıyorum.

Erkeklerle birlikte kız kıza bir hafta sonu."

Jenna Owen'la beni, Adeline ve Jameson'la birlikte gelecek hafta sonu Beckett'la kendisinin Hampton'daki evlerine davet etti. Ben de en az onun kadar heyecanlıyım. "Cumartesi günü spa günü yapacağız, değil mi?"

"Elbette," diyor. "Çocuklar gönüllerince golf oynayabilirler."

Jenna'nın yanında oturan Bradford karşıya doğru eğilir. "Az önce golfle ilgili bir şey mi duydum?"

"Ooh," der Jenna, "Sen ve Cecelia da hafta sonu için gelmelisiniz.

Hamptons'da çiftler için bir hafta sonu."

"Ben almayayım," diyor.

Bakışlarını karşılıyorum ve Cecelia'nın diğer yanındaki Seth'le derin bir sohbeta dalmış olduğunu fark ettikten sonra sessizce, "Sen de gelmelisin. Eğlenceli olur."

"Belki" demeden önce bunu düşünüyor.

Sırıttıyorum. "Öncesinde Owen'ın yürüyüşümüzü çok yorucu hale getirmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum. Seninle golf oynarken oyununun zirvesinde olacak."

"Sen ve Owen hafta boyunca yürüyüş mü yapıyorsunuz?" Jenna sorar. "Owen'ın hafta içinde buna zaman bulamayacak kadar çok çalıştığını düşünürdüm."

Bradford viski bardağını kaldırırken kaşlarını çatı. "Bu ikisi tavşan gibi yürüyor."

Jessica masanın karşısından konuşmaya katılır. "Gerçekten mi?"

Şu anda bu konuşmayla çok eğlenen Bradford'a başımı sallıyorum. Sonra Jessica'ya bakıyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Bradford saçmalıyor."

Adeline başıyla onaylıyor. "Bu yüzden bir gün harika bir politikacı olacak."

Bradford'a bakıyorum ve yanındaki Cecelia'ya göz atıyorum, her şey beynimde yerli yerine oturuyor. Karanlık yaşlarda yaptığı evliliğin nedeni buydu.

"Owen nerede?" Bradford soruyor. "Geç kalması alışılmadık bir durum."

"Oh, kahretsin." Owen'ın mesajına cevap vermek için telefonumu çıkarıyorum. "Owen'ın bir toplantı. Sanırım bitti." Bir mesaj yazdım.

Charlize: Umarım toplantınla ilgili her şey yolunda gidiyordur. Zaten binlerce acil durumla uğraştım ve gala kızı günlerimin bitmesine hazırım.

Owen: Bazı sorunlarla karşılaştık. Elimden geldiğince çabuk oraya geleceğim.

"Charles," diyor Poppy. "Bir dakika lütfen."

Hisse senetleriyle ilgili bir sorusu olan kuzenimle beş dakika geçiriyorum. Sonra yüzünde "Benim için başka bir sorunu çözmene çok ihtiyacım var" diyen bir ifadeyle bana el sallayan annemin yanına gidiyorum.

Konu galalarına geldiğinde annemin her zaman sakin ve telaşsız olduğunu düşünmüşümdür. Yıllar boyunca pek çok gala planlamıştı ve sorunsuz geçen etkinlikleriyle tanınırdı. Joan Cohen'in de hayatta hepimiz gibi telaşa kapıldığı ortaya çıktı.

Yeni bir durumda ona yardım ettim ve ondan sonra da en az beş başka durumda daha ona yardım ettim.

Gala kızları hakkında pek çok yönden yanılmışım.

Onlar sosyal tırmanışla ilgili değiller.

Sorumluluk almak ve işleri halletmekle ilgilidirler.

Akşam sekizde, annem sorgulayıcı bir şekilde bana baktı. "Owen nerede? Onu henüz görmedim."

"Bir iş toplantısına takıldı."

"Bu çok mantıklı," diyor, sanki söyleyebileceğim onca şey arasında söylememi beklediği tek şey buymuş gibi.

Sanırım *gerçekten de* mantıklı. Çünkü babamla yaşadığı deneyim hep böyleydi.

Babamın ve kardeşimin şu anda oturuyor olması gereken masaya bakıyorum. İkisi de henüz gelmemiştii. Ve eğer bir şey biliyorsam, babam muhtemelen gelmeyecek. Ağabeyim gelebilir ama o da aile toplantıları söz konusu olduğunda giderek babamın izinden gitmeye başladı. Ve bu bir aile etkinliği olmasa da, eğer sözünü yerine getirmeyi umursamıyorsa, ona bir şeye katılacağına dair söz vermemesi gerektiğini düşünüyorum.

Bu gece çalıştığı için Owen'a kızgın değilim ama bu konuşma bende pek çok duyguyu harekete geçirdi. Babamı çok fazla görmeden büyümek hala içimde bir yerlerde duruyor ve bu iyi bir şey değil. Çocuk sahibi olduğumda, işi ve ailesi arasındaki zamanı daha iyi yöneten bir adamla olacağım.

Annem için kocasının ona gelmemesi beni hayal kırıklığına uğratiyor ama ona hiçbir şey söylemiyorum. Bu her zaman böyleydi ve belli ki o da bununla barışmış.

Kardeşim saat 21:00'den hemen önce geldi ve bara doğru ilerlerken ona rastladım. Ne yazık ki onun için son bir saatimi babamın annemin galalarına nadiren geldiği gerçeğini düşünerek geçirdim. Ve oğlunun da artık ona aynı şekilde davrandığı gerçeğini. Bu da ona biraz düşmanca bir ruh haliyle yaklaştığım anlamına geliyor.

"Yüzünü göstermen çok hoş, Nate."

Durdu. "Burada bir düşmanlık mı seziyorum?"

"Annen için önemli olduğunu bildiğin bir galaya zamanında yetişmen senin için iyi olurdu diyelim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne zamandan beri böyle şeyler söylüyorsun? Ve ne zamandan beri galaları bu kadar önemsiyorsun?"

"Bugünden beri. Daha önce bu etkinliklere ne kadar emek verildiğini hiç bilmiyordum. Annem onlar için çok çalışıyor ve sanırım sen ve babam zamanında gelecek kadar önemseniz çok memnun olur. Hepsi bu kadar. Sadece geleceğim dediğinizde gelin." Geçmişte annemin galalarına gelme konusunda homurdanmış olabilirim ama en azından onlara katıldım.

"Babamla olan sorunlarını benden çıkarma."

"Almayacağım."

"Saçmalık."

"Saçmalık değil."

"Her zaman çok fazla çalıştığını düşündün."

"Evet, senin de biz büyürken aynı şekilde hissettiğini hatırlıyorum." "Artık yetişkiniz ve bilmiyorsan söyleyeyim, yetişkinler lanet olası iş."

"Siktir git, Nate. Ben çalışıyorum."

"Çalışmadığını hiç söylemedim ama kalıp kariyer yapmak yerine başka ülkelere kaçmayı çok seviyorsun gibi görünüyor. Geri kalanımızın böyle bir lüksü yok, Charlize."

"Senden ya da bir başkasından hayatımın bedelini ödemeni hiç istemedim. Seyahat masraflarımı karşılamak için ihtiyacım olduğu kadar çalışıyorum."

"Evet ama ya geleceğin? Yoksa annemin istediği gibi bir erkeğe bel bağlamayı mı planlıyorsunuz? Büyümen ve kendi işine bakman lazım."

Kardeşime ters ters baktım. "Gerçek bir pislik olabiliyorsun, Nate."

"Hayır, sadece duymak istemediğin şeyi söylüyorum. Sen benim kız kardeşimsin ve seni seviyorum ama bazen kafan bulutlarda yaşıyorsun." Bara baktı. "Ben bir içki alacağım."

O bara doğru yürüyor, ben de kapıya doğru yürüyorum. Biraz hava almaya ihtiyacım var.

Galaya girmekte olan Owen'a rastladığımda, Nate'in söyledikleri üzerine milyonlarca düşüncenin ortasındaydım, hepsi öfkeliydi ve hepsi çılgınca onu haksız çıkarmanın yollarını planlıyordu.

"Hey," diyor, öfkeli halimi görünce gözlerini endişe kaplıyor. "Ne oldu?"

"Kardeşim oldu!" Sert bir nefes üflüyorum. "Şu anda ona çok kızgınım." Daha fazla öfkeli enerji salıyorum. "Biraz dışarı çıkmam lazım."

Owen rotasını değiştiriyor ve benimle birlikte az önce girdiği kapıya doğru yürüyor. Neredeyse geçecektik ki bir komite üyesi bana seslenip el sallıyor.

Keşke onu görmezden gelebilseydim de dışarı çıkıp biraz sakinleşebilseydim. Ama yapmayacağım çünkü bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Owen'a bakıyorum. "Sen git ve herkesi bul. Ön tarafa yakın bir masadalar. İşim bitince ben de geleceğim."

Elini kalçama koyup beni yavaşlatıyor. "Bir nefes al."

Benimle ilgilenmeye çalıştığını biliyorum ama ben ilgilenilecek havada değilim. "Nefes almak için zamanım yok."

İçimde her türlü düğümü hissederek ondan uzaklaşıyorum.

Kardeşim.

Babam.

Annem.

Owen.

Hepsi kafamda karmakarışık bir karmaşa.

Ve. Ben. Yapma. yok. Zamanım. yok. vaktim yok. Yok. Doğru. Şimdi.

Gala bitmeden önceki bir saatimi annemin verdiği görevlerle uğraşarak geçiriyorum. Birkaç kez Owen'ı görüyorum, arkadaşlarımızla konuşuyor ve gülüyor. Onun gözleri benimkilerle buluşuyor, benimkiler de onunkilerle. Benim için endişeleniyor. Bunu görebiliyorum. Bu endişeyi takdir ediyorum ama yanına gidip bunu hafifletecek zamanım yok.

Oda boşalırken yanıma geliyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Ben cevap vermeden annem bize katılıyor, yüzünde son derece odaklanmış bir ifade var. Owen'a bakmadan önce benim için bir iş listesi sıralıyor. "Seni görmek güzel, Owen. Pazar günü akşam yemeği için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," diyor. "Temizliğe nasıl yardım edebilirim?"

Kadın başını sallıyor. "Hayır, sen eve git. Hepimizin işi var. Sen sadece ayak bağı olursun." Sonra bana patronluk taslıyor, "Charlize, lütfen zaman kaybetme. Gece yarısından önce gitmek istiyorum."

Bu kadar yorgun olmasaydım, bu konuda söyleyecek bir şeyim olurdu. Zamanı boşa harcamıyorum. Bu gece bir saniyemi bile boşa harcamadım. Ama boş verip Owen'la göz göze geldim. "Teşekkür ederim ama o haklı. Eve gitmelisin."

Gözleri gözlerimi arıyor ve eminim ki yapabileceği bir şey olmadığı söylenmesine rağmen bana nasıl yardım edebileceğini bulmaya çalışıyor. Sonunda eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bu gece benim evimde mi uyuyacaksın?"

"Burada işimiz bittiğinde geç olacak." "Dün gece seni özledim, Charlize."

Ben de onu özledim. "Tamam, ama bu ben gelmeden önce biraz uyumaya çalışmayacağın anlamına gelmemeli. Çok yorgunsun."

Beni tekrar öptü. "Sonra görüşürüz."

Giderken onu izlemiyorum. Bunun için yapmam gereken çok şey var.

Odadan geçerken Jack ve Jessica'yı görüyorum ve hemen onları durduruyorum. Jack'e "Gelmiş geçmiş en iyi sunucu olduğun için teşekkür ederim," diyorum. Harika bir iş çıkardı.

O milyon dolarlık gülümsemesini bana doğru fırlattı. "Harika bir gece geçirdik."

Jessica da bana gülümsüyor. "Ne zaman yanında bir gala kızı istersen beni ara."

Ona gerçekten sarılmak istiyorum ama sarılmıyorum. Bu biraz fazla olabilir. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Onun yerine, "Buna pişman olacak kadar yaşayabilirsin" diyorum.

"Bundan şüpheliyim," diyor kocasının elini tutup ona bakmadan önce. "Hadi gidelim. Bana bir ayak masajı borçlusunuz Bay Kingsley."

Jack kollarını onun omuzlarına doluyor ve bana veda ettikten sonra onu dışarı çıkarıyor.

Asıl sunucumuzun bırakmasına çok sevindim. Kingsley'lerle tanışmak benim için bu galanın en önemli anlarından biri oldu.

Temizlemek birkaç saat sürüyor.

İyi haber, annemin stres seviyesinin düşmüş olması.

Kötü haber ise kardeşimin söylediği şeylere olan kızgınlığının geçmemiş olması.

Bu gece gelmediği için babama da kızgınım. Annemin, babamın gelmediği her seferde olduğu gibi bunu da sineye çekmesi beni daha da kızdırıyor.

Gece yarısından sonra Owen'ın evine vardığımda öfke düğümlerim iyice sıkışmıştı.

Çok sıkı.

Beni antrede karşılıyor, üzerinde hâlâ galada giydiği smokini var. Beyaz gömleğinin yarısı çözülmüş ve papyonu boynundan sarkıyor.

Beni öpmek için yaklaştırdığında kaşlarımı çatıyorum. Ellerimi göğsüne koyarak öpücüğü durduruyorum. "Biraz uyumaya çalışacağını sanıyordum?"

"Hayır, hâlâ yapmam gereken işler var."

Kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ediyorum. "Bu kadar az uykuyla nasıl hayatta kalabiliyorsun anlamıyorum Owen. Çoğu sabah dörtte kalkıyorsun ve geç yatıyorsun. Günün her saati çalışıyorsun. Her an yorgunluktan bayılacaksın diye endişeleniyorum."

Beni bırakıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bu gece geç saate kadar galaya gelemediğim için özür dilerim. Bu kaçınılmazdı."

"Bunu sana bu yüzden söylemiyorum. Senin için gerçekten endişelendiğim için söylüyorum."

Beni dikkatle izliyor. "Seninle olan planlarımı iptal etmenin hafife aldığım bir şey olmadığını bilmeni isterim."

"Konser konusunda hayal kırıklığına uğradığımı inkâr etmeyeceğim ama o ödülün senin için ne anlama geldiğini biliyorum." Göğsümdeki düğümler birbirini boğuyor ve onları gevşetmeye çalışarak nefes almaya zorluyorum. "Geleceğim dediğinde gelmek için elinden geleni yaptığını biliyorum, bunu her zaman başaramayan babam ve ağabeyimin aksine."

Hâlâ dikkatle beni izlerken, "Bu gece ağabeyinle ne oldu?" diye soruyor.

"Çok çalışan erkekler hakkında bir anlaşmazlık yaşadık. Ona babamla birlikte annemin yerine çalışmayı seçmelerinin hayal kırıklığı yarattığını söyledim."

"Bunu sık sık yapıyorlar mı?"

"Babamın zamanında gittiği bir gala ya da parti hatırlamıyorum."

"Hukuk bürosunda ortak olmanın zorlu bir iş olduğunu tahmin ediyorum."

Ona bakıyorum. "Evet, ama en azından arada sırada ailesine öncelik verse iyi olmaz mı sence?"

"Katılıyorum, ama üzerindeki baskıyı biliyorum."

"Ben de onun ne kadar baskı altında olduğunu biliyorum." Kelimeler bir anda ağzımdan döküliverdi. İçimdeki düğümler de acı verici bir şekilde kopmaya yaklaşıyor. "Ama onun için bahaneler üretmekten yoruldum. Sevdği insanlara vermesi gerekenden daha azını kabul etmekten yoruldum."

"Ne yazık ki bazı firmalar, bir kişinin günün sonunda işten ayrılmasını zorlaştırıyor."

"Biliyorum, ama bu onların yaptığı bir

seçim." "Ne, iş ve aile arasında mı?" "Evet."

"Her zaman o kadar kolay değildir, Charlize. Hele söz konusu olan kariyerinse."

"Kolay olduğunu söylemiyorum. Önceliklerinizi nasıl daha iyi yönetebileceğinizi bulun diyorum. Ve eğer sürekli çatışıyorlarsa, bunların gerçekten sizin öncelikleriniz olup olmadığını düşünün. Anlıyorum, babam her şeye yetişemez. Ama hiçbir şeye yetişememek de çok şey anlatıyor, öyle değil mi?"

Daha önce beni dikkatle izlediğini düşünüyorsam, şimdi gerçekten dikkatle izliyor. "Ne dediğini biliyorum ama bunu diğer taraftan da gördüm. Performans göstermenin ve başarmanın verdiği ağırlığı biliyorum. Söylediğin kadar kolay değil."

"Yani Nate ve babamla aynı fikirde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Siktir. Hayır, öyle değil-"

"Söylediğiniz şey tam olarak bu gibi görünüyor."
Düğümlemlerim o kadar yıprandı ki artık onları kurtarmak mümkün değil. Öfkem etrafımızda nefes alıyor.
Söyleyeceği hiçbir şeyi duyamama halim kükreyerek canlandı.
Elini koluma koyup "Bir dakika duralım" dediğinde, kolumu tuttuğu yerden çekip "Hayır" diyorum.

"Hayır mı?" Kaşlarını çatı.

"Hayır. Bir dakika almayacağım." Asansöre dönüyorum. "Ben eve gidiyorum." Asansör düğmesine basıyorum.

"Charlize." Bana tekrar uzanıyor.

Beni tutmasına izin vermeyi reddediyorum. "Hayır, Owen, yorgunum, kızgınlım ve eve gidiyorum."

"Geç oldu. Burada kal ve yatağına git. Sabah konuşuruz."

Asansör kapılarına bakıyorum. "Artık seninle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Mantıksız davrandığımı biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Denesem bile durduramam.

Bu gece en derin yaralarımın biri açıldı. İlk kesiğim.

Babamın açtığı.

Owen'dan önceki pek çok adamın da açtığı.

Bunu bilmesine imkan olmadığını biliyorum ama yapamam. Bakamıyorum.

Bakamıyorum. Ona.

Bakamıyorum. Şimdi.

Bütün bunları şu anda ona açıklayamam.

Küfür ediyor. "Tamam, seni eve bırakayım o

zaman." Çantamı kendime daha sıkı tutuyorum.

"Hayır."

Asansör geliyor ve kapılar açılıyor.

Ben asansöre doğru bir adım atarken Owen'ın eli pazumun etrafında kıvrılıyor.

Şimdiye kadar kullandığı en sert ses tonuyla, "Geç oldu. Seni ben

götürüyorum." Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

Göğsüm her gümbürtüyü, her çarpıntıyı, her titremeyi

hissediyor. Sonunda Owen'a bakıyorum.

O mavi gözlerde çok şey görüyorum.

Misgiving.

Endişe.

Belirsizlik. Ama

çoğunlukla ilgi.

Çok fazla özen.
Gözyaşlarım gözlerimin arkasını tehdit ediyor.
İçimi dolduran tüm duyguları yutuyorum ve başımı sallıyorum.
Bir şey söylemiyorum çünkü söylersem ağlamaya
başlayacağımı biliyorum. Öfke beni her zaman ağlatır.
Ama bundan da öte, aramızda bu kadar çok doğru bulduktan sonra, çok büyük
bir yanlış bulmuş olmaktan nefret ediyorum.

Charlize

I Korkunç uyuyorum.
Sanırım en fazla iki saat uyuyabiliyorum. Birbirinden kopuk ve korkunç olduğunu bildiğim ama tam olarak hatırlayamadığım için memnun olduğum rüyalarla dolu.
Sabah yedide kendimi mutfağa sürüklüyorum ve Dylan'ı masada otururken buluyorum.
Ada. Beni endişeyle izliyor, bu da gecenin yarısında ağladığım ve berbat görüldüğüm için mantıklı.
Kahve makinesine doğru ilerlerken "Neden sana bakıyorum?" diye soruyor. "Dün gece Owen'larda uyuduğunu sanıyordum."
Bununla birlikte gözyaşlarına boğuldum.
"Siktir, Char." Bir an sonra Dylan'ın kolları beni sarıyor ve ona sarılırken yüzümü göğsüne gömüyorum. "Ne oldu?"
"Owen'la kavga ettik. Kavgadan ziyade bir anlaşmazlıktı.
Ben de çekip gittim," diyorum hıçkırıklar ve bir sürü sümük arasında.
Tekrar yüzümü onun göğsüne gömüyorum.
Dylan uzun süre ağlamama izin veriyor.
Hayatım boyunca onun kollarında çok ağladım ama bu bir erkek için en çok ağladığım an olabilir.
Sonunda yüzümü ona doğru kaldırdığımda, "Bana ne olduğunu anlat." diyor.
Onunla kanepede oturuyorum ve annemle yaptığım konuşmadan, Nate'le tartışmama, ne yapacağıma kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyorum.

Owen'la olanları.

Dylan her şeyi dikkatle dinliyor.

Konuşmamı bitirdiğimde gözyaşlarımı silip burnumu sildim. "Düşündüğüm kadar uyumlu olduğumuzu sanmıyorum."

"Onunla bu konuda uzun bir konuşma yapmalısın bebeğim. Buradaki tüm gerçeklere ihtiyacı var. Babanın yıllar boyunca seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını. Anneni hayal kırıklığına uğratmasını izlediğin tüm yollar. Ve diğer erkeklerin de sana aynı şeyi yaptığı tüm yolları."

"Bunu anlıyorum ama bunların hiçbiri Owen'ın kim olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Konu bu olduğunda her şeyi benden farklı gören bir adam o."

"Ayrıca ona size tüm gerçekleri anlatması için fırsat vermelisiniz. Sonra da birlikte sahip olduğunuz şeyin her ikinizin de ödün vermek isteyebileceği bir şey olup olmadığını konuşmanız gerekir. İkinizin de otomatik olarak istediğinizi elde edeceğiniz bir ilişki asla bulamayacaksınız."

"Onun değişeceğini sanmıyorum, Dyl. O azimli biri. Odaklanmış. İş onun için önemli. Ve ben asla partnerinin kendisi için değişmesini bekleyen bir insan olmak istemiyorum."

"Hayır, ama ona kendisini seçme şansı bile vermeyen kişi mi olmak istiyorsun?" Duraklıyor, gözleri benimkilere dikiliyor. "Korkuyorsun. Korktuğunu biliyorum. Ama ona bir şans ver."

Göğsüm sıkışıyor. Titriyor ve iyi anlamda değil. Süper endişeli bir şekilde.

"Sanırım Kaliforniya'daki bu işi kabul etmeliyim,"

diyorum. Dylan bunu düşünürken onu izliyorum.

Kusacağımı sanıyorum ama sonra içimdeki her şey o kadar sıkı bir şekilde birbirine dolanıyor ki kusmuğun bile geçebileceğini sanmıyorum.

"Neden?" diye soruyor.

"Çünkü buna ihtiyacım var."

"Buraya bir şey gelecek." "Ya çıkmazsa?"

"Ya gelirse?"

Gerçekten kusacağım.

"Nate haklı. Hayatım için bir plana ihtiyacım var. Bu daha önce hiç sahip olmadığım türden bir geliri olan harika bir iş. İş kabul etmeliyim."

"Owen'la uzun mesafeli ilişki yaşayacaksın yani?" "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Kendini bu ilişkiden vazgeçirmeye çalışıyorsun Char," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu yapma."

"Owen'ı tanı mıyorsun. *Ben* de onu tanı mıyorum. Henüz iki ay bile olmadı. Muhtemelen birbirimize o kadar da uygun değ iliz. Muhtemelen bu kadar iyi anlaşmamızı sağ layan şey iyi seks yapmamızdır."

Dylan bana bir bakış attı. *O* bakış. Kendime yalan söylediğ imi anlatan bir bakış. Kendimi çok fazla düşüncenin ve yeterince sağ duyunun karmaş asına kaptırdığ ımda sadece bana ayırdığ ı bakış. Bunu bana neden şimdi yaptığ ından emin değ ilim. İlk defa kariyerim hakkında doğ ru düzgün düşünüyorum. "Bu kararı sadece sen verebilirsin," diyor. "Ve ikimiz de içten içe Owen'ın kim olduğunu bildiğ ini biliyoruz."

Telefonum bir mesajla ç alıyor ve kontrol etmek için kalkmadığ ımda Dylan koltuktan kalkıp telefonumu bana getiriyor. "Onu görmezden gelme. Bu bir erkeğ e yapılacak en boktan şey." Saatine bakıyor. "Kahretsin, gitmem gerek. Bu sabah bir sanat simsarıyla buluşacağ ım."

Ona el salladım. "Git. Ben iyiyim." Ona gülümsedim. "Ve teşekkür ederim."

Bana son bir kez bakıp gittikten sonra mesajı kontrol ediyorum.

Owen: Uyanık mısın?

Dylan haklı. Onu görmezden gelmek çok boktan bir şey. Ama henüz bu konuşmaya hazır olmamın imkânı yok.

Charlize: Evet ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var Owen.

Arıyor. "Konuşmamız gerek, Charlize." Sesinde uykusuzluğ unu duyuyorum ve dün gece beni eve bırakırken yaşadıkları aklıma geliyor. Yolda konuşmamış tık ama çok fazla gürültü vardı. Ve arabasından ayrılırken gözlerindeki ıstırap dolu bakış. *O* bakışı asla unutmayacağ ım.

"Katılıyorum," diyorum, "ama önce düşüncelerimi gözden geçirmeliyim." "Ne düşüncesi? Anlat bana."

"Dün gece konuştuklarımız hakkındaki tüm düşüncelerim."

"O konuşmayı tekrar yapmalıyız."

Telefonumu daha sıkı kavriyorum. "Bunun farklı bir şey sağ layıp sağlamayacağını bilmiyorum."

"Bence başaracak." Owen'ın kararlılığ ı telefonda bile ş iddetle parlıyor.

"Owen-"

"Ben de geliyorum."

Kahretsin.

Hayır.

Buna hazır değilim.

Zamana ihtiyaçım var.

"Hayır, gelme." "Birazdan
orada olacağım."

Arama kesiliyor ve ben telefonuma bakıyorum.

Onun için hazır değilim.

Bu konuşmadan iyi bir şey çıkmayacak. Hızlı bir duş
alıp giyiniyorum.

İnsanoğlunun bildiği en sert kahveyi yapıyorum. Ve
Poppy'ye bir SOS gönderiyorum.

Charlize: Sanırım Owen'dan ayrılmak üzereyim. Sana ihtiyaçım var.

Hemen arıyor. "Charles, orada neler oluyor? Böyle imdat çağrılarıyla aram
iyi değildir, bilirsin."

Tekrar gözyaşlarına boğuldum ve ona her şeyi anlattım.

"Tamam," diyor o sorumluluk sahibi sesiyle. "Seth'e bana bakmayı
kesmesini söyledim. Ben de geliyorum. *Sakin*, tekrar ediyorum, *sakin*
Owen'dan ayrılma. Ona daha fazla zamana ihtiyaçın olduğunu ve bunu sana
vermesi gerektiğini söyle. Sen kaçmaya başlamadan önce bir müdahaleye
ihtiyaçımız var."

"Kamıyorum baba."

"Oh, sevgilim, tam olarak yapmaya hazırlandığın şey bu."

Görüşmeyi sonlandırdık ve ben yine gözyaşlarına boğuldum.

Ağlamaktan nefret ediyorum.

Neden böyle bir şey olmak zorunda ki?

Neden sadece oturup duvara bakarak aynı duygusal boşalımı yaşayamıyoruz?
Bana uyar.

Owen otuz dakika sonra geldiğinde ben enkaz halindeydim. Yüzü şişmiş bir
harabe. Ve beni böyle görmesinden nefret ediyorum.

Hafifçe küfrederek Dylan'ın mutfağına giriyor ve beni kendine çekmek için
kolunu belime doluyor.

Onu durdurmaya çalıştım.

Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Yaklaşmasına izin

vermemeye çalışıyorum.

Ama o buna izin vermiyor.

Beni kollarına çekerek bir elini başımın arkasına götürüyor ve ben ağlamaya
başlarken alnıma bir öpücük konduruyor. *Tekrar*.

"Sen olmayı bırak," diye homurdanıyorum gözyaşlarım
dökülürken göğsüne. "Durmayacağım."

Kollarım uzun süre ona sarılıyor. Çok uzun bir süre.

Onun boynunda yaşayabildiğim kadar bu göğüste de yaşayabilirdim.

Ezberlemeye çalışıyorum.

Sertliğini hissediyorum.

Kaslarını.

Ruhunu.

Kollarımı çözüp onu bırakmaya çalıştığım da tereddüt ediyor.

Beni bırakmak istemiyor.

"Kaliforniya'da bir işe girdim."

Kollarını indiriyor ve ondan uzaklaşmama izin veriyor. "Tamam. Ama bunun konuşmamız gereken konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Bu konuşmaya olan ihtiyacı ortadan

kaldırıyor." "Hayır, ortadan kaldırmıyor."

"Etkiliyor. Ülkenin öbür ucuna taşıyorum."

"Yani, altı saatlik bir uçuşla ayrılacağız."

"Uzun mesafeli bir ilişkiyle ilgilenmiyorum." "Ben de değilim, ama senin için yaparım."

"Sonsuza kadar mı?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Hayır."

"Doğru. İşte cevabın. Bu ilişkinin bir bitiş tarihi var."

Gözleri benimkileri delmeye devam ediyor. "Yok. Eğer Kaliforniya'da kalmaya karar verirsen taşınırım."

Gözlerim açılıyor.

Kalbim küt küt

atıyor. Ne diyor bu

adam?

"Hayır. Benim için buradaki her şeyden vazgeçmene izin vermem." "Gözümü kırpmadan yaparım, Charlize."

Ne diyor bu? Bunu

neden yapsın ki?

"Hayır."

"Her yerden çalışabilirim," diyor.

"Hayır.... yapamazsın. Yapmak zorunda değilsin.... Hayır."

Beni öyle sabit bir bakışla izliyor ki tek hissedebildiğim güven duygusu. Güvenilirlik. Sanki söylediklerine ve hissettiklerine güvenebilirdim gibi.

"Tanıştığımız gece bana güçlü olmaya istekli erkekler aradığını söylemiştin,

duygusal bağıllık. Sen bir tane buldun. İzin ver bu bağıllığı sana ben yapayım."

Yapamam.

Yapamam işte.

Erkekler benim için hayatlarını değiştireceklerine söz vermezler. Ve kesinlikle sözlerini tutmazlar.

Bana yalan söylerler.

Sözlerini tutmazlar.

Yanımda kalıp benimle bir hayat kurmuyorlar.

Başımı sallıyorum. "Hayır, Owen. Ben bunu istemiyorum. Tanıştığımızda sana bunu söylemeye çalıştım. Sana sadece seks istediğimi söyledim."

"Sonra sen benim anılarımı sakladın, beni yogaya götürdün, benimle kahve savaşı başlattın, beni kötü filmlerle ve romantik komedilerle tanıştırdın, neredeyse beni Elvis'in hâlâ hayatta olduğuna ikna ettin, annemi büyüledin ve golf oynamak istemediğin halde benimle golf oynamayı kabul ettin. Beni kendine aşık ettin Charlize ve sana aşık olmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Tüm bunları hayatımın her günü seninle yaşamak istiyorum. Ve sen de bana aynı şekilde hissetmediğini söyleyemezsin. Bunu gözlerinde gördüm, dokunuşunda hissettim, öpüşünden anladım. Bunu istiyorsun."

Bana aşık mı?

Beynimiz bizi bu kadar çok çelişkili düşünceyle beslemesine neden olan şey nedir?

İstediğimi düşündüğüm her şeye bakıyorum.

Onun tüm doğru şeyleri söylemesini

dinliyorum. Ama yine de inanamıyorum.

Benim için bunu yapacağına inanamıyorum.

Bir adım geri atıyorum, atarken kalbim kırılıyor. "Bunu istemiyorum. Ben Kaliforniya'ya taşınıyorum ve sen burada kalıyorsun."

Beni dinliyor.

Söylediklerimi

değerlendiriyor. "Ne zaman

gidiyorsun?" "Yarın."

Gözleri uzun bir süre yüzümün çizgilerini izliyor. "Seni benim yapmak için kasten yolumdan çekileceğimi söylediğimde ciddiydim." Sonra ben onu durduramadan içime giriyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Asla unutamayacağım bir öpücük kondurdu. Ve sonunda hava almak için kalktığında, "Bu daha bitmedi." diyor.

Bedenimin ve ruhumun her santimi bu öpücüğü
hissediyor. Derinden.
Nefesimi alıyor.
Düşüncelerimi alıyor.
Kalbimi yeniden alıyor. Sonsuza
kadar hissedeceğimi biliyorum.
Ama Owen yanılıyor: Aramızdaki her şey bitti.

Owen

"G "Charlize'den eve dönerken Tahlia'ya telefonda jeti hazırla," diyorum.
"Nereye gidiyorsun?" Şaşkınlığı çok açık.
"Kaliforniya'ya. Tam yerini teyit ettikten sonra sana göndereceğim."
"Tamam," diyor yavaşça. "Bugün mü gidiyorsun?"
"Jet hazır olur olmaz." "Ne kadar süreliğine?"
"Belirsiz bir süre için."
Bu bilgiyle bir an duraksıyor. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum Owen, ama önümüzdeki hafta çok önemli toplantıların var. Bluestone Ödülü yemeğinden bahsetmiyorum bile. Orada ne yapmayı planlıyorsun?"
"Zoom'da yapamayacağım her şeyi iptal edeceğim."
Bir süre yine sessiz kaldı. "Her şey yolunda mı?"
"Olacak."
"Tamam. Tamam." Kafası karışmış durumda ve onu suçlamıyorum. Nadiren bir şeyi iptal ederim. Kesinlikle *hiçbir şeyi* iptal etmem. "Bluestone yemeğini Zoom'da yapabileceğinden emin değilim. Ya da öğle yemeği toplantılarını."
"Ödülle ilgili her şeyi iptal edin. Artık önceliğimiz değil." "Oh. Tamam."

"Uçuş için ve benim için bir otel ve araba rezervasyonu yapman için gereken bilgileri e-posta ile göndereceğim."

Görüşmeyi sonlandırıp Poppy'yi arıyorum.

Hemen cevap verdi. "Neredesin?" "Az önce

Charlize'den ayrıldım."

"Kahretsin, eğer çoktan çıktıysan, bu kötü şeyler olduğu anlamına gelir, değil mi? Ona beş dakika uzaklıktayım. Trafiğe yakalandım."

Gülümsedim. Tanrıya şükür Charlize'in yanında Poppy var. "Bana Kaliforniya'daki işten bahsetti. Oraya uçacağım ama onun nerede olacağını bilmem gerek. Bana söylemeyeceğinden emin olduğum için sana ihtiyacım var."

"İşi kabul ediyor mu?"

Bu benim için birçok şeyi doğruluyor.

Charlize o işi almaya daha yeni karar verdi.

"Evet. Yarın gidiyor."

"İş Los Angeles'ta. Ondan tüm detayları aldıktan sonra sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim."

Görüşmeyi sonlandırdık ve ben geleceğimi düşünmeye başladım.

Charlize'e onun için hayatımı toparlayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Köklerim yedi yıldır işimle birlikte. Bir süredir değiştiklerini hissediyorum. Huzursuzlardı. Daha fazlasını arıyorlar.

Dün geceye kadar *daha fazlasının* ne olduğunu bilmiyordum.

Sanırım Charlize'e ilk görüşte aşık oldum.

Eğer biri bana ilk görüşte aşık olacağımı söyleseydi, yüzlerine gülerdim.

Ama onu o banyoda gördüğüm ve bana patronluk taslamaya başladığı an büyülendim. Benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şeyi öğrenmek istediği an, ona aşık olduğum andı. Tüm o büyük konuşmayı paylaştığımızda, başka hiçbir kadının bir daha dikkatimi çekemeyeceğini biliyordum.

Dün gece beni terk ettiğinde onu eve bırakmak zorunda kalmak uzun zamandır yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Uykusuz bir gece geçirdim ve konuşmamızı, evliliğimde yaptığım hataları, Charlize ile babamın benden beklentileri hakkında yaptığım konuşmayı düşündüm.

Dün gece söylediklerini düşündüm: *Önceliklerini nasıl daha iyi yönetebileceğini bul diyorum. Ve eğer sürekli çatışıyorsa, bunların gerçekten sizin öncelikleriniz olup olmadığını düşünün.*

Charlize bana Bluestone Ödülü'nün benim için ne anlama geldiğini bildiğini söyledi. Dün gece anladığım şey, ödülün düşündüğüm gibi bir anlam ifade etmediği oldu.

Aday gösterildiğim için peşindeydim ve bu iyi hissettirdi. Şirketime harcadığım tüm uzun saatler ve yıllar buna değmiş gibi hissettim. Babam hayatta olsaydı onun beklentilerini nihayet karşılayabilecektim.

Ödül umurumda bile değil.

Ben sadece bu beklentileri önemsedim.

Ama bu, daha çok önemsedığım bir şey bulmadan önceydi.

Tüm bu saçmalıklardan daha çok önemsedığım *birini*.

Önceliklerim çatışıyordu ve dün gece bunların gerçekten benim önceliklerim olup olmadığını düşünme zamanının geldiğini fark ettim.

Bluestone Ödülü önemli değil. Oyunu

oynamak önemli değil.

Kalkıp çalışmaya devam edebilmek için kıcımı yırtarak çalışmak önemli değil.

Charlize'e aşığım ve şu anda önceliğim o.

Charlize

Poppy: Los Angeles'ta mısın?

Charlize: Otelime yeni geldim.

Poppy: İşe ne zaman başlayacağını duydun mu?

Charlize: Gelecek hafta, ki bu iyi bir şey. Bu hafta taşınacak bir yer bulmam için bana zaman kazandıracak.

Poppy: Sadece bir uyarı. Joan Teyze telaş içinde. Seni görmek için uçmaktan bahsediyor.

Charlize: Gerçekten mi? İş kabul etmemem gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama beni görmeye gelmesi biraz fazla.

Pek sayılmaz. Bir gün önceden haber vererek ülkenin öbür ucuna taşınman biraz fazla. Senin için endişelenmemiz değil. Dylan'ın da sana doğru yola çıkmadığına şaşırdım.

Charlize: Ben iyiyim baba. İstedğim buydu.

Poppy: İstedğin bu DEĞİL, ama birkaç gün daha öyleymiş gibi davranabiliriz. Saçmalıklarını söylemeye başlamadan önce sana bir hafta bile verebilirim, o yüzden tadını çıkar, tamam mı?

Charlize: Seni seviyorum ama gitmem gerek.

Poppy: Saçını yıkaman mı gerekiyor? Ayak tırnaklarını mı keseceksin? Yani, yapayalnızsın Charles. Bu kadar acil gidip yapman gereken ne olabilir ki?

Charlize: Bana kötü davranma baba. Zaten yeterince üzgünüm. Eve gel o zaman. Kötü davranmak yerine sana sarılacağım. Charlize: Sanırım Seth sana bakıyor. Bye xx

Bu öğleden sonraki ilk gözyaşım son *x'i* yazar yazmaz döküldü. Bunun öğleden sonraki ilk gözyaşım olmasının tek nedeni, uçakta saatler geçirmiş olmam ve o uçuşta ağlamamaya kararlı olmam. Ama şimdi gözyaşlarımı durduramıyorum.

Bir saat boyunca kalp kırıklığının içinde yuvarlanmama izin veriyorum. Sonra yemek aramaya çıktım.

İçinde debelenmek için yağlı bir pizza buldum. Evet, yuvarlanıp gidiyorum. Spotify'da yeni bir çalma listesi bile başlattım. Şimdiye kadar elli üç hüzünlü şarkı ekledim. Bak: Kraliçe Wallower

Akşam yediyi biraz geçte otele dönmeden önce çok fazla pizza yiyorum.

Otel bu gece, giriş yapan kalabalık bir grubun yanı sıra retro esintili lobideki koltuklarda sohbet eden birçok insan grubuyla meşgul. Otelin barı dolu. Gürültülü de. Giriş yapan grubun arasından, koltukların yanından geçiyorum ve onu gördüğümde asansöre doğru giderken barı geçmek üzereyim.

Owen'ı.

Barın yanında bir koltukta oturuyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

Kalbim hızlanırken ayaklarım

yavaşlıyor. Onun burada ne işi var?

Beynim o kadar hızlı çalışmaya başlıyor ki sanki içeride pedal çeviriyor gibi hissediyorum. Geriye, ileriye, yana, her yöne pedal çeviriyor.

O burada olamaz.

Kaşlarımı

çatıyorum.

Yüzümün yapmayı düşünebildiği tek şey bu.

Mantıklı olan tek şey bu. *O neden burada?*

Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor.

Mavi kot pantolonunu, lacivert düğmeli gömleğini ve beyaz spor ayakkabılarını inceliyorum. Owen'ı bir iş gününde hiç bu kadar rahat bir kıyafetle görmemiştim.

Spor salonunda ve benimle yoga derslerine geldiği zamanlar hariç.
Kolları o kadar kusurlu bir şekilde kıvrılmıştı ki onlara aşık olabilirdim.
"Neden buradasın?" Bana ulaştığında soruyorum.
"Sana bunun bitmediğini söylemiştim." Yüzümle ilgilenmesi zaman alıyor.
Sanki özlemiş gibi, ki bu çılgınca çünkü dün görmüştü. Ama yine de bana baktığında böyle hissediyorum.
"Burada mı kalacaksın?"
"Evet."
"Owen," diyorum, hâlâ kaşlarımı çatarak, "buraya gelmek ve aynı otelde kalmak fikrimi değiştirmeyecek."
"Neden korkuyorsun, Charlize? Söyle ki ben de sana neden korkmana gerek olmadığını söyleyeyim."
"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Hâlâ Katolik olmamam iyi bir şey.
"Öylesin. Öyle olmasaydın burada olmazdın. Ama ihtiyacın olan buysa oraya giden yolu yavaş yavaş bulabiliriz. Ben hiçbir yere gitmiyorum."
Ona bakıyorum. "Ne demek hiçbir yere gitmiyorum? İşin var. Bluestone Ödülü yemeğin var. Owen, bu hafta çok işin var. Biliyorum."
Gülümüyor ve ben o kadar bayılıyorum ki o gülümsemeyi ondan söküp almak ve saklamak istiyorum. "Beni sevmeseydin, bunları bilmezdin ve bunları kaçıran olmamı umursamazdın."
Bakmaya devam ediyorum. Ta ki kafam karışana ve tüm düşüncelerimi ona anlatmaya başlayana kadar. "Benim için çalışmaktan vazgeçmemelisin. Babamla ilgili o şeyleri sana işe gitmeyi bırakman gerektiğini düşündüğüm için anlatmadım. Aman Tanrım, Owen, jetine geri dön ve evine gidip çalışmaya başla. Beni kesinlikle yanlış anladın. Bu rahat görünüm sana hiç yakışmıyor. Takım elbiseni geri giy." Bu noktada ağzımı kapattıktan sonra tekrar açarak ekliyorum: "Birimizin bu otelden ayrılması gerekiyor ve bu kişi sen olmalısın."
Bununla birlikte, hemen asansöre doğru koşmaya başladım. Ona dönüp bakmıyorum.
Onu benimle birlikte asansöre sürüklemeyi hayal etmiyorum. Tüm o sözleri geri alabilmeyi dilemiyorum.
Ama aman Tanrım.
Los Angeles'a benim için geldi.

Saat 21:34'te *The Notebook*'u izlerken hüngür hüngür ağlamanın ortasındaiken Owen bana mesaj atıyor.

Owen: Satranç oynamaktan nefret ediyorum.

Bu mesajı tekrar okumak için çok fazla zaman harcadım.

Kaderimi belirleyeceğinden emin olduğum dört küçük kelime.

Parmaklarım ona bir cevap göndermek için can atıyor ama kalbim parçalanmış durumda.

Neden korkuyorsun, Charlize?

Poppy dünün büyük bir kısmını bana korktuğum büyük duygularım olduğunu söyleyerek geçirdi. Ben de bugünün çoğunu bunu düşünerek geçirdim.

Benjamin sadece kalbimi kırmadı. Onu paramparça etti.

İlişkimiz harika başlamıştı ama nişanlandıktan sonra değişti. Çok çalışmaya başladı, ki bu benim için sorun değildi. Ama daha fazla çalıştıkça ve kendini daha fazla zorladıkça, öfkesi daha kısa oldu, daha fazla sözünü tutmadı ve daha fazla yalan söyledi. Kaba bir zorbaya dönüştü ve beni duygusal olarak kırdı.

Ondan önce çıktığım erkekler de daha iyi değildi.

Tüm bunların üstesinden geldim ama dün Poppy'ye içten içe bu acının Owen ve benim aramda bir engel oluşturmaya izin verdiğimi bildiğimi itiraf ettim. Ayrıca ona, Owen'ı içime alıp alamayacağımı da bilmediğimi söyledim.

"Sevgilim," demişti, "sen onu çoktan kabul ettin. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştin. Şimdi tek yapman gereken devam etmek. Birlikte. Her seferinde bir adım."

Owen'ın mesajını tekrar okudum.

Her seferinde bir adım.

Charlize: Neden?

Mavi noktalar anında başlıyor.

Owen: Babam beni bunu oynamaya

zorladı. Charlize: Satranç öğretmenin

var mıydı? Owen: Evet: Evet. Babamın.

Charlize: Ve iyi bir şekilde değil, ha?

Owen: Mümkün olan en kötü şekilde. Beni saatlerce oynatırdı.

Charlize: Eminim harika bir satranç

oyuncusudur. Owen: Evet: Evet.

Charlize: Monopoly oynamaktan nefret ederim. Babamın bizimle oynadığı tek oyundu ve ben hiç kazanamadım. Yani, bir ebeveynin

her zaman çocuklarının kazanmasına izin vermeliydi, ama o çok acımasızdı. Nate ve benim kazanma şansımız hiç olmadı.

Owen: Çocuk istiyor musun?

Bu soru karşısında duraksadım ama sadece bir anlığına.

Owen ve ben en başından beri havadan sudan konuşmayı atlادık. Neden şimdi başlayalım ki?

Charlize: Evet. Ya sen?

Owen: Evet. Kaç tane?

Charlize: Bu kadere bağlı. Owen:

Kadere inanır mısın?

Charlize: Tabii ki inanırım. Bekle,

inanmıyor musun? Owen: Hayır.

Charlize: Aman Tanrım, Owen. Bu nasıl mümkün olabilir? Kadere inanmıyorsan neye inanıyorsun?

Owen: Kendi gerçekliğimizi yaratma yeteneğine sahip olduğumuza inanıyorum. Eylemlerimizin hayatlarımızı belirlediğine ve kader olarak düşündüğümüz şeylerin geçmiş eylemlerimizin sonucu olduğuna inanıyorum.

Charlize: Tamam, hepsini anladım, ama söyle bana, kader olmasaydı tanışır mıydık?

Owen: Evet. O banyoda ölüm döşğinde çığlık atıyordun. Ben yanından geçiyordum. Banyoya girme eylemim seninle tanıştığım anlamına geliyordu.

Charlize: Ama o banyoda olmamı sağlayan şey senin hareketin değildi.

Owen: İyi zamanlamaydı. Zamanlamaya inanırım.

Charlize: Kaderdi!

Owen: Yani, daha büyük bir güç tarafından önceden belirlendiğimizi mi söylüyorsun? Bunu anlayabilirim.

Charlize: Az önce ne yaptığını anladım.

Owen: Kahvaltıda ne yapıyorsun?

Onun mesajını okuyup tekrar okurken bir saniyeliğine nefes almayı bırakıyorum.

Charlize: Kahvaltı için oda servisinde randevum var.

Owen: Eğer o randevuda sana eşlik etmemi istersen, ben boşum.

Charlize: İyi geceler, Owen.

Owen: İyi geceler, güzelim.

The Notebook'a geri dönüyorum ama izlemeye devam edemiyorum. Odaklanamıyorum.

Tek düşünebildiğim, beni kendine ait kılmak için kasten elinden geleni yapan adamken olmaz.

Her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilen adam.

Kalbimin sahibi olan adam.

Charlize

I Sabah 7:00'de kapımın çalınmasıyla uyandım ve Owen'ı diğer tarafta dikilirken buldum. Yine rahat giyinmiş ve elinde iki kahve tutuyor.

"Bu işi ağırdan almaktan mutlu olduğumu sanıyordum," diyorum. "Öyleyim ama bunu yapmak için birlikte zaman geçirmemiz gerekiyor."

"Bugün meşgulüm, Owen. Kalacak bir yer bulmam gerekiyor."

"Bir arabam ve şoförüm var. Seni istediğin yere götürebilirim."

Elindeki kahvelere bakıyorum ve "Hangisi benim?" diye soruyorum. I onun teklifini kabul et. "Ve farkında ol, bugün çok otoriter davranıyorsun."

Yakınına eğiliyor. "Bu patronluğun yanından bile geçmez, Charlize, ama istersen bunu yapabilirim." Bununla birlikte otel odama girip sandalyelerden birine oturuyor.

Ben kapının yanında olduğum yerde kalıyorum. Biraz kahve yudumluyorum.

Düğmeleri açık olan gömleğinin üstteki iki düğmesine bakmamaya çalışıyorum.

Spoiler uyarısı: Başaramadım.

"Sert oynuyorsun," diye suçluyorum.

"Hep öyle yaparım." Kahvesinden biraz içiyor. "Kahvaltı e t t i n mi?"

"Hayır, sen kapımı çaldığında ben hâlâ uyuyordum."

Bu konuda pişman görünme nezaketini bile göstermiyor. "Güzel. Kahvaltı sipariş etme cüretini gösterdim. Yirmi dakika içinde burada olur."

Tüm düşüncelerimi yeniden düzenlemeye ve düz bir çizgiden çıkarmaya çalışıyorsa, başarılı oluyor. "Aç değilim."

"Sen her zaman açsın." "Aç değilim."

"Günün bu saatinde açsın."

"Ya bütün gün kalacak bir yer ararsam? Şoförün bütün gün çalışabilecek mi?"

Owen asla bocalamıyor, beni asla hayal kırıklığına uğratmıyor. Az önce yaptığım gibi konuşmamızı yeniden yönlendirdiğimde bile her zaman düşüncelerime ayak uyduruyor. "Ona ihtiyacın olduğu sürece senin."

"Ya sonsuza kadar Los Angeles'ta yaşamak istersem?" "Los Angeles'ta yaşayacağız."

"Ya beş çocuk istediğime karar verirsem?"

"Bu sayı için pazarlık yaparız."

"Ya alışveriş bağımlısı olursam ve tüm parayı harcarsam?" "Daha fazla kazanırım."

"Ya yiyerek 50 kilo daha alırsam?" "Her kıvrımı seveceğim."

Ona bakıyorum.

Neden ihtiyacım olan erkek olma konusunda bu kadar iyi olmak zorunda? Kahvemden bir yudum alıyorum. "Ben duş alacağım."

Kahvemi alıp hemen banyoya koşuyorum.

Sonra da banyoda çok uzun bir süre geçiriyorum.

Owen aklımdan geçen her şeyi birbirine karıştırdı ve bu da berbat bir halde olduğum anlamına geliyor.

Büyük, şişman, sıcak bir karmaşa. Ama ben değilim.

Owen'ın bile karıştıramadığı, karmakarışık edemediği bir düşüncem var.

Benjamin bana evlenme teklif ettiğinde evet dedim ama daha sonra Google'da "aşık olup olmadığınızı nasıl anlarsınız" diye arattım. Hâlâ kafam karışık, Google'da "Aşık olmak nasıl bir duygu?" diye arattım. Sonra da "Biriyle aranızda derin bir bağ olup olmadığını nasıl anlarsınız?" diye Google'da arattım.

Bilgisayarımda bu soruların milyonlarca varyasyonunu içeren çok sayıda sekme açıktı ve hala istediğim cevabı bulamamıştım.

arıyordum.

Yine de cevabım vardı. Sadece kabul etmek istemedim.

Aşık olduğunuzda, *bilirsiniz*.

Bir yıl ya da bir dakika olması fark etmez. Owen'a bir gecede aşık oldum.

Aşık olmak sihir gibi hissettiriyor.

Büyüleyici.

El üstünde tutulmaktır.

Sizin küçük ayrıntılarınıza dikkat etmesidir.

Sinirlerinizi nasıl yatıştıracağını bilmesi, size nasıl dokunulmasından hoşlandığınızı öğrenmesi, sizinle en sevdiğiniz şeyleri yapmasıdır.

Sizin için esnemek istemesidir.

Sen kaçmayı bırakıp güvenmeye başlamak istiyorsun.

Duşumu bitiriyorum ve Owen'ın yanına dönmeden önce havluyu üzerime sarıyorum.

Onu ya bir telefon görüşmesi yaparken ya da telefonundan e-postalarını kontrol ederken bulmayı beklerdim. Onu bunların hiçbirini yaparken bulamadım.

Onu o koltukta oturmuş, kahve içerken ve beni beklemekten başka bir şey yapmazken buluyorum.

Ona doğru yürümemi izliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Tanrım, o gözler.

Onlara asla doyamayacağım.

Ona ulaştığımda, dizlerimi bacaklarının iki yanındaki sandalyeye dayayarak üzerine oturuyorum. Ellerimi boynuna doluyorum, o da ellerimi belime doluyor.

"Sözünü tutacaksın," diyorum.

Gözleri benimkileri arıyor.

"Tutarım." "Sen gel."

Başını sallıyor. "Evet."

"Ve benimle soyunuyorsun."

"Sanırım gerçek çıplaklıktan bahsetmiyorsun."

Gülümsüyorum. "Bahsetmiyorum ama bunu yapmayı bırakırsan sinir krizi geçiririm."

Bu onu eğlendiriyor. "Bildiğim iyi oldu."

Ellerimi yüzüne götürüyorum. "Seni seviyorum, Owen. Seni ilk gecemizden beri seviyorum çünkü o zaman bile beni tanımıyordun,

Beni *taniyordun*. Ve o zamandan beri, tam da ihtiyacım olduğu gibi ortaya çıkıyorsun. Bunu seninle yapmak istiyorum. Tüm bunları seninle istiyorum ve sonsuza dek istiyorum."

Ona bunu istemediğimi söylediğim andan beri kullandığını bildiğim tüm kısıtlamalar ortadan kalkıyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Dili benimkini buluyor ve sanki tüm dünyada istediği tek şey buymuş gibi beni öpüyor. Sanki dünyada istediği tek şey *benmişim* gibi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde yanağımı okşuyor ve şöyle diyor: "Nerede yaşadığımız umurumda değil Charlize, yeter ki orada birlikte olalım. Sensiz üç gece çok uzun bir süreydi. Bana bunu bir daha asla yaptıрма."

"Asla," diye söz veriyorum. "Senden bir daha asla kaçmayacağım. Benim evim sen neredeyse orasıdır.

EPILOG

Charlize
6 Ay Sonra

P Seth bana bakıyor. Bir süreliğine ortadan kaybolabilirim. Charlize: Bu seni bu gece bir daha görmeyeceğimizin şifresi mi? Adeline: Öyle olduğunu biliyorsun Charles.

Lorelei: Ashton'ın çok seks istediğini sanıyordum. Seth'le a l a k a s ı yok.

Jessica: Anla kızım. Jack'i eğlenceli bir yere sürüklemeyi düşünüyorum.

Charlize: Ooh, evet! Owen'ın bu gece hayatında biraz Motley Crue'ya ihtiyacı var.

Jenna: Bir şey mi kaçırdım? Motley Crue mu?

Charles'ın Motley Crue havası var. Owen'ı mümkün olduğunca sık bununla kızdırmayı seviyor.

Adeline: Ona Motley Crue ile ilgili resimler ve hikayeler içeren mesajlar ve e-postalar atıyor.

Charlize: Az önce ona mesaj attım.

Lorelei: Çocuklar nerede?

Jessica: Onları son gördüğümde Blackjack masasındaydılar.

Hafta sonu için kocalarımızla Vegas'tayız. Bu bizim için gelenek haline gelen bir şey. Bu birlikte geçirdiğimiz üçüncü hafta sonu.

Owen'ın kolları bana dolandığında ve dudakları boynuma dokunduğunda başka bir mesaj yazmanın ortasındaydım. "Evlenmek için dört ay daha bekleyebileceğimizi düşünen her kimse rüya görüyormuş."

Gülümsüyorum ve kollarında dönüyorum. "Bu, annelerimize aldığımız herhangi bir kararda ilk ve son kez söz hakkı verişimiz."

"Ben de seninle ne zaman evleneceğim konusunda sana son kez söz hakkı veriyorum."

Owen bana evlenme teklif ettikten bir ay sonra beni New York'taki dairesine taşıdı. Zaten Los Angeles'ta yaşamayı hiç istememiştim. Hemen evlenmeyi konuştuk ama annelerimiz dehşete düştü. Bizden habersiz küçük bir toplantı düzenlediler ve bize Nisan ayında işlerine gelen bir tarih sundular. Owen hayır demek istedi. Dokuz aylık bir bekleyiş onun için çok uzundu. Evet diyen bendim, onlara bunu vereceğiz. Owen'ın seks büyüsünü suçluyorum. O gün kesinlikle aklım başımda değildi. Her şey ve her şey için o büyüyü suçluyorum.

"Bana son kez söz hakkı veriyorsun da ne demek?" "Bu gece seninle evlenmeye karar verdim."

Gözlerimi kırptırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sana seveceğini düşündüğüm bir Elvis buldum. O kadar yaşlı ki gerçek Elvis bile olabilir."

"Ukala."

Sırıttıyor ve beni öpüyor.

Tadı viski ve aşk gibi.

Bradford bize katılıyor. "Sanırım bu kumarhane yürüyüşe yasak bölge." Ona baktım. "Keşke yürüyüş yapıyor olsaydın."

Jenna'nın kız kardeşi Kristen yanımdan geçerken eğiliyor ve konuşmamızın bir kısmını yakalıyor. Bradford'a bakarak, "Cecelia o kadar soğuk ki yürüyüşün ne olduğunu hatırladığından bile şüpheliyim," diyor.

Kristen Vegas'taki grubumuza ilk kez katılıyor ama artık herkesin bildiği yürüyüş referansımızı çabucak kaptı.

Bradford ona bakıyor. "Bunu sinsi sinsi dolaşan kadın söylüyor. Erkeklerin gerçekte ne aradığına dair ipuçlarına ihtiyacın olursa bana ulaş."

Kristen ona hançerlerini fırlatır. "Yardım isteyeceğim son erkek sen olurdun. Bırak klitorisle ne yapacağını, nasıl bulacağını bile bildiğinden şüpheliyim."

"Tatlım, bir klitorisin *olduğuna* ikna olmadım. Cinsel olarak o kadar bastırılmışsın ki, onun da öyle olduğunu hayal ediyorum."

Kristen Bradford'a ters ters bakıp uzaklaşırken Owen, "Tanrım, Brad," diyor. "Bu çok alçakçaydı."

Bradford Kristen'in ardından ters ters bakıyor. "Bütün düğmelerime basıyor." Owen'a bakıyor. "Ve aldığı kadar iyi vermediğini düşünme."

"Cecelia'yı tanıyor mu?" Ben soruyorum. Kristen'ı pek iyi tanımıyorum. Jenna bu hafta sonu ayrılığı atlatmasına yardım etmek için onu da yanında götürdü.

Bradford, "Nişanlığımın tüm arkadaşlıklarından haberdar değilim ama Kristen'in en azından Cecelia'yı tanıdığından şüpheleniyorum," diyor.

"Şu anda hızlandırılmış bir kursta değil misin?" diye soruyorum. Bradford'un düğünü bir ay sonra. Son duyduğuma göre Cecelia onu kendisi hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye zorlamış.

"Reddettim. Geçinecek kadar biliyorum."

Ashton bize katıldı. "Lorelei'yi gördün mü?"

Ashton ve Lorelei ile Owen'in yanına taşındıktan bir ay sonra tanıştım. Grupla Vegas'ta geçirdiğimiz ilk hafta sonuydu. Avustralyalılara olan aşkımla doğruladılar.

"Sanırım Jessica'yla birlikte ama nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum Ashton'a.

İki gece kalmak üzere dün Vegas'a vardık. Bugün erkekler golf oynarken biz kızlar için spa günüydü. Yemin ederim Vegas'ta yıl boyunca golf oynamak buraya gelmemizin asıl nedeni.

Ayrıca, spoiler uyarısı: Jessica'ya golf kıyafetlerinin rüküş olduğu konusunda katılmıyorum.

Ama muhtemelen Owen'ın seks büyümesine bakarsınız.

Kız grubu sohbetimiz aydınlanırken telefonumdan mesaj sesleri geliyor.

Charles, Harry Styles'ın gelecek ay burada çalacağını gördüm. Sen ve Owen Styles bağımlılığınıza yenilerini ekleyebilirsiniz.

Lorelei: Styles bağımlılıkları neymiş?

Poppy: Charles, Owen'ı olabildiğince sık Harry'ye sürüklüyor. Yedi ay içinde en az altı konserine gittiler.

Charlize: Owen bana gelecek ayki konseri için bilet gönderdi bile.

Tanrım, bu adam amcığın teki. Charlize:

Lorelei, Ashton seni arıyor.

Lorelei: Beni gördü ve bana doğru geliyor. Sanırım odamıza gidiyoruz. Yarın kahvaltıya yetişemezsek, en iyi hafta sonu için teşekkürler kızlar!

Charlize: Owen ve ben kesinlikle kahvaltıda olmayacağız. Benim için Elvis'i buldu ve evleniyoruz. Ben balayında olacağım.

Poppy: WHAT???????????

**Charlize: Yarın, Pop, I olacaktır başlama
konuşan gibi evli bir kadın.**

Adeline: Sen ciddi misin? Bu gece gerçekten evleniyor musunuz?

**Charlize: Görünüşe göre. Farklı konuşmaya başlar başlamaz sana mesaj
atacağım.**

Şaka yapıyorsun ama bu gerçek bir şey hayatım.

**Jessica: Pekala güzel gala kızlarım, nihayet kocamın yerini buldum ve
vibe'ımı eline tutuşturdum ve bu geceyi sonlandırıyoruz. Kahvaltıda da
olmayacağız, o yüzden birkaç ay sonra görüşürüz.**

**Jenna: Bekle! Bir sonraki gala toplantımız gelecek hafta mı Charlize?
Neye karar verildiğini hatırlayamıyorum.**

Charlize: Evet, gelecek hafta. Bilgileri mesaj atarım.

Owen'ın dairesine taşındıktan iki hafta sonra, galanın planlanmasına yardım ettiğim Burs Fonu'ndan bir telefon aldım. Galalarını ve diğer bağış toplama etkinliklerini koordine edecek bir Etkinlik Yöneticisi arıyorlardı. İş için beni annem tavsiye etti. Kızlarım da ağlarını kullanarak dünyada çok iyi işler yapmama yardımcı oluyorlar. Jessica bize Gala Kızları adını taktı. İlk konuşmalarımızdan birindeki bu küçük ayrıntıyı hatırlamasına bayıldım.

**Jenna: Tamam, harika! Beckett ve ben de şimdi odamıza çıkıyoruz.
Hafta sonumuzu çok sevdim xx**

**Adeline: Zaten odamdayım ve Jameson'ın sabah kahvaltısı için
gözümün önünden ayrılmasına izin vermem mümkün değil. Sanırım bir
dahaki sefere üç geceye ihtiyacımız var. Siz kızlara iki gece asla yetmez xx**

Charlize: Hepinizi seviyorum xx

Bradford bara gitmek için yanımdan ayrıldıktan sonra Owen elimi tutarak, "Elvis'le randevumuz var," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu gece senin için kırmızı kurdele takmış olmam iyi bir şey." Belimdeki kurdeleye bakıyor. "Neden?"

Gülümsüyorum. "Kırmızı kurdele takmadan seninle evlenemem. Bu doğru olmaz."

Dudaklarımı bir öpücükle yakalıyor, elleri pek çok uygunsuz şekilde üzerimde geziniyor. Beni öyle bir öpüyor ki, herkesin içinde benimle olması gerekenden daha fazla oynaşmaya çalışacağından endişeleniyorum. Sonunda hava almak için kalktığında, "Neredeyse Elvis'i atlamak istiyorum" diyor.

"Neden?"

"Çünkü seni dizlerinin üstünde istiyorum."

Vegas'ta iyi kızların anası sik emiyor.

Elini tuttum. "Pekala Bay North, birimiz beni Elvis'ime götürmeli ve bir dahaki sefere bana iyi bir kız olmamı söylediğinizde Bayan North diyebilmenizi sağlamalı ve bu siz olmalısınız."

Owen beni Elvis'e götürüyor.

Sanırım haklı: Sanırım bu *gerçek* Elvis. O kadar yaşlı.

Owen bize Elvis'ten bir şarkı veren "Burning Love" paketini satın aldı.

Ona ekstra şarkılar ve Elvis esintili güneş gözlükleri içeren paketi almadığı için cimri olduğunu söylüyorum.

Alışveriş bağımlılığımı yenmek için para biriktirdiğini söylüyor.

"Evet" derken sadece bir kez gözyaşı döktüm. Sanırım Elvis ve Owen'la evlenirken yaşadığımız eğlence yüzünden daha fazla ağlamıyorum.

Daha sonra Owen beni asansöre taşıyıp süitimize götürüyor.

Sonra beni yere yatırıyor, kendine çekiyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. "Sizi seviyorum Bayan North."

Bu sözlerin kulağa ne kadar hoş geldiğine hazır olduğumu bile sanmıyorum.

Kendimi ona doğru bastırdım ve onu öptüm. Asansör üç kat yukarıda durduğunda Owen ağzını benimkinden çekip beni kollarının arasına alıyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor.

Asansöre binen çifte bakıyorum. Kadın gözlerini yargılayarak üzerimde gezdiriyor. Elbisemi mi yoksa Owen'ın üzerimde gezinen ellerini mi yargılıyor, emin değilim.

"Sevgilim," diyorum ellerimi onun kollarında gezdirerek, ellerimi onunkilere yaklaştırıp parmaklarımızı birbirine geçirerek. "Beni asansörde becermeye çalışmayı gerçekten bırakmalısın. Katımızı kaçırabiliriz."

Owen'ın dudakları kulağımı okşarken kıkırdıyor ve "Bela" diye mırıldanıyor.

Kucağında dönüyorum ve mavi gözlerine bakıyorum. "En sevdiğin türden."

Bana büyük bir sevgiyle gülümsüyor. "Evet, Bayan North, en sevdiğim türden."

Asansör duruyor ve bizim kata çıkmadan önce diğer çift dışarı çıkıyor.

Telefonuma bir mesaj geliyor ve kızlarıma evlendiğimde onlara mesaj atacağıma dair söz verdiğimi hatırlattığı için kontrol ediyorum.

Poppy: Aman Tanrım kızlar bunu gördünüz mü????
Bizi bir Instagram gönderisine yönlendiriyor.

@THETEA_GASP

OMG KIZ ARKADAŞLAR, bu gece sizin için sulu çayımız var mı?! Toplanın. Geleceğin en sevdiğimiz seksi Başkan adayı (umamız!) @bradfordblack az önce evlendi ve nişanlısıyla DEĞİL #gasp Bu gece Vegas'ta @kristenblaise ile evlendiğini resmi olarak doğrulayabiliriz. Her iki taraftan da resmi bir açıklama yapılmadı ama şu fotoğraftaki mutlu çifte bakın #swoon Hepimiz Bradford ve @thececeliaaniston'ın bir şeylerden yoksun olduğunu biliyorduk ve şimdi yeni karısıyla bu fotoğrafını gördüğümüze göre, bunun ne olduğunu görebiliyoruz - #passion. Yakında daha fazlası için bizi izlemeye devam edin çünkü bu çiftten çok daha fazlası olacağını biliyorsunuz.

Owen'a kaşlarını çatarak başını salladığını gösteriyorum. "Bu saçmalık olmalı."

"Ben bu dedikodu hesabını takip etmiyorum ama Poppy takip ediyor ve doğru olmayan hiçbir şey paylaşmadığını söylüyor."

Beni kendine çekiyor ve tekrar öpüyor. "Telefonunuzu kaldırın Bayan North. Neredeyse katımıza geldik ve eşim olarak yapmanız gereken ilk işiniz var."

"Bekle." Gülerек onu itiyorum. "Kızlarıma mesaj atmam lazım."

Beni kollarına çekmeye çalışıyor. "Neden? Bekleyemez mi?"

Ona çok ciddi bakıyorum. "Hayır. Onlara artık senin karın olduğumu söylemeliyim. Bu hayatımın en mutlu günü ve kızlarımin da bunu benimle paylaşması gerekiyor."

Yüz ifadesi ciddileşir. "Benim de hayatımın en mutlu günü, Charlize."

Yüzüne uzanıyorum ve onu öpüyorum.

Bu öpücük yavaşça oluyor ve kendimizi içinde kaybediyoruz.

Başka hiç kimseyi Owen'ı sevdiğim kadar sevemeyeceğim.

Ağzını benimkinden çektiğinde, "Üçüncü düğünümüz için, üç şarkı ve güneş gözlüğü içeren en iyi paketi istiyorum" diyorum.

Sırıttı. "Üçüncümüz mü?"

"Annelerimiz için hâlâ Nisan'da düğün yapmamız gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

"Siktir. Bunu atlayabileceğimizi umuyordum."

"Joan Cohen ve Mary North'un o düğünü atlamamıza izin verme şansımız olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun. Annelerimiz hayatları boyunca o gün için çalıştılar."

Mesajı kızlarıma gönderiyorum.

Charlize: Artık bana resmen Bayan North diyebilirsiniz. Ve Pop, bana bakıyor, o yüzden gitmeliyim.

Sonra elimi kocamın elinin içine koyuyorum ve evlilik hayatımız başlıyor.

Owen'dan kaçmamaya karar vermek ve onun gelmeye devam edeceğine, sözünü tutmaya devam edeceğine ve bana her parçasını vermekten asla vazgeçmeyeceğine güvenmek verdiğim en iyi karardı.

Flört anlarımızın hepsini çok sevdim ama sanırım evlilik anlarımız hayatımın en güzel anları olacak.

Owen ve Charlize'in hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Umarım siz de benim kadar sevmişsinizdir!

Daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Bonus Sonsözlerini buradan indirin!

Sıradaki kitap... Kazara,

Skandal Bir Şekilde Senin

18 Kasım'da geliyor. 2022

Bradford & Kristen'in hikayesi

kazara bir evlilik romantizmi

Buradan ön sipariş verin.

Bu serinin ilk kitabını okumadıysanız, Ashton Scott'a buradan göz atın. O benim en otoriter alfalarımın biri.

AYRICA NINA LEVINE TARAFINDAN

Milyarderle Kaçış Serisi

Ashton Scott

Jack Kingsley

Beckett Pearce

Jameson Fox

Owen North

Fırtına MC Serisi

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Storm MC #4)

Slay (Storm MC #5)

Şımarık Noel (Storm MC #5.5)

Illusive (Storm MC #6)

Command (Storm MC #7) Havoc

(Storm MC #8)

Gunnar (Storm MC #9)

Wilder (Storm MC #10)

Colt (Storm MC #11)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun İşkencesi (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'in Bağışlanması (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kral'ın Hükümdarlığı

(#6) Kral: Sonsöz (#7)

Storm MC Reloaded Serisi

Kasırgalı Kalpler (#1)

Kalplerin Savaşı (#2)

Noel Kalpleri (#3)

Savaş Kalpleri (#4)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizmi)

www.ninalevinebooks.com

YAZAR HAKKINDA

Nina Levine

Nina Levine, Bir Milyarderle Kaçış serisi ve çok satan Storm MC serisi de dahil olmak üzere yirmiden fazla kitabın *USA Today* ve *Wall Street Journal* çok satan yazarıdır. Otoriter alfalar ve kalplerini kolayca teslim etmeyen kadınlarla tanınıyor.

Avustralya'da yaşıyor ve kelimelerle yaratmadığı zamanlarda bir Pilates tanrıçası, bir Peloton Kraliçesi olmakla ya da arkadaşlarıyla çok fazla kokteyl içmekle meşgul. Çoğu zaman, iyi bir kitap ve biraz çikolata ile güneşin altında kıvrılmış olarak bulunabilir.

www.ninalevinebooks.com

TEŞEKKÜRLER

Jodie, cidden bunu sensiz yapamazdım. Devam edemeyeceğimi düşündüğüm anlarda beni ne kadar desteklediğini bildiğini sanmıyorum. Sen olmasaydın Owen'ın kitabı şu anda bitmiş olmazdı. Jameson beni neredeyse bitiriyordu, ama sonlara doğru Owen'a yaptığım gibi pes etmeyi düşündüğümü sanmıyorum. Hayatımda olduğun için, desteğin, sevgin ve bana olan inancın için çok minnettarım. Jodie olmadan bir kızın hayatını nasıl sürdürebileceğini bilmiyorum
xx

Beni kontrol eden yazar arkadaşlarıma. Kim olduğunu biliyorsun ve seni çok seviyorum. Teşekkür ederim <3

Bana yazmam için alan sağlayan aileme ve arkadaşlarıma. Kitaplarımı bitirmek için haftalarca ortadan kaybolmama her zaman izin veriyorsunuz ve desteğiniz ve sevginiz için çok minnettarım.

Lisa Fox, beni sık sık kontrol ediyorsun ve mesajların benim için çok şey ifade ediyor. Tanıştığımız ilk gün senin arkadaşın olmayı hayal bile edemezdim ama şimdi hayatımın çok önemli bir parçası oldun ve sana minnettarım.

Rose, kendin olduğun için teşekkür ederim. Son dakikaya kadar çalıştığın için minnettarım.

yaptığınız öneriler. Cümlelerimi mükemmel bir şekilde düzeltiyor ve bana tek bir farklı kelimenin bile nasıl fark yaratabileceğini gösteriyorsunuz. Ekibimde olduğunuz için size minnettarım.

Güzel okurlarıma, karakterlerimi ve hikâyelerimi sevdiğiniz, kitaplarımı arkadaşlarınızla paylaştığınız, kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olduğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımdan birini okumayı seçtiğiniz her seferinde çok minnettarım. Bazılarınız Owen ve Charlize'in hikâyesinin ilk versiyonunu yıllar önce okudunuz. Geri kalanı için sabırla bekledin. Ve ben onu değiştirdim.

Senin üzerinde. Daha önce yazdıklarım üzerinde yeniden çalıştım, olay örgüsünü biraz değiştirdim. Karakterleri çok daha derinleştirdim ama ilk başta onlara aşık olmanızın nedeni olan özlerini korudum. Umarım onların hikayesini sevmişsinizdir. Ve bu kitabı bu kadar uzun süre beklediğiniz için size çok teşekkür ederim.

İnanılmaz eleştirmenlerime ve blogcularıma! Sizler bombasınız ve kitaplarımı okuduğunuz, incelediğiniz ve paylaştığınız için çok teşekkür ederim. İncelemek ve hakkında konuşmak için seşebileceğiniz o kadar çok kitap varken zamanınızı ayırıp benim kitabımı seşmeniz benim için dünyalara bedel. Teşekkür ederim <3

Wander & Letitia'ya, minnettar olduğum bir başka çarpıcı kapak!!! Owen bu serideki favori kapağım olabilir. Çarpıcı çalışmalarınız için teşekkür ederiz!

OYUN LİSTESİ

Taylor Swift'ten "Enchanted"
Chase Bryant'tan "Little Bit of You"
Keith Urban'dan "Horses"
Chris Young'dan "Woke up Like This"
Morgan Evans'tan "I Do"
Chase Bryant'tan "Change Your Name" Tyler
Rich'ten "Leave Her Wild"
Loving Caliber'dan "Dive Into You"
Adele'den "Can I Get It"
Coldplay'den "Something Just Like This", The Chainsmokers Bruno
Mars'tan "Just The Way You Are"
"Night Like This"- LP
Jessica Mauboy'dan "Fallin"
Taylor Swift'ten "I Think He Knows"
"Welcome to New York" Taylor Swift "You Are
in Love" Taylor Swift
"Do It Again" by Pia Mia, Chris Brown ,Tyga "Close"
by Nick Jonas
Jennifer Lopez'den "On My Way (Marry Me)"

Copyright © 2022 by Nina Levine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Letitia at Romantic Book Affair Designs Kapak

Resmi: Wander Aguiar

Read by Rose tarafından sağlanan düzeltme okuması

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

